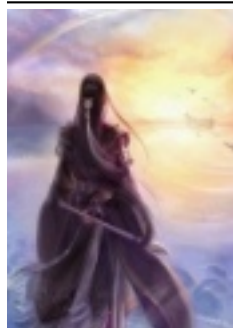

Hồi Tâm Chương

Contents

Hồi Tâm Chương	1
1. Chương 1: Hỏa Hoạn Trong Đêm Vắng	1
2. Chương 2: Đôi Bạn Chia Tay	19
3. Chương 3	23
4. Chương 4: Núi Ly Sơn, Dương Tôn Bảo Sa Cơ	42
5. Chương 5: Vì Tình	50
6. Chương 6: Trở Lại Đào Hoa, Gặp Cố Nhân	55
7. Chương 7: Tìm Hoàng Cực Lão Nhân	74
8. Chương 8: Lặn Ra Đầu Mối	101
9. Chương 9: Vô Công Cực Luyện	112
10. Chương 10: Thi Triển Vô Công	127
11. Chương 11: Trả Thủ	140
12. Chương 12: Hồi Kết	141

Hồi Tâm Chương

Giới thiệu

Gió thổi mạnh làm lá rừng rụng xuống ào ào. Trời tối đen như mực, chỉ có tiếng cú kêu từ xa và thỉnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-tam-chuong>

1. Chương 1: Hỏa Hoạn Trong Đêm Vắng

Gió thổi mạnh làm lá rừng rụng xuống ào ào. Trời tối đen như mực, chỉ có tiếng cú kêu từ xa và thỉnh thoảng vọng đến tiếng gầm rú của ác thú nghe đến rợn người. Trong khung cảnh ấy tưởng chừng như tất cả đã ngủ yên, không ai bước ra ngoài nhưng thực ra vẫn có ba bóng người với thủ pháp khinh công tuyệt diệu vẫn xé màn đêm ra đi. Người đi đầu là một lão già người gầy ốm nhưng trán nhọn hoắt, cặp mắt sáng như sao loang loáng nhìn về phía trước.

Người thứ hai cũng là một lão già có chòm râu dài, cước bộ cũng ảo diệu không kém, và đặc biệt là tay áo phía trái rộng thùng thình chứng tỏ lão bị cụt một tay. Người lữ hành thứ ba là một hán tử trung niên thân pháp có phần nặng nề hơn, hần võ công còn dưới hai lão già một bậc. Nhưng nhìn chung cả ba phải là những tay cao thủ có hạng. Lão già thứ hai đang đi bỗng bảo lão già thứ nhất:

- Trước mặt có tòa cổ miếu, ta dừng chân một chút chứ?

“Không được đâu!” Lão trăn nhon trả lời:

“Ta sợ không kịp mất. Chúng ta đi đã mất bốn ngày rồi còn gì ... Phải cố lên.” Lão quay sang hán tử trung niên:

- Nhà người liệu có theo kịp không?

- Thưa lão tiền bối, tại hạ ... tại hạ ...

“Nếu nhà người không đi nổi thì hãy vào tòa cổ miếu kia nghỉ tạm đã. Bon ta đi trước.” Lão già trăn nhon nói.

“Phải đấy!” Lão thứ hai tán thành.

Đó là một ngôi miếu đã hoang phế từ lâu. Bên trong một vài bức tượng đã bị gãy đổ, rêu phong bám đầy, chứng tỏ lâu rồi không có người đặt chân tới. Lão già quay lại bảo hán tử:

- Nhà người hãy nghỉ ở đây. Sáng mai đi cũng được. Hơn nữa, với võ công của người có đến cũng chẳng có ích gì đâu, chỉ tổ làm vướng chân bọn ta thôi, nhớ nhé, cứ hướng tây mà đi. Với khinh công của người thì chừng một ngày đường nữa là tới.

Lão dặn dò cẩn thận rồi lại tiếp tục cùng lão thứ hai lên đường. Hai người gia tăng cước lực đi nhanh như gió cuốn. Trong môn khinh công kỳ nhất là vừa đi vừa nói chuyện vì nó hao tổn khí lực, thế mà hai người vừa đi vừa nói chứng tỏ nội lực hai lão thâm hậu vô cùng. Lão già thứ hai hỏi:

- Vương đại ca, tiểu đệ có điều chưa rõ. Tại sao chúng ta phải dính vào chuyện này làm chi. Tuy Dương lão tiền bối là bậc nổi danh thật, nhưng ...

- Hiền đệ chưa rõ là phải...

Vương lão nhân nói:

- Số là thế này. Cách đây mấy chục năm Dương lão gia là một cao thủ nổi danh cùng với Vương Thao, Lý Lâm là ba nhân vật được mệnh danh là Tam Thác Bảo. Trong đó Dương gia là người võ công trác tuyệt nhất với bảy mươi hai đường đao biến hóa xuất quỷ nhập thần nên còn được tôn là Đoạt Hồn đao. Thuở ấy ta cũng vào loại cao thủ, nên nghe tiếng đồn ấy lòng hiếu thắng nổi lên, chẳng quản xa xôi vạy dặm tìm đến thử tài một phen. Lúc ấy cũng vào khoảng giờ này, ta mò đến Dương gia trang. Từ xa, trong ánh trăng mờ ảo ta thấy ba người khinh công tuyệt đỉnh đang ở phía trước. Ta cố đuổi theo họ mà hơi thở dồn dập nên tự biết mình còn kém họ xa. Lúc ấy đã tới Dương gia trang. Trong khi ba bóng đen đang nhìn ngó bên ngoài thì đã nghe thấy một tiếng cười ha hả từ trong nhà vọng ra kèm theo một giọng nói không lớn lắm mà vang thật xa khiến ta rùng mình trước nội lực của người ấy:

“Đa tạ ba cao nhân nào đến thăm tặc xá vào đêm hôm khuya khuyển thế này, chắc có điều chi chỉ giáo”. Rồi người ấy bước ra, mình mặc áo gấm xanh, đầu đội khăn lượt phong thái thật ung dung đỉnh đạc rõ là bậc chính nhân quân tử.

“Xin lỗi!” Người đó vòng tay cung kính nói:

“Còn một vị nữa, tại hạ kém cỏi nên không nhận ra xin mời ra đây diện kiến.” Một lần nữa, ta lại rùng mình ghê sợ trước thính lực kinh hồn. Người nên biết rằng ta còn đứng cách ba kẻ kia một khoảng cách khá xa. Ba người đó võ công đã vào loại trác tuyệt rồi mà còn không phát hiện ra ta, kẻ đã bám theo họ mấy chục dặm đường nữa là Dương Tôn Long chỉ ngồi trong nhà cũng đã biết. Ba gã bịt mặt cũng giật mình quay lại nhìn trước ngó sau. Ta đành phải bước ra rồi nghiêng mình thi lễ:

- Nghe đại danh của Dương gia quả thật danh bất hư truyền. Tại hạ xin cảm phục, cảm phục!

Quả thật cái ý định đòi tỷ thí cùng Dương Tôn Long đã biến mất. Ta tự nhận mình còn kém lão xa lắm. Bỗng một giọng trầm đục nghe như tiếng ma kêu quỷ hờn cất lên:

- Giỏi, giỏi lắm, không ngờ nhà người đã tiến đến bậc này. Nhưng đừng có khoe khoang trước mặt bọn ta.

“Tại hạ vẫn chưa biết được cao danh của quý vị.” Dương Tôn Long ôn tồn nói:

“Và mục đích của chuyến thăm này.” “Bọn ta đến đây không phải để hơn thua với người đâu.” Gã bịt mặt đi đầu nói:

“Bọn ta chỉ cần ... chỉ cần người đưa cái đó là xong.” - Cái đó ư? Cái đó là cái gì chứ, tại hạ ...

Gã bịt mặt liếc nhìn về phía sau rồi nói:

- Có tên kia, là người ngoài nói ra không tiện. Người thừa biết còn vờ vĩnh gì nữa.

- Người quân tử mọi việc làm đều đường đường chính chính, không cần úp mở việc gì phải giấu giếm ai, các hạ cứ việc nói thẳng ra.

Gã bịt mặt tức giận quát lên:

- Dương Tôn Long, đừng có giả bộ ngây thơ. Muốn sống hãy đưa Liên Hoa bí kíp ra đây.

Ta giật thót người. Liên Hoa bí kíp là một pho võ công đã thất truyền từ lâu mà vẫn còn ở đây ư?

Ngoài các chiêu thức bí hiểm, trong đó có một công phu tối độc là Hồi Tâm Chưởng.

Bất kỳ người nào dù công phu có cao thâm đến đâu đi chăng nữa, nếu bị trúng phải Hồi Tâm Chưởng người đều bị nám đen như than, chết một cách đau đớn khổ sở và kinh mạch đều bị đứt hết. người ta đồn rằng Liên Hoa bí lục là của một đại ma đầu khét tiếng mấy trăm năm về trước sáng chế ra. Những cao thủ danh môn chính phái đều không chịu luyện tập công phu này vì nó quá tàn ác. Sau này quần hùng tụ họp lại ở Vương Bàn Sơn để chứng kiến một nhà sư Thiếu Lâm thiêu hủy cuốn bí kíp. Thế mà sao nó lại ở trong tay Dương Tôn Long. Lúc ấy Dương Tôn Long trầm ngâm rồi nói:

- Phải, các hạ đã biết thì ta nói cho mà nghe. Cuốn sách năm xưa bị đốt là cuốn bí kíp giả. Sau đó người ta đã phát hiện ra nên lại tiếp tục tranh giành nó, ai cũng muốn làm chủ môn võ công thượng thừa này. Về sau không hiểu sao cuốn bí lục lọt vào tay sư phụ ta.

Người thấy đó là cả một pho võ công tuyệt diệu chỉ có những bậc kỳ nhân mới nghĩ ra nổi.

Duy chỉ có công phu Hồi Tâm Chưởng là không nên tập mà thôi. Nếu nó nằm trong tay những bậc chánh nhân quân tử thì không đáng lo ngại. Chính bởi vì thế sư phụ ta quyết định giữ lại nhưng không truyền thụ cho các đệ tử. Sau đó, trước khi chết, sư phụ có dặn không bao giờ được ngó đến một trang sách nào trong cuốn bí lục đó. Ta đã giữ lời hứa.

“Bây giờ cuốn sách đó ở đâu?” Gã gầm lên.

- Ta đã chôn cuốn bí lục theo sư phụ rồi. Đó là tất cả sự thật.

- Nói láo.

Gã vừa dứt câu lập tức phóng mình về phía trước, hai tay khoằm khoằm như móc câu chụp vào ngực đối thủ.

Dương lão gia lập tức nghiêng mình tránh khỏi, đưa nhanh tay điểm vào huyệt Khúc Trì của đối phương nơi khuỷu tay, còn tay trái lão đánh vào huyệt Kiến Ngung nơi bả vai. Đó là một tuyệt kỹ của Dương gia quyền được gọi là Bạch Điểu Phi Hồi (chim trắng lượn vòng).

Tên bịt mặt cũng không phải tay vừa, hấn nghiêng mình tránh khỏi rồi dùng ngay thế Bá Viên Cử Đỉnh nhằm đánh vào huyệt Bách Hội nơi đỉnh đầu của Dương lão gia. Hai bên qua lại được mấy chục chiêu, kinh lực phát ra vù vù. Gã bịt mặt có phần núng thế, lập tức hai tên kia nhảy vào trợ lực. Đúng ra ta phải giúp Dương Tôn Long, song lòng tham chợt nổi dậy, cần phải lợi dụng lúc này để lấy cho được Liên Hoa bí lục, thực hiện ước vọng bá chủ võ lâm.

Trong lúc Dương lão gia đang mải giao đấu cùng ba gã lạ mặt, ta lẻn vào trong nhà bắt đầu công việc tìm kiếm cuốn bí kíp. Lúc ấy trong nhà không có ai, ta lục tung từng cuốn sách thì Dương phu nhân xuất hiện. Biết không thể tránh khỏi giao đấu, ta rút gươm ra chiêu trước.

Người ta nói “tiên hạ thủ vi cường” mà. Ai ra tay trước người đó sẽ chiếm được thượng phong.

Dương phu nhân cũng đâu phải tay vừa, ta đánh chừng năm mươi hiệp vẫn bất phân thắng bại. Nếu còn kéo dài ta sẽ gặp bất lợi. Cả bốn cao thủ đang ở ngoài sân mà ủa vào thì nguy.

Thấy tiếng khóc ở phòng bên ta bèn lừa thế nhảy vào. Một đứa bé chừng bốn năm tuổi đang ngồi trên ghế. Ta bước tới cặp ngay đứa nhỏ vào nách rồi hét lớn:

- Nếu phu nhân không dừng tay thì tại hạ bắt buộc phải thất lễ.

Dương phu nhân thần thờ tra kiếm vào vỏ. Mặc dù đã lớn tuổi nhưng mãi đến bây giờ Dương phu nhân mới sinh hạ được một mụn con. Ta biết vậy nên bảo:

- Tại hạ cũng chẳng muốn gây khó dễ gì cho phu nhân đâu. Phu nhân chỉ việc đưa bí kíp ra đây là xong.

- Nhà ngươi ... nhà ngươi cũng cần cuốn sách đó ư! Không nên ... ta ... ta nói thật đấy, nhà ngươi sẽ phải ân hận.

- Phu nhân khỏi lo, tại hạ tự lo liệu lấy.

- Thôi được, nếu ngươi đã muốn thế thì sau này đừng có trách ta.

Nói xong phu nhân liền rút từ trong người ra một cuốn sách đã cũ nát rồi ném cho ta.

Ta cứ tưởng đấy là một giấc mơ. Cuốn bí kíp mà đã bao đời nay biết bao cao thủ đã gục ngã, tranh cướp nhau không ngờ lại vào tay ta một cách dễ dàng nhường ấy. Ta cẩn thận, một tay vẫn cặp đứa bé, tay kia lần giở từng trang. Đúng rồi, quyển sách đã ố vàng, ngay trang đầu là hàng chữ “LIÊN HOA BÍ KÍP TỐI THƯỢNG VÕ CÔNG”. Ta mừng rỡ gài cuốn sách vào sau lưng, đặt đứa bé xuống đất rồi vòng tay xá:

- Đa tạ phu nhân có lòng tốt cho tại hạ mượn cuốn sách này. Tại hạ chỉ mượn thôi, sau ba tháng sẽ đem đến tận đây trả lại.

Ta những tưởng thế là xong, không ngờ ta cặp đứa bé mạnh quá nên khi buông ra thì nó đã chết.

Dương phu nhân hét lên một tiếng rồi rút gươm lăm xả vào ta. Bình thường ta đã khó thủ thắng nữa là lúc này lòng căm hận đã lên đến cực điểm. Ta chống cự một cách tuyệt vọng, mồ hôi ướt đầm cả áo cổ gắng lùi ra phía cửa sổ để tẩu thoát. Dương phu nhân như biết ý đồ của ta nên càng đánh càng ráo riết huy động thanh trường kiếm như bão tuyết mưa sa. Ta chỉ lo đỡ gạt. Mắt ta hoa lên, ta vừa tránh được một đường gươm hiểm hóc thì phu nhân đã sử chiêu Song Phụng Triều Dương. Chỉ thấy lưỡi gươm sáng lóe lên như tia sét rồi biến một thành hai. Ta đứng im chịu chết không sao đỡ nổi nữa, bỗng “keng” một tiếng, lưỡi gươm của phu nhân bị gạt ra. Ta chỉ kịp thấy một tiếng cười rồi cuốn bí kíp sau lưng đã bị đoạt mất, rồi loáng một cái đã thấy hắc y nhân mất dạng. Thế là toi công, ta chưa kịp định thần thì lưỡi gươm đã kề vào cổ:

- Ngươi đã giết chết con ta, giờ thì phải đền mạng.

- Hãy khoan.

Dương Tôn Long từ từ bước vào. Áo còn dính đầy máu.

- Nhà ngươi chết cũng là đáng rồi. Song ta muốn biết ngươi là ai đã. Ta không muốn giết những kẻ vô danh tiểu tốt.

- Muốn giết thì cứ giết. Hà tất phải nhiều lời.

Ta nói nhưng trong lòng không khỏi thán phục sự trầm tĩnh của Dương Tôn Long.

Trước hoàn cảnh ấy, chỉ có những người võ công đã đạt tới mức thượng thừa mới đủ bản lĩnh kèm hãm được cơn nóng giận.

- Ngươi, ngươi không sợ chết sao?

- Ta có chết cũng chẳng oán hận gì. Tuy nhiên ta cũng nói để các hạ biết rằng đứa bé chết là do ta vô tình ...

- Thế còn cuốn bí kíp. Người đến đây cũng vì mục đích ấy chứ?

- Không, tại hạ mới nghe hồi nãy.

- Rồi người nầy sinh lòng tham phải không?

- Phải, nhưng ta rất ân hận vì chuyện ấy. Cuốn sách ... cuốn sách đã bị người khác cướp mất rồi.

Dương Tôn Long trầm ngâm không nói gì. Đường như lão chẳng quan tâm gì mấy đến cuốn sách bị mất. Lão quay sang bảo vợ.

- Phu nhân hãy mang đứa bé ra ngoài đi, để ta giải quyết chuyện này.

Lão nói với ta.

- Ta biết người không phải là kẻ ác. Vì thế, ta tha chết cho người đấy. Đi mau đi, không phu nhân ta mà quay lại thì khó khăn cho người lắm đấy. Cũng may cho người đã không lấy được cuốn bí kíp.

- Đa tạ các hạ đã tha chết cho tại hạ, hy vọng sẽ có ngày được đền đáp công ơn này.

Ta từ biệt rồi ẩn tích từ đó đến nay, sau đó ta được tin phu nhân lại sinh hạ được một công tử nữa.

Kể đến đây, Vương Trí Nhân bỗng ngừng lại, lão bảo:

- Này Lữ hiền đệ, ta thấy hình như có chuyện gì không ổn thì phải. Hiền đệ xem kìa.

Theo tay lão chỉ, từ đằng xa một cột khói ngồn ngồn bốc lên, rồi thừng thẳng lại vọng tiếng chó tru nghe thảm thiết.

- Nhanh lên hiền đệ, ta sợ không kịp mất rồi.

Chỉ trong chớp lát hai người đã đến nơi. Quang cảnh thật là hoang tàn. Dương gia đã hoàn toàn bị thiêu rụi. Vương Trí Nhân và Lữ Gia len lỏi bên những thanh gỗ đang cháy dở, tìm kiếm xác của gia chủ. Xác của lũ gia nhân nằm la liệt, tất cả mặt đều nám đen và đều bộc lộ một vẻ gì đó rất khủng khiếp. Đặc biệt ngực bị nát bầy, máu me bầy nhầy, chứng tỏ họ bị trúng một luồng lực kinh hồn. Cuối cùng hai người cũng tìm thấy xác của Dương Tôn Long. Ngay bên thái dương là một vết đen xỉ, to bằng miệng chén, cặp mắt lồi ra, trợn ngược vừa đau đớn vừa kinh ngạc. Vương Trí Nhân quay lại bảo Lữ Gia:

- Không biết kẻ nào ra tay tàn độc đến như vậy. Phải là một đại cao thủ mới có thể giết hại được Dương lão gia. Hiền đệ có nhận xét gì không?

- Tiểu đệ thấy nghi ngờ quá. Hình như ... hình như ...

Lão như sợ hãi không dám thốt ra điều nghi vấn.

- Hiền đệ nghĩ rằng ... Phải đó là Hồi Tâm Chưởng, một công phu đã thất truyền không?

- Đúng đấy ... không hiểu ai là ...

Lão chưa nói dứt câu đã thấy vang lên một trận cười. Xung quanh, không biết từ đâu, xuất hiện vài chục cao thủ. Đi đầu là Lý Long Vân, chưởng môn phái Thanh Thành. Lão quát lớn:

- Vương Trí Nhân, không ngờ hôm nay ta lại gặp người ở đây. Lần này ta quyết không tha.

Wương Trí Nhân còn lạ gì lão. Lý Long Vân vốn là anh em kết nghĩa của Dương Tôn Long. Lão ít tuổi hơn nên gọi Dương Tôn Long là sư huynh. Ở giang hồ cũng có đôi chút tiếng tăm nhưng cũng bị tai tiếng về cách ra tay tàn độc.

- Thế nào, người còn chối cãi gì về tội ác này không? Năm xưa mi giết con của sư huynh ta, âm mưu cướp đoạt Liên Hoa bí lục. Bây giờ lại tàn sát cả gia đình ... Người thật là tàn ác.

- Ta ... ta cũng chỉ vừa đến đây thôi. Lúc đó sự việc đã xảy ra rồi.

- Nếu là người khác thì ta còn có thể tin được, nhưng người ...

Lão tức giận không nói lên lời.

- Người không được ăn nói hồ đồ. Người thử nhìn xem, với võ công của ta hiện có thể hạ được Dương lão gia không? Hơn nữa mi nói ta đến đây để tìm bí lục, mà Dương lão gia hình như lại chết vì ... vì chính độc thủ ấy.

Lý Long Vân lại gần ngó thì quả thật trên khuôn mặt của Dương Tôn Long hiện rõ một vết đen sì. Lão ngó người ra không sao giải thích nổi, rồi mặt bỗng trở nên hăm hăm.

- Không nói nhiều lời. Người trả lời cho ta biết Dương Tôn Bảo hiện giờ ở đâu?

- Chính ta cũng bần khoản về việc ấy.

- Không thể tin được. Kẻ thủ ác không có ai ngoài người. Chúng ta đã lùng sục quanh đây không có một bóng người.

Lão quay sang nói với một lão đạo sĩ mặt đỏ thuộc phái Toàn Chân đứng bên cạnh.

- Đạo hữu thấy thế nào?

Lão mặt đỏ là Hà Hồng Lâm, trưởng môn phái Toàn Chân, gật đầu tán thành. Lão cất tiếng nói thật to, trung khí đầy rẫy.

- Nhà người chịu trời theo bọn ta hay muốn động thủ?

Vương Trí Nhân quay lại nói với Lữ Gia.

- Ta chắc không thoát khỏi một trận quyết đấu rồi. Nếu như ta có mệnh hệ gì hiền đệ cố gắng thoát thân tìm kiếm Dương Tôn Bảo nhé.

Nói đoạn lão ung dung nói với Hà Hồng Lâm:

- Nghe đại danh Hà Chương môn đã lâu, hôm nay mới được gặp, biết toàn là lời đồn bậy cả.

- Thế nào là đồn bậy?

Lão mặt đỏ tức giận hét lên.

- Đồn bậy là mang tiếng danh môn chính phái mà cũng ủa vào hiệp đáp kẻ yếu.

- Ta mà thêm cây đồng hiệp đáp người ư? Nếu người thắng được ta, ta xin bảo đảm để người tự do ra đi, không ai ngăn cản hết.

Lão nói xong phi thân nhảy ra đứng trước bãi đất trống, thủ pháp trông thật nhẹ nhàng, một chân hơi co lên theo thế Kim Kê Độc Lập. Lý Long Vân trong thấy cũng phải buột miệng khen:

- Quả xứng đáng là Chương môn của một môn phái lớn.

Ý của Hà Hồng Lâm là muốn nhường cho Vương Trí Nhân ra tay trước. Vương Trí Nhân cũng thông thả bước ra hai tay chấp trước ngực đáp lễ theo thế Kim Quy Bái Tổ rồi nói:

- Tại hạ thất lễ, Chương môn cần thận.

Rồi bắt ngờ tung chân đá quét ngang một cái theo thế Hoàn Tảo Thiên Quân nhằm vào hạ bàn đối phương. Cú đá trông hơi hợt nhưng ẩn chứa một nội lực kinh hồn. Thực ra đó chỉ là hư chiêu, tay trái Vương Trí Nhân xò ra chụp vào huyệt Đại Trùy ở sau gáy. Huyệt này là huyệt của Tam Dương đốc mạch, bị trúng tức thời tứ chi bủn rủn ngay không cựa được. Hà Hồng Lâm hốt hoảng không ngờ đối phương ra tay mau lẹ đến như vậy. Lão vội vã nghiêng mình ra sau sử chiêu Dương Liễu Nghinh Phong (cây liễu đón gió mạnh) mới tránh kịp. Hai cao thủ qua lại đấu với nhau thoát đã được vài chục chiêu vẫn bất phân thắng bại. Hà Hồng Lâm chủ yếu dùng cương nên mỗi cú đánh của lão chương lực nghe vù vù tưởng như đá cũng phải bể, cây cũng phải gãy. Đệ tử phái Thanh Thành và phái Toàn Chân đứng ngoài hô cổ vũ âm ỉ. Đột nhiên Hà Hồng Lâm rú lên một tiếng, lão bật giữa người ra sau một cách bất ngờ. Ngay cả Vương Trí Nhân cũng lấy làm sững sốt. Lão chưa đánh trúng đối thủ. Rõ ràng ngón tay lão vẫn còn cách Thái Dương huyệt của Hà Hồng Lâm chừng vài tấc. Quần hùng la lên kinh hãi, trên thái dương của Hà chương môn có một vết đen sì to bằng miệng chén. Lý Long Vân hét lên:

- Hồi Tâm Chương, nhà người còn cái nữa không?

Hà Hồng Lâm nằm giãy giụa trên mặt đất, chân tay co rút một cách đáng sợ, sắc mặt lão dần dần chuyển sang màu xám đen. Tất cả các cao thủ của mấy môn phái ở đây đồng loạt tuốt gươm xông vào giết bằng được Vương Trí Nhân và Lữ Gia. Vương Trí Nhân nói khê với Lữ Gia - Bữa nay chúng ta nguy mất rồi, không hiểu kẻ nào hạ độc thủ nhanh như vậy, chứng tỏ kẻ sát nhân hiện đang còn lẫn khuất ở đâu đây ...

Hai lão cũng lập tức rút trường kiếm ra nghênh địch. nhưng dù nội công có thâm hậu đến bao đâu chăng nữa, võ công hai lão có cao siêu bậc nào đi nữa, song mãnh hổ nan địch quần hồ nên dần dần hai người yếu thấy rõ. Lữ Gia liên tiếp trúng hai vết kiếm nơi bả vai, còn Vương Trí Nhân cũng bị trúng một chương của Lý Long Vân, mồm thở ra một búng huyết.

Ngay chỉ một mình Lý Long Vân, lão đã khó lòng mà địch nổi. Trời đã xế chiều, lúc này tình thế thật tuyệt vọng, hai người muốn thoát thân cũng không được, chỉ chờ chết. Mắt Vương Trí Nhân bỗng hoa lên. Đường kiếm của Lý Long Vân như một ánh chớp xẹt ngang cổ lão.

Không có cách gì đỡ nổi, lão nhắm mắt lại chờ chết. “Keng” một tiếng, thanh gươm của Lý Long Vân bật văng ra khỏi tay. Lão tê chồn cả hổ khẩu kinh hãi nhìn xem ai là kẻ đã hỗ trợ Vương Trí Nhân. Một bóng người mặc áo xanh từ trên một tàng cây cao nhảy xuống, thân pháp nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi. Lão kinh ngạc khi thấy đó chỉ là một cô bé chừng mười sáu tuổi có lẽ, bím tóc trái đào mặt tươi như hoa nở. Cô bé cười khanh khách nói:

- Ê! Ê! Ông lớn tuổi rồi mà còn xấu, mấy chục người đánh có hai người mà gọi là anh hùng được sao?

Lý Long Vân tức giận quát:

- Con tiện tỳ này ở đâu đến phá rối. Ai đứng đằng sau người, chường mặt ra cho ta “Ông ăn nói lịch sự một tí!” Cô bé cau mặt lại. “Làm gì có ai, chỉ có mình ta thôi.” - Này con nhỏ hôi thối, không cút đi thì đừng trách lão phu đây nhé.

- Ông bảo ai hôi thối, chính ông thì có.

Cô bé áo xanh nói rồi bảo Vương Trí Nhân và Lữ Gia - Hai tiền bối đã mệt rồi cứ thông thả mà đi, để tiểu nhi ở đây lo liệu cho.

Lý Long Vân tức đến bầm mắt. Chưa bao giờ lão bị nhục nhã như thế này, một con nhỏ dám khinh miệt cả quần hùng ở đây. Lão quyết định sẽ đập chết cô bé cho hả giận. Nhưng địa vị là chương môn một môn phái, ăn thua với một đứa bé tránh sao khỏi thiên hạ chê cười.

Lão làm bộ tươi cười nhưng trong bụng đã quyết tâm hạ độc thủ. Lão tiến lại gần cô gái rồi nói:

- Nhà người còn nhỏ tuổi mà hồn quá, để ta dắt về nhà trao trả cho phụ thân người dạy dỗ.

Lão đưa tay ra coi bộ thân thiện nắm vào vai cô gái nhưng thực ra lão đã vận dụng toàn bộ kinh lực và sự nhanh nhạy của tuyệt kỹ Long Trảo Công nhằm vào huyết Cự Cốt, cô bé chẳng hay biết gì cả hơi vô tình xuay người một cái. Cú chụp của lão rơi vào khoảng không. Lý Long Vân kinh ngạc vô cùng nhưng lão nghĩ bụng chắc hẳn là may mắn tình cờ nên cô bé mới tránh nổi cú chụp ấy. Ngay cả các cao thủ thượng thặng muốn thoát khỏi tay lão cũng không phải dễ dàng. Nhưng lão vốn là một chương môn nên cũng tinh ý chữa ngược. Lão xoay bàn tay như cái móc câu chụp ngay vào sau lưng cô gái, nơi huyết Phong Phủ, một đại trọng huyết của con người. Chỉ cần trúng nhẹ cũng đủ chết tức khắc. Cô bé có chết cũng không ai trách được lão. Cô gái dường như không để ý đến lão, cô hơi cúi người xuống làm như xem xét vết thương trên tay của Lữ Gia, tay trái giơ lên vuốt mái tóc. Lý Long Vân giật mình khi thấy huyết Lao Cung ở lòng bàn tay lão bị điểm trúng làm cánh tay lão bị tê bại cơ hồ không nhấc nổi. Nhất thời lão chưa trả đòn được vì cánh tay đau nhức không thể chịu đựng được. Không ai bên ngoài biết được điều đó, vì nó xảy ra cực nhanh. Lão gượng cười:

- Cô bé không chịu cho ta biết danh tánh, ý chừng muốn động thủ với lão phu chăng?

- Tôi còn nhỏ, làm sao dám động thủ với ông. Nếu ông muốn, tôi về bảo má má tôi ra đây.

Thật ra trong bụng Lý Long Vân cũng không muốn gây rắc rối với con nhỏ này làm gì.

Lão tự biết võ công lão chưa chắc gì thắng nổi con bé này, lỡ thua thì mất cả thể diện. Qua hai chiêu vừa rồi, lão biết võ công con nhỏ này vô cùng quái dị. Việc lão bị điểm trúng huyết đạo nơi gan bàn tay là điều quá rõ ràng. Hơn nữa, má má y ra đây thì thật là phiền phức. Lão nghĩ vậy nên làm bộ kể cả nói:

- Thôi được, mi là con nít, ta cũng không chấp nhất làm chi, khi nào gặp má má người, ta sẽ hỏi tội sau cũng chưa muộn.

- Lan Nhi, Lan Nhi.

Bỗng một thanh âm từ rất xa vọng tới. Âm thanh vừa dứt, một thiếu phụ mặc áo màu xanh đã xuất hiện. Hả là thiếu phụ phải vô cùng xinh đẹp, nếu không có một vương lụa che gương mặt. Nhìn thấy cô gái, thiếu phụ trở tay rồi mắng:

- Nghịch tử, ta đã dặn không được đi chơi xa, sao lại còn đến đây gây sự.

Cô bé sợ hãi cúi đầu đáp:

- Tiện nhi ra đây là vô tình thôi, lại thấy mấy người này cậy đông uy hiếp hai ông già này nên ...

- Việc gì đến người, ta đã bảo bao nhiêu lần rồi. Người biết cái gì mà xen vào chuyện người khác ...

Lúc ấy Vương Trí Nhân và Lữ Gia đang ngồi dưỡng thần thấy thiếu phụ áo xanh xuất hiện, hai người mừng thầm. Vương Trí Nhân bảo Lữ Gia:

- Tiểu đệ, không nhân dịp này trốn đi thì còn đến bao giờ. Chúng ta đến tòa cổ miếu tìm Trần hiền đệ.

Hai lão toan phóng mình đi thì Lý Long Vân quát lớn:

- Ai cho các người đi. Đứng lại đã.

Thiếu phụ áo xanh chau mày nói:

- Thôi, để cho người ta đi thôi, các vị cũng không nên làm khó dễ.

Lý Long Vân cố nén giận, lão nói giọng từ tốn:

- Tôn giá hiểu cho, đây là chuyện riêng của lão phu, không liên can gì đến phu nhân.

Hai gã kia đã giết toàn bộ những người ở Dương gia trang.

- Sao các vị hồ đồ thế, đã chắc gì là họ ...

- Phu nhân vừa nói không xem vào việc người khác cơ mà?

- Đúng ta có nói với Lan Nhi như thế, nhưng thấy các vị hiệp đáp người ta thì làm sao mà không can thiệp cho được.

- Đúng đấy. Má má nói đúng đấy, chúng ta cứ can thiệp xem họ làm gì chúng ta nào.

Quay sang nói với Vương Trí Nhân và Lữ Gia:

- Hai ông cứ đi đi, có má má tôi ở đây rồi, đừng có lo.

Thấy hai mẹ con thiếu phụ coi khinh mình quá lắm, Lý Long Vân nổi giận mất khôn.

Lão gầm lên:

- Bọn bây chớ có quá quắt như thế, không xem ai ra gì cả, hãy xem đây.

Lão phóng một chưởng nhằm ngay thiếu phụ đánh tới. Chỉ thấy tay áo lụa xanh phất lên một cái trong thật lả lướt, một luồng kinh lực âm nhu nhẹ nhàng phóng ra, hóa giải ngay tức khắc, khiến chưởng lực của Lý Long Vân như rơi tòm vào khoảng không, luồng kinh lực ấy lại còn đẩy lão thối lui hai ba bước. Lý Long Vân tức giận vô cùng, liền giở hết sức bình sinh, sử dụng toàn là những chiêu hiểm ác để hạ thiếu phụ, không thèm đếm xỉa gì đến những điều cấm kỵ khi tỷ đấu với đàn bà.

Thiếu phụ thì rất bình thản, chẳng có vẻ gì là hốt hoảng. Thân pháp thật nhẹ nhàng và uyển chuyển y hệt như đang biểu diễn võ thuật cho mọi người xem chứ không phải là giao đấu quyết liệt với một hảo thủ

thượng thượng. Càng đánh, Lý Long Vân càng sợ hãi, mồ hôi toát ra đầm đề. Lão không hiểu được thiếu phụ này thuộc môn phái nào vì võ công của thiếu phụ rất phức tạp. Quần hùng bên ngoài thấy rất rõ càng lúc lão càng tỏ ra lúng túng, mặc dù thiếu phụ chẳng tỏ vẻ gì muốn đả thương lão cả.

Bỗng nhiên thiếu phụ mỉm cười nói:

- Tôn giá coi chừng đấy nhé!

Rồi thiếu phụ ra chiêu Lăng Lý Hành Thuyền. Lý Long Vân chẳng lạ gì chiêu này. Nó là một thế rất tầm thường của Võ Đang quyền pháp. Lão đã đề phòng sẵn, phòng thủ nơi hạ bàn trước bởi vì chiêu tiếp sau sẽ đánh vào đấy. Nhưng thật bất ngờ, thay vì sử chiêu Phiên Giang Tảo Địa, thiếu phụ lại biến thành chiêu Song Long Xuất Hải (rồng ra biển cả).

Cùng một lúc, lão bị trúng hai cái tát vào mặt đau điếng, khiến mặt lão đỏ ửng lên.

Đây là thiếu phụ còn nương tay với lão, nếu ra tay thật sự hẳn lão đã toi mạng rồi.

Lợi dụng lúc hai người đang giao đấu, Vương Trí Nhân và Lữ Gia nhanh chân tẩu thoát.

Hai người trở thuật phi hành chạy về phía tòa cổ miếu. Đến nơi thì trời đã tối mịt. Hai lão mò mẫm chui vào trong miếu. Bên trong không thấy gã đại hán đâu cả.

Lữ Gia kinh ngạc lắm lắm:

“Thật là lạ, Trần hiền đệ không thấy tới Dương gia trang mà ở đây sao cũng không có là vì nguyên cớ gì?” Loay hoay, hai lão kiếm được một cây đèn bị bỏ không song vẫn còn dầu. Vương Trí Nhân mừng rỡ tìm cách đốt đèn lên rồi cùng Lữ Gia xem xét kỹ lưỡng ngôi miếu.

- Lữ hiền đệ này! Có dấu chân người, mà hình như là mới đây thôi.

Quả thật có rất nhiều dấu chân loạn xạ trên mặt đất, chứng tỏ rất đông người đến đây tìm kiếm một cái gì đó. Trần Trung đã bị bắt rồi chẳng? Vô lý, vì nếu thế phải có dấu vết loạn đả chứ. Vương Trí Nhân tiến đến sau bệ thờ. Lão để ý thấy tay cầm của chiếc ngai không có bụi như ai đó mới chạm vào. Lão xoay thử, thì bỗng thấy bệ thờ chuyển động mạnh rồi dịch sang một bên để lộ một cái hang sâu thẳm thẳm. Lão cầm đèn soi vào trong rồi vẫy Lữ Gia leo xuống. Đó là một con đường hầm dài hun hút, không biết tới tận đâu. Lữ Gia bảo Vương Trí Nhân:

- Đại ca để tiểu đệ đi trước cho. Đại ca đi đằng sau để phòng có kẻ ám toán đấy.

Đi đến một chỗ rẽ, hai lão không biết nên đi đường nào. Vương Trí Nhân áp tai vào tường nghe ngóng. Lão thấy hình như phía bên trái có tiếng động gì đó rất khẽ. Lão ngoắc tay ra hiệu cho Lữ Gia đi về phía ấy. Lại đi một hồi lâu nữa mới đến một chỗ đường hầm rộng ra một chút có le lói ánh sáng từ phía trên lọt xuống, hai người thấy phía xa xa có một căn phòng nhỏ có ánh sáng đèn. Bỗng một luồng chướng phong từ trong nhà phóng ra khiến hai người lão đảo rồi kèm một tiếng quát:

- Hai tên nào cả gan mò vào chốn này. Muốn sống hãy vào đây trình diện ta Hai lão vội vàng vận chân khí hộ thân rồi bước vào. Trần Trung đang nằm dài trước mặt một lão bà tóc bạc trắng, nét mặt thật kỳ dị. Hai chân bà lão teo quắt lại, nhưng vẫn bị xiềng bằng một sợi dây xích to bằng cổ tay. Thân hình bà lão ốm tong teo, chỉ duy có cặp mắt là sáng loang loáng có thần. Rải rác bên ngoài là những đống xương người trông thật ghê sợ. Vương Trí Nhân cúi mình thi lễ:

- Xin kính chào lão tiên bối, tại hạ là Vương Trí Nhân mạo muội vào đây, xin tiên bối lượng thứ.

Lão nói vậy vì biết rằng công lực bà lão này không phải tầm thường. Lão bà bà giương cặp mắt lên lên nhìn rồi cười sằng sặc:

- Có phải ngươi là đồng bọn với tên tiểu tử này chẳng? Hay tên đó ... sai ngươi xuống dò xét xem ta đã chết chưa?

- Quả gã kia quen với tại hạ thật, nhưng không có ác ý gì với bà bà.

- Thế không phải ngươi theo lệnh tên đó xuống dò xét ta hay sao?

- Tại hạ không hiểu bà bà định nói đến ai?

Rồi lão kể lại cho bà bà nghe tất cả sự việc trên mặt đất rồi vì sao lão lại tình cờ phát hiện ra hang động này. Nghe xong lão bà gật gù rồi nói:

- Trông khuôn mặt ngươi, ta biết là ngươi nói thật, hãy để ta giải khai huyết đạo cho gã này đã.

Lão bà nói xong khẽ giơ một tay điểm nhẹ một cái. Đó là thủ pháp cách không điểm huyết, một môn công phu thượng thừa. Trần Trung đang nằm in dưới đất bất giác động dậy tay chân rồi ngồi bật dậy, rồi cúi xuống tạ ơn. Lữ Gia hỏi:

- Xin tiền bối đừng giận, bọn tại hạ có điều thắc mắc ...

- Hà hà ... các ngươi muốn biết ta là ai phải không, đã bao giờ nghe nói đến Long Trì nữ hiệp chưa?

Hai người suýt kêu lên vì kinh ngạc. Lão bà đó không lẽ lại là người đã từng khét tiếng giang hồ năm xưa, võ công đứng hàng nhất nhì hồi đó ...

- Bọn tại hạ có mắt như mù xin tiền bối lượng thứ.

- Không sao, các ngươi không biết ta là phải ... Vì ta rất ít khi xuất hiện giang hồ, hơn nữa, mọi người đồn rằng ta đã chết từ lâu có phải không?

“Đúng vậy!” Vương Trí Nhân đáp:

“Võ công tiền bối thuộc loại quán thế, thiên hạ vô song mà làm sao lại bị như thế này?” - Đó là cả một câu chuyện dài, chính tên đó ... tên đó đã xích ta ở đây.

- Tên đó là ai? Xin tiền bối nói ra chúng tôi sẽ quyết trả thù cho tiền bối.

- Võ công các ngươi còn kém xa hẵn lắm. Ngay cả ta bây giờ cũng chưa chắc gì đã thắng nổi. Ta hết sức lo ngại cho võ lâm hiện nay... bởi vì... bởi vì hắn đang có một âm mưu to lớn...

- Nhưng, thưa tiền bối, chỉ cần tiền bối chỉ rõ danh tánh, bọn tại hạ sẽ tụ họp quần hùng lại...

- Không được, bởi vì ta đã có một lời nguyên bởi vì kẻ đó, kẻ đó chính là đệ tử của ta.

“Ừa!” Hai lão đồng thanh kêu lên:

“Sao trên giang hồ đồn đại tiền bối không nhận đệ tử nào cả.” - Đúng thế, nhưng ta đã phá lệ nhận hai người. Một là gã... hai là một nữ nhân.

- Nhưng kẻ phản thầy đó phải bị trừng phạt. Tại sao tiền bối lại...

- Bởi vì trước khi nhận, chính ta đã có lời nguyên không được tàn hại lẫn nhau. Hắn đã phản bội ta, thì hắn sẽ bị trừng phạt nhưng không phải ta sẽ làm việc đó, mà cũng không phải là sư muội của hắn... Ta đã bị tên đồ đệ của ta lừa cho uống một liều Độc Hồn Hương nên mới bị xiềng xích thế này.

- Tại hạ nghĩ rằng với công lực của tiền bối thì tại sao lại không phát hiện ra thứ thuốc kịch độc ấy.

- Nhà ngươi chưa rõ đấy thôi, đó là một thứ thuốc cực kỳ lợi hại, không mùi vị, màu sắc do Thánh Thủ Thần Y Diệp Tuyền chế ra, cứ sáu tháng mà không có thuốc giải thì công lực sẽ dần dần mất hết, lúc ấy tuy không chết nhưng chỉ là phế nhân mà thôi.

Hai người vô cùng kinh hãi. Thánh Thủ Thần Y Diệp Tuyền đã khét tiếng trên giang hồ về những môn thuốc cực độc. Bất cứ ai dù bị trúng phải độc chất gì, chỉ nhìn qua sắc diện là lão biết ngay. Tính tình lão rất cổ quái. Vừa cứu người lại vừa giết người. Lão hành động theo ý thích, hành tung lại rất kỳ bí nên ai cũng sợ lão.

- Thế tiền bối cũng không có thuốc giải sao?

- Với công lực của ta, ta có thể chịu được một thời gian gấp đôi như vậy. Gã đồ đệ của ta nghĩ rằng đốt Dương gia trang và xích ta dưới căn hầm này thì không có thức ăn ta cũng đủ chết. Nhưng hắn đâu có ngờ trong đường hầm này có một lỗ thông lên mặt đất chỉ bằng vừa một con khỉ chui lọt. Có một lần, vô tình một con khỉ đã rơi lọt xuống đây, ta đã huấn luyện được nó hàng ngày mang hoa quả cho ta... Cứ thế... Lão bà cười sằng sặc:

Gã đã đưa thêm cho ta một liều thuốc giải độc nữa!

Vương Trí Nhân trong lòng thấy rúng động. Lão bà này đã biết rõ kẻ đốt Dương gia trang, cũng là kẻ đã giết Dương Tôn Long và đó chính là đồ đệ của mù. Hẳn là võ công của gã phải thật cao cường lắm, thiên hạ ít người địch nổi. Vương Trí Nhân hỏi:

- Thừa tiền bối vì sao hẳn lại giết Dương đại gia.

- Đó là một âm mưu rất to lớn, thật đáng lo ngại cho giới võ lâm. Ta...

- Tiền bối không thể nói rõ hơn được sao?

- Tất cả chỉ là vì Liên Hoa bí lục để làm bá chủ thiên hạ. Chính ta cũng bị hại bởi lòng ham muốn cuốn bí lục ấy! Nhưng sẽ có kẻ thay ta rửa mối hận này.

- Thừa tiền bối, đó là ai vậy?

- Gã là Dương Tôn Bảo.

- Gã vẫn còn sống sao? Thừa tiền bối...

- Gã bị đưa xuống hầm rồi tên đệ tử của ta đã cho người lấp lại rồi phóng hỏa thiêu rụi Dương gia trang. Gã nghĩ rằng trước sau gì những người dưới hầm cũng phải chết. Không ngờ, lại còn một lối ra nữa.

- Thừa tiền bối, võ công của Dương Tôn Bảo làm sao địch nổi kẻ thù của gia gia y. Tiền bối có nói cho gã biết tên kẻ đó không?

- Ta không thể nói được điều đó, vì dù sao gã cũng là đệ tử của ta. Võ công của Dương Tôn Bảo còn xa lắm mới có thể nói đến chuyện trả thù. Trong thời gian chuyên luyện võ công gã cũng đủ thời gian phăng ra đầu mối. Ta sẽ chỉ điểm cho gã một người may ra có khả năng đối đầu kẻ thù của y ngày nay.

Bà bà hú lên một tiếng dài, thanh âm vang lên thật chói tai. Từ phía xa, còn có một con đường hầm nữa, một gã thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi chạy ra.

Thiếu niên có khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú. Gã chạy đến trước mặt lão bà bà quỳ xuống nói:

- Vãn bối là Dương Tôn Bảo xin trình diện lão bà. Chẳng hay tiền bối có điều chi căn dặn.

- Thật là may mắn cho ngươi. Hôm nay ngươi sẽ thoát ra khỏi đây. Ngươi chớ có băn khoăn gì về ta nữa. Mục đích của ngươi là làm sao trả được mối thù cho phụ thân. Ngươi hãy cầm lấy vật này.

Lão bà nói rồi trao cho Dương Tôn Bảo một cái lệnh bài đã bị gãy một nửa.

- Ráng đi tìm người đó. Nhìn thấy tin vật này, lão ta sẽ truyền thụ võ công cho ngươi.

Ngươi khỏi lo gì nữa.

- Thừa tiền bối. Tiểu nhân còn có nhiều điều chưa được rõ. Trước khi ra đi muốn tiền bối chỉ điểm cho.

- Ta không thể nói được gì nhiều. Ngươi đừng gặng hỏi ta làm chi. Rất tiếc ta cũng không thể truyền thụ võ công cho ngươi được. Sứ mạng của ngươi thật nặng nề, phải cố gắng lắm mới được.

Lão bà nói xong nhắm mắt lại rồi phẩy tay nói:

- Thôi, các ngươi đi đi, ta trông cậy các ngươi quan tâm đến gã tiểu tử này một chút.

Biết không gặng hỏi thêm được điều gì nữa, cả bốn người cúi đầu lạy từ biệt quay trở ra.

Họ lần mò theo lối cũ. Dương Tôn Bảo nói:

- Đường này không lên được. Vãn bối đã thử rồi.

- Sao lại không lên được, vô lý. Bọn ta vừa mới xuống đây mà.

- Xuống thì được nhưng lên thì rất khó vì không hiểu cơ quan mở cửa giấu ở đâu.

Vương Trí Nhân lo sợ, quả thật đó là điều lão không nghĩ tới. Lão nhớ lại lúc bước xuống hầm pho tượng ở trên tự động xoay lại đóng kín như cũ. Nếu như không tìm cách mở được thì... có lẽ mấy người sẽ bị chôn vùi ở dưới đường hầm này. Lão hỏi Dương Tôn Bảo:

- Nhà ngươi có biết võ công không?
- Tiểu bối chỉ biết sơ sơ thôi. Hồi nhỏ mẫu thân có chỉ điểm nhưng cũng chỉ là những thế võ đơn giản của Dương Gia Quyền thôi.
- Thế phụ thân ngươi không truyền thụ cho ngươi sao?
- Không. Phụ thân tiểu bối không muốn cho tiểu bối luyện võ. Thân mẫu phải dạy lên đây.
- Thật là lạ lùng. Một người như Dương lão nhân gia lại để con mình hèn kém thế sao?

Vương Trí Nhân lẩm bẩm. Bốn người đã tới lối lên xuống của căn hầm. Vương Trí Nhân thử vận nội lực đẩy nắp hầm lên nhưng nó vẫn không nhúc nhích. Lão toát mồ hôi cũng Lữ Gia và Trần Trung hợp sức phóng chưởng. “Bình” một cái, chưởng lực của ba người mạnh mẽ khiến bụi bay mù mịt song nắp hầm vẫn trơ như cũ. Lão định tiếp tục thì bỗng nghe thấy bên trên có tiếng người nói.

Hình như có khoảng bảy tám người gì đó. Lão giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi áp sát tai lên trần lắng nghe. Có tiếng một đại hán nói:

- Tam đệ này, Giáo chủ dặn là phải lục soát ngôi miếu này thật kỹ lưỡng sau đó phá hủy hoàn toàn.
- Tiểu đệ thắc mắc không hiểu làm như vậy để làm gì nhỉ? Tòa cổ miếu này trông đã hoang phế, từ lâu không có người đặt chân tới, mình phá đi e rằng...
- Lệnh là lệnh, tụi mình chỉ biết có thi hành, tam đệ đừng có nói lời thôi, tai có vách đến tai Giáo chủ thì không toàn mạng đâu. Mà này... hình như ta thấy có vết chân người...

Lão nghe thấy nhiều tiếng xì xào nhưng khê quá không nghe rõ chúng nói gì. Im lặng một hồi lâu, có tiếng ồm ồm của một tên nói lớn:

- Hẳn là trong ngôi miếu này có cái gì đó nên Giáo chủ mới lệnh cho chúng ta phải phá hủy. Tốt nhất là...
- Là khai hết ra với ta.

Bỗng có tiếng nói của một nữ nhân vang lên. Thanh âm tuy nhỏ nhưng đầy uy lực. Có tiếng binh khí rút ra. Trong chớp mắt lão nghe thấy những tiếng la hét kinh hoàng của tốp người rồi im lặng. Chắc hẳn võ công của nữ nhân thật kinh người nên mới chế phục nhanh chóng như thế. Lão nghe thấy tiếng van xin của một gã.

- Xin tha chết. Tha chết cho tại hạ, tại hạ chỉ là loại sâu bọ không biết gì hết. Phu nhân nương tay cho.
- Mi nhất định không chịu nói phải không, ta sẽ cho mi biết thế nào là thủ đoạn. Giáo chủ của mi là ai?
- Tại hạ, tại hạ chưa biết mặt bao giờ. Lúc nào người cũng che mặt, chỉ biết võ công thì thật là cao cường.
- Tổng đàn của ngươi đặt ở đâu?
- Tại hạ không biết, chỉ nghe lệnh qua sứ giả...

Gã chưa nói hết câu bỗng rú lên một tiếng thê thảm. Rồi tiếng nữ nhân cất lên:

- Đứng lại. Dám ám toán trước mặt ta.

Thanh âm to dần, hiển nhiên là thiếu phụ đã rượt theo ai đó.

Vương Trí Nhân bảo mấy người:

- Bây giờ chúng ta chỉ còn mỗi một cách. Tìm cho ra thật nhanh cơ quan mở cửa hầm.

Nếu không, chúng ta sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở đây thôi.

Mấy người chia nhau ra sờ soạn từng tí một nhưng vẫn vô hiệu. Lữ Gia nói:

- Hay là kẻ thiết kế các đường hầm bí mật này đặt cơ quan đó ở rất xa cửa hầm. Chúng ta đi ngược lại thử xem.

Vương Trí Nhân khen phải. Lão kiên nhẫn sờ nắn từng chỗ lồi ra, lõm vào của bức tường. Một hồi lâu, lão reo lên:

- Đây rồi!

Bàn tay lão chạm vào một hòn gạch hơi lồi lên một chút, lão lấy hết sức ấn mạnh, hòn gạch hơi rung động nhưng vẫn không thấy cửa hầm nhúc nhích. Vương Trí Nhân vốn là một tay lịch duyệt giang hồ nên không nản chí. Lão hiểu rằng phải có cách nào đẩy để phát động cơ quan. Đẩy mạnh sang phải rồi sang trái, đến lần thứ hai mươi lão nghe thấy một tiếng động mạnh rồi bức tường phía trên chuyển động xoay qua một bên để lộ một vùng sáng. Cả bọn reo lên mừng rỡ rồi lần lượt chui ra.

Vừa ra đến người cuối cùng thì bức tường cũng từ từ đóng lại như cũ. Trên mặt đất trong tòa cổ miếu, nằm la liệt sáu bảy gã đại hán to lớn. Vương Trí Nhân nói:

- Ta xem như lũ chúng đã chết hết rồi, không hiểu nữ nhân võ công cao cường là ai thế.

Trong ngôi cổ miếu này rất chật hẹp mà nữ nhân ra tay thật là mau lẹ, thật là một cao thủ trong thiên hạ, ta chưa từng thấy...

Lão bảo với Dương Tôn Bảo:

- Gia gia người trước đây là ân nhân của ta, hơn nữa lão bà bà đã tin cậy nơi ta, gửi người cho ta. Bây giờ người đã có chủ trương gì chưa?

- Văn bối cũng không biết nữa, nhưng có lẽ phải tìm kiếm Vương lão nhân gia.

- Vương lão nhân? Có phải là Đại Ma Tinh Vương Song đó chăng?

- Phải.

- Chà Vương tiên bối đã tuyệt tích trên giang hồ mấy chục năm nay. Người là đệ nhất cao thủ đương thời cùng thời với Long Trì nữ hiệp đấy. Không biết lão gia còn sống không?

- Văn bối cũng rõ nữa. Nhưng mối thù nhà sẽ chẳng bao giờ trả được nếu văn bối không tìm kiếm được lão tiên bối.

- Người còn ít tuổi, chưa được lịch duyệt trên chốn giang hồ nên ta dặn người, về sau chớ có nói tên thật ra mà nguy hiểm. Kẻ thù của gia đình người nếu biết người còn sống tất sẽ không để yên đâu.

- Dạ, xin đa tạ lão tiên bối.

- Còn điều này nữa, người cũng nên cải trang chút ít. Trông người sáng sủa khôi ngô thế kia rất dễ bị lộ tung tích.

Nói rồi Vương Trí Nhân lấy ít bùn đất bôi lên mặt Dương Tôn Bảo. Qua bàn tay khéo léo của lão, chẳng mấy chốc Dương Tôn Bảo đã trở thành một người khác hẳn:

Đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc bẩn thỉu. Vương Trí Nhân nói:

- Gần đây có một thị trấn ta vào kiểm cái gì ăn đã rồi tính.

Cả bốn người chạy thật nhanh về hướng tây. Chẳng mấy chốc đã tới một thị trấn vắng vẻ, nghèo nàn. Tìm mãi mới kiếm được một quán ăn tồi tàn hãy còn mở cửa.

Bên trong có một đại hán lưng đeo bảo đao, đang ngồi xoay lưng về phía họ uống rượu.

Thấy bốn người bước vào, chủ quán là một gã gầy ốm nét mặt gian xảo chạy ra xum xoe nói:

- Xin mời các vị ngồi đây, các quý khách muốn dùng thứ gì, bản quán đây cũng có...

- Cho mấy cân thịt và vò rượu ra đây.

Nghe thấy chữ “rượu”, đại hán bỗng quay lại. Gã cầm ly rượu của mình sang bàn của Vương Trí Nhân rồi nói:

- Ngồi uống một mình buồn quá, tại hạ, tại hạ xin phép...

Gã nói lấp bắp rồi như quá say gã ngồi phịch xuống ghế ngay cạnh Dương Tôn Bảo.

Một lát sau, chủ quán mang đồ ăn và một vò rượu nóng. Vương Trí Nhân lấy mũi hít vò rượu không có gì khác lạ bèn rót ra uống.

- Tứ hải chi nội giai huynh đệ giả.

Vương Trí Nhân nói với đại hán:

- Xin mời các hạ một chén.

- Đa tạ, đa tạ.

Đại hán bưng bát rượu lên uống một hơi, nhưng gã uống không nổi nữa, phun hết ra ngoài. Rượu được vài tuần, Vương Trí Nhân, Lữ Gia và Trần Trung cảm thấy mặt mày choáng váng, lão kinh hãi thử vận khí nhưng không được, toan đứng lên động thủ nhưng đã muộn.

Cả ba người ngã vật xuống, chỉ trừ có Dương Tôn Bảo vì nhỏ tuổi gã không biết uống rượu nên còn tỉnh táo. Bỗng có tiếng vỗ tay rồi một giọng cười ha hả vang lên:

- Ngã hết rồi, chỉ có gã tiểu tử nhỏ tuổi kia thôi.

Rồi lão chủ quán bước ra. Gã xòe tay phải nhằm Dương Tôn Bảo phóng ra một chưởng.

Dương Tôn Bảo từ nhỏ cũng chỉ được học chút ít võ công thì làm sao đỡ nổi chưởng lực ấy.

Gã chợt thấy một luồng kinh lực âm nhu đẩy gã sang một bên. Rồi gã đại hán bỗng nhiên lồm cồm đứng dậy say lão đảo miệng nói ú ớ. Tên chủ quán quát lên:

- Hay cho nhà ngươi. Uống chừng đó rồi mà vẫn không sao cả. Hãy coi đây.

Gã vận kinh lực vào song chưởng đánh vào ngực đại hán. Đại hán dường như vẫn không biết gì, chân phải gã bước sang một chút người hơi nghiêng đi, tránh được chưởng của gã chủ quán một cách tài tình.

“Thật là may cho hần.” Tên chủ quán thầm nghĩ. Gã xoay tay lại tấn công vào hạ sườn đối thủ. Đại hán miệng vẫn ú ớ, ngật ngưỡng bước lùi về phía sau nửa bước, tay phải vung ra như sắp té thế nào mà nắm trúng vào huyệt thủ Tam Lý của lão chủ quán, khiến gã này cả cánh tay tê liệt kinh ngạc kêu thét lên. Vương Trí Nhân nằm xoài ra bàn hé mắt nhìn xem.

Thực ra lão đâu có uống rượu. Mặc dù ngửi mùi rượu không thấy có gì khác lạ, song thấy nét mặt gian xảo của lão chủ quán nên đã bí mật phun ra đất, song vẫn giả say để xem động tĩnh. Lúc này, một thiếu phụ từ trong nhà chạy ra, rút gươm ra nhằm vào đại hán chém thật mạnh hỗ trợ cho tên chủ quán. Thoạt đầu, Vương Trí Nhân toan ra tay động thủ, song lão chợt nhận ra bộ pháp mà đại hán sử dụng thật là tuyệt diệu quyết không phải là vô tình mà gã tránh được chưởng phong của tên chủ quán cũng là một cao thủ. Đường gươm của nữ nhân chém ngang người gã thấy mau lẹ, bản thân Vương Trí Nhân cũng suýt la lên tưởng chừng như đại hán bị xẻ làm đôi. Nhưng thật bất ngờ, đại hán vẫn như người lơ mơ nửa say nửa tỉnh, miệng vẫn lảm nhảm đòi uống thêm rượu, chân lão đảo tiến lên mấy bước sát vào người thiếu phụ, đầu đập đánh chát vào huyệt Thượng Tinh trên trán đối phương.

Đó chính là một chiêu mà chỉ có những bậc cao thủ thượng thặng mới sử dụng nổi.

Thiếu phụ ngã bật người ra phía sau nằm im không cựa cựa.

- Rượu đâu...

Đại hán lè nhè nói:

- Ta... ta chưa say.

Gã chủ quán tức giận vô cùng. Gã phóng chưởng đánh vào sau lưng đại hán. Đại hán ngã người sang bên trái, tay phải vung ra chụp vào cổ tay gã chủ quán. Vương Trí Nhân không nhìn được nữa, lão đứng dậy reo lên:

- Chiêu Bát Tiên Túy Tửu thật tuyệt diệu.

Quả nhiên, gã chủ quán đã bị chụp trúng cổ tay, gã xụi người xuống đất. Vương Trí Nhân nói với đại hán:

- Võ công các hạ thật là tuyệt vời, ta vô cùng thần phục. Xin hỏi quý tính cao danh các hạ là gì?

- Tên tuổi tại hạ có gì đáng để lão tiên bối quan tâm cho rườm tai. Tại hạ đã nghe giang hồ đồn đại vùng này có một hắc điểm chuyên giết các cao thủ võ lâm, nên hôm nay mò đến đây thử xem thì quả là có thật. Thấy vợ chồng chủ quán mặt mày gian xảo nên tại hạ đã đề phòng...

Rồi đại hán quay lại nhắc cổ lão chủ quán lên quát hỏi:

- Tại sao người lại định đầu độc ta?

- Tha chết cho tôi... Tôi thấy các hạ có vẻ có tiền nên nảy lòng tham.

- Nói láo, bọn ta là giới giang hồ thì làm gì có tiền bạc. Nhà người dư biết điều đó. Nếu không nói thật đừng trách ta độc ác.

Gã chủ quán bỗng nắc lên. Mọi người cùng nhìn thì thấy lão đã tự vận đứt kinh mạch chết rồi.

Dương Tôn Bảo từ nãy đến giờ say sưa ngồi nhìn đại hán thi triển võ công. Gã chưa bao giờ được ra giang hồ nên đây là lần đầu tiên gã được chứng kiến một trận đấu hay đến thế. Trong lòng gã thầm phục đại hán vô cùng.

Đại hán nói:

- Hiện nay, trên giang hồ có nhiều việc rất khó hiểu. Hình như có một âm mưu gì đó và kẻ đứng đầu những mưu mô này phải là một kẻ có võ công ghê gớm lắm mới làm cho bọn thuộc hạ sợ hãi đến thế. Rất nhiều cao thủ võ lâm đã bị giết và mất tích một cách bí mật.

Tất cả các xác chết tìm thấy đều bị nám đen bởi một chưởng lực lạ lùng, đặc biệt ngực thường bị nát bầy. Vụ này...

Gã nói đến đây bỗng thanh đao sau lưng bỗng kêu lên vo vo. Gã quay phắt người lại hét lớn:

- Lão tiên bối cẩn thận, có kẻ ám toán.

Quả nhiên ba hắc y nhân đột ngột xuất hiện. Đi đầu là một lão gia mặt che bằng một vuông lụa đen, dáng người cao lớn, theo sau là hai hán tử cũng đều che kính mặt. Lão già đi đầu nói gần giọng:

- Trông thấy ta, sao không tự vẫn đi cho rồi.

Mọi người bất giác quay lại, thiếu phụ bị đại hán đánh ngã lúc nãy đang lồm cồm bò dậy nét mặt lộ vẻ sợ hãi vô cùng. Mụ lấp bấp gì đó trong miệng rồi một dòng máu đen từ miệng ứa ra mụ ngã gục xuống. Lão già ung dung nhìn đại hán và Vương Trí Nhân trầm giọng xuống:

- Quái hiệp Thường Ngô Xuân, còn chờ gì mà không quỳ xuống, ta tha chết cho.

Đại hán hết sức kinh ngạc, không ngờ lão già lại biết lai lịch gã.

- Người... người là ai, sao lại biết tên ta?

- Điều đó không quan trọng, người là một hảo thủ, ta biết rõ điều đó nhưng trước mặt ta tốt hơn hết là giờ hai tay chịu trời còn có hy vọng được ta thu nạp, còn tên kia...

Lão già chỉ Vương Trí Nhân:

- Ta không thể tha chết cho mi được...

Vương Trí Nhân giật mình. Lão nghe thanh âm lão già có vẻ quen quen mặc dù lão đã cố tính làm thay đổi. Không hiểu lão già có thù gì với lão mà lại nói ra những lời như vậy.

Lão biết nói năng nhiều lời bây giờ cũng vô ích nên rút gươm ra rồi nói:

- Thường hiền đệ động thủ đi thôi!

Thường Ngô Xuân cũng rút thanh bảo đao sau lưng ra. Hai người, một đao một kiếm xông vào chém, khí thế thật là dũng mãnh. Lão già áo đen không hề nao núng. Lão chỉ dùng song chưởng để chống đỡ với vũ khí của hai hảo thủ thượng thặng. Mỗi cái phẩy tay là kinh phong lại rít lên veo veo. Thường Ngô Xuân vừa đánh vừa cố gắng nhận xét chiêu số của lão, song gã không tài nào đoán được lão già thuộc môn phái nào. Các chiêu thức lão sử dụng dường như rất tầm thường rất giống các thế võ của một số môn phái khác như Võ Đang trường quyền, Phục Hồ Quyền của Thiếu Lâm Tự, nhưng đã được chế biến thay đổi một cách tài tình khiến nó trở nên cao thâm vô cùng. Thường Ngô Xuân thi triển tuyệt kỹ tám mươi mốt đường đao trong Cửu Cửu Liên Hoàn Trảm, ánh đao loang loáng như bão táp mưa sa, còn Vương Trí Nhân cũng dùng Mai Hoa kiếm pháp, lưỡi gươm vung lên như rồng bay phượng múa, nếu là những cao thủ khác ắt hẳn đã chết ngay từ những chiêu đầu. Lão già vẫn ung dung đỡ gạt, vừa đánh vừa khen “Hảo đao pháp, hảo kiếm pháp, thật đáng tiếc cho công phu luyện tập của các ngươi vì đã gặp phải tay ta”. Bỗng nghe đánh “keng” một tiếng, lão già giơ ngón trỏ búng vào lưỡi đao của Thường Ngô Xuân, thanh đao bị vệt sang một bên gạt trúng vào lưỡi gươm của Vương Trí Nhân đang đâm tới. Bỗng lão già quát to:

- Coi đây!

Rồi lão xòe lòng bàn tay ra rồi đẩy tới. Thường Ngô Xuân nhìn thấy lòng bàn tay lão đang từ màu đỏ chuyển sang đen xì. Gã hét lên:

- Hồi Tâm Chưởng, tiền bối cẩn thận.

Rồi gã búng mình vọt ra phía sau tránh luồng chưởng phong. “Bình” một cái, Vương Trí Nhân bị trúng luồng chưởng lực. Lão bật ngựa ra, sắc mặt chuyển sang màu đen sì, ngực thì nát bấy trông thật khủng khiếp, Thường Ngô Xuân ngồi ở góc nhà tuy không bị trúng chưởng, song vì võ công của gã còn kém nên cũng bị hất tung lên, mặt cũng xám đen lại. Gã cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, mặt mũi xây xẩm rồi ngất đi. Lúc đó lão già chỉ nhảy một bước đã tới trước mặt Thường Ngô Xuân, lão giơ tay phải lên nói:

- Ngươi chạy đâu cho thoát!

Rồi nhằm gã phóng một chưởng. Thường Ngô Xuân lại nghiêng mình tránh được. Lão già cười gằn:

- Khen ngươi cũng khá là cao cường đấy, trong thiên hạ chưa ai tránh được hai chưởng của ta bao giờ, ngươi đỡ được chưởng này thì ta tha chết cho.

Lão vận thêm kinh lực vào cánh tay rồi phóng ra. Thường Ngô Xuân biết lão lợi hại, nhưng lúc này gã không tài nào tránh kịp nữa đành nhắm mắt chờ chết. Đột nhiên, gã thấy người gã dịch chuyển sang phải một chút. Một luồng lực đạo âm nhu nhưng vô cùng hùng hậu đẩy gã sang một bên. Chưởng phong của lão già đánh trúng vào bức tường làm bức tường nát vụn. Lão già vô cùng kinh ngạc không hiểu kẻ nào có thể làm lệch được luồng chưởng phong của lão. Một mỹ phụ áo xanh xuất hiện bên cạnh là một cô gái nhỏ tuổi. Mỹ phụ tròn cặp mắt phượng lên nhìn lão rồi cất giọng nói:

- Có phải ngươi là kẻ đã sát hại mấy chục mạng người ở Dương gia trang không? Hãy xưng danh tánh cho ta biết.

Lão già cười khùng khục trong họng rồi đáp:

- Mỹ Hoa Nương, không ngờ công lực của ngươi đã tiến bộ nhường ấy. Bạch Long Chưởng quả vẫn còn chỗ đắc dụng.

Thiếu phụ cũng giật mình kinh ngạc. Công phu Bạch Long Chưởng thiên hạ đâu có ai hiểu được. Thiếu phụ nhìn lão rồi cười nhẹ:

- Khá khen cho lão kiến văn cũng rộng rãi đấy. Chẳng hay ngươi là ai, có dám xưng danh hiệu cho ta nghe chăng?

- Ta chưa bao giờ xưng danh hiệu cho ai cả, bởi lẽ nghe được tên ta là phải chết. Hôm nay ta đã hứa tha chết cho tiểu tử kia nên ngươi cũng may mắn đấy. Lúc khác sẽ gặp lại.

Lão giơ tay ra hiệu cho hai gã áo đen rồi cả ba phóng mình mất dạng. Thường Ngô Xuân nhìn thiếu phụ rồi vòng hai tay xá:

- Đa tạ phu nhân đã cứu mạng. Tại hạ nghe danh phu nhân từ lâu nay mới được gặp.

Cô bé áo xanh đứng cạnh thiếu phụ nói:

- Má má, ta vào nhà cứu người đi xem mấy người kia thế nào.

Ba người vào trong quán thấy Dương Tôn Bảo mặt mũi xám đen lại, còn Trần Trung và Lữ gia thì đã bị trúng độc nặng. Thiếu phụ lấy trong bọc một lọ thuốc ra mấy viên rồi cạy miệng ba người nhét vào. Thuốc quả là có công hiệu, Dương Tôn Bảo một chốc đã cựa quậy được rồi từ từ mở mắt. Thiếu phụ nói:

- Hai gã này chắc không cứu được rồi, vì trúng độc quá lâu. Nếu ta đến sớm thì không đến nỗi phải mất mạng. Còn gã tiểu tử này, tuy không trúng phải chưởng phong nhưng võ công kém nên cũng bị nặng đấy. Người nên biết rằng Hồi Tâm Chưởng là một công phu tối độc trong Liên Hoa bí lục ngoài chưởng lực kinh hồn có thể làm đá tan, ngọc nát, ta nghe nói trong đó còn có độc chất nữa. Người nào trúng phải không chết trước thì rồi cũng chết sau vì độc chất ngấm vào tạng phủ sẽ dần dần phát tác... Tiểu tử này mặt đã nám đến như vậy là đã trúng độc chưởng rồi đó. Ta e khó lòng cứu được.

Thiếu phụ đưa ra một luồng kinh lực chạy vào cơ thể làm gã khoan khoái lạ thường.

Gã đâu có biết rằng, hồi dưới hầm, lão bà bà đã đưa cho gã hai viên Hồi Tâm Đơn nguyên là của Thánh Thủ Thần Y Diệp Tuyên chế ra. Lão đã mất hai chục năm mới chế ra được bốn hoàn thuốc. Hiện lão đã uống hai viên còn hai viên lão đã thua trong một cuộc đấu võ với lão bà bà. Hồi Tâm Đơn được điều chế rất công phu. Nó là xương của con Linh miêu một trăm tuổi được nấu cùng với nhiều dược thảo quý hiếm. Sau đó lại phải kiểm cho được trứng của con Kim điêu lông vàng đầu đỏ cứ mười năm mới đẻ một trứng ở trên đỉnh núi cao chót vót. Trộn trứng này với hỗn hợp dược thảo của con Linh miêu đưa vào lò luyện trong mười năm nữa, mỗi ngày đốt lửa mười tiếng. Cứ mười ngày lại bỏ ra hạ thổ trong mười đêm. Cứ vậy trong mười năm liên mới đem ra dùng. Uống được hoàn thuốc này, công lực sẽ tăng lên gấp nhiều lần, lại có thể giải trừ được mọi chất độc xâm nhập vào cơ thể sẽ không thể nào phát tác được sẽ tụ lại một chỗ. Người có võ công thâm hậu thậm chí còn có thể sử dụng được nó. Thấy Dương Tôn Bảo tỉnh lại có vẻ khỏe mạnh như thường, thiếu phụ lấy làm thích thú nói:

- Gã tiểu tử này thật lạ lùng. Võ công rất tầm thường mà lại có một nội lực bẩm sinh rất mạnh, người tên gì?

Gã định nói tên mình ra, song sực nhớ lời Vương Trí Nhân căn dặn nên nói:

- Văn bối... văn bối không có tên!

- Ai sanh ra mà chẳng có tên gọi, người định dối gạt ta chăng?

- Tại hạ nói thật đấy. Khi sanh ra, song thân đã bị giết hại nên không biết tên là gì nữa.

Cô gái nhỏ tuổi tên là Lan Nhi có vẻ thương xót gã nên hỏi:

- Thế người... có biết kẻ thù của gia đình người là ai không?

- Tại hạ không biết tên nhưng biết chắc chắn là đệ tử của một người là ân nhân của tại hạ.

- Chà. Thật là rắc rối, người nói ta chẳng hiểu gì cả. Trông người dơ dáy quá, vào trong kia mà tắm giặt đi rồi ra đây.

Thiếu phụ nói với Thường Ngô Xuân:

- Ta vốn không thích dính dáng vào chuyện của giới giang hồ nhưng hôm nay mục kích lão già áo đen ra tay quá tàn độc, lần trước tại Dương gia trang cũng thế, gã đã giết toàn bộ gia đình của Dương Tôn Long nhưng có điều lạ lùng là không thấy xác của phu nhân và công tử. Sau đó gã lại hạ luôn Hà Hồng Lâm chưởng môn phái Toàn Chân. Xem thế thì đủ biết gã đã gây thù chuốc oán với giới giang hồ. Không hiểu gã có âm mưu gì đây, theo ý ta võ công của gã khó mà lường được. Ta chưa trực diện giao đấu với hắn nhưng qua những xác người, ta e rằng hắn đã luyện được thành công Hồi Tâm Chưởng trong Liên Hoa bí lục. Tuy nhiên mới chỉ đạt đến ba phần hỏa hầu...

Thường Ngô Xuân nói:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, không hiểu các môn phái đã hay biết âm mưu này chưa?

Bây giờ trong lúc lão còn chưa đạt đến mức thượng thừa, phải hợp sức trừ diệt lão ngay mới kịp...

- Ngay bây giờ, người có đủ sức hơn được lão cũng đã còn khó. Rắc rối nhất là không biết lão đích thực là ai...

Lúc ấy Dương Tôn Bảo đã tắm giặt sạch sẽ bước ra. Nhìn vẻ khôi ngô tuấn tú của hắn, Mỹ Hoa Nương cũng phải ngạc nhiên:

- Đó, có phải vậy trông người khác hẳn không? Nhưng ta thấy hình như gốc gác của người không phải tầm thường.

Dương Tôn Bảo từ khi thấy thiếu phụ đầu chường với lão già áo đen, gã vô cùng kính phục. Việc tìm Vương Song lão nhân gia chưa biết đến bao giờ, nhưng gã nghĩ nếu bà này chịu nhận gã làm đệ tử, gã xin theo ngay. Quyết định như vậy rồi gã nói với Mỹ Hoa Nương.

- Văn bối võ công kém cõi thù nhà lại nặng, không biết chỗ nào để tìm thầy học võ, xin phu nhân chỉ điểm cho.

- Võ công trong thiên hạ thiếu gì người tài giỏi, ta biết bảo người theo ai bây giờ...

- Văn bối được một người chỉ điểm là tìm Vương lão tiền bối.

- Người định nói tới Đại Ma Tinh Vương Song đó chăng?

- Dạ phải. Phu nhân cũng biết...

Mỹ Hoa Nương cười lớn.

- Tại sao ta lại không biết, bởi vì đó chính là... phụ thân ta. Nhưng ta nói cho người biết, người đã mất tích từ lâu rồi, hơn nữa, nếu còn sống chưa chắc đã chịu truyền thụ võ công cho người đâu. Tính tình lão nhân gia rất cổ quái, đến ta cũng còn...

Thấy vẻ thất vọng của Dương Tôn Bảo, Lan Nhi nói:

- Má má, hay má má thân nhận gã làm đệ tử đi.

- Mi biết gì, con nít, ta... ta không thân nhận đồ đệ.

- Nhà người, nhà người lạy mẫu thân ta đi, mau lên.

Dương Tôn Bảo dập đầu xuống đất bình bình mấy cái. Mỹ Hoa Nương vẫn lắc đầu:

- Ta đã bảo không là không, mi hãy đi tìm Vương lão tiền bối của người.

Dương Tôn Bảo vốn tính cương cường. Gã thấy đã cúi đầu lạy Mỹ Hoa Nương mấy cái mà vẫn không ăn thua. Gã tức giận nói:

- Tại hạ từ thuở bé chưa bao giờ phải lạy xin ai cái gì bao giờ, nay vì thù nhà chưa trả được mới phải quy lụy phu nhân. Phu nhân không thu nhận thì thôi, tại hạ xin cáo từ.

Gã nói xong quay ngoắt người bỏ đi. Thường Ngô Xuân gọi lớn:

- Tiểu tử, ta... ta sẽ đưa người đi tìm Vương tiền bối...

Thấy gã mất đồ hoe nhưng tính tình lại thẳng thắn. Mỹ Hoa Nương thương hại bảo gã.

- Thôi được, nhà người lại đây, ta... ta thân nhận mi.

Dương Tôn Bảo mắt sáng lên gã bảo Thường Ngô Xuân:

- Đa tạ đại ca đã có hảo ý, xin có ngày tiểu đệ được báo đáp.

Thường Ngô Xuân mỉm cười nói:

- Đùng xùng hô với ta những lời như vậy nghe khách sáo quá, sau này nhất định chúng ta sẽ gặp lại.
- Gã cúi đầu chào Mỹ Hoa Nương rồi phóng mình mất dạng.

2. Chương 2: Đôi Bạn Chia Tay

Thùng! Thùng! Thùng! Những tiếng trống vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh của buổi sớm mai trên chùa Thiếu Lâm. Bên ngoài hai cánh cổng chùa vẫn đóng im ỉm dường như tiếng động không đủ làm các nhà sư thức giấc. Lại một hồi trống nữa, rồi tiếng đập cửa thành thành. Chừng như không chịu nổi những âm thanh vang dội đó, cánh cửa chùa từ từ hé mở, một nhà sư lộ đầu ra. Bên ngoài là một lão già cao lêu nghêu, chân tay gân guốc, đặc biệt là huyết Thái Dương nhô cao chứng tỏ nội công lão vô cùng thâm hậu. Lão chỉ còn có một mắt, mắt còn lại thật to và sáng quắc trông dữ tợn. Nhà sư bước ra khỏi cổng chùa, hai tay chắp trước ngực, miệng khê nói:

- A di đà phật! Thích chủ từ đâu đến đây mà làm ồn ã lên như vậy?
 - Chùa chiền gì mà lạ vậy! Cửa Phật lúc nào cũng phải mở rộng đón khách thập phương chứ?
 - Thích chủ đừng nóng giận thế, hôm nay, trong chùa có việc ... nên ...
 - Nếu thế thì ta tạm bỏ qua cho, người vào báo với Không Minh đại sư ra đây, có người cần gặp.
- “Không được.” Nhà sư trầm giọng nói:

“Không Minh đại sư hôm nay không tiếp khách ...” Lão già tức giận quát vang:

- Tại sao lại không tiếp, mấy cái lão trọc này rườm rà quá, người không gọi mấy lão ra đây thì chớ trách ta vô tình đấy nhé.

“Thích chủ hãy bình tĩnh đã nào!” Nhà sư vẫn giữ giọng nhỏ nhẹ:

“Đây là chùa Thiếu Lâm, là nơi tôn nghiêm, thích chủ nên biết điều một chút.” - Ha! Ha! Ta lại phải nghe một lão trọc dạy dỗ hay sao? Người hãy coi đây.

Lão già nói rồi vung tay phóng một chưởng vào hòn đá trước cổng chùa dùng làm chỗ ngồi. “Bình” một tiếng, hòn đá bể làm đôi. Lão ra oai xong, bảo nhà sư:

- Ta nói một lần nữa, nếu người không vào báo, ta sẽ phá tan ngôi chùa này cho coi.

Nhà sư sợ hãi thụt đầu vào, lát sau bảy, tám nhà sư bước ra, đi đầu là một người nhỏ thó, cổ đeo một chuỗi tràng hạt lớn.

- Bần tăng là Không Minh đây, xin được hỏi, bần tăng có vinh hạnh được tiếp chuyện ai vậy!
- Hà hà! Đến ta mà các người không biết thì quả là thiếu sót. Ta là Độc Nhãn Hồng Thừa Nghiệp, Giáo chủ Hồng Môn Bang!
- Bần tăng xin kính chào Hồng Giáo chủ. Chẳng hay Giáo chủ có việc gì cần kíp lại đến thăm chùa vào sớm mai như vậy, chẳng biết là tin lành hay tin dữ đây?
- Lành hay dữ thì các người phải biết chứ! Nhân nào quả ấy, mà lão phu đến để hỏi tội các người đây.

Không Minh đại sư dướn cặp lông mày bạc lên tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Hỏi tội bản chùa? Tội gì vậy?

“Đúng là một bậc cao tăng đức độ.” Hồng Thừa Nghiệp nói giọng mỉa mai:

“Đã giết người mà miệng vẫn còn từ bi.” “Nhà người không được vô lễ thế.” Một nhà sư mặc áo vàng đứng cạnh Không Minh đại sư nổi nóng:

“Không Minh đại sư là bậc đại đức ...” “Đại đức hay đại ác?” Hồng Giáo chủ vặn lại:

“Ta nói để các người rõ tại sao các người lại vô cớ giết cả chục mạng người của bốn bang ...” - Thí chủ lầm rồi, từ xưa đến nay, bốn tự chưa hề có ai xuống núi làm điều ác bao giờ ...

- Chính mắt ta trông thấy còn làm sao được. Các người không đưa những kẻ đó ra đây thì có ... chuyện đây.

Không Minh đại sư ngẫm nghĩ một lát rồi bảo Không Trí:

- Người vào gọi tất cả ra đây.

Không Trí lộ vẻ tức giận ra mặt. Làm như vậy thì còn gì là thể diện chùa Thiếu Lâm nữa, ngôi sao Bắc Đẩu của võ học trong thiên hạ. Nghĩ như vậy, song lão vẫn chấp hành mệnh lệnh của phương trượng. Một lát sau, mấy chục nhà sư từ trong chùa chạy ra. Không Minh điềm tĩnh bảo Hồng Thừa Nghiệp.

- Xin mời thí chủ xem có ai trong số này là thủ phạm không?

Hồng Thừa Nghiệp đảo quanh một vòng nhìn từng người rồi lắc đầu:

- Không có ai cả, các vị còn giấu người nào không?

- Chúng ta không phải khai báo cho ai. Thế này đã là quá quắt lắm rồi!

“Hãy khoan.” Không Minh đại sư ngăn lại rồi ôn tồn nói:

“Quả thật, bản tự chỉ chừng này người. Chúng ta là những vị tu hành không biết nói dối. Tất còn ... còn một vị nữa ...” - Sao Phương trượng không bảo gã ra đây?

Hồng Thừa Nghiệp nói giọng xác xược.

- Vị đó ... vị đó không ra được vì đang phải giữ Tàng Kinh Các, mà từ trước đến nay vị đó chưa hề bao giờ bước ra khỏi chùa.

“Ta không tin.” Hồng Thừa Nghiệp nói:

“Nếu chính đáng tại sao đại sư không cho ta gặp.” Lúc này, trông nét mặt mấy nhà sư đã lộ vẻ tức giận vô cùng. Chỉ cần Không Minh đại sư cho phép là một cuộc ác đấu sẽ xảy ra ngay lập tức. Không Minh đại sư nói:

- Thí chủ đã làm quá sức nhẫn nại của bản tăng rồi đấy, nếu ...

- Đại sư muốn động thủ với ta chăng? Nghe nói Kim Cương Chỉ của bốn tự lợi hại lắm, lão phu cũng chưa được thưởng thức bao giờ.

Không Trí toan bước ra thì Không Minh đại sư đã ngăn lại:

- Thôi được, sát phạt là điều cấm kỵ nhất của bốn tự. Người hãy vào gọi Giác Hải ra đây cho thí chủ được vui lòng.

Không Trí hậm hực lui vào. Một hòa thượng bước ra cúi đầu chào phương trượng rồi nói:

- Phương trượng có điều chi chẳng, bản tăng đang ...

Hồng Thừa Nghiệp lại đến trước mặt Giác Hải, lão ngó nghiêng một lúc lâu rồi lại lắc đầu:

- Người này ... người này cũng không phải nốt. Xin hỏi đại sư một lần nữa, trong chùa còn ai nữa không?

- Quả thật, không còn ai cả. Không Minh chậm rãi đáp.

- Thật là vô lý. Nhất định là trong chùa phải còn người. Lão phu xin phép được vào lục soát trong chùa. Nếu quả thật không còn ai trong đó, lão phu xin cúi đầu tạ tội trước đại sư!

Không Minh nhìn lão rồi cười nhạt:

- Bản tăng đã làm theo mọi yêu cầu của thí chủ rồi đó. Còn điều cuối cùng dứt khoát không thể chiều lòng thí chủ được.

“Vây cũng như không.” Hồng Thừa Nghiệp nói:

“Các vị còn giấu người ở trong, làm sao ta biết được.” “Người biết hay không thì mặc kệ người.” Không Trí nổi giận nói:

“Người muốn tính sao cũng được.” - Đại sư định cật đồng uy hiếp ta chẳng?

Lão vỗ tay một cái, từ phía chân núi ào ào chạy lên mấy chục cao thủ, tay đao tay kiếm trông sát khí đằng đằng. Hồng Thừa Nghiệp nói:

- Lão phu không muốn gây sự với quý tự đâu, nhưng nếu không làm rõ được việc này, các đệ tử bốn môn nhất định không chịu. Vậy đại sư cho phép một mình lão phu vào chùa lục soát thôi. Nếu không thì thật khó tránh được một trường huyết chiến đấy!

“Bần tăng đã nói rồi, điều ấy quyết không được.” Không Minh đại sư nói.

“Vây đại sư chấp nhận giao đấu?” Hồng Thừa Nghiệp trợn con mắt độc nhất lên:

“Ta đã sẵn sàng lãnh giáo đây.” Lão nói vừa dứt đã nhảy ra lệ làng trước mặt Không Minh đại sư, thân pháp tuyệt diệu, hai tay hơi đưa lên theo thế Đại Bàng Triển Dực.

Không Trí cũng bước ra phong thái ung dung đỉnh đạc. Lão nói:

- Xin mời Hồng Giáo chủ ra chiêu.

Hồng Thừa Nghiệp cười nhạt, tay trái lão đánh vào bả vai đối phương, tay phải cong lên đánh vào huyệt Thượng Quan theo thế Thu Phong Lạc Diệp. Hai tay Không Trí dề xuống, người lão trầm xuống một chút, rồi bất ngờ vung lên chĩa vào huyệt Thiên Đột nơi cổ họng Hồng Thừa Nghiệp. Đó là chiêu Song Long Nhập Uyên (Rồng vào hang vực). Đây là một tuyệt kỹ thủ mà lại công rất ảo diệu. Kẻ có võ công tầm thường không sao sử dụng nổi vì rất dễ bị trúng đòn trước khi tấn công địch thủ. Hồng Thừa Nghiệp bật lên tiếng khen, gã biến ngay sang chiêu Bạch Hạc Triển Xí, rồi nghiêng người phóng chân đá vào hạ bần.

Không Trí giật mình kinh hãi. Lão đã có chủ định ra tay ngay từ đầu để đánh bại Hồng Thừa Nghiệp nên đã sử dụng tuyệt kỹ kỳ bí nhất. Lão chắc mẫm trăm phần trăm Hồng Thừa Nghiệp không sao đỡ nổi đòn này nên có hơi chủ quan chút xíu. Không ngờ Hồng Thừa Nghiệp không những đỡ được, còn phản kích thật mau lẹ. Khoảng cách giữa hai người quá gần, cú đá lại bất ngờ nhưng cũng may Không Trí võ công đứng vào bậc thứ hai chỉ sau Không Minh đại sư, nên lão phản ứng kịp thời, tuy có hơi bẽ mặt một chút. Lão búng mình nhảy bật về phía sau theo thế Bạch Mã Quá Dàn Khê (ngựa trắng nhảy qua khe) tránh thoát.

Lúc này Không Trí không dám coi thường đối thủ nữa. Lão vận kinh lực vào hai tay phóng chưởng liên tiếp, Hồng Thừa Nghiệp cũng muốn thủ nội lực Không Trí, lão không tránh né chưởng lực của đối phương, mà cũng vận sức đối chưởng.

“Ầm” một tiếng. Hai luồng chưởng phong chạm nhau, Không Trí bị thối lui ba bước, còn Hồng Thừa Nghiệp cũng bị lùi lại hai bước. Không Trí đại sư hiểu rằng hiển nhiên nội lực của lão kém Hồng Thừa Nghiệp một bậc. Lão không ngờ rằng nội lực của lão ma đầu này lại ghê gớm đến thế. Hai bên giao đấu với nhau trên năm mươi hiệp. Mọi người bên ngoài đều thấy rõ Không Trí đang bị lâm vào thế hạ phong. Lão liên tiếp bị trúng hai chưởng vào bả vai, người lão đảo. Ta nên biết rằng Hồng Môn Hội là một bang hội lớn, chẳng phải chính cũng không phải tà, Hồng Thừa Nghiệp là một cao thủ, trong giới giang hồ hắc bạch ai cũng nể sợ lão. Võ công lão cao thâm lại ra tay hết sức tàn ác với kẻ thù bất luận kẻ đó thuộc môn phái nào, tính nóng như lửa, nhưng được cái là lão không bao giờ sử dụng những thủ đoạn ám muội. Lúc này vì căm hận phái Thiếu Lâm đã giết hại môn đồ của lão nên Hồng Thừa Nghiệp chẳng nể nang gì. Lão quyết hạ Không Trí cho bằng được. Không Minh đại sư đứng ngoài ngó thấy sư đệ của mình nguy đến nơi, nếu không nhảy vào thì tất nhiên không sao cứu vãn được.

Nghĩ như vậy, Không Minh nhảy vào chắn ngang giữa hai người. Lão chấp tay lại rồi nói:

- Sư đệ của bần tăng được hân hạnh tiếp Giáo chủ vài chiêu.

Hồng Thừa Nghiệp chẳng nói năng gì, lão nhằm ngay ngực Không Minh đại sư phóng một chưởng. Mọi người bên ngoài la hoảng thấy lão ra chiêu bất ngờ, hơn nữa lại thấy Không Minh đại sư không hề né tránh

chưởng lực ấy, mấy nhà sư đã mục kích trông thấy Hồng Thừa Nghiệp phóng chưởng đánh bể hòn đá trước cổng chùa nên hiểu chưởng lực của lão lợi hại đến bậc nào.

Thật ra, Không Minh đại sư đã có chủ ý. Lão nhìn thấy lực lượng đối phương quá mạnh áp đảo hơn hẳn phái Thiếu Lâm nên trong đầu đại sư nảy ra một ý định mạo hiểm. Nếu không ra oai để làm nhục nhục khí đối phương thì tình thế của phái Thiếu Lâm sẽ trở nên bất lợi. Tuy trông bề ngoài bình thản nhưng lão đã ngầm vận hết mười thành công lực, chọi chưởng của Hồng Thừa Nghiệp.

“Bình” một cái, chưởng phong của Hồng Thừa Nghiệp như đánh vào bức tường đá, khiến chính lão phải lùi lại hai bước. Không Minh đại sư thì mặt tái xanh đi, lão cũng bị thối lui về phía sau vài bước. Hồng Thừa Nghiệp kinh ngạc la lên:

- Kim Cang Bát Hoại! Đại sư đã luyện thành công rồi sao?

Giọng lão tỏ vẻ thán phục. Thực ra Không Minh đại sư luyện tuyệt kỹ này nhưng chỉ đạt được vài phần hỏa hầu mà thôi. Lão cố gượng mỉm cười nói với Hồng Thừa Nghiệp:

- Đa tạ Giáo chủ đã biết đến công phu của bốn phái.

Không Minh quyết định sẽ sử dụng những chiêu thức thông thường nhất của phái Thiếu Lâm để chống cự với Hồng Thừa Nghiệp. Nên lão sau khi trúng một chưởng của Hồng Giáo chủ, lão xòe bàn tay phải như cái móc câu sử chiêu Kim Báo Lộ Trảo (hổ vàng giương vuốt) chụp ngay vào ngực đối thủ. Hồng Thừa Nghiệp biết Không Minh đại sư không phải tay vừa nên không dám khinh thường. Lão nghiêng người né tránh cái chụp đó, rồi sử chiêu Hữu Xuyên Hoa Thủ đánh ra ... Hai bên qua lại được vài chục chiêu vẫn bất phân thắng bại. Không Minh đại sư chỉ sử dụng thuần nhất võ công của phái Thiếu Lâm, trông thoáng qua thì rất tầm thường, song luyện được đến mức tinh thâm thì oai lực vô cùng. Tất cả đệ tử hai phái đứng bên ngoài đều trầm trồ khen ngợi. Đó là một cuộc tỷ thí mà chúng chưa được xem bao giờ.

Trong lúc hai người đang giao đấu, bỗng có tiếng thét lớn:

- Cháy, hậu điện đã phát hỏa rồi.

Không Minh đại sư nhảy vọt ra tránh chưởng phong của Hồng Giáo chủ rồi nói to:

- Lão tăng xin thất lễ.

Hồng Thừa Nghiệp tuy đang tức giận nhưng lão đường đường là một giáo chủ một bang hội lớn nên không đời nào nhân lúc đối phương nguy cấp ra tay. Các tăng nhân chùa Thiếu Lâm ào ạt chạy vào trong chùa cứu hỏa. Trong lúc hỗn loạn Không Minh đại sư trông thấy một bóng đen chạy từ cổng sau xuống núi. Đại sư liền phóng mình đuổi theo, đằng sau là mấy nhà sư cùng với Hồng Thừa Nghiệp. Bóng đen khinh công đã đến mức tuyệt diệu, mặc dù những người đuổi theo hấn toàn là những bậc cao thủ tuyệt đỉnh, song gã vẫn bỏ xa họ, và chẳng bao lâu đã mất dạng. Khi quần hùng đuổi đến một khúc quanh thì bị mất dấu.

Hồng Thừa Nghiệp quan sát một hồi lâu rồi nói với Không Minh đại sư:

- Vì tuyết rơi nhiều nên đã lấp mất dấu chân. Nhưng theo ý lão phu, hấn tất không đi theo đường hẻm vì ý mình có khinh công cao hơn chúng ta nhiều. Chúng ta cứ đi theo con đường này.

Mọi người khen phải rồi tiếp tục gia tăng cước lực theo con đường lớn. Bỗng từ xa họ trông thấy một chấm đen bên vệ đường. Mọi người chạy lại gần thì thấy đó chính là xác của hấn tử hồi nãy. Gã chính là tên Hỏa Công đầu đà coi việc bếp núc trong chùa, nhưng bên ngoài lại khoác một bộ quần áo dạ hành. Không Minh vô cùng ngạc nhiên vì tên này có một vị trí rất tầm thường trong chùa mà sao khinh công lại có thể cao siêu đến thế. Mọi người hãy còn kinh ngạc hơn nữa khi thấy hấn đã chết, khuôn mặt nám đen và trên Thái Dương có một vết đen xì. Đây chính là độc thủ mà Dương Tôn Long cũng như Hà Hồng Lâm cũng như nhiều cao thủ khác bị chết gần đây. Không Minh đại sư quay lại nói với Hồng Thừa Nghiệp:

- Chắc Hồng Giáo chủ cũng thấy việc này thật lạ lùng. Điều này minh chứng rằng việc mấy đệ tử của quý bang bị giết không phải là do người của tệ phái. Có phải mấy môn đồ của giáo chủ cũng bị chết bởi độc thủ này không?

- Không, chúng bị sát hại bằng một thủ pháp khác hấn, lão phu nhìn tuy có hơi giống với công phu Liệt Diệm chưởng của quý phái, cho nên ...

Nói đến đây, lão ngẩn người ra không sao giải thích nổi. Nhưng dù sao Hồng Thừa Nghiệp cũng là một con người thẳng thắn. Lão nói:

- Việc này thật là một điều bí ẩn có liên quan đến võ lâm, lão phu quá nóng nảy nên đã gây mất hòa khí giữa hai phái. Xin đại sư bỏ qua cho, bây giờ lão phu xin từ biệt vụ này, chúng ta sẽ tìm hiểu sau.

Lão cúi đầu chào từ biệt rồi cùng với các đệ tử Hồng Môn Bang kéo đi về hướng tây.

Không Minh đại sư nói với các đệ tử:

- Bây giờ, chúng ta phải về chùa gấp để xem có việc gì xảy ra nữa không? Không khéo chúng ta ra đi hết thế này lại mắc mớ điều hồ ly sơn của kẻ địch thì nguy lắm đấy.

Quả nhiên khi về đến nơi, thì quang cảnh chùa Thiếu Lâm thật là hoang tàn. Vài chục nhà sư, kẻ chết kẻ bị thương nằm la liệt. Không Trí đại sư, thủ tọa La Hán Đường thì bị thương nặng, tay phải bị gãy lìa máu me đầm dề đang ngồi dựa vào cột cổ gắng dưỡng thần.

Thấy các tăng chúng trở về, Không Trí thều thào nói:

- Bọn chúng ... bọn chúng ... rất đông, tên cầm đầu ... là ...

- Là ai vậy ...? Không Minh gặng hỏi.

- Gã ... gã là ...

Không Trí thiền sư nói đến đây bỗng gục xuống không nói được nữa. Mọi người xúm lại xem thì thấy Không Trí đã viên tịch rồi. Không Minh quay lại nói với chúng tăng:

- Hãy đóng cổng lại. Tối nay tất cả tập hợp ở Đạt Ma Đường ...

3. Chương 3

Lại nói về Dương Tôn Bảo được Mỹ Hoa Nương thân nhận y làm đồ đệ, dẫn y về Đào Hoa Sơn. Đó là một ngọn núi vô cùng hiểm trở và đẹp tuyệt vời. Quanh năm sườn núi bao phủ mây mù, đường đi uốn lượn, cây cối mọc rậm rạp. Nếu là những kẻ có võ công tầm thường thì việc lên được đỉnh núi cũng là một chuyện không sao làm được. May nhờ Dương Tôn Bảo được uống Hối Tâm Đơn nên công lực của gã hùng hậu một cách phi thường. Khi lên đến nơi, Dương Tôn Bảo không ngờ trên đỉnh núi cao chót vót này lại có một thạch động đẹp đến thế.

Trên vách hang được gắn rất nhiều ngọn bạch Lạp dùng để thắp sáng ban đêm, bên ngoài suối chảy róc rách trông thật hữu tình. Phía sau, là một bãi đất bằng phẳng nhìn xuống phía dưới núi non trùng điệp trông thật hùng vĩ và thích hợp với việc luyện võ. Mỹ Hoa Nương bảo gã:

- Ta vốn không bao giờ thu thập đệ tử, ngươi là người duy nhất mà ta nhận. Nhưng trước khi bái sư ta cần biết sự thực lai lịch của ngươi. Trông cốt cách ngươi, ta biết ngươi có xuất xứ không phải tầm thường.

Dương Tôn Bảo khi trước không dám nói thật vì chưa hiểu rõ thiếu phụ là nhân vật thế nào, nay gã đã nhận bà làm sư phụ thì đời nào dám nói dối nữa. Gã bèn kể hết cho Mỹ Hoa Nương nghe đầu đuôi câu chuyện.

"Phụ thân gã tuy là con nhà võ nhưng lại không muốn cho gã trở thành người biết võ công, ông đã chán cái cảnh tranh chấp ân oán trên giang hồ. Hơn nữa, người đã bị không biết bao nhiêu phiền toái vì bộ Liên Hoa bí lục nên muốn con trở thành một văn nhân để sau này làm quan phục vụ triều đình. Thấy con yêu võ nên mẫu thân gã thường lén dạy cho một vài thế võ căn bản gia truyền. Bỗng một hôm phụ thân có việc cần kíp phải về Giang Nam, sau khi trở về tình hình người có vẻ khác hẳn, ít nói và ở riêng trong một căn phòng không có ai bên mảng đến. Cái ngày xảy ra thảm họa ấy, gia gia sai con xuống một căn hầm bí mật lấy một cuốn sách cất giấu dưới đó. Đường hầm đó mãi đến hôm ấy con mới biết. Khi xuống dưới căn hầm thì bỗng nhiên bên trên đóng sập lại, rồi con nghe thấy tiếng la hét rồi một hơi nóng tỏa xuống, hiển nhiên là có một đám cháy gì đó ở bên trên. Con lẩn mò trong đường hầm tối đen và hiểu rằng mình có thể bị chết ở đây, vì không sao lên trở lại mặt đất được nữa. Đường hầm rất rộng và sâu hun hút, không hiểu ai đã dày công thiết kế từ bao giờ.

Càng đi càng thấy nhiều ngõ ngách ngang dọc, thỉnh thoảng lại thấy những đồng xương người chết từ lâu đã mục nát chỉ còn trơ lại vài khúc xương chân tay và các sọ người trắng hếu. Bỗng con thấy phía xa xa có ánh sáng, con lần mò tới nơi thì nhìn thấy một bà lão tóc đã bạc trắng đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần hai chân bị xiềng bằng một sợi dây xích to bằng cổ tay. Lão bà không hề mở mắt nhưng bỗng nói bằng thanh âm sắc lạnh:

Đã xuống đây sao không quỳ lạy ta. Ta biết ngươi là một kẻ không thông hiểu võ công, nếu không ngươi đã chết như những kẻ đại đột ngoài kia rồi. Văn bối vô cùng kính sợ trước công phu vô cùng khủng khiếp của bà lão. Thì ra, không chỉ có mình văn bối có biết bao nhiêu kẻ lần mò xuống đây đã bị chết thê thảm bởi chưởng lực của bà lão. Văn bối cúi mình thi lễ với bà lão rồi hỏi:

Chẳng hay tiền bối là ai, sao bị xiềng xích thế này, văn bối là Dương Tôn Bảo, phụ thân là Dương Tôn Long chủ nhân trang trại này. Lão bà bật lên tràng cười ha hả rồi nói:

Thật đáng thương cho ngươi, hãy còn ít tuổi mà bị giam hãm ở nơi đây thì kể như hết đời rồi đó.

“Tại sao!” Văn bối hết sức kinh ngạc và nói:

“Gia gia sai văn bối xuống đây rồi không hiểu vì lý do sự cố gì, nắp hầm bị đóng chặt lại không sao lên trên được nữa. Lão tiền bối có thể nói cho văn bối hiểu được không?” - Ngươi ... ngươi bị “lừa” rồi ...

“Ai lừa vậy.” Văn bối sợ hãi kêu lên.

- Ngươi không hiểu được đâu, đó là câu chuyện rất dài của võ lâm mà ngươi chỉ là một nạn nhân đáng thương thôi. Ta rất tiếc không thể nói với ngươi được vì đã có một lời nguyện.

Nhưng rồi ngươi sẽ biết tất cả, khi ngươi tìm được cách lên khỏi nơi đây.

- Nhưng thưa tiền bối, võ công tiền bối cao thâm dường ấy thì kẻ nào có thể giam giữ tiền bối được như thế này.

- Ngươi lấy làm lạ lắm phải không, kẻ đó là đại đồ đệ của ta và cũng chính y là kẻ hãm hại phụ thân của ngươi.

- Vô lý, vì chính vừa rồi gia gia của văn bối còn sai văn bối xuống đây mà. Lão bà bà đã ở đây lâu rồi thì làm sao mà biết được.

- Kiến văn của ngươi còn nông cạn lắm, ta hỏi ngươi:

ngươi có thấy gia gia ngươi gần đây có điều gì khác lạ không?

“Có.” Văn bối suy nghĩ một lát rồi nói:

“Trước kia, gia gia rất yêu thương văn bối, nhưng từ sau chuyến đi Giang Nam về tính tình người thay đổi khác hẳn. Ngay cả với mẫu thân văn bối người cũng không cho tiếp xúc, hình như người đang định luyện một môn công phu gì đó.” - Ngươi định nói đến Liên Hoa bí lục phải không? Ngươi không rõ từ bao đời trước, biết bao kẻ, kể cả ta rất thèm khát pho võ công này, nhưng những kẻ bỏ mạng vì nó cũng không phải là ít. Chính gia đình của ngươi là chủ nhân đích thực của pho bí kíp này. Nhưng đã bị mang họa vì nó. Tổ phụ của ngươi cũng bị chết vì luyện bí kíp này. Do bí kíp đó đã bị người giang hồ giành giết nhau, hết người này, đến người khác. Chưa một ai luyện thành công mà không bỏ mạng.

- Thế thì tại sao họ lại cứ cố tình luyện tập nó, khi biết rằng trước sau gì cũng phải chết.

- Bởi vì kẻ nào cũng hy vọng rằng chính mình sẽ là người khám phá ra bí ẩn của nó, hơn nữa để trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân, là một khao khát không gì cưỡng nổi. Sư phụ của gia gia ngươi cuối cùng đã lấy lại được nó sau một trận tỷ võ kinh hồn trên đỉnh Ngọc Hoa Cương. Một trăm lẻ tám cao thủ đã mất mạng trong trận chiến ấy ... Cuốn bí lục đã rơi vào tay sư phụ gia gia ngươi, song bị mất một trang ...

- Bị mất một trang thì có gì quan trọng? Văn bối hỏi.

- Người ta nói rằng trang cuối cùng ấy lại là phần quan trọng nhất. Tuy nó không giảng giải võ công, nhưng lại dạy các phương pháp hóa giải các phản ứng trong lúc luyện Hồi Tâm Chưởng. Không có phương pháp ấy, kẻ nào luyện Hồi Tâm Chưởng trước sau cũng bị rã nát gân cốt trở thành tàn phế và chết một

cách thâm, hơn nữa tính tình ngày càng trở nên hung ác, chúng chỉ còn một cách để làm chậm quá trình phát tác đó là giết người để lấy máu uống.

- Thật tàn ác quá sức tưởng tượng. Văn bối kêu lên.

- Biết làm sao được khi đã trót ôm mộng bá vương. Nhưng còn một điều hại nữa, khi không hóa giải được các chất độc sinh ra trong quá trình tập luyện kỳ kinh khó đi ngược, kẻ đã luyện tập loại công phu này không bao giờ đạt được năm phần hỏa hầu, mà càng cố gắng thì càng mang họa vào thân.

- Thế sao người ta không đốt quách đi cho rồi?

- Bởi vì Hồi Tâm Chưởng là một pho võ công tinh diệu vô cùng. Người ta đồn rằng nó được sáng chế ra bởi một đại ma đầu song không phải như vậy, đó là của cao tăng phái Thiếu Lâm ẩn cư trong rừng sau sáu mươi năm phát hiện ra. Nhà sư này phải luyện công phu này trong một bọng cây cao giữa rừng để tránh muông thú quấy nhiễu, chịu để hàng ngàn con kiến lửa đốt khắp châu thân ... Phải là bậc võ học cao siêu, để tâm nghiền ngẫm mới hiểu được những câu, những chữ rất sâu xa trong đó được ...

- Thừa tiền bối, vậy thì phụ thân văn bối là ...

- Không phải như ý nghĩ của người đâu! Ta biết người định nói gì. Kẻ đã sai người xuống đây không phải là gia gia của người đâu.

- Văn bối ... văn bối không sao hiểu được.

- Phải. Người làm sao mà biết được. Trên giang hồ có nhiều thủ đoạn rất kỳ lạ, người đã bao giờ nghe đến thuật “cải trang” chưa.

- Chưa. Văn bối chưa bao giờ nghe nói.

- Đó là một tuyệt kỹ có tên Dịch Dung Thuật. Người muốn trở thành người nào thì chỉ trong chớp mắt người sẽ giống y hệt kẻ đó chỉ có một điều là khác giọng nói. Do đó, kẻ hóa trang phải có biệt tài là bắt chước giọng nói của bất kỳ kẻ nào thì mới thành công. Gia gia của người đã bị ... tên đó cải trang mà người không biết.

- Thừa tiền bối, vậy gia gia tại hạ hiện ở đâu.

- Ta ở dưới này làm sao mà biết được, nhưng chắc chắn lão đã bị hại rồi.

- Có phải nguyên nhân cũng vì cuối Liên Hoa bí lục đó không?

“Đúng vậy đấy. Ngay bản thân ta đây...” Bà lão cười lớn:

“Cũng vì ham bí kíp mà bị lừa xuống chốn này.” - Tiền bối, tiền bối có thể nói tên kẻ đó cho văn bối được không? Xin tiền bối hãy giúp cho văn bối trả được mối thù này.

- Ta chỉ có thể giúp người được điều này mà thôi. Võ công trong thiên hạ ngoài Vô Song lão tiền bối thì khó ai có thể địch được hẳn. Người ... nếu người ra khỏi được chốn này hãy mang vật này đến cho lão, có thể lão sẽ thu nhận người.

Rồi lão bà đưa cho văn bối một cái lệnh bài bằng vàng đã bị bẻ gãy một nửa rồi nói tiếp.

- Ngoài ta ra thì còn có hai người nữa biết tên gã đại đệ tử của ta:

Đó là Vương Song và Hoàng Phi Yến. Còn ta không thể nói cho người biết được vì dù sao ta cũng là sư phụ của hắn. Hơn nữa dù ta có truyền thụ võ công cho người, người cũng không được sử dụng để đấu với hắn. Môn phái của ta đã có một lời nguyện ...

Rồi như sực nhớ ra lão bà lấy trong người ra hai hoàn thuốc màu đỏ như chu sa rồi nói tiếp.

- Người cũng là kẻ may mắn lắm đấy. Hai viên thuốc này trong thiên hạ không ai có.

Chính tên phản đồ của ta khi giam ta vào đây đã nặn nỉ ta không biết bao lần. Nếu gã uống được hoàn thuốc này thì mọi cố gắng của người sẽ chỉ trở thành vô ích mà thôi. Người hãy uống ngay đi, đến khi võ công của người thành tựu thì nội lực của mi, thiên hạ không ai sánh được. Nhờ ta đã uống hai hoàn thuốc

này mà liều độc được gã cho ta uống chẳng làm gì ta được, nhưng ta vẫn là bộ xin gã thuốc giải. Ta trao nốt cho người phòng khi cần dùng tới ...

Sau đó tình cờ ba vị đã lọt xuống hang trong tòa cổ miếu, văn bối tình cờ được cứu thoát.

“Có phải tòa cổ miếu trong rừng không? Chính ta đã tới đó ...” Mỹ Hoa Nương nói.

- Thế thì đúng thanh âm nữ nhân văn bối nghe thấy là của sư phụ rồi.

- Phải lúc đó, tình cờ ta đi ngang qua, thấy một bọn người dáng điệu khả nghi, ta bước vào thì bọn chúng rút khí giới ra chống cự ... Ta đã hạ sát hết bọn chúng, còn một tên đang tra hỏi thì bất ngờ bị một kẻ lạ mặt ám toán, có thể tên đó là giáo chủ của chúng vì khinh công hần rất cao. Người nhớ rằng trên giang hồ, võ công của Lan Nhi cũng ít có người địch nổi, huống chi là ta mà đuổi theo hần cũng không kịp.

- Thừa sư phụ! Vậy thì lão áo đen hôm sư phụ đấu chưởng với gã ở tửu điếm.

- Phải, chính là gã, bây giờ ta mới nghĩ ra tại sao hần lại biết công phu Bạch Long Chưởng của ta. Để ta nói cho người rõ:

Gia gia ta tức Vương Song lão nhân thuở xưa cùng với lão bà bà người ở trong đường hầm là Long Trì Hiệp Nữ, hai cao thủ đệ nhất thời bấy giờ.

Nhưng để đạt được danh hiệu ấy không phải dễ dàng. Ngày hai mươi chín tháng mười năm nay, quần hùng tập trung tại Ngọa Long Cương để tỷ thí võ công tranh tài cao thấp. Ngọa Long Cương là một ngọn núi vô cùng hiểm trở chỉ nội lên được tới nơi tỷ thí cũng đã phải là một cao thủ thượng thặng rồi. Bữa đó gồm toàn bộ các cao thủ của các môn phái chỉ trừ có phái Thiếu Lâm là không tham gia mà thôi. Lễ luật của cuộc đấu rất rõ ràng:

Không được dùng độc thủ, hễ đối phương thua là phải dừng tay ngay. Nhưng đã gọi là tỷ thí võ công thì làm sao tránh khỏi làm tổn hại đến tính mạng. Cuộc đấu vô cùng ác liệt và căng thẳng đến tận chiều. Lúc ấy người đang chiến thắng tất cả là chưởng môn phái Võ Đang Trương Huy Hạnh. Bất ngờ một gã đầu đà người lùn tịt mặt mày hung ác đứng ra đòi tỷ thí. Theo nguyên tắc bất kỳ ai cũng có thể lên thi đấu được, nhưng phải nêu rõ danh tính và lai lịch thuộc môn phái nào. Gã đầu đà tự xưng là người thuộc phái Thiếu Lâm. Quần hùng hết sự ngạc nhiên, không ai biết gã là ai cả hơn nữa, ngay từ đầu đã không có phái Thiếu Lâm tham dự. Trương Huy Hạnh ôn tồn hỏi gã:

- Chẳng hay các hạ là ai?

- Bần tăng là môn đồ phái Thiếu Lâm vì đến trễ nên các vị không biết đó thôi.

- Thật là lạ lùng. Phái Võ Đang với chùa Thiếu Lâm đâu có xa lạ gì. Tại hạ thường đến quý tự mà chưa bao giờ có hân hạnh được gặp bao giờ.

“Hà hà.” Gã đầu đà cười vẻ kiêu ngạo. “Vì tiểu tăng rất ít khi xuất hiện ra ngoài.” - Xin hỏi tiểu tăng một câu nữa, chẳng hay huynh là môn đồ của ai vậy.

“Tại sao các người lại lôi thôi rắc rối thế.” Gã la lớn:

“Ở đây là nơi tỷ đấu võ nghệ hay sát hạch nơi quan trường.” - Thí chủ không hiểu rõ, bất kỳ ai mà không nói thật môn phái thì đều không được quyền giao đấu. Đó là luật lệ, mà thí chủ nên nhớ rằng đã là người thuộc môn phái thì phải sử dụng võ công môn phái đó, như vậy mới công bằng.

- Thì bần tăng đã nói rõ môn hộ rồi, các người còn cần vặn gì nữa. Tất nhiên ta sẽ dùng Thiếu Lâm quyền pháp.

- Thấy mọi người im lặng như còn phân vân, gã nổi giận quát to:

- Sao! Các vị cứ câm như hến vậy thế? Nếu sợ không dám tỷ thí thì dẹp quách cái đả lôi đài này đi cho rồi, ta sẵn sàng ra đi để các người múa may với nhau để giành chức “Thỏ đế” cho nó nhanh chóng, khỏi mất thì giờ.

Thấy gã ăn nói vô lễ, quần hùng nhiều người tỏ vẻ tức giận. Tuy gã nói rất có lý nhưng xem khẩu khí thì rõ ràng không phải là người tu hành. Nếu không cho hắn tỷ đấu thì bề mặt quần hùng còn gì là vẻ oai phong của danh môn chính phái nữa. Nghĩ vậy nên Trương Huy Hạnh vòng tay cung kính nói:

- Xin thí chủ dừng giận, vừa rồi tại hạ hỏi là vì trong lòng còn một vài nghi vấn đó thôi. Nếu thí chủ đúng là người của phái Thiếu Lâm, tại hạ xin sẵn sàng nghênh tiếp.

Bỗng có tiếng quát lớn trong hàng ngũ của môn đệ phái Võ Đang:

- Xin Chương môn dừng tay để tiểu đệ cho gã đầu đà này một bài học.

Rồi một bóng người nhảy ra thân pháp lạ lùng như con én liệng dương giữa sân. Gã đầu đà cũng phải buột miệng khen:

- Thân pháp Thế Vân Tung của bốn phái thật danh bất hư truyền, đến tận hôm nay bản tăng mới được mục kích.

Gã cũng nhảy ra, bộ pháp cũng lạ lùng không kém, khác hẳn với dáng vóc nặng nề cục mịch của gã, theo thế Đồng Tử Bái Quan Âm đúng Thiếu Lâm quyền pháp. Nên biết rằng người đứng ra thách đấu với gã đầu đà là Quan Kim Vinh người có vai vế đứng hàng thứ hai sau chương môn. Quan Kim Vinh tính nóng như lửa, dáng người cao lớn, râu quai nón, cặp mắt to và lộ. Gã đứng trước mặt tên đầu đà rồi trịnh trọng nói thật to trung khí đầy rẫy:

- Thí chủ hãy cẩn thận đấy, tại hạ ra chiêu đây.

Quan Kim Vinh tiến hai bước về phái trước vung hai quyền ra tấn công thật dũng mãnh.

Gã đầu đà tránh được hai quyền đó rồi vừa trả đòn vừa khen như chọc tức Quan Kim Vinh:

- Chiêu Kim Dư Phù Giá (xe vàng rước vua) thật là tuyệt.

Quan Kim Vinh tức giận, thấy đối phương tránh được một cách dễ dàng, gã co hai tay lại biến thành thế Tinh Vân Ấp Nguyệt (Đám mây che mặt trăng) nhằm điểm vào huyệt Cự Cốt nơi bả vai. Thế này có cái ảo diệu là vừa công lại vừa thủ rất kín đáo, đối phương chỉ còn cách né tránh mà không sao phản kích lại được. Không ngờ gã đầu đà chẳng những không né tránh, gã đưa tay phải ra sử chiêu Lam Hoa Phất Huyết đánh vào huyệt Trung Phủ gần nách của Quan Kim Vinh. Huyệt này rất quan trọng vì là huyệt khởi đầu của phế âm kinh, bị trúng tức thì chân tay co giật và hô hấp bị ngừng trệ ngay tức khắc. Thực ra, chiêu số này không phải của phái Thiếu Lâm, song gã đầu đà vận dụng một cách vô cùng khéo léo, nên đa số quần hùng đều tưởng lầm đây là Kim Cương Chỉ của Thiếu Lâm Tự. Chỉ có những bậc hào thủ như chương môn một vài môn phái là có thể nhận ra sự man trá ấy, song thủ pháp gã thật là mau lẹ nên cũng khó mà bắt bẻ hẳn được. Quan Kim Vinh trong bụng vô cùng kinh hãi.

Chiêu này gã tập đã đến mức thuần thục và từ khi ra giang hồ hành hiệp, gã đã sử dụng biết bao nhiêu lần và chưa một lần nào bị thất bại. Gã vội rút tay lại không dám tấn công nữa múa song chương hộ thân đồng thời cố gắng nhận xét chiêu số của đối phương. Càng đánh Quan Kim Vinh lại càng thấy lạ. Dường như những chiêu thức gã đầu đà sử dụng đúng những quyền chương của phái Thiếu Lâm như Phục Ma Quyền, Hắc Hổ Quyền nhưng vẫn có một cái gì đó khác lạ giả trá mà gã không tài nào nhận ra nổi. Càng đánh Quan Kim Vinh càng lúng túng, gã luôn luôn bị chương lực của đối phương bao trùm, bao nhiêu những thế võ biến hóa của Võ Đang trường quyền, gã không sao thi triển được. Nhưng dần dần gã bỗng nhận ra những chiêu số của gã đầu đà chỉ là hư chứ không thực. Gã vận dụng khẩu quyết “lấy tĩnh chế động” để hóa giải những thế võ trông bên ngoài rất phức tạp của gã đầu đà.

Mọi người đều thấy rõ gã đầu đà dần dần lâm vào thế hạ phong và hiển nhiên theo luật người chủ trì cuộc đấu có thể tuyên bố Quan Kim Vinh thắng cuộc. Thấy gã đầu đà lúng túng, Quan Kim Vinh muốn chấm dứt nhanh chóng cuộc đấu, gã chấp hai tay lại giở thế Thái Sơn Ấp Đỉnh. Thực ra gã không có ý định sát hại gã đầu đà, chỉ muốn cảnh cáo cho hắn bị thất bại mà thôi nên đã không vận kinh lực vào song chương cốt điểm nhẹ vào Bách Hội huyệt trên đầu đối thủ. Phàm là con nhà võ, hẳn tất hiểu và phải xin thua. Không ngờ, tên đầu đà đâu có phải là bậc chính nhân quân tử. Gã thấy quyền chương của Quan Kim Vinh chậm lại gã khép năm đầu ngón tay vận hết kinh lực vào bàn tay rồi giở thế Liên Hoa Thất Tinh chặt thẳng vào cổ tay của Quan Kim Vinh. Chỉ thấy Quan Kim Vinh thét lên một tiếng đau đớn rồi nhảy lùi lại. Cổ

tay của gã đã bị chặt gãy lìa. Mọi người ồ lên sững sờ không ngờ cục diện lại biến chuyển như vậy. Đệ tử phái Võ Đang thì nổi giận gầm thét, một số cao thủ các môn phái khác thì lại cho rằng không phải gã đầu đà sử dụng độc thủ mà bởi trong lúc nguy cấp gã buộc phải sử dụng thế đó để cứu người mà thôi. Trời đã về chiều, lần lượt nhiều cao thủ nhảy ra tỷ võ với gã đầu đà song kết quả cuối cùng thật là thảm khốc. Hầu hết xác của họ đều bị đánh văng xuống vực.

Trương Huy Hạnh càng xem càng thấy nhiều điểm hết sức lạ lùng. Gã đầu đà gần như lúc nào cũng cố tình lùi ra sát mép vực rồi trong lúc mọi người tưởng như gã đã thảm bại đến nơi thì cục diện lại kết thúc hết sức bất ngờ. Chính kẻ đang tấn công áp đảo đối phương lại tự đâm đầu xuống vực. Sự phản nộ mỗi lúc một tăng lên, song vì trời bắt đầu tối nên không ai có thể phát hiện được điều gì khác lạ. Người cuối cùng bị thiệt mạng là Tăng Minh Quốc chủ môn của phái Tung Sơn. Trương Huy Hạnh nghĩ bụng:

“Võ công của gã này so với Tăng Minh Quốc thật ra còn kém một bậc, không hiểu sao lại bị thất bại một cách đáng ngờ như vậy. Nếu mình động thủ với gã không chừng cũng bị hại cũng nên.” Trong lúc Trương Huy Hạnh còn đang nghĩ ngợi phân vân, thì bỗng có một tiếng nói thật trầm cất lên:

- Hãy khoan đã, lão phu thấy việc này ... có điều gì đó mờ ám. Mọi người nhìn xem ai, thì là một lão già mặt trắng nhợt như cả đời chưa hề ra nắng bao giờ, lão là Thân Văn Trọng một trưởng lão của Cái Bang ... Gã đầu đà nét mặt vênh vảo vắn hỏi lão:

- Sao, ta đã thắng trong các cuộc đấu võ một cách quang minh chính đại, các vị còn thắc mắc nỗi gì, nếu không còn ai dám ra tỷ đấu thì ...

- Có chứ, còn ta đây.

Một thanh âm rồn rảng cất lên. Lúc ấy, gia gia ta bước ra. Quần hùng ồ lên:

- Đạt Ma Tinh Vương Song khét tiếng giang hồ ai mà không biết.

Thời trẻ, phàm ai là người có võ công chẳng ham thích danh vọng được làm bá chủ.

Gia gia ta cũng không ngoài những tham vọng ấy. Vương Phong thông thả bước ra rồi trầm giọng nói:

- Tên kia, mi không đáng là đối thủ của ta đâu, hãy dừng danh tính thật ra cho ta biết.

Sở dĩ gia gia ta đến trễ vì người còn mắc một cuộc hẹn khác với một cao thủ ở Tây Vực. Gã đầu đà vẫn chẳng tỏ vẻ gì là e ngại gã nói giọng khiêu khích:

- Người là Vương Song nổi danh về công phu Đồng Tử Công đó chẳng? Ta nghe nói đã lâu hôm nay mới có dịp được thưởng thức, người dám đối địch với ta, lẽ có điều gì thì đừng có oán trách ta nhé.

Gia gia ta hiểu rõ dụng ý của gã. Đồng Tử Công là một công phu thượng thừa nổi danh thiên hạ sánh ngang với Liệt Diễm Chưởng của phái Thiếu Lâm nhưng ăn thua ở người tu luyện đạt được bao nhiêu phần hỏa hầu mà thôi. Khi ra giang hồ, phải nói gia gia ta không có địch thủ trừ một cao nhân khác mà người chưa từng giao đấu mà chỉ nghe danh. Đó là Long Trì Hiệp Nữ nổi danh với tuyệt kỹ Hàn Băng Chưởng. Nhưng luyện Đồng Tử Công khó ở chỗ lúc nào cũng phải bình tĩnh, sáng suốt, hễ nóng giận là chân khí tản mát mất hết uy lực.

Gia gia ta biết gã chọc giận người song gia gia rất bình tĩnh, ôn tồn nói:

- Thí chủ nhầm rồi, hôm nay tỷ đấu là chỉ sử dụng quyền pháp thôi, không sử dụng chưởng pháp, tại hạ chỉ muốn lãnh giáo vài cao chiêu của thí chủ?

Gã đầu đà chẳng nói năng gì vung song quyền tấn công. Hắn sử dụng các chiêu số trong Thập Bát La Hán Quyền. Gia gia ta chỉ sử dụng bảy mươi hai thế biến hóa của Hoàng Hạc Quyền (thế võ của con hạc) để chống đỡ. Chỉ trong vòng năm chục chiêu cục diện đã thấy rõ. Gã đầu đà chân tay luống cuống mồ hôi vã ra, cước bộ đã bắt đầu hỗn loạn. Gã lui dần về mép vực như những thủ đoạn gã đã từng làm với các cao thủ trước. Gia gia ta đã chủ tâm phòng bị rồi. Người biết chắc chắn hắn đã sử dụng một loại ám khí gì đó rất độc hiểm để sát hại đối phương, nhưng sợ bại lộ nên thường làm cho đối thủ bị té văng xuống vực để phi tang tích. Quần hùng ở ngoài rất hồi hộp sợ rằng gia gia ta cũng sẽ trở thành nạn nhân như bao cao thủ khác. Quả nhiên hắn bỗng trầm mình xuống sử chiêu Song Long Xuất Động, thay vì song quyền phải nắm lại hắn lại xòe bàn tay ra hiển nhiên là phóng ám khí. Hắn chưa kịp đẩy song chưởng ra thì gia gia ta

đã tiến nhanh về phía trước hai bước theo thế Thiên Vương Thủ tay vươn ra như con vượn điểm trúng vào huyết Thiên Đột nơi cổ họng của gã.

Tên đầu đà không sao tránh kịp chỉ “hừ” lên một tiếng rồi gã lộn người xuống vực. Cuộc tỷ thí kết thúc một cách chóng vánh khiến quần hùng bàng hoàng. Dù muốn hay không mọi người cũng phải công nhận là gia gia ta đã đạt được danh hiệu ấy. Bỗng một lần sóng phản đối trong đám quần hùng. Họ cho gia gia ta ra tay còn tàn ác hơn cái gã đầu đà vì dù sao gã cũng là một nhân vật của chùa Thiếu Lâm, là một phái võ lớn. Một cuộc loạn đả kinh hồn trên đỉnh núi đã nổ ra dưới ánh trăng lạnh lẽo trông thật rùng rợn. Nghiễm nhiên gia gia ta trở thành kẻ thù của giới võ lâm. Người buộc phải tự vệ. Xác các cao thủ chất chồng lên nhau. Đột nhiên, một bóng đen nhảy vào giữa thân pháp nhẹ nhàng. Đó là một nữ nhân người đó quát lên:

- Mang danh chính phái sao lại ỷ đông mà đánh mọi người sao gọi là anh hùng.

Mỹ nhân hoạt động song chưởng hỗ trợ gia gia ta. Võ công của nữ hiệp rất quái dị và cao cường khiến chỉ trong phút chốc những kẻ còn lại đều cuốn gói bỏ chạy. Lúc đó, gia gia ta mới nhìn kỹ nữ hiệp và nhận ra là Long Trì Hiệp Nữ, gia gia ta nói:

- Đa tạ Nữ Hiệp đã ra tay cứu trợ, tại hạ lấy làm vô cùng cảm kích.

Long Trì nữ hiệp lạnh lùng nói:

- Ta không dám nhận những lời cảm ơn của các hạ vì không phải ta hỗ trợ người là bởi lòng tốt. Ta sợ rằng không may các hạ bị thiệt mạng thì lấy ai tỷ thí với ta để tranh chức Thiên hạ đệ nhất cao thủ bây giờ!

Gia gia ta mỉm cười nghĩ thầm:

“À, thì ra là thế. Thiếu phụ này cũng kiêu căng quá mức muốn hơn thua với ta đây.” Gia gia ta bảo nàng:

- Bây giờ trời đã tối rồi, tỷ đấu lúc này không tiện. Xin hẹn nương nương dịp khác được chăng?

Nữ hiệp gật đầu chấp thuận, hẹn nhau đúng ngày rằm tháng sau sẽ tỷ thí tại một ngôi chùa bỏ hoang trong rừng. Sau lần tỷ thí ấy Long Trì nữ hiệp đã bị thất bại. Về quyền pháp bà chỉ thua lão nhân gia có một chiêu. Còn chưởng pháp Hàn Băng Chưởng so với Đồng Tử Công thì kém hẳn một bậc. Long Trì nữ hiệp vô cùng tức giận bà ước hẹn cùng với lão nhân gia năm năm nữa sẽ lại tái đấu, bà về tuyệt cốc luyện thêm một công phu thượng thừa nữa là Bạch Long Chưởng. Tuy trong lòng tức giận nhưng Long Trì Hiệp Nữ đã đem lòng yêu thương lão nhân gia. Gia gia ta thì chẳng hề để ý đến tình cảm đó của nữ hiệp. Lúc bấy giờ, lão nhân gia chỉ có một mê say duy nhất là võ học. Người cũng rất vì nể nữ hiệp nhưng tình cảm chỉ dừng lại ở đấy mà thôi. Lần tỷ võ thứ hai cũng tại ngôi chùa mà năm năm trước hai người đã giao đấu. Long Trì nữ hiệp không đến một mình. Bà đã mang theo hai môn đồ tới để xem cuộc tỷ thí của sư phụ. Đại đệ tử của nữ hiệp là ai ta không rõ còn nữ đệ tử của bà là Vương Ngọc Yến tức là mẫu thân ta sau này.

Cuộc đấu vô cùng ác liệt. Cả hai đều không nhằm đả thương nhau mà chủ yếu là thi triển tuyệt mỹ. Long Trì nữ hiệp đã tăng tiến rất nhiều, nhưng công phu của lão nhân gia cũng tiến bộ rất đáng kể so với trước. Chính vì thế cuộc tỷ thí mỗi lúc một trở nên hào hứng quyết liệt. Bất ngờ, trong rừng bỗng phóng ra hàng loạt ám khí. Đây là một thủ đoạn thường thấy trong giang hồ hắc đạo lợi dụng hai cao thủ đang mãi giao đấu, dùng ám khí để giết luôn một lúc hai người như thế là “Ngư ông hưởng lợi”. Song lão nhân gia và Long Trì nữ hiệp đâu phải những cao thủ tầm thường. Hai người múa song chưởng phát ra những luồng kinh lực ghê người bảo vệ châu thân. Bao nhiêu kim độc rơi hết xuống đất. Gã đệ tử của Long Trì nữ hiệp thì không việc gì song sư muội của gã vì quá mê xem đấu võ nên ta hay trúng một mũi kim độc vào lưng. Hai người lập tức dừng cuộc tỷ thí lại, lao vào rừng tìm bắt kẻ đã ám toán. Song thật lạ lùng trong rừng không một bóng người. Khinh công của Long Trì nữ hiệp và gia gia ta trên giang hồ không ai sánh kịp mà sau kẻ địch ám toán lại biệt tăm như chui vào lòng đất. Lúc đó gã đệ tử của nữ hiệp cũng hốt hải chạy về. Gã nói:

- Đệ tử đã lùng sục xung quanh rất kỹ càng mà không tìm thấy dấu vết gì cả.

“Thôi, việc đó tính sau.” Long Trì nữ hiệp nói:

“Chúng ta không cần thận lại mắc mưu kẻ địch rồi đó.” Mọi người vội vã quay lại thì may mắn Vương Ngọc Yến vẫn còn nằm đó. Nơi lưng chỗ cây kim độc cắm vào chỉ thấy một quảng máu đen xì sưng tấy lên trông thật kinh khủng.

Còn Vương Ngọc Yến thì nằm thêm thiếp, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Long Trì nữ hiệp tuy võ công rất cao cường nhưng về mặt y lý và các chất độc trong thiên hạ thì bà lại chẳng hiểu gì mấy. Còn lão nhân gia thì ngoài võ công người còn nghiên cứu thêm về y học và các loại ám khí. Lão nhân gia bảo Long Trì nữ hiệp.

- Cứu người là trọng, không nên câu nệ “Nam nữ thọ bất thân” nữa. Nữ hiệp hãy để ta xem xét vết thương coi thử có thể cứu được tính mạng y không?

Rồi người xé miếng vải sau lưng Vương Ngọc Yến để lộ một làn da trắng mịn màng.

Mũi kim độc đã cắm lút sâu vào da thịt không để lại dấu vết gì. Vương Song đè tay phải vào bên cạnh vết thương dùng nội lực ấn mạnh. Một dòng máu đen chảy ra kèm theo một mùi hôi thối khờn tả. Một lát sau, Vương Song rút từ trong vết thương đó một mũi kim chỉ nhỏ như sợi lông trâu, màu đen. Vương Song ngắm nghía giây lát rồi nói:

- Đây là Lạc Hồn Châm của Đoàn lão bá chế ra, có tẩm một chất kịch độc. Chỉ cần một vết trầy nhỏ chất độc này sẽ lan truyền khắp cơ thể. Những người không có võ công thì cái chết còn đến chậm hơn một chút. Còn giới võ lâm, như Vương cô nương đây bị trúng độc châm này thì còn phát tác mau lẹ hơn nữa vì lúc vận chân khí chính là đã thúc đẩy chất độc đi nhanh trong cơ thể.

- Vậy ... vậy là theo ý tôn giá, Vương muội của ta không thể nào cứu sống được sao?

“Có thể.” Vương Song trầm ngâm đáp:

“Nhưng còn tùy thuộc vào nội lực của người giải cứu.” - Ta ... ta nghĩ rằng nội lực của ta thì ...

- Không được. Chất độc này thuộc loại âm hàn mà cường lực của phu nhân là âm nhu.

Truyền vào còn nguy hiểm thêm là đẳng khác. Để ta thử xem, nhưng công việc này không phải dễ dàng đâu, nó tổn hao rất nhiều chân khí nên phu nhân phải canh chừng cho tại hạ vì đang lúc cứu chữa, bất kỳ kẻ nào đánh lén thì nguy hiểm lắm.

- Nhưng phải mất bao lâu mới được? Long Trì nữ hiệp hỏi.

- Phải mất chín ngày thì mới biết được kết quả.

- Vậy thì phiền cho tôn giá quá.

- Nữ hiệp đừng lo, tại hạ đã quyết chí cứu Vương cô nương thì dù có tổn hại đến tính mạng cũng cam lòng.

Nói rồi, Vương Song bế xốc Vương Ngọc Yến vào một cái hang gần đó. Sau khi đặt Vương Ngọc Yến nằm trên một đồng lá, Vương Song ghé miệng vào vết thương tiếp tục hút máu độc, khi đã đầy miệng Vương Song lại nhổ ra đất những bụm máu đen hôi hám. Dần dà màu máu đã đỏ trở lại Vương Song không hút nữa. Lão ngồi xếp bằng bên cạnh Vương Ngọc Yến bắt đầu vận chân khí. Nếu biết rằng phép chữa bệnh của Vương Song rất là vi diệu. Chất độc đã phát tán khắp cơ thể thì chỉ có một cách sử dụng nội lực thượng thừa của mình để trục chất độc. Phải sử dụng đến chín huyết đạo gọi là Hồi Dương Cửu Huyết. Mỗi huyết phải truyền chân khí Dương Cương vào một ngày, đó là các huyết Á Môn, Dũng Tuyền, Hiệp Cốc, Hoàn Kiêu, Tam Âm Giao, Thái Khê và Trung Quản. Một lát sau, trên đầu Vương Song bốc lên một làn khói trắng, khói trắng mỗi lúc một nhiều hơn, Vương Song đặt ngón tay vào huyết đạo của Vương Ngọc Yến bắt đầu truyền chân khí. Thỉnh thoảng Long Trì nữ hiệp lại ngó vào thấy Vương Song lộ vẻ nghiêm trang, người toát mồ hôi đầm đề. Nữ hiệp biết gã đang sử dụng tuyệt kỹ Tử Hà Thần Công để trục chất độc cho đồ đệ. Lúc này chỉ cần một chút hoảng hốt, hay phân tâm là cả lão và Vương Ngọc Yến đều mất mạng. Nghĩ thế Long Trì nữ hiệp hết sức đề phòng, canh chừng cửa hang thật cẩn thận.

Nữ hiệp sai gã đệ tử canh chừng phía ngoài. Còn chính mình thì trông coi cửa hang.

Cũng may, trong chín ngày đó, không xảy ra động tĩnh gì. Đến ngày thứ mười Long Trì nữ hiệp bước vào thì không tài nào nhận ra kẻ ngồi đó là Vương Song nữa, gã gãy rộc hẳn đi, hai má hõm sâu, người thì trắng bệch. Bây giờ chỉ cần một người không biết võ công cũng đủ đánh ngã được gã. Trái lại, Vương Ngọc Yến nước da đã hồng hào trở lại. Nàng đã mở mắt ra và khi thấy thân thể mình lỏa lồ trước Vương Song nàng hét lên một tiếng kinh hãi.

Vương Ngọc Yến vươn tay ra định tát cho Vương Song một cái, nhưng Long Trì nữ hiệp đã ngăn lại bảo:

- Người không được làm thế, đây là ân nhân của người đấy.

Vương Ngọc Yến đỏ bừng mặt lên. Lúc này Vương Song mới kịp nhìn kỹ thấy nàng có một vẻ đẹp tuyệt trần. Vương Song ấp úng nói:

- Tại hạ ... Tại hạ không có làm điều gì xấu với Vương cô nương đâu.

- Nhưng ... Nhưng người, người đã nhìn thấy hết của ta ... ta ... căm ghét người.

- Tại hạ chỉ chăm chú vào việc chữa bệnh cho cô nương, hoàn toàn không để đến những cái khác ...

- Ta ... Ta không tin người được, trong chín ngày ... Chẳng lẽ ...

Long Trì Hiệp Nữ thấy thế cũng cảm thấy khó nghĩ, không biết giải quyết thế nào, Vương Song cũng lúng túng, quả thật lúc vận công chữa cho Vương Ngọc Yến hoàn toàn Vương Song không có một ý niệm gì cả. Song lúc này, khi mọi việc đã hoàn tất, gã thấy cũng có đôi điều bất tiện. Thời chiến quốc Ngũ Tử Tư chỉ ăn một chén cơm của một cô gái mà cô gái ấy đã phải trầm mình xuống dòng sông vì coi như mình đã thất tiết. Đàng này ... Vương Song lại ... Bỗng Long Trì Hiệp Nữ nói:

- Ta ... ta nghĩ như thế này. Người... người đã có công cứu mạng cho đồ đệ của ta, vậy thì mạng sống của nó thuộc về người. Người hãy ... lấy nó làm vợ.

Vương Song ngạc nhiên vô cùng. Gã không ngờ tình thế lại chuyển sang chiều hướng mau lẹ như vậy. Điều đó Vương Song hoàn toàn không nghĩ tới. Vương Ngọc Yến mặt đỏ bừng, cô nũng nịu nói với Long Trì nữ hiệp:

- Sư phụ ... Sư phụ ... đệ tử ... Không ...

- Không được, đó là cơ duyên đã định như thế ... Còn nếu như gã này không chịu thì chúng ta sẽ có cách xử trí ...

Sau đó ít lâu, Vương Song đã thành thân với Vương Ngọc Yến. Tuy đã trở nên thân thiện với nhau, nhưng Long Trì nữ hiệp vẫn còn ảm ức. Vì trận đấu hôm đó tuy chưa kết thúc, song bà nhận thấy võ công vẫn còn thua Vương lão nhân gia một bậc. Long Trì Nữ hiệp ở ẩn cố gắng hoàn chỉnh, luyện tập võ công cho một ngày nào đó có dịp sẽ tỷ thí lại. Lão nhân gia lấy mẫu thân ta được chừng hai năm thì bà mang thai. Vào thời gian đó, quần hùng hai phái đều cho rằng Vương Song là kẻ thù đại ác và họ đã ra sức để trả mối thù ở Ngọa Long Cương hồi xưa. Do đó, lão nhân gia đã phải bí mật đưa mẫu thân ta đi tới một hoang đảo để người lâm bồn ở đó tránh mọi sự thâm thù. Ta đã sinh ra và sống với mẫu thân gần mười lăm năm trời. Sau đó mẫu thân đưa ta về đất liền tìm kiếm gia gia nhưng kể từ hồi đó, lão nhân gia đã biệt vô âm tín. Bấy giờ võ công của ta đã đủ để đối địch với thiên hạ. Tất cả công phu Bạch Long Chương cũng như Hàn Băng Chương ta đã được mẫu thân truyền dạy kỹ càng. Người bảo ta:

- Bấy giờ má má phải đi kiếm gia gia của con. Mười mấy năm sống cách biệt giới giang hồ nên ta cũng không biết tình thế đã xảy ra những gì. Không chừng gia gia người đã bị chúng ám hại rồi cũng nên. Người hãy lên Đào Hoa Sơn mà luyện tập võ nghệ chờ ta. Chừng nào có tin tức về Gia gia của người, ta sẽ trở lại ...

Và từ đó đến nay, ta với Lan Nhi ra công tìm kiếm mà vẫn không nghe được một chút tin tức gì.

Nghe đến đây, Dương Tôn Bảo giật mình kinh hãi. Gã nói:

- Thưa sư phụ, như vậy kẻ thù của đệ tử lại chính là sư huynh của bá mẫu.

- Phải, chính là y nhưng rất lạ lùng là không một ai trong giới giang hồ nhắc đến tên y mà theo lời mẫu thân ta kể lại võ công của y còn cao hơn người một bậc.

- Nếu vậy nếu đệ tử muốn tìm ra tông tích của hắn thì chỉ có hai người nữa ngoài Long Trì nữ hiệp biết hay sao?

- Đúng thế, người chỉ có thể biết được nếu tìm được gia gia và mẫu thân ta mà thôi ...

Thù là vô cùng khó khăn vì võ công của gã cao vô cùng, nhất là giờ đây theo như ta nhận xét gã lại luyện thêm được võ công trong Liên Hoa bí lục.

- Dù đệ tử có phải thảm bại dưới tay của hắn đệ tử quyết không sợ ...

- Được, vậy nhà ngươi cứ ở đây cùng với Lan Nhi, ta sẽ chỉ điểm cho. Nhưng ta cũng cần nói trước để người biết rằng, dù người có học được hết võ công của ta, cũng chưa chắc được là địch thủ của hắn đâu.

Dương Tôn Bảo trong lòng vô cùng đau đớn. Mối thù của gã biết bao giờ mới trả được đây! Kẻ thù có võ công quá cao siêu, ngay Mỹ Hoa Nương còn chưa địch nổi huống chi là gã, nhưng lòng gã đã quyết, sau này khi đã thuần thục gã sẽ đi tìm bằng được Vương Song lão tiên bối.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh. Kể từ lúc Dương Tôn Bảo được Mỹ Hoa Nương truyền thụ nhận đến nay đã gần một năm. Dương Tôn Bảo vô cùng sáng dạ, lại được kỳ duyên uống hai viên Hồi Tâm Đơn nên nội lực của gã tăng tiến mau lẹ khác thường. Mỹ Hoa Nương thường bảo hắn:

- Người chớ coi thường Bạch Long Chương của ta. Vì nếu đã luyện được tới mức tinh thâm thì chưa chắc đã thua kém bất cứ một công phu nào. Nội lực của người, ta thấy trên giang hồ ít người bì kịp rồi đó.

Dương Tôn Bảo vô cùng mừng rỡ, ngoài những lúc được Mỹ Hoa Nương chỉ điểm gã thường cùng với Lan Nhi vào rừng luyện võ.

Một hôm hai người đi đến một thác nước cao, là nơi Dương Tôn Bảo thường tập luyện đứng dưới dòng nước đổ từ trên thác cao hàng trăm trượng xuống. Gã và Lan Nhi ngồi trên một tảng đá sát dòng suối, Lan Nhi bảo gã:

- Người ở đây đã lâu rồi, mà ta và người vẫn chưa được sư phụ phân định ngôi thứ.

Người bằng tuổi ta nhưng vào sau thì phải gọi ta là chị mới phải.

- Nếu cô nương muốn vậy thì bắt đầu từ bây giờ tại hạ sẽ kêu cô nương bằng sư tỷ, được không!

Lan Nhi cười thích thú, cô bảo:

- Nghe cũng vui tai đấy. Nay hiền đệ, sư phụ nói người công lực đã tăng tiến rất nhiều, người thử biểu diễn cho sư tỷ của người xem nào!

- Xin tuân lệnh cô nương.

Dương Tôn Bảo vui vẻ nói. Gã đứng dậy, người hơi thấp xuống một chút rồi vận hết kinh lực phóng chưởng đánh vào một thân cây gần đó. Bùng một tiếng, lá rụng ào ào rồi thân cây to bằng bắp chân gãy đổ xuống đất. Dương Tôn Bảo chấp tay xá Lan Nhi rồi cười nói - Tiểu đệ múa rìu qua mắt thợ xin sư tỷ chỉ điểm cho.

- Công lực của người đứng ra là đã hơn ta nhiều lắm, chỉ có điều người vẫn chưa biết quy nạp chân khí. Sư phụ dạy mà người không để ý chưa hiểu được cái thâm sâu của yếu quyết. Bạch Long Chương là một công phu dùng âm nhu là chính mà mặt mũi người đổ bùng lên thế kia là sai bét rồi. Người hãy coi cái thân cây vừa gãy kia. Vết gãy nham nhở chứng tỏ sức mạnh thì có thừa nhưng chưởng lực lại hoang phí vì không tập trung được. Người hãy coi đây.

Lan Nhi nói xong đẩy nhẹ song chưởng ra, trông động tác có vẻ rất hời hợt. Dương Tôn Bảo chưa hết ngạc nhiên thì đã thấy thân cây bên cạnh bỗng đứng đổ sụp xuống. Gã chạy lại coi thì thấy vết gãy thẳng băng như có người dùng bảo đao tiện đứt. Dương Tôn Bảo reo lên:

- Tuyệt hảo, tuyệt hảo, chưởng lực của cô nương thật tuyệt vời, tiểu đệ không sao sánh kịp, tại hạ có nghe trước kia Vương Trí Nhân có kể cho nghe cô nương chỉ dùng một hòn sỏi đã đánh vỡ thanh gươm của Lý Long Vân hỗ trợ cho lão trong lúc bị quần hùng bao vây ở trang trại của tiểu đệ. Nhỏ tuổi như cô nương mà võ công nhường ấy thật thiên hạ không ai có nổi.

"Ta không cần người khen." Lan Nhi nói. "Người còn có thể hơn ta nhiều, nào người hãy bắt chước ta làm lại thử xem." Dương Tôn Bảo nhớ lại lời Mỹ Hoa Nương dạy gã:

Chân khí phải đầy đủ, tự nhiên không được gượng ép giống như hơi trong bánh xe, vận chuyển khắp châu thân, ý niệm phải có trước, không bấn loạn. Gã lầm nhấm trong đầu định phóng chưởng ra, bỗng nghe thấy một tiếng "úi chao". Gã giật mình ngó lên thấy Lan Nhi trượt chân té xuống dòng suối. Con suối này vốn là một con suối chảy xiết và vô cùng hiểm trở, ở bên dưới là hàng ngàn tảng đá ngầm nhọn hoắt, cộng thêm với sức nước từ trên cao đổ xuống tạo thành nhiều dòng xoáy rất nguy hiểm. Chỉ cần sẩy chân bị dòng nước cuốn đi là dễ va vào đá ngầm mất mạng như chơi. Gã biết Lan Nhi tuy võ công rất cao, nội lực

rất thâm hậu nhưng Lan Nhi lại không quen sông suối, thì thật là đáng ngại. Gã lao đến nhìn dòng nước xoáy cuộn bên dưới, không chút chần chừ nhảy đại xuống. Dòng nước cuốn gã trôi băng băng với một tốc độ, kinh hồn. Gã cố gắng vùng vẫy chống lại, chân đạp, trúng mấy mỏm đá sắc nhọn bên dưới.

Gã nhìn thấy phía xa Lan Nhi cũng đang bập bênh trong làn nước sủi bọt trắng xóa, trông cô ta có vẻ như đuối sức lắm rồi. Dương Tôn Bảo dần dần hiểu ra càng vùng vẫy chống lại dòng nước thì lại càng mau mất sức mà lại không đạt một kết quả nào cả. Gã lấy lại bình tĩnh rồi mặc cho dòng nước cuốn đi nhưng nương theo sức mạnh ấy gã dần dần bơi ngang để tiến lại gần Lan Nhi hơn. Trong lòng gã thấy nóng ran như lửa đốt không hiểu Lan Nhi có bị thương vì đá ngầm hay không. Tưởng chừng như càng xa thì dòng nước phải yếu dần đi nhưng không ngờ sức mạnh vẫn không hề giảm vì dòng suối này quanh co lại dốc về phía dưới nên Dương Tôn Bảo có cảm giác mỗi lúc hẳn lại bị đẩy nhanh thêm. Khoảng cách của hai người mỗi lúc một gần lại. Có những lúc Dương Tôn Bảo suýt nữa thì nắm được vào người Lan Nhi thì bất ngờ một dòng nước xoáy đã đẩy Lan Nhi ra xa vượt khỏi tầm tay của gã. Gã thấy mặt Lan Nhi trắng nhợt, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi, gã lại càng cuống quýt cố sức bơi về phía cô. Bỗng gã trông thấy một cành cây to đang trôi bập bênh phía trước. Gã nảy ra ý định vồ lấy cành cây này đẩy cho Lan Nhi thì cô ta cũng đỡ mệt. Nghĩ vậy, gã cố sức bơi nhanh về phía trước, và may mắn ôm được vào một đầu ... Gã cảm thấy đỡ mệt hơn một chút. Bây giờ chỉ còn có việc làm sao đẩy được cây gỗ về phía Lan Nhi. Việc đó không đơn giản chút nào. Cứ mỗi lần gã cố tìm cách đẩy về phía Lan Nhi thì lại bị dòng nước cuốn băng ra. Sau nhiều lần vận hết công lực mà không ăn thua, gã hiểu rằng mọi cố gắng chỉ là vô ích. Trời đã về chiều, thì ra dòng nước đã cuốn hai người đi đã được nửa ngày rồi. Gã mệt lả cả người nhưng lo lắng cho tính mạng của Lan Nhi nên càng ráng sức hơn. Cuối cùng thì gã cũng đã bơi được sát Lan Nhi.

Gã bỗng giật thót người khi trông thấy gần cô một cái đầu đen xì của một con cá to bằng cái đầu. Gã nhớ lại có lần Mỹ Hoa Nương có kể cho hắn nghe dòng suối này có một loại kinh ngư chuyên ăn thịt người rất nguy hiểm đang sinh sống. Loài kinh ngư này rất lớn, có hai hàm răng sắc như lưỡi cưa lờm chờm, trông thật dữ tợn. Chúng chuyên săn mồi gần thác nước hay ở những nơi nước mạnh, rình những người nào vô ý hoặc súc vật lỡ chân rớt xuống là ăn thịt ngay ... Vì chúng kiếm ăn ở nơi nước chảy mạnh nên chúng rất khỏe cái đuôi to như cái mái chèo quật trúng vào người là gãy xương ngay lập tức. Chúng rất khôn ranh chỉ tấn công phía ngang sườn con người nên rất khó chống đỡ. Dương Tôn Bảo thấy con kinh ngư đang tiến lại gần Lan Nhi. Dòng nước mạnh là thế mà nó vẫn bơi ngược dòng một cách nhẹ nhàng.

Dương Tôn Bảo luống cuống vô cùng. Gã không sao phóng chưởng lực được vì đang ở dưới nước, gã cố gắng bơi đến gần con quái vật lúc ấy đang để ý tới Lan Nhi mà không đề phòng tới gã. Sức nước đã bớt hung dữ như trước. May cho gã lúc đến gần con kinh ngư, chân gã lại đạp trúng một tảng đá lớn nằm dưới nước. Gã đứng lên hòn đá hết sức vận khí vào đầu ngón tay đâm thẳng vào bụng con cá một cái thật mạnh. Da con cá dày như giáp sắt nhưng với công lực của Dương Tôn Bảo bây giờ không phải tầm thường, hơn nữa gã lại đang vô cùng tức giận con vật đe dọa tính mạng của Lan Nhi nên sức mạnh lại càng tăng thêm bội phần. Hai ngón tay của Dương Tôn Bảo đã chọc thủng bụng con cá cắm sâu vào trong. Con cá đau đớn, nó hoảng loạn quẫy mình lên trên cao khỏi mặt nước lồi theo cả Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo rút ngón tay thật nhanh ra khỏi bụng cá, vì hắn nhẹ hơn con vật rất nhiều nên bay lên cao hơn. Trong lúc gã bắt đầu rơi xuống thì con cá đang còn đà vẫn tiếp tục lên cao. Gã nhanh trí biết rằng cú đâm vừa rồi chưa đủ sức giết được nó. Lợi dụng lúc đang rớt xuống phía dưới gã xòe bàn tay phải ra sử chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh chặt thẳng vào đầu con quái vật. Cú đánh rất mạnh, lại nhằm vào lúc con cá đang bay lên nên đã có tác dụng ngay. Con kinh ngư bị chặt đứt đầu, xương sọ vỡ vụn khi rớt xuống nước chỉ quẫy được một cái rồi giấy chết. Dương Tôn Bảo mừng rỡ vô cùng gã không ngờ mình lại thành công nhanh chóng như thế. Gã cũng rơi xuống nước và thật may mắn chụp được vào người Lan Nhi. Gã chẳng nghĩ gì đến chuyện nam nữ liền ôm chặt cô vào lòng chỉ sợ cô lại bị sóng cuốn đi mất. Gã thấy Lan Nhi hơi thở yếu ớt, người đã mềm nhũn. Hóa ra cô đã bị con cá tấn công lúc nào mà gã không biết vì gã thấy tay áo của cô toàn là máu. Dương Tôn Bảo cố sức bơi ngang để vào bờ vì sức mạnh của nước đã giảm đi nhiều. Dòng nước cuốn gã thêm một đoạn nữa rồi gã mới đặt chân được lên bờ. Việc đầu tiên, gã bồng Lan Nhi tìm một nơi khô ráo đặt nàng nằm xuống. Vết thương cũng không nặng lắm mặc dù con cá đã tấp được một miếng thịt nơi cánh tay để lộ một vết thương khá sâu, cũng may chưa chạm đến xương.

Dương Tôn Bảo xé một miếng vải nơi tay áo của gã băng tạm vết thương cho Lan Nhi. Gã thấy cô hơi thở yếu ớt, mạch đập nơi nơi cổ tay rất chậm. Gã hiểu rằng nếu không truyền nội lực sang cho cô thì tính mạng Lan Nhi khó mà bảo toàn được. Gã ngồi xuống, bên cạnh Lan Nhi, ngón tay đặt vào huyệt Linh Đài rồi

vận chân khí chuyển vào cơ thể Lan Nhi. Chừng được một khắc, da dẻ của Lan Nhi bắt đầu hồng lên, hơi thở cô đã mạnh hơn trước. Nhưng khốn nỗi, chính bản thân gã cũng quệ nên chỉ làm được một lúc là gã lảo ra. Một lát sau gã mới tỉnh lại, lúc đó Lan Nhi cũng đã mở được cặp mắt. Cô nhìn thấy Dương Tôn Bảo đang nằm cạnh mình thì thấy vô cùng kinh hãi nhưng vì quá yếu nên không thốt lên lời. Dương Tôn Bảo gượng ngồi dậy, rồi nhìn Lan Nhi gã nói:

- Cô nương ... Cô nương đừng cựa quậy nữa hãy nằm yên mà dưỡng sức, để tiểu đệ tiếp tục truyền chân khí cho.
- Ta ... ta ... không cần đâu ... Có phải người đã ... đã bằng ta phải không?
- Trời ơi. Cô nương bây giờ còn nghĩ đến chuyện đó sao! Tính mạng của cô nương ...
- Người ... người...

Lan Nhi định nói gì đó song cô lắp bắp không nói nên lời. Dương Tôn Bảo kinh hãi lay người Lan Nhi:

- Cô nương ... Cô nương ... Sự tỷ kia cô làm sao thế ... tiểu đệ chỉ ngồi dưỡng thần một chút thôi.

Gã thấy Lan Nhi tuy nhắm mắt nhưng hơi thở vẫn còn đều nên yên tâm, xếp bằng ngồi điều tức. Chừng một lát thấy người đã khỏe hơn, gã tiếp tục truyền chân khí vào cơ thể của Lan Nhi. Cô bỗng mở mắt ra rồi khẽ nói:

- Cảm ơn người... người hãy nghỉ đi một chút.
- Cô nương, cô nương có đói không? Tiểu đệ đi kiếm cái gì ăn nhé!

Lan Nhi khẽ gật đầu. Dương Tôn Bảo nhìn quanh, đây là một vùng hoang vu không một bóng người. Gã không biết nơi đây là chốn nào nên cứ đi liều về phía trước. Gã không dám đi xa sợ để Lan Nhi một mình lỡ có ác thú đến thì nguy. Gã quanh quẩn mãi mà không tìm được một cái gì khả dĩ ăn được. Cây cối tuy mọc um tùm, song chẳng hề có trái. Bỗng hán thấy trong bụi rậm có cái gì động đậy. Gã lén lén đi tới gần, hóa ra một con thỏ con thấy động nhảy vọt ra, tay Dương Tôn Bảo đã cầm sẵn hòn đá hán vận công lực nhắm con thỏ liệng tới. Thủ pháp thật là chính xác, con thỏ chết ngay tại chỗ. Dương Tôn Bảo mừng quýnh gã đem con thỏ về, chụm mấy cành cây khô, đánh lửa nướng con vật, mùi mỡ cháy xèo xèo bốc mùi thơm sực nức. Lan Nhi thấy thế hỏi gã:

- Người... Người làm cái gì mà ngon thế?
- Thịt thỏ nướng đấy. Cô nương có thích không?

“Ta chưa bao giờ ăn thịt giống này cả, nhưng không sao! Bây giờ đang đói ăn tạm vậy không biết có ngon không!” Rồi Lan Nhi nói đùa:

“Khi nào về đến nhà ta sẽ nói với mẫu thân cho người lên chức đầu bếp.” - Xin đa tạ cô nương đã cất nhắc. Tiểu đệ đến chết không dám quên ơn.

Thịt chín, Dương Tôn Bảo lấy con thỏ ra, rồi gã ngồi xé từng miếng thịt đưa vào miệng Lan Nhi. Lan Nhi ăn từng miếng ngon lành. Cô ta khen:

- Ngon tuyệt, có lẽ chưa bao giờ ta được ăn món nào ngon như thế, hay là do tài nấu nướng của người?
- Không phải đâu, tại vì thịt thỏ rất ngon đấy.
- Thế tại sao nhà người lại không ăn?
- Tại hạ ... Tại hạ ăn rồi.

Gã nói dối. Thực ra, Dương Tôn Bảo rất đói nhưng gã thấy Lan Nhi ăn quá ngon nên gã muốn nhường cho cô.

- À, thì ra người đã ăn lén trước ta rồi phải không? Như vậy không thể cử người làm đầu bếp được. Ai lại để ăn trước ...
- Cô nương không cho tại hạ ăn thì lấy sức đâu mà bắt thỏ cho cô nương ăn. Cô nương trách mắng thế thì không đúng rồi.

Dương Tôn Bảo gắng gượng nói đùa.

“Ừ nhỉ?” Lan Nhi ngẩn người ra. “Người nói đúng đấy! Ta ... ta xin lỗi.” Lan Nhi ăn hết một nửa con, còn một nửa Dương Tôn Bảo cũng không dám ăn. Gã nghĩ bụng. Vị tiểu cô nương này đang bệnh mà đói thì rất nguy. Ta còn khỏe nhin một chút cũng không sao! Lát nữa cô ta ngủ, mình đi kiếm cái khác vậy.

Lan Nhi ăn xong cô nhắm mắt lại, thiêm thiếp ngủ. Dương Tôn Bảo lúc đó mới lò dò ra xung quanh xem có con vật nào nữa không. Trời tối, gã phóng mục quanh nhìn kỹ từng gốc cây, bụi cỏ nhưng tuyệt nhiên không có động tĩnh gì. Gã nảy ra ý định đến dòng suối có thể có con vật nào đó ăn đêm khát nước đi tìm nguồn nước chẳng. Quả nhiên, gã trông thấy từ phía xa một con vật gì đó có cặp mắt đỏ đang nhìn về phía gã. Con vật thấy gã lại gần chẳng tỏ vẻ gì khiếp sợ cứ chòng chọc gương cặp mắt ra. Gã nhận ra, đó là một con ếch thật lớn mà gã chưa từng thấy bao giờ. Đặc biệt, nó không phải là loài ếch gã thường thấy.

Da nó màu vàng trông thật đáng sợ, cặp mắt thì màu đỏ, trong suốt. Thấy gã lại gần nó há miệng to ra như chống cự, miệng phì phì như rắn. Dương Tôn Bảo kinh hãi vô cùng. Loài ếch này đến nghe kể lại hẳn chẳng ai tin là có. Song vì quá đói, gã dám liều. Dù sao nó cũng chỉ là một loài ếch. Mà thịt ếch thì người ta vẫn ăn làm gì mà độc. Nghĩ vậy Dương Tôn Bảo bẻ một cành cây rồi nhắm con ếch đánh xuống một gậy. Không ngờ con ếch nhảy lên cao tránh được. Dương Tôn Bảo lấy làm lạ là làm sao một loài vật vô tri giác lại có thể tránh được một cách tài tình như thế. Gã lập tức quật ngang cây gậy trong lúc con ếch còn chưa kịp rơi xuống đất theo thế Hoàn Thiên Tảo Địa, chắc hẳn thế nào cũng đánh trúng. Không ngờ, một giống vật như loài ếch lại không như vậy nó đạp chân vào cây gậy của Dương Tôn Bảo vọt tiếp về phía trước.

Dương Tôn Bảo hậm hực quát to:

- Hay cho mi, kẻ mi cũng xứng đáng được xếp vào loại cao thủ đấy. Có giỏi tránh thử chiêu này của ta xem.

Gã xoay cây gậy thẳng lên cao sử chiêu Diệu Thủ Không Không. Lần này thì con ếch bị trúng đòn của gã. Cây gậy đã đâm xuyên từ dưới bụng lên phía trên như kiểu người ta xiên cá. Gã đắc thắng mang con ếch về. Gã sợ Lan Nhi thức giấc nên mang con ếch ra thật xa ngồi nhóm lửa nướng ăn. Gã mở bụng con ếch móc bỏ hết ruột rồi cứ để nguyên cả da đưa vào ngọn lửa. Mùi thơm từ thịt nướng bốc lên ngào ngạt khiến Dương Tôn Bảo thấy thèm nhỏ dãi quên cả sợ. Gã xé một miếng thịt bỏ vào mồm ăn thấy cũng khá ngon. Thực ra cũng có một mùi vị khác lạ nhưng vì quá đói gã chẳng để ý tới. Một lát sau gã đã xơi hết con ếch mà trong bụng vẫn thấy thòm thòm. Hắn nghĩ bụng phải đi tìm thêm một con nữa để ăn cho đã. Hắn suy luận rằng ếch là loài sống có đôi tất phải một con nữa. Dương Tôn Bảo lại lò dò phía bờ suối cất công tìm kiếm. Quả nhiên, như hắn dự đoán. Hắn nghe tiếng xì xì đầu đầu như tiếng than khóc. Trong lòng gã cảm thấy thương hại. Hắn là con ếch vợ thấy chồng đã bị giết nên buồn thảm như thế. Gã tự nhủ thầm:

“Ta buộc phải làm vậy vì đói quá, người cũng đừng oán trách gì ta. Sau này trả được thù nhà, ta sẽ ghi công ơn của người.” Gã đảo mắt nhìn quanh quả nhiên trong bụi cỏ phía trước có một con ếch nữa, nó nhỏ hơn con đầu tiên lớp da bên ngoài là màu xanh. Dương Tôn Bảo cầm gậy tiến về phía trước ếch. Lần này gã có kinh nghiệm nên vung một gậy dọa con ếch. Thực ra đó chỉ là hư chiêu, gã đợi con ếch phóng mình vọt lên cao mới biến thế. Đầu gậy đã xuyên thủng mình con ếch, một cách dễ dàng. Gã mang về chỗ đóng lửa hồi nãy gã mới nhóm ngồi nướng ăn tiếp.

Ăn hết hai con, Dương Tôn Bảo cảm thấy khoan khoái trong bụng. Gã tìm một chỗ nằm gần Lan Nhi nghỉ ngơi cho đỡ mệt. Đến gần sáng, gã thấy bụng đau quặn dữ dội. Rồi một luồng khí nóng như thiêu đốt từ dưới bụng bốc lên. Dương Tôn Bảo hoảng sợ vô cùng.

Gã gượng ngồi dậy cố gắng điều hòa chân khí. Song dù cố gắng đến mấy cũng không đạt được kết quả gì cả. Hắn thấy chân khí trong người nhộn nhạo, bùng trong người nóng rực lên trông thật đáng sợ ... ngứa ngáy như phát điên. Gã ... hoa chân múa tay cho đỡ khó chịu. Gã dậm chân xuống đất thành thịch khiến Lan Nhi bừng tỉnh. Cô nhìn thấy Dương Tôn Bảo đang múa máy trước mặt như một thằng khùng thì bật cười.

- Tiểu tử ... Người làm cái trò gì thế?

- Tiểu tử ... tiểu tử thấy trong người khó chịu quá.

- Sao tự nhiên người lại bị thế?

Lan Nhi tỏ vẻ quan tâm hỏi.

- Đêm hôm qua, tiểu tử đi ... bắt ếch.

- Thì ra người dành thịt thỏ cho ta phải không? Người ... người thật là tốt với ta ... bây giờ người thấy trong người ra sao?

- Tiểu tử thấy nóng khó chịu quá.

Gã nói xong mặt bỗng đỏ phừng phừng. Gã chẳng nói chẳng rằng phóng mình chạy về phía dòng suối đang âm âm chảy xiết.

Chẳng thèm đếm xỉa gì đến dòng nước hung hãn, Dương Tôn Bảo nhảy ùm xuống nước.

Gã chỉ cốt sao cho người mát được một chút là được rồi. Dòng suối chảy mạnh chực lôi gã đi, song lần này thật đáng ngạc nhiên. Dương Tôn Bảo đứng rất vững vàng giữa dòng nước chảy xiết. Gã cũng không ngờ bỗng nhiên công lực của mình lại tăng lên kinh khủng như thế. Gã thấy dễ chịu được dòng nước cuốn quanh thân thể, người đã bớt nóng hơn trước. Gã phóng mình lên bờ, chạy về phía Lan Nhi. Vừa thấy gã, Lan Nhi đã hỏi:

- Người làm ta buồn cười muốn chết. Tự nhiên phóng đi như ma đuổi vậy!

Dương Tôn Bảo trả lời cô thì bỗng người gã lại nóng bừng lên như bị thiêu đốt. Gã không kịp trả lời, lại quay người phóng mình chạy về phía con suối “ùm” một cái, gã nhảy ào xuống nước và cảm thấy dễ chịu ngay. Luồng hỏa nhiệt trong người dần dần rút xuống Đan Điền. Gã lặn hụp, một hồi lâu rồi mới lên bờ, thân thể thấy khoan khoái vô cùng. Lúc ấy, Lan Nhi đã gượng ngồi dậy. Cô rất quan tâm lo lắng tới gã, thấy Dương Tôn Bảo quay lại cô mừng quýnh lên:

- Ta cứ tưởng người bỏ ta mà đi rồi. Người ... người có bị làm sao không?

- Tại hạ ...

Gã chưa kịp trả lời thì lại quay ngoắt người phóng mình chạy đến dòng suối. Lần này Lan Nhi hốt hoảng thật sự. Cô òa lên khóc vì nghĩ rằng Dương Tôn Bảo đã phát điên rồi, có thể gã đã bị tẩu hỏa nhập ma do kinh khí đi ngược đường. Cô định chạy theo hấn nhưng không nổi. Vết thương tuy không chạm vào xương nhưng chất độc trong răng con kinh ngư thật là ghê ghớm. Lan Nhi hãy còn yếu nên cô chưa thể vận công lực trực chất độc ra khỏi cơ thể được.

Cô đang định cố lết đi tìm Dương Tôn Bảo thì gã đã trở về người ướt sũng nước, đầu tóc bù rối. Lan Nhi kêu lên:

- Tiểu tử, tiểu tử ... người đừng bỏ đi nữa nhé! Không có người, ta ... ta ... lo sợ muốn chết đi được. Người ... người có bình thường không đấy ... Hãy lại đây ngồi xuống cạnh ta ... ta nhất định không cho người đi đâu cả.

Dương Tôn Bảo cảm động vô cùng. Gã thấy mỗi lời nói của vị tiểu cô nương này đầy vẻ quan hoài đến gã. Gã kiểm lời giải thích nhưng thấy không biết nói thế nào cả. Gã áp ứng:

- Cô nương, cô nương đừng lo cho tiểu đệ, tiểu đệ nhất định sẽ ở bên ...

Gã định nói ở bên cô nương suốt đời, song bỗng thấy người bỗng nóng rực lên nên buột miệng nói tiếp ... “sẽ ở bên dòng suối ...” gã vừa dứt câu, Lan Nhi đã thấy gã phóng mình mất dạng.

- Trời ơi! Gã ... gã điên thật rồi.

Hai hàng nước mắt bắt đầu lăn trên gò má Lan Nhi, không có một người bình thường nào lại ăn nói lung tung như thế. Gã đâu có để ý gì đến ta, gã chỉ ở bên dòng suối suốt đời thôi. Không biết ở đó có cái gì mà gã thích thú đến thế. Lan Nhi đang suy nghĩ lan man thì “Vù” một cái Dương Tôn Bảo đã đứng trước mặt Lan Nhi sợ hãi. Cô nhìn gã từ đầu đến chân như nhìn một quái vật rồi run giọng hỏi:

- Người ... người làm cái trò gì thế! Ta sợ quá đi mất, người có lại bỏ đi nữa không?

- Không! Tiểu đệ sẽ không bỏ đi nữa đâu. Cô nương biết không? Vừa rồi chẳng hiểu sao, tiểu đệ thấy trong người nóng ran như lửa đốt vậy nên phải chạy đến dòng suối ngầm mình dưới nước mới cảm thấy dễ chịu. Bây giờ thì khá hơn rồi nhưng vẫn còn nhộn nhạo trong người lắm.

“À ra vậy!? Lan Nhi thở dài. ”Ta cứ tưởng là người mất trí rồi nên lo ngại quá.” - Tiểu đệ không còn nóng như trước nhưng người vẫn còn khó chịu lắm, đầu lại nhức buốt không thể chịu được.

- Đó là tại chân khí không lưu thông được nên mới sinh ra thế. Người hãy theo phép vận công của sư phụ làm thử xem.

Dương Tôn Bảo ngồi xuống bắt đầu cho luồng kinh khí chạy khắp cơ thể. Từ đốc mạch chạy theo xương sống lên huyệt Bách Hội xuống phía trước bụng rồi tụ lại ở huyệt Quan Nguyên. Rồi lại chạy vòng ra phía sau qua Huyệt Âm đến huyệt Trường Cường ở chót cột. Cứ thế luân chuyển rồi lại theo một chu trình khác. Gã nghe bên tai Lan Nhi đang khe khẽ đọc khẩu quyết luyện công của bản phái cho gã. Giọng cô đều đều nghe êm ái lạ thường:

- Hãy tự nhiên, không gò ép, tâm phải sáng suốt. Vận truyền khí lực từ vai và tay phải.

“Hành công hoàn kinh, khẩu cận cấp thiết.” Dương Tôn Bảo nhất nhất tuân theo. Chẳng mấy chốc gã thấy trong người thanh thoát nhẹ nhàng. Nội công tâm pháp của Mỹ Hoa Nương thật là tuyệt diệu. Gã vui sướng reo lên.

- Đa tạ cô nương, tại hạ ... hiểu rồi.

Lan Nhi bảo gã:

- Người đã vận khí xong, bây giờ hãy đi bài quyền đi.

Dương Tôn Bảo nghe lời. Gã bước chân trái ra trước thành thế Tấn Bộ rồi lắng nghe giọng nhẹ nhàng của Lan Nhi.

Tấn nhất trung bình dã tả biên, Tề thiên giáng hạ thích đơn tiên.

Tạ tả, tạ hữu Dư trung nhị, Phụng vĩ tề mi, phục vũ Truyền.

Xà hành đích thủy song song dã, Lập bộ lôi công tấn bộ Truyền.

Giang khê tẩu mã qui lữ vọng, Tấn thích biên giang lập bộ Tiên.

Dương Tôn Bảo đi bài quyền nội lực gã sung mãn lạ thường nên kinh phong rít lên veo veo. Chợt có tiếng khen:

- Khá lắm, trẻ tuổi như vậy mà công phu đã tiến chừng ấy thật thiên hạ không ai sánh bằng.

Dương Tôn Bảo giật mình. Nội lực gã gần đây rất thâm hậu nên thính lực không phải tầm thường thể mà kẻ nào đứng quan sát rất gần mà gã không biết. Gã ngược mắt nhìn lên:

Một lão già, tóc bạc trắng người khô đét như cây củ từ một tàng cây cao đáp mình nhẹ nhàng trước mặt gã. Dương Tôn Bảo vội vòng tay cung kính nói.

- Tiểu nhân là ...

Gã chợt nghĩ không được nói tên thật của mình nên vội chữa:

- Tiểu nhân xin kính chào lão tiên bối, xin hỏi quý tính đại danh lão tiên bối là chi?

- Hà ... Hà ... ta không có tên. Người cứ gọi ta là Vô Danh lão nhân cũng được.

Dương Tôn Bảo và Lan Nhi là hạng tiểu bối làm sao mà biết được lai lịch của lão.

Vô Danh lão nhân nói tiếp:

- Ta biết người đã trúng độc rất nặng mà vẫn còn sống thì quả là lạ lùng.

- Vãn bối bị trúng độc ư! Sao vãn bối không biết gì cả?

- Ta sống đã cả trăm năm nay rồi, về mặt lịch duyệt giang hồ thì hơn người nhiều lắm.

Có phải người đã ăn hai con ếch ở đây phải không?

- Dạ đúng rồi, sao tiền bối lại biết?

- Bởi vì hai con ếch ấy là của ta. Mi hiểu chưa! Nó đã sống được mấy chục năm rồi đó.

Ta nuôi định để chế một loại độc dược thì mi lại ăn mất. Giống này, ta mang về đây từ Tây Vực nhân một lần ta sang đó. Hôm nay đúng là ngày ta đến bắt nó về thì ...

Lão nói đến đây bỗng ngửa mặt lên trời có vẻ đau khổ lắm.

- Xin tiền bối lượng thứ cho. Văn bối đâu có biết là của tiền bối, lại đói quá nên mới ăn liền.

- Ta biết người nên đâu có phiền trách gì, song ... người vẫn khỏe thì thật là lạ ...

- Thưa tiền bối, giống ếch ấy nó độc lắm sao?

- Tại người chưa rõ nên mới ăn thịt nó. Nó nguyên là một giống ếch rất quý hiếm và hung dữ. Bản thân nó đã chứa đựng nhiều chất độc, rồi lại còn chuyên săn bắt các loài rắn độc khác để ăn thịt. Lâu dần các chất độc của rắn tích tụ lại, nên bất cứ một con vật nào thấy nó đi ngang đều phải bỏ chạy. Người có thấy trên da của nó, có hàng ngàn chấm màu đen không?

- Văn bối có thấy!

- Những chấm đó không phải là để cho đẹp mắt đâu, mà toàn là chất độc cả đấy.

“Úi chao!” Dương Tôn Bảo kêu lên:

“Thảo nào văn bối thấy người nóng như lửa đốt, có lúc lại lạnh đến run người hình như trong người có một lò lửa đang cháy vậy.” - Đây là còn may cho người ăn được cả hai con. Con đực màu vàng thuộc dương khí, con cái màu xanh thuộc âm hàn. Chính vì có âm dương hỗn hợp nên người mới nhẹ đi được đôi phần. Nhưng ta rất lấy làm kỳ bất cứ ai chỉ cần đụng vào da thịt của nó là cũng đủ mất mạng rồi. Sao người ăn đến hai con mà vẫn còn sống nhăn thì ... ta không sao hiểu được.

- Văn bối cũng chẳng hiểu tại làm sao nữa.

- Nhưng người chớ vội vui mừng. Ta xem sắc diện người biết rằng độc chất vẫn còn tụ lại rất nhiều ở chân tay. Nếu người có cách nào không cho chúng phát tác thì mới có thể kéo dài mạng sống được.

- Thưa lão tiền bối, có cách gì không? Xin tiền bối vui lòng chỉ điểm cho. Lan Nhi bỗng bật lên hỏi.

- Ta có nói cũng chưa chắc người đã thực hiện nổi. Theo ta biết thì trên đời này, chỉ có cây công phu tuyệt đỉnh là có thể giải trừ được tai họa này. Đó là pho Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm.

“Dịch Cân Kinh.” Lan Nhi hoảng hốt la lên:

“Làm sao mà văn bối có thể lấy được kinh ấy. Ngay đến độc cũng còn không thể còn ... còn cách thứ hai?” - Cách thứ hai còn khó khăn hơn nhiều! Đó là ...Liên Hoa bí lục của nhà họ Dương.

Dương Tôn Bảo mặt biến sắc. Thì ra pho võ công ấy của gia đình gã lại cao siêu đến thế thảo nào, đã xảy ra biết bao đổ máu ...

- Thưa tiền bối, văn bối có nghe hình như pho bí lục ấy tàn độc, người nào luyện nó đều gánh chịu một hậu quả thảm khốc.

- Tại vì thiên hạ chưa biết cách đọc nó mà thôi. Trước đây, biết bao cao thủ võ lâm đã tranh giành cuốn sách ấy, nhưng hễ người nào giữ nó là đều bị tai họa. Phần bị giết, phần thì có luyện được nhưng rồi đều bị tẩu hỏa nhập ma rồi thành điên khùng. Trước đây, nhà họ Dương cũng thế ... Cụ tổ nhà hần cũng bị điên loạn mà chết, đến bây giờ, Dương Tôn Bảo cũng bị hạ sát ...

- Thế ra tiền bối đã biết hết cả ...

- Ta tuy không ra giang hồ song mọi việc ta đều hiểu hết ... Chỉ có ai có cơ duyên mới hiểu được những câu chữ sâu xa trong đó.

“Vậy thì ... tiểu tử người ... người ...” Lan Nhi ấp úng nói mắt đã đỏ hoe.

“Vị tiểu cô nương này xem ra có vẻ quan tâm đến người đấy nhỉ?” Vô Danh lão nhân mỉm cười. “Nhưng ... chẳng còn cách nào nữa đâu. Nếu người không có cơ may thì chết là điều không thể nào tránh khỏi đâu?” Dương Tôn Bảo cảm khái nói:

- Văn bối không sợ chết, nhưng nếu như phải chết mà chưa ... làm được công việc này thì thật là đáng tiếc.
- Việc gì thế? Người có thể cho ta biết được chăng?
- Thừa tiền bối, văn bối không ... không thể nói ra được ... chuyện đó rất quan trọng.
- Ta hiểu rồi, nhưng với Vô Danh lão nhân thì người đừng có e ngại gì. Nếu ta định hại người thì giờ này người đâu có còn sống mà chuyện trò được nữa. Ta chỉ muốn giúp người thôi.

Dương Tôn Bảo thấy lão nói có lý, gãi thật thà nói:

- Văn bối có một mối thù lớn, song thân văn bối đã bị giết hại một cách thảm khốc ...
- Ủa, thế ra người là ... Dương Tôn Bảo đó chăng?

Dương Tôn Bảo kinh ngạc vô cùng. Phải công nhận lão già này rất lịch duyệt giang hồ.

Gã nói.

- Tiền bối nói quả không sai. Văn bối chính là Dương Tôn Bảo đây.
- Thế mà ta nghe nói quần hùng hai phe hắc, bạch đều đang truy tìm người đấy. Nghe đâu khoảng một năm nay một số vụ thảm sát trên chốn giang hồ là do bàn tay của người ...
- Không đúng, điều đó là sai sự thật. Văn bối chưa bao giờ bước chân ra khỏi chốn này.
- Ta hiểu rõ người đã nói đúng. Song vụ này ...

Lão trầm ngâm một lát rồi mới tiếp:

- Hiện giờ, lão phu chưa có thể giúp gì người được. Nhưng người hãy cầm tạm cái này ...

Lão móc trong bọc ra một cái lọ nhỏ, bên trong có một viên thuốc màu vàng. Lão nói:

- Đây là viên thuốc chế từ nước dãi của loài ếch người vừa mới ăn thịt ếch. Ta đã tốn hàng năm mới lấy được. Tuy nó không chữa được độc chất trong người của người nhưng ít ra người cũng còn có thể sống được vài năm nữa cho đến khi người được cách giải. Người hãy uống ngay đi.

Lão cầm viên thuốc bằng hai ngón tay rồi búng mạnh về phía Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo đã biết thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp, chỉ cần một cái lá cũng đủ đủ thương địch thủ nên hơi giật mình khi thấy viên thuốc bay thẳng vào mặt gã với một tốc độ ghê người. Gã định vận chưởng để chống đỡ, không ngờ thủ pháp của Vô Danh lão nhân có chỗ khác người ... thuốc bay rất nhanh, nhưng khi đến trước mặt Dương Tôn Bảo bỗng nhiên dừng lại rồi từ từ rớt xuống. Dương Tôn Bảo vỗ tay reo to:

- Thủ pháp của tiền bối thật tuyệt diệu, thật không ai sánh bằng.

Gã đón tay viên thuốc một cách dễ dàng, rồi chẳng nghĩ ngợi gì nuốt ngay vô miệng nuốt.

Lan Nhi thấy vậy định ngăn lại nhưng không kịp. Vô Danh lão nhân mỉm cười nói:

- Cô bé này sợ ta đầu độc gã tiểu tử của cô chăng? Vô Danh lão nhân không bao giờ thèm làm những việc tiểu nhân như thế. Ta rất quý mến gã nên hết lòng hỗ trợ, nếu không thì ...

“Đa tạ lão tiền bối!” Dương Tôn Bảo vui vẻ nói:

“Không bao giờ văn bối dám nghi ngờ lòng tốt của lão tiền bối cả.” - Thôi, nhà người hãy giữ mình cẩn thận, và nên nhớ rằng chó có xuất đầu lộ diện với hình dáng thật của mình trong khi người đang điều tra thủ phạm. Vị cô nương này tuy nghi ngờ nhưng có lý đấy. Ra ngoài, người phải đề phòng hết sức mới được.

Lão nói xong, chỉ thấy người lão hơi chuyển động một chút là đã mất dạng.

Dương Tôn Bảo lè lưỡi nói với Lan Nhi:

- Võ công lão này chắc là cao siêu lắm, cô nương có thấy là nếu lão muốn sát hại tiểu đệ thì đâu có khó khăn gì. Bây giờ cô nương nằm đây nghỉ ngơi, tiểu đệ đi kiếm chút gì ăn đã rồi nếu cô nương đã khỏe, tiểu đệ sẽ công cô nương về!

- Người ... người đòi công ta.

- Thì có sao đâu.

Dương Tôn Bảo đùa lại. Gã trông nét mặt Lan Nhi thật khả ái đẹp tuyệt trần nên nảy lòng trêu chọc vị tiểu cô nương này.

- Cũng như hôm trước, tiểu đệ đã bồng cô nương từ dòng suối lên đây thôi.

- Người ... người thật là đồ thói tha ... ta mà khỏe lên một chút, ta sẽ cho người một trận.

- Tiểu đệ cũng rất mong Lan cô nương khỏe để cho một trận đây. Tiểu đệ, chưa bao giờ được một vị tiểu thư xinh đẹp đánh bao giờ cả.

“Được, được.” Lan Nhi giơ bàn tay lên:

“Lúc đó, người đừng có trách ta nhé.” Dương Tôn Bảo vừa cười vừa đi xuống phía dưới. Gã cảm thấy khỏe khoắn lạ thường.

Nên cước lực vô cùng mau lẹ. Gã đi được chừng mấy dặm bỗng thấy một con đường mòn chạy ngang.

Không hiểu con đường này chạy đi đâu! Gã đang suy nghĩ như vậy thì bỗng chạy vào rừng nấp sau một gốc cây to. Một lát quả nhiên có năm sáu đại hán cưỡi ngựa đi đến. Dẫn đầu là gã thư sinh đang núp tọt người bỗng đứng lại. Gã bạch diện thư sinh quay lại bảo mấy người đi sau:

- Ta nghĩ chúng ta đã lạc đường rồi. Lối này ...

- Tại hạ trước đã từng đến đây một lần rồi, nhưng đã lâu không đến nên quên mất.

Nhưng nhất định núi đó ở đâu đây thôi.

- Bang chủ chỉ ra lệnh cho chúng ta điều tra xem chúng có ở đó thôi không? Tuyệt đối không được động thủ vì võ công của con mụ đó ghê gớm lắm.

Dương Tôn Bảo lắng nghe giật mình không hiểu chúng là ai, thuộc bang hội nào, không biết có phải chúng định dò la nơi ở của sư phụ mình không. Gã định bụng sẽ thừa cơ ra tay khống chế chúng để khai thác ... Gã thấy một gã hăn từ mắt xích ghé tai Bạch diện thư sinh thì thầm. Vì gã nói quá nhỏ gã chỉ nghe được bõm vài câu ... “nếu như ... tiểu tử họ ... thì phải tìm cách ... lần sau ...?” Dương Tôn Bảo quyết định bước ra. Gã làm bộ ngớ ngẩn lững thững đi ngang giữa đường. Bạch diện thư sinh giơ roi lên quát.

- Gã tiểu tử kia ở đâu đến đây, mau nói tên họ cho ta biết.

- Tại hạ ở một xóm núi gần đây, tên là Lý Ngũ.

Dương Tôn Bảo cố tình chọn một cái tên nghe có vẻ quê mùa.

“Lý Ngũ à!” Gã mặt trắng cười khùng khục trong họng:

“Tên gì mà nghe kỳ cục thế?” Gã giương cặp mắt quan sát Dương Tôn Bảo xem có đúng gã này quê mùa thật không.

Cũng may Dương Tôn Bảo trước khi xuất hiện đã lấy ít bùn đất trét lên mặt mũi và quần áo nên gã không nhận ra. Bạch diện thư sinh đưa mắt nhìn mấy gã đồng bọn rồi lấy giọng ngọt ngào hỏi:

- Tiểu tử, nghe đây. Ta sẽ cho người vài lạng bạc nếu người chỉ cho ta lối nào đến được Đào Hoa Sơn. Có phải ngọn núi đó gần đây phải không?

“Đào Hoa Sơn?” Dương Tôn Bảo ra chiều nghĩ ngợi:

“Có lẽ có đấy nhưng còn xa lắm.” - Xa hay gần thì người cũng phải dẫn ta đến đó.

Gã mặt vàng đi sau cùng sốt ruột nói. Gã vung roi ngựa ra sử chiêu Bạch Xà Lan Bộ.

Cây roi như một con rắn uốn lượn quấn vào người Dương Tôn Bảo định kéo gã lên ngựa.

Dương Tôn Bảo mặc kệ gã kéo mình lên ngựa. Dương Tôn Bảo làm bộ luống cuống chân tay vung lên, ngón trỏ của gã điểm trúng vào huyệt Á Môn của gã mặt vàng khiến tên này dờ người ra không nói được. Gã định kêu với đồng bọn giải khai huyệt đạo nhưng cứ ú ớ không nói được. Tên đi trước lại hỏi:

- Kìa hiền đệ bắt tiểu tử này dẫn đường đi trước đi!

Dương Tôn Bảo lập tức ra tay. Gã đã kèm chế được tên ngồi trước nhân lúc tên thứ hai đi ngang. Hắn rút thanh trường kiếm sau lưng gã ngồi trước điểm ngay vào sườn tên cưỡi ngựa. Nội lực gã bây giờ vô cùng thâm hậu nên thủ pháp mau lẹ không thể tưởng tượng được. Gã không sao tránh kịp ngã nhào xuống ngựa. Bốn đại hán phía trước thấy động quay lại biết có chuyện. Cả bốn gã đều rút trường kiếm. Bạch diện thư sinh quát to.

- Té ra nhà ngươi là một cao thủ đánh lừa bọn ta. Mau bỏ gươm xuống ta tha chết cho.

Trong bốn gã, Dương Tôn Bảo thấy Bạch diện thư sinh lợi hại nhất ngoài thanh trường kiếm sau lưng gã còn dắt một cây quạt sắt. Dương Tôn Bảo nghĩ bụng:

“Phải làm sao hạ được tên này trước khi mọi chuyện sẽ ổn thỏa.” Nghĩ vậy, gã múa gươm sử chiêu Tứ Thông Bát Đạt đánh tới. Nguyên đây là một thế võ, Dương Tôn Bảo lại biến thành kiếm nên trông quái dị vô cùng, gã Bạch diện thư sinh kinh hãi thấy kiếm khí rít lên veo veo nên không dám coi thường nữa nghiêng mình tránh khỏi. Gã quát bọn thuộc hạ:

- Bao vây tên này thật chặt cho ta, đừng để hắn chạy thoát.

Dương Tôn Bảo không hề nao núng, gã múa tít thanh trường kiếm như gió lộng mưa sa che kín khắp mình gạt văng mấy lưỡi kiếm của đối thủ. Cả bốn gã đều vô cùng kinh sợ thấy hổ khẩu tê chồn. Không ngờ nội lực thăng nhóc này lại hùng hậu đến thế. Dương Tôn Bảo thấy gã Bạch diện thư sinh nhảy ra ngoài vòng chiến. Gã thò tay ra lấy cây quạt sắt. Dương Tôn Bảo từng nghe sư phụ dạy trong chốn giang hồ rất nhiều cao thủ sử dụng ám khí giấu trong cây quạt rất lợi hại nên gã đã chú tâm phòng bị. Quả nhiên, Bạch diện thư sinh bỗng xòa cây quạt ra. Hàng trăm mũi phi tiêu bay vùn vụt về phía gã. Dương Tôn Bảo vung tay áo lên, một luồng chưởng phong phát ra làm cho tất cả mũi kim rơi hết xuống đất. Dương Tôn Bảo vút kiếm xuống đất. Lần đầu tiên hắn giao tranh với địch thủ nên muốn thử sức mạnh của Bạch Long Chưởng ra sao. Gã vận khí nhằm gã đứng gần nhất đẩy ta một chưởng.

Chỉ nghe một tiếng “Bùng” tên hán tử bị đánh tung người lên cao rơi xuống đất chết ngay tại chỗ. Gã Bạch diện thư sinh biết Dương Tôn Bảo lợi hại, gã liền tiếp phóng ám khí rồi bảo mấy tên còn lại.

- Cứ vây chặt lấy nó. Đừng để nó rảnh tay phóng chưởng. Chưởng phong của gã nguy hiểm lắm đấy.

Ba tên còn lại, liều chết vây chặt Dương Tôn Bảo vào giữa. Còn gã vào rừng mất dạng.

Kể ra võ công của Dương Tôn Bảo vượt rất xa bọn chúng. Nhưng gã chưa từng trải giang hồ bao giờ nên nhất thời gã bị lúng túng. Hơn nữa, Dương Tôn Bảo bỗng thấy thương hại. Gã chỉ định thử Bạch Long Chưởng của gã như thế nào thôi, không ngờ gã đại hán lại chết một cách thê thảm đến thế. Gã nhảy lùi lại nói lớn:

- Tại hạ không có ý định giết hại các vị đâu, xin hãy dừng tay.

Không ngờ mấy gã kia đâu có thềm đếm xỉa đến lời nói của gã. Chúng lại càng công vào dữ tợn hơn trước. Dương Tôn Bảo nổi giận. Gã tay vung chân đá, chỉ một loáng ba gã đại hán đã bị đánh văng kiếm, ngã xuống đất. Dương Tôn Bảo nói với chúng:

- Chỉ cần các vị nói các vị là ai đến đây nhằm mục đích gì là tại hạ để các vị đi ngay.

Tưởng rằng ba gã mừng rỡ ơn tha mạng của Dương Tôn Bảo mà nói hết sự thật, bất ngờ cả ba gã rút trường kiếm tự đâm vào bụng tự sát.

Dương Tôn Bảo sững sờ không ngờ ba gã lại hành động gấp rút như thế. Gã sức nhớ đến tên Bạch diện thư sinh đã phóng mình vào rừng. Mô hôi lạnh bỗng ướt đầm người khi Dương Tôn Bảo nghĩ đến Lan Nhi đang bị bệnh nằm trong rừng. Lỡ có điều gì thì ...

Dương Tôn Bảo chạy như bay đến chỗ Lan Nhi. Tim gã như muốn nhảy ra ngoài Lan Nhi đã không còn ở đây nữa.

4. Chương 4: Núi Ly Sơn, Dương Tôn Bảo Sa Cơ

Lại nói, Dương Tôn Bảo hoảng sợ vô cùng. Trong lúc nhất thời Dương Tôn Bảo không biết xử trí ra sao cả. Gã định chạy về Đào Hoa Sơn thông báo cho sư phụ hay mối hiểm nguy đang đe dọa, nhưng lại nghĩ:

“Sư phụ mình võ công thâm hậu đến như vậy thì có kẻ nào ám hại nổi. Chỉ bằng việc cần kíp nhất giờ là phải tìm gần đó, quan sát địa thế xung quanh.” Đây là một vùng cây cối rậm rạp không có người thường xuyên lui tới. Duy nhất chỉ có một con đường mòn chạy ngoằn ngoèo về phía tây hai bên cỏ mọc rạp rạp.

Gã tính đi theo con đường ấy song lại nghĩ:

“Chắc Lan cô nương đã bị gã bạch diện thư sinh bắt cóc và nếu gã có đi đâu thì cũng phải trở về đường cũ.” Nghĩ như vậy gã gia tăng cước lực chạy về hướng ngược lại. Chạy mãi, tới xế chiều người đã mỏi mệt, gã trông thấy ven đường có một xóm nhỏ nghèo nàn. Cả khu vực này chỉ có một quán rượu duy nhất. Dương Tôn Bảo vào gọi mấy món đồ ăn rồi kiếm một cái bàn trong góc ngồi xuống. Lão chủ quán mang ra một đĩa thịt bò và tô cơm hầy còn nóng hổi khiến Dương Tôn Bảo sinh nghi. Ở đây vắng ngắt thế này mà đồ ăn như vừa mới làm vậy.

Hắn là có người vừa ăn ở đây xong. Suy luận như thế, Dương Tôn Bảo hỏi gã chủ quán:

- Lão cho ta hay vừa rồi có ai ăn ở đây không?

“Có đấy.” Lão chủ quán mắt láo liêng trả lời.

“Ai vậy?” Dương Tôn Bảo gặng hỏi.

- Làm sao ta biết được. Khách thập phương đến đây chỉ là lỡ độ đường. Có bao giờ tôi hỏi danh tánh của họ làm chi. Cũng như thí chủ vậy thôi.

- Có phải đó là một gã trông giống như thư sinh mặt trắng bệch phải không? À mà còn có một vị tiểu cô nương hình như đang bị bệnh thì phải.

- Đúng rồi nhưng họ đến và đi đã lâu trước khi thí chủ tới. Vị tiểu cô nương đó gã bọc trong một miếng vải. Lúc mở ra lão thấy hình như bị thương ở tay ...

Dương Tôn Bảo nghe thấy thế người như điện giật. Gã đứng dậy nắm tay lão chủ quán:

- Ông chỉ giùm cho tại hạ, họ đi hướng nào? Tại hạ xin thưởng ông lạng bạc.

Gã móc túi lấy ra một đĩnh bạc đặt lên bàn. Mắt lão chủ quán sáng rực lên. Lão cầm nén bạc bỏ ngay vào túi rồi nói:

- Đây này, họ đi theo lối này. Công tử đừng có theo con đường mòn mà sai bét đấy.

Bên tay phải có một lối đi tuy cỏ dại lấp đầy song dễ đi lắm. Thiếu hiệp phải đi thật nhanh mới kịp.

Dương Tôn Bảo cảm ơn lão, ăn vội vài miếng rồi cứ theo tay lão chỉ chạy miết đúng như lời lão nói, đường mỗi lúc một rộng ra rất dễ đi nhưng có điều lạ lùng là không hề có một bóng một ngôi nhà hay người qua lại. Dương Tôn Bảo trong lòng nghi hoặc. Gã đi suốt đêm đến sáng hôm sau thì thấy trước mặt có một quả núi chắn ngang, không còn đường nào để đi nữa. Gã sức nhớ ra có lẽ mình bị gã chủ quán lừa cũng nên. Làm sao mà một gã dù có võ công cao đi chăng nữa có thể vượt qua được ngọn núi này khi trên vai còn phải cồng một người. Tuy võ công Dương Tôn Bảo chưa luyện tới mức tinh thông của bản phái, nhưng kể về khinh công thì gã đã thuộc hàng cao thủ ít ai sánh kịp vì nội lực của gã giờ đây hùng hậu vô cùng. Dương Tôn Bảo vô cùng tức giận, gã đành phải quay trở lại. Đến tối gã mới trở về được quán cơm ngày hôm qua. Lão chủ quán đã đóng cửa đi ngủ. Dương Tôn Bảo thấy bên trong vẫn còn ánh sáng đèn,

hiển nhiên là vợ chồng lão vẫn còn thức. Gã giở khinh công nhảy vút lên mái nhà nhẹ nhàng nhìn xuống căn phòng ở phía tây vẫn còn le lói ánh sáng.

Đúng như Dương Tôn Bảo đã dự đoán, gã thấy vợ chồng lão chủ quán đang ngồi trên giường, trước mặt là một đồng bạc trắng xóa. Gã nghe lão chủ quán nói với vợ.

- Hôm qua mình trúng mối to. Nàng có thấy ta khôn ngoan không?

Mụ vợ cười híp mắt lại:

- Giỏi, giỏi nhìn là tôi biết liền. Tôi cứ nghĩ ông thật thà quá thì hỏng.

- Thoạt đầu tôi cũng không nghi ngờ gì đâu? Nhưng lúc gã mang vị tiểu cô nương lên phòng thấy sắc mặt gã rất là trầm trọng. Lại thấy vị tiểu cô nương này hình như bị điểm huyết nên ta nghĩ ngay:

“Có thể gã này bắt cóc vị tiểu cô nương này để giở trò nài hoa ép nguyệt chỉ đây vì cô ta ... cô ta đẹp quá mà.” “Người ... người ...” Mụ vợ lấy ngón tay dỉ vào trán lão chủ quán:

“Người cũng híp mắt lại phải không?” “Hi hi...” Lão chủ quán nhe răng cười.

- Đẹp như thế thì ai chả mê. Nhưng ta ... đã nghĩ đến một thứ còn thú vị hơn nhiều. Ta nghĩ làm sao thử lòng gã một chút. Nếu đúng thì cái túi bạc gã đeo kè kè bên hông kia sẽ là của vợ chồng mình. Nghĩ thế ta làm như không hay biết gì cả. Đợi gã đặt vị tiểu cô nương kia xuống giường xong, gã bước xuống ta mới hỏi:

- Thừa công tử, hình như vị tiểu cô nương kia bị bệnh thì phải?

“Không việc gì đến người. Tò mò là mất mạng đấy.” Gã thư sinh quất mắt nói.

“Tiểu nhân đâu có dám tò mò...” Ta làm bộ sợ hãi nói:

“Tiểu nhân chỉ định hỏi để xem công tử có cần món ăn gì đặc biệt cho cô nương không?” “Không cần!” Gã thư sinh sáng giọng:

“Người cứ làm việc của người. Cần gì ta sẽ gọi.” Gã có vẻ rất mỗi mệ và dối nên bao nhiêu đồ ăn ta mang ra hẩn ngón hết sạch. Gã mở bọc ra, nàng có biết không, toàn là bạc nén. Gã quăng lên bàn rồi bảo ta.

- Bây giờ, ta lên nằm nghỉ một lát. Có ai hỏi người đừng nói gì nghe chưa?

“Dạ.” Ta làm bộ kính cẩn trả lời.

Một lúc sau, đợi cho gã ngủ say ta gõ cửa phòng của hắn. Gã bật ngay dậy, tay lăm lăm trường kiếm trông thật dữ tợn. Thấy ta, gã khẽ hỏi:

- Nhà người làm gì mà phải đánh thức ta vào giờ này?

- Tiểu nhân, tiểu nhân xin công tử thứ lỗi. Bởi vì có người hỏi ở bên ngoài.

- Ta đã bảo người rồi, sao người không nói như vậy chứ?

- Dạ tiểu nhân có nói như lời công tử dạy, nhưng họ ... họ không tin.

- Ai, có phải một gã tiểu tử mặt mũi lem luốc áo quần bẩn thỉu không?

“Dạ đúng đấy...” Ta mừng rơn thấy gã đã mắc mọ. “Cái thằng tiểu tử ấy trông vậy mà nhiều tiền gồm. Gã móc ra cả đồng bạc rồi bảo tiểu nhân:

Người hãy nói thật cho ta biết người có thấy một gã thư sinh cùng với vị tiểu cô nương nào đi qua đây không? Ta sẽ thưởng cho người số bạc này ...” - Người trả lời ra sao?

- Tiểu nhân trả lời rằng tiểu nhân không thấy ai cả, nhưng thiếu hiệp hãy đợi lát để tiểu nhân vào hỏi vợ tiểu nhân xem.

- Người hãy bảo vợ người ra trả lời ngay với gã đó rằng không có ai ở đây cả, hoặc chỉ cho gã một con đường nào đó. Ta sẽ cho người tất cả số bạc này.

Ta mừng rỡ rồi xuống nhà vờ bảo nàng mấy câu. Sau đó một lúc ta lên bảo gã.

- Tên tiểu tử ấy đã đi rồi. Hắn bảo nếu không gặp thì sẽ quay lại ...

Gã thư sinh sợ hãi, gã vội vàng bế thốc vị tiểu cô nương lên bảo ta.

- Bây giờ ta phải đi, nếu gã quay lại thì ngươi liệu lời mà nói đấy ...

Kể đến đây, lão chủ quán bật lên tiếng cười khoái trá. Gã bảo mụ vợ:

- Quả nhiên, gã tiểu tử kia đến thật, đúng là gã thư sinh đã bắt cóc vợ tiểu tử ấy rồi.

Kể cũng thương hại cho gã ta, trông y có vẻ thật thà ngốc nghếch, nhưng có vẻ nghèo rớt mùng tơi. Nếu gã có nhiều tiền hơn, hẳn ta đã chỉ cho gã đi đúng đường rồi ...

Dương Tôn Bảo buông mình nhảy xuống đất nhẹ nhàng như một chiếc lá. Gã tức giận quát lên:

- Bây giờ ta không có tiền thì ngươi có chỉ cho ta không?

Vợ chồng lão chủ quán sợ hãi cứng người lại. Lão lắp bắp:

- Xin thiếu hiệp... thứ lỗi ... tiểu nhân ...

- Lão đã lừa gạt ta, lần này, lão cố tình dối trá thì đừng có trách ta tàn ác đấy.

- Tiểu nhân không đời nào dám lừa gạt thiếu hiệp nữa đâu.

Lão chủ quán sốt sắng cầm tay Dương Tôn Bảo dắt tay ra ngoài cửa, lão nói:

- Trước mặt là hai con đường, nhưng thiếu hiệp đừng đi theo hai con đường ấy. Bên trái là một lối mòn tưởng không dẫn đến đâu cả, nhưng thực ra lại đi rất dễ dàng. Thiếu hiệp cứ thẳng con đường đó chừng ba bốn chục dặm sẽ lại thấy có ba ngã rẽ. Cứ theo con đường bên tay phải mà đi. Còn về sau như thế nào thì tiểu nhân không biết nữa ...

Dương Tôn Bảo lộ vẻ nghi ngờ, gã hỏi:

- Lão có lừa ta lần nữa không đấy?

- Tiểu nhân biết là vì trước khi thiếu hiệp tới có một bọn người khá đông đã đến nghỉ chân ở đây. Tiểu nhân nghe chúng bàn tán với nhau nên biết vậy.

- Tại sao lão biết tên bạch diện thư sinh kia cũng là đồng bọn với chúng?

- Tiểu nhân cũng chỉ đoán vậy thôi, vì thấy gã kia cũng đi theo lối đó.

- Thôi được, bây giờ tại hạ mệt mỏi quá, lão đi kiếm giùm cho tại hạ con ngựa.

- Ngựa thì tiểu nhân không có, phải đi sâu vào trong xóm ... hơn nữa, phải có tiền mới được.

- Tiền thì lão cứ lấy số bạc mà gã thư sinh đã cho mà mua. Khi nào có dịp tại hạ sẽ trả lại.

Gã chủ quán miễn cưỡng vâng lời. Lão vào nhà lấy tiền rồi đi vào con đường nhỏ phía sau. Một lát sau, lão dắt vào một con ngựa to lớn, thật đẹp. Lão bảo:

- Đây là giống ngựa quý gọi là giống ngựa Thần Phong vì nó chạy rất nhanh, giống ngựa này chỉ ở vùng này mới có. Lão mua tặng thiếu hiệp đấy.

Dương Tôn Bảo ngắm nghía con vật. Quả là giống ngựa quý:

bụng thon, chân dài, hai mắt sáng như sao. Gã mừng rỡ vô cùng nhảy phắt lên ngựa rồi nói:

- Cám ơn lão, sẽ có ngày tại hạ đền ơn.

Dương Tôn Bảo quát roi con ngựa phóng như bay. Quả đúng là giống ngựa quý, bên tai gió thổi vù vù chứng tỏ nó phi mà tốc độ nhanh khôn tả. Đường xa vời vợi, Dương Tôn Bảo chạy suốt đêm tới sáng hôm sau thì quả đúng như lời chủ quán nói, gã thấy một con đường nhỏ phía bên trái. Dương Tôn Bảo quan sát kỹ thì đúng là có vết chân người đã đi qua không lâu. Gã mừng thầm trong bụng cho ngựa đi theo lối ấy. Mãi đến xế chiều, gã định dừng lại nghỉ ngơi thì bỗng thấy xa xa có bụi bốc lên và hình như có tiếng người cười nói. Dương Tôn Bảo nhảy xuống tháo cương ngựa rồi vỗ về nó.

- Thôi người đã hết lòng giúp ta, bây giờ ta cho người được tự do, muốn đi đâu thì đi.

Con ngựa dường như có vẻ quấy luyến Dương Tôn Bảo, nó thở phì phì qua lỗ mũi rồi cứ dậm chân tại chỗ không chịu rời. Dương Tôn Bảo vỗ vỗ vào đầu nó rồi nói tiếp:

- Mi hãy đi đi, ta không thể cưỡi mi được nữa. Phía trước có người rồi, chúng ta có thể bị lộ tông tích mất.

Con ngựa dường như hiểu ý Dương Tôn Bảo. Nó hí lên một tiếng như chào từ biệt rồi cất mình phóng nhanh mất dạng.

Dương Tôn Bảo trở thuật phi hành, chàng chạy được một lúc lâu thì đuổi kịp toán người phía trước. Đó là một đám người đông khoảng mười tên hán tử. Tên nào cũng mặt đỏ chèn màu xanh đầu đội mũ như kiểu quân lính triều đình trong thật kỳ dị. Nhưng nhìn cước bộ của chúng, Dương Tôn Bảo biết võ công của bọn chúng vào hạng trung bình. Dương Tôn Bảo bám theo. Một lát, gã nghe thấy một tên nói:

- Chuyến này đi không thành công, thế nào cũng bị cũng quở trách.

“Biết làm sao được...” Một gã nói:

“Bọn mình đã gắng hết sức rồi còn gì. Hơn nữa, có thể có kẻ nào đã bắt mất rồi thì sao.” - Mi chẳng biết cái gì cả. Tính tình của Giáo chủ thì mi còn lạ gì nữa, không khéo tất cả chúng ta bị uống ...

Gã bỗng ngừng bật sợ hãi nhìn xung quanh như có ai nghe thấy. Một lúc sau, một gã mặt đen, trông lâu lăm nói.

- Ta nghĩ ra một kế này, bọn bây thấy thế nào. Bây giờ tất cả chúng ta đều đồng thanh khai với Giáo chủ rằng chúng ta bắt gặp một gã lạ mặt chặn đường tấn công. Bọn ta chống cự không nổi nên phải bỏ chạy về.

- Thế nếu lần sau Giáo chủ lại sai đi mà vẫn không tìm được hai con ếch chết tiết đó thì sao?

Dương Tôn Bảo nghe nói đến ếch thấy động lòng. Không hiểu Giáo chủ của bọn này sai bọn chúng đi bắt ếch để làm gì kia chứ? Gã có nói:

“bắt hai con”, hẳn là hai con ếch mình đã ăn mấy bữa trước rồi. Chắc phải có việc gì quan trọng đây?

Nghĩ đến đây, Dương Tôn Bảo lại nghe thấy một tên nói.

- Dễ quá mà, thì chúng ta cứ đổ cho gã thiếu niên ấy đã bắt rồi. Thế là lần sau khỏi phải đi ...

Bọn chúng lại im bật. Tên vừa nói nét mặt sợ hãi nhìn trước ngó sau. Gã biết đã lỡ lời.

Nếu kẻ nào nghe được thì chỉ có nước toi mạng.

Bọn chúng đi một quãng nữa, rồi một tên nói:

- Sắp tới nhà rồi, nghỉ một lát đi bọn bây ơi!

Bọn chúng dừng lại nằm ngổn ngang bên vệ đường. Dương Tôn Bảo trong lòng thắc mắc vô cùng. Không hiểu bọn này thuộc bang hội nào, Giáo chủ là ai mà coi bộ bọn chúng khiếp hãi đến thế? Mà lại còn con ếch nữa, chúng đi bắt về để làm gì? Không hiểu gã bạch diện thư sinh có cùng một bọn với lũ này không?

Nghĩ như vậy, Dương Tôn Bảo quyết định sẽ bắt một tên để khai thác. Dịp may đã đến.

Một tên trong bọn bỗng đứng dậy nói với đồng bọn.

- Tui bây ở đây chờ tao một lát nhé, đừng có đi trước đấy.

Gã nói xong đi về phía sau vào trong rừng. Dương Tôn Bảo trong lòng hồi hộp. Gã len lén đi theo tên đó. Không hiểu tên này vào rừng làm gì thế nhỉ? Dương Tôn Bảo nghĩ bụng ...

Gã thấy tên đại hán đi rất sâu vào rừng, rồi gã tìm một tảng đá lớn ngồi lên rồi tụt quần ra.

Dương Tôn Bảo bật cười trong bụng. Thì ra gã đi vệ sinh. Tên đại hán thở ịch ịch có vẻ khó nhọc lắm.

Một lát sau, gã đứng dậy kéo quần lên lúi húi buộc lại dây lưng. Gã vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy một thiếu niên xuất hiện ngay trước mặt và ngay lập tức cổ họng gã đã bị hai ngón tay cứng như kim sắt kẹp chặt. Gã sợ hãi ứ ớ định kêu lên thì đã thấy cổ họng đau buốt.

Dương Tôn Bảo gần giọng nói khê:

- Người hãy im ngay, không ta hạ thủ bây giờ.

Dương Tôn Bảo kéo gã đại hán đứng sau một gốc cây rồi trầm giọng hỏi:

- Người thuộc môn phái nào?

- Tại hạ, tại hạ không ở môn phái nào cả.

- Thế người thuộc bang hội nào, nói mau?

- Tại hạ ... là môn đồ của Huyết Hồn Bang.

- Huyết Hồn Bang? Cái tên gì mà ghê vậy, lần đầu tiên ta mới nghe nói đấy. Giáo chủ của người là ai?

“Là là ...” Gã hoảng sợ đến chết khiếp khi phải nhắc đến tên của Giáo chủ.

“Nói mau lên.” Ngón tay của Dương Tôn Bảo lại xiết chặt thêm một chút.

“Là ... là ...” Gã đau đớn lắp bắp:

“Lý Quế Anh.” - Lý Quế Anh à?

Dương Tôn Bảo hãy còn tí tuổi, lại chưa từng trải giang hồ nên đâu có biết. Lý Quế Anh là một nữ ác nhân chuyên dùng chất độc, võ công vào loại cao siêu mà thủ đoạn lại vô cùng tàn ác. Chính vì thế, lũ thuộc hạ mới khiếp sợ đến như vậy.

- Thế tên mặt trắng bệch có phải cùng bang hội với người không?

Tên đại hán vô cùng kinh ngạc không hiểu sao Dương Tôn Bảo lại biết đến gã.

“Phải, phải!” Gã nói:

“Y tên Mã Đạt Sinh, Phân đà trưởng.” Dương Tôn Bảo mừng quýnh lên. Gã chẳng hiểu Phân đà trưởng là cái chức vụ gì, nhưng như vậy là đã đúng hướng. Vậy là Lan cô nương đã bị bắt về đây.

Đúng lúc ấy bỗng có tiếng gọi:

- Cái thằng Trương Tam làm cái quái gì trong đây không biết? Có ra mau, không bọn ta đi ngay bây giờ.

Không có tiếng trả lời, một gã lớn tiếng nói:

- Này Vương ca, người vào xem cái thằng chết tiệt ấy nó làm cái gì mà lâu thế.

Gã tên Vương đứng dậy đi vào phía trong. Trời tối nên vừa đi gã vừa gọi “Trương Tam, Trương Tam, mi đâu rồi ra đây mau lên, đừng giở trò nữa.” Không thấy Trương Tam trả lời, gã vừa lầu bầu trong miệng vừa dò dẫm dáo dác nhìn quanh. Tối chỗ hòn đá ban này, gã cúi xuống nhìn rồi lấy tay bịt mũi miệng lẩm bẩm:

- Khiếp, cái thằng quỷ này ăn cái gì không biết nữa, mà gã đi đâu mất rồi?

Dương Tôn Bảo ghé tai Trương Tam nói thật khê:

- Mi gọi gã ra đây mau.

Trương Tam ứ ớ gọi:

- Vương Thôn ta ở đây, đau bụng quá ...

Gã tên là Vương Thôn đi về phía có phát ra tiếng nói. Gã nghĩ hẳn là Trương Tam bị đau nên đang nằm vật vã đâu đây. Gã đi tới chỗ Dương Tôn Bảo núp, chưa kịp kêu thì đã thấy huyết Linh Đài đau nhói. Gã ngã ngay xuống đất.

Dương Tôn Bảo nói với Trương Tam:

- Ta không giết người đâu nhưng cần bộ quần áo của người một lát. Đến sáng mai người sẽ tỉnh lại.

Nói xong, Dương Tôn Bảo điểm huyết gã, rồi lột quần áo của Trương Tam mặc vào người. Nguyên thủ pháp điểm huyết của Mỹ Hoa Nương rất là thần tình. Nó được kêu bằng Nhất Dương Thủ. Đối phương bị điểm

huyết không tài nào vận khí nổi cho dù võ công có cao siêu đến đâu chẳng nữa, đến một thời gian nhất định mà người điểm huyết muốn, huyết đạo sẽ tự giải khai. Dương Tôn Bảo kèm chế hai gã đại hán xong, gã bước ra ngoài. Vì trời tối mấy gã kia không để ý tới, một gã hỏi:

- Trương Tam! Vương Thôn đâu rồi?

“Ta chẳng thấy gã đâu cả, hình như có ai đó trong đó đấy.” Dương Tôn Bảo gọi chúng.

“Thôi kệ nó.” Một tên nói:

“Trời tối rồi ở đây nguy hiểm lắm. Nó không ra thì ráng chịu.” Nói rồi cả bọn kéo nhau đi. Dương Tôn Bảo đi sau cùng. Tuy gã chưa ra giang hồ bao giờ nhưng cũng là người nhanh trí. Gã đi sau để quan sát xem cách đi đứng của bọn chúng ra sao mà bắt chước. Đi một hồi lâu thì đến một ngọn núi hiểm trở. Gã bỗng nghe thấy một tiếng quát.

- Đi đâu? Hãy nói mật hiệu?

Gã đi đầu đáp:

- Bạch xà.

- Được, hãy rẽ tay phải...

Đoàn người rẽ tay phải theo lệnh đi một quãng nữa thì trông thấy cửa hang. Bên ngoài có hai đại hán mặc đồ đen đứng gác.

- Đội ba phải không, có tìm thấy vật đó không?

- Không! Xin cho vào trình Giáo chủ.

Cả bọn đi vào. Bên trong là một cái hang rộng vô cùng. Hàng trăm ngọn nến cháy sáng làm trong hang sáng rực như ban ngày. Phía trên cao, phải ba bốn bậc đá mới tới được, có kê một cái ghế được bọc bằng da hổ, chễm chệ một phu nhân mặc áo lụa xanh, tóc cài trâm sáng lóng lánh. Không thể đoán được tuổi của cụ, vì trông cụ còn rất trẻ nhưng đôi tay thì lại là của người có tuổi. Cụ rất đẹp nhưng cắt mắt thì có vẻ tàn ác. Hai bên là bốn năm thiếu nữ mặc toàn đồ màu hồng cũng xinh đẹp bội phần.

Đằng sau cụ là một vị cô nương hãy còn nhỏ tuổi, mặc áo lụa màu đỏ, hai bên tai là hai hạt ngọc xanh biếc. Cô gái giống hệt như phu nhân ngồi giữa chỉ có điều sắc đẹp được nhân lên nhiều lần.

Bên dưới là hai hàng toàn những cao thủ thương thặng. Vì tên nào tên nấy huyết Thái Dương đều gồ cao lên, chứng tỏ nội công của chúng vô cùng thâm hậu.

Khung cảnh trông thật lạ lùng và kỳ bí. Hàng trăm ngọn tỏa sáng và một mỹ phụ ngồi giữa trong thật oai nghiêm bề vệ.

Một lão già đứng ở hàng đầu mặc đồ đen, hai gò má nhô cao bước ra vòng tay cung kính nói:

- Khải bẩm Giáo chủ! Đội ba đã về xin được diện kiến.

- Được, bảo chúng ra đây.

Mỹ phụ trung niên trầm giọng nói.

Dương Tôn Bảo theo mười mấy tên bước ra. Tất cả bọn chúng chân trái bước lên một bước, đầu cúi gằm rồi lại thụt chân về, chân phải lại bước lên quay một vòng trông thật phức tạp, nhưng rất đều nhau. Tất cả những nghi lễ rối rắm ấy làm sao Dương Tôn Bảo biết được. Vì thế gã cứ lúng ta lúng túng phải chờ bọn kia làm rồi gã mới bắt chước, thành thử lúc nào gã cũng chậm hơn tất cả. Hành động đó không qua mắt được Lý Quế Anh, cụ quát to:

- Tên kia, sao vụng về quá vậy, chưa được tập dượt bao giờ hay sao?

Dương Tôn Bảo sợ hãi. Gã bị lộ đến nơi rồi, may sao nhóm người cùng đi với gã không đưa nào dám ngăn mặt lên nên không phát hiện ra sự giả trá. Gã đứng đầu ấp úng thưa.

- Bẩm phu nhân, Trương Tam chưa bao giờ được diện kiến Giáo chủ nên gã sợ hãi quá đấy ạ! Ở ngoài, gã đã được huấn luyện thành thục lắm rồi.

Dương Tôn Bảo mừng thầm. Thật may cái gã Trương Tam này lần đầu tiên vào đây nên gã chưa bị lộ.

Lý Quế Anh gật gù. Hắn nói có lý đấy vì phạm ai đã vào đây mà chẳng khiếp sợ, mụ đập tay xuống bàn nói:

- Ta tha cho, sao không tạ ơn đi.

Dương Tôn Bảo giật mình. Cái đập tay của Lý Quế Anh coi nhẹ nhàng, nhưng chứng tỏ công lực của mụ thật ghê gớm. Dương Tôn Bảo thấy rõ đất dưới chân mình rung lên bần bật.

Gã đang lo sợ không hiểu nghi lễ tạ ơn ra sao, thì đã thấy gã đứng đầu nói khẽ:

- Thăng ngọc, sao không lạy chín cái tạ ơn phu nhân đi, người sợ quá rồi quên rồi hay sao?

Nguyên do Lý Quế Anh kiêu ngạo tự sánh mình với thiên tử, nên mỗi khi thuộc hạ có lỗi, mụ đều bắt chúng quỳ xuống lạy chín vái ngụ ý “cửu trùng”.

Dương Tôn Bảo nghe gã nói mừng quỳnh lên. Gã đập đầu xuống đất bình bình chín cái liền. Lại nghe Lý Quế Anh nói:

- Thôi được, báo cáo tiếp đi, việc ta giao cho các người đã làm được chưa?

“Bẩm phu nhân!” Gã đứng đầu nói:

“Bọn thuộc hạ đã đến đó, sắp sửa bắt được hai con, thì bị một thiếu niên ngăn cản.” “Thiếu niên nào, quanh đây làm gì có gã nào là cao thủ đâu? Người nói có lý quá.” Lý Quế Anh gầm lên.

- Dạ bẩm đúng ạ. Thuộc hạ nói sai thì xin chịu tội chết ạ.

Ngay lập tức cả mười mấy gã đằng sau đồng thanh nói lớn.

- Dạ bẩm phu nhân, đúng đấy ạ!

- Được rồi, rồi sau ra sao?

- Vô công gã ấy rất cao, bọn thuộc hạ không sao chống lại nổi, cuối cùng phải bỏ chạy.

“Thế hai con ếch?” Lý Quế Anh lo lắng hỏi.

- Gã ... gã bắt luôn rồi ạ!

Lý Quế Anh tức giận hầm mặt lại, mụ đứng phất dậy. Tất cả mọi người ở đây đều sợ hãi, mặt tái xanh lại.

- Sao, mi nói sao, gã bắt mất rồi à! Vô lý! Vô lý! Làm gì có ai ngoài ta ra biết được điều đó. Nếu là lão ấy thì ...

Dương Tôn Bảo đóng tai nghe nên quên mất nghi lễ. Đáng lẽ phải cúi đầu xuống, gã lại ngẩng mặt lên nhìn. Lý Quế Anh nổi giận chỉ tay vào mặt gã quát.

- Tên kia, nhà người thật hỗn láo quá mức. Lần đầu, ta tha cho, bây giờ vẫn còn chưa hiểu ư? Lên đây?

Tất cả bọn thủ hạ lại sợ run bắn cả lên. Bọn chúng đã chứng kiến nhiều lần nên biết rõ.

Lý Quế Anh đã gọi ai thì chắc hẳn không thể nào thoát khỏi sự trừng phạt thật là thảm khốc.

Lý Quế Anh là đệ nhất trong thiên hạ về sử dụng độc thủ. Mụ chuyên dùng độc để sai khiến thủ hạ. Nên tất cả điều răn rập tuân lệnh để mụ sai khiến. Dương Tôn Bảo định bước ra thì bỗng có một tên thủ hạ chạy vào rồi quỳ xuống:

- Bẩm Giáo chủ; Phân đà trưởng Mã Đạt Sinh xin vào bệ kiến.

Lý Quế Anh giơ tay phải lên, đó là dấu hiệu mụ đồng ý. Mụ bảo với Dương Tôn Bảo.

- Người hãy đợi đấy, đợi ta giải quyết công việc xong rồi sẽ tới người!

Dương Tôn Bảo lạnh toát người. Gã có nguy cơ bị lộ tung tích đến nơi. Mã Đạt Sinh chính là gã bạch diện thư sinh đã giao chiến với gã. Cũng chính gã này có thể là thủ phạm bắt cóc Lan Nhi. Để xem có đúng hay không.

Một lát sau, Mã Đạt Sinh bước vào. Dương Tôn Bảo liếc sang nhìn, đúng là gã. Tim Dương Tôn Bảo đập thành thịch.

- Thừa phu nhân. Thuộc hạ Mã Đạt Sinh xin báo cáo.

- Được người nói đi, việc dò xét đó đến đâu rồi.

- Thừa phu nhân, thuộc hạ đến khu vực có một dòng suối chảy ngang thì gặp địch thủ.

Thoạt đầu gã đóng vai một gã nhà quê ngờ nghệch nên thuộc hạ bị gã đánh lừa. Cuối cùng thì thuộc hạ cũng động thủ với hắn.

Lý Quế Anh gật đầu. Bây giờ mới tin lời báo cáo của bọn kia là đúng. Gã thiếu niên này đã cướp đi hai con ếch quý giá đó.

Lý Quế Anh hỏi Mã Đạt Sinh:

- Võ công gã ra sao? Người có nhận ra chiêu số của gã thuộc môn phái nào không?

Tại sao gã lại cướp đi hai con ếch làm chi?

- Việc cướp thì tại ...

Gã quá sợ hãi nên suýt nữa thất lễ nên vội chữa lại:

- Việc đó thì thuộc hạ không được biết. Chỉ biết rằng võ công của gã tiểu tử khá cao.

Đặc biệt là nội lực của gã thì thật đáng kinh ngạc.

- Người ... người và mấy tên kia cũng không địch nổi hắn sao?

- Xin phu nhân tha tội, thuộc hạ không địch nổi hắn, nên đã sử dụng độc châm. Nhưng hắn đã đỡ gạt được hết.

“Ừa!” Lý Quế Anh kinh ngạc:

”Không lẽ võ công của tên tiểu tử đó lại lợi hại đến thế.

Hắn khoảng bao nhiêu tuổi?” - Thừa chừng mười sáu, mười bảy tuổi gì đó.

“Hay là ... đúng là gã chẳng?” Lý Quế Anh lẩm bẩm:

“Kỳ quái thật...” - Thuộc hạ sai mấy tên kia bao vây gã rồi chạy vào rừng. Thuộc hạ nghĩ bụng có thể chính tiểu tử đó là người mà ta cần tìm, nên có thể nơi ẩn nấp của hắn là quanh quần đầu đó.

- Người thật là thông minh, ta khen đó.

Mã Đạt Sinh được khen, gã vô cùng khoái chí liền kể tiếp.

- Sau đó thuộc hạ thấy phía xa có một vị tiểu cô nương đang nằm. Không hiểu sao thị lại bị thương. Nếu đúng là con gái của mục đó thì võ công của thị không phải tầm thường.

Thuộc hạ mừng rỡ vô cùng chạy tới điểm nhẹ vào huyệt của y thị rồi bế xốc lên, luôn luôn chạy về đây. Thuộc hạ đã đánh lừa được tên tiểu tử ấy ...

“Giỏi, giỏi.” Lý Quế Anh lại khen. “Người đã xuất sắc hoàn thành sứ mạng, kỳ này ta sẽ cất nhắc cho.” “Dạ ... dạ.” Mã Đạt Sinh đáp ứng nói:

“Xin đa tạ Giáo chủ.” - Người kể tiếp đi.

- Lúc gần về đến đây, thuộc hạ lại bất ngờ gặp một tên đại hán đồ đen quần một miếng vải ngang mặt. Lúc ấy thuộc hạ đã mệt, lại vác cái bọc trong có vị tiểu cô nương trên vai, nên đã bị gã lạ mặt kèm chế ...

“Rồi sau ra sao? Người có mang được con nhỏ ấy về đây không?” Lý Quế Anh sốt ruột hỏi?

Dương Tôn Bảo trong lòng hồi hộp vô cùng, hẳn là Lan Nhi lại bị kẻ khác bắt mất rồi, gã lo lắng cho tính mạng của Lan Nhi nên chờ người ra. Gã nghe Mã Đạt Sinh run run nói:

- Thừa phu nhân, thuộc hạ đã bị gã ấy ra tay bắt ngờ nên không kịp chống cự. Gã đã cướp đi vị tiểu cô nương ấy rồi.

Lý Quế Anh nổi giận đùng đùng, mặt quát lớn.

- Các người toàn là lũ vô dụng làm lỡ hết việc của ta. Người có để ý thấy tên đó hình dạng ra sao không?

- Thuộc hạ không thấy được mặt gã. Gã che mặt, chỉ thấy gã có giắt một thanh đao ở sau lưng.

Lý Quế Anh vô cùng tức giận, mặt trầm giọng nói:

- Lát nữa Đại Giáo chủ tới, ta biết ăn nói làm sao bây giờ?

Dương Tôn Bảo trong lòng rung động, gã nghĩ rằng Lý Quế Anh đã ghê gớm lắm rồi mà sao lại còn Đại Giáo chủ nào nữa đây. Gã nhận thấy mối hiểm họa thật là to lớn, bỗng gã nghe Lý Quế Anh nói:

- Thôi cho các người lui!

Dương Tôn Bảo mừng thầm trong bụng, mặt phu nhân này đã quên tội gã. Dương Tôn Bảo len lén bước ra. Tuy gã chưa tìm được tung tích Lan Nhi, song gã cũng lần ra được một vài manh mối. Bất ngờ, Mã Đạt Sinh quay lại phía Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo sợ hãi cúi đầu xuống nhưng không kịp. Mã Đạt Sinh nắm tay hắn lại nói lớn.

- Hãy khoan, tiểu tử này sao lại trà trộn được vào đây? Người nói mau cho ta biết danh tánh.

Biết không thể thoát được, nhưng cực chẳng đã Dương Tôn Bảo đáp liêu:

- Các hạ nhầm rồi, tại hạ là Trương Tam ...

“Trương Tam? Hà ... hà ...” Mã Đạt Sinh cười lớn:

“Người dám gạt ta sao được, tự người đã đâm đầu vào chỗ chết rồi đó.” Gã quay về Lý Quế Anh cất giọng sang sảng:

- Trình thừa phu nhân, tên này ... tên này chính là tiểu tử đã động thủ với thuộc hạ bữa trước.

5. Chương 5: Vì Tình

Không khí trong đại sảnh im lặng đến lạnh người. Tất cả các cao thủ đều ở trong tư thế sẵn sàng. Lý Quế Anh từ từ đứng dậy khỏi ghế.

Mặt thong thả tiến lại gần Dương Tôn Bảo. Mấy gã đại hán trong đội ba cũng quay đầu lại nhìn cái kẻ đã mạo danh “Trương Tam”. Dương Tôn Bảo nhìn quanh. Gã hiểu rõ hoàn cảnh của mình lúc này. Gã tự nhận thấy giao đấu với Lý Quế Anh là cầm chắc thảm bại, hơn nữa còn có mấy chục cao thủ có hạng đang hiện diện ở đây. Đã lỡ rồi, lỡ leo lưng cọp thì đành chịu. Gã đành liêu, tới đâu hay tới đó.

Lý Quế Anh đứng trước mặt Dương Tôn Bảo. Trông mặt có vẻ bình thản vô cùng, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là sắp động thủ. Mặt quay sang hỏi Vương Thất, tên cầm đầu đội ba.

- Vụ này là thế nào, người trả lời đi?

“Bẩm lady phu nhân ... lady phu nhân ...” Vương Thất sợ hãi đến líu cả lưỡi lại. “Thuộc hạ ...

gã ... không biết tại sao ... thuộc hạ không sao hiểu được ạ ...” - Người trả lời cho ta rõ, tên này có phải là Trương Tam hay không?

- Bẩm ... thưa ... phu ... phu ... tên này đúng không phải là Trương Tam ạ ...

- Được, thế là đã rõ ... Người đã dám lừa dối ta vi phạm giới luật của bang. Người tự nhận hình phạt gì?

- Xin phu nhân tha tội ... thuộc hạ...

“Tha cho người thì dễ thôi.” Lý Quế Anh lạnh lùng nói:

“Nhưng làm sao làm gương cho kẻ khác được. Người đã không dám tự nhận hình phạt thì ta ban cho này.” Lý Quế Anh móc trong bọc ra một viên thuốc nhỏ. Mụ búng viên thuốc về phía Vương Thất, tay trái mụ phát một luồng chỉ phong vào huyệt Đại Nghinh của gã, thủ pháp thật mau lẹ và kỳ dị vô cùng. Vương Thất tự dưng há miệng ra, viên thuốc chui tọt vào miệng gã.

Ngay sau đó Vương Thất bỗng ôm bụng quần quai lăn lộn dưới đất. Một dòng máu đen chảy ra từ miệng gã. Hiển nhiên, ruột gan gã đã bị đứt ra từng khúc.

Dương Tôn Bảo hãi hùng nhìn cảnh tượng đó. Chưa bao giờ gã chứng kiến một sự tàn độc đến như thế. Thủ đoạn của Lý Quế Anh tàn ác vô cùng.

Trừng phạt xong thuộc hạ, Lý Quế Anh quay sang Dương Tôn Bảo.

- Chắc nhà ngươi đã thấy ta lợi hại như thế nào rồi. Đừng có đại dốt mà chống cự, vô ích. Hãy nghe ta hỏi đây. Người là ai, tại sao lại trà trộn vào đây nhằm mục đích gì?

- Tại hạ không phải là Trương Tam thật, tại hạ là Lý Ngũ.

- Ta trông ngươi mặt mũi sáng sủa không phải tầm thường. Đừng có tìm cách gạt ta mà ném mùi đau khổ đấy. Ai là sư phụ ngươi? Vị tiểu cô nương ở trong rừng là ai?

Dương Tôn Bảo nghe Lý Quế Anh nhắc đến Lan Nhi mà lòng gã đau nhói. Không biết Lan Nhi giờ này ở đâu? Ai là kẻ đã bắt cô và để làm gì? Gã trả lời:

- Tại hạ không có sư phụ. Vô công tại hạ tự học lấy trong một cuốn sách. Vị tiểu cô nương trong rừng, tại hạ không biết là ai cả.

- Người thật cứng đầu, hãy động thủ với ta, ta sẽ cho người biết sư môn của người.

Nói xong, không thấy người Lý Quế Anh chuyển động gì cả, tay phải mụ đã đưa ra nhanh không thể tả theo thế Bình Lâm Lục Lập nhằm vào yếu huyệt của Dương Tôn Bảo.

Dương Tôn Bảo giật nảy người. Gã nghĩ nếu mình sử dụng Bạch Long quyền pháp của sư phụ hẳn là sẽ lộ tung tích, vì đối với Lý Quế Anh, kiến thức của mụ không phải tầm thường. Gã nhớ lại, Mỹ Hoa Nương là một cao thủ tinh thông rất nhiều môn phái võ học khác. Bà thường giảng giải cho hắn nghe về những cái hay của các thế võ danh tiếng, đồng thời chỉ bảo cho gã phương cách hóa giải. Nghĩ như vậy, gã quyết định không sử dụng quyền pháp của bốn môn. Gã nghiêng người tránh khỏi, bất ngờ thấy chân phải Lý Quế Anh quét ngang một cái, mụ đánh chiêu này rất hiểm nhằm phát hiện ra ngay từ chiêu đầu tiên, môn phái của Dương Tôn Bảo. Ngọn cước này, nhằm vào hạ bàn của đối thủ, ý đồ “triệt mã” là bộ tấn căn bản của võ thuật. Chẳng kịp suy nghĩ gì cả, Dương Tôn Bảo sử chiêu Hoàng Oanh Lạc Đá (con chim đậu vào cái khung) tránh được.

Lý Quế Anh kinh ngạc vô cùng. Không ngờ gã tiểu tử này lại có thể tránh được hai chiêu của mụ. Tuy nhiên, mụ biết được Dương Tôn Bảo dùng chiêu đó là của phái Võ Đang.

Lý Quế Anh không đợi cho Dương Tôn Bảo đứng vững đã xáp tới gần, năm ngón tay cong lại như vuốt hổ chụp vào ngực gã. Đó là công phu Ngũ Long Trảo lợi hại vô cùng. Dương Tôn Bảo hơi rùn người xuống một chút, hai tay đưa lên theo thế Độc Trụ Kinh Thiên (một cột chống trời) đẩy được thế trảo cực kỳ hiểm hóc của mụ.

Lý Quế Anh chẳng hiểu ra làm sao cả. Thế Độc Trụ Kinh Thiên là của Thiếu Lâm Quyền, sao gã này lại sử dụng được. Mụ lập tức biến thế trảo thành cú chặt ngang theo thế Tấn Đả Song Quyền. Mụ vận kinh lực vào cánh tay nên quyền chưa đánh ra mà đã có kinh phong vù vù. Dương Tôn Bảo nhớ lời sư phụ đã dạy y, trong phép đánh, có thể quyền thế phóng ra như chớp mắt, nhưng phải có sự dự bị trong lòng, ta lợi dụng địch sơ hở, hoặc dùng hư chiêu khiến địch mắc sai lầm. Gã thấy tay của Lý Quế Anh đánh tới thì trái với dự đoán của Lý Quế Anh, gã không né tránh mà lại tiến về phía mụ hai bước sử chiêu Bạch Viên Tiên Sư, chiêu thứ sáu của Bạch Long Quyền. Lý Quế Anh kinh hãi, mụ nghĩ rằng hoặc Dương Tôn Bảo liều lĩnh đối chưởng với mụ, hoặc né tránh mà nếu như vậy mụ sẽ biến thế chụp vào tay hắn liền.

Không ngờ gã tiểu tử này lại liều lĩnh đến thế khiến nhất thời Lý Quế Anh lúng túng. Mụ suýt nữa trúng đòn của Dương Tôn Bảo thì mắt mịt trước đám thủ hạ.

Trong ba chiêu, Dương Tôn Bảo đã sử dụng ba thế võ khác nhau khiến Lý Quế Anh nổi giận. Đường đường là một Giáo chủ võ công nhất nhì thiên hạ mà không kèm chế nổi gã tiểu tử vô danh này trong ba chiêu thì quả thật là nhục nhã. Lại càng nhục nhã hơn khi mụ không tài nào nói rõ được môn hộ của hắn. Nếu sử dụng độc thủ thì còn gì là thể diện nữa.

Lòng thì tức giận, song ngoài mặt Lý Quế Anh vẫn làm bộ thản nhiên tươi cười. Mụ bật lên tiếng khen.

- Hay lắm người xứng đáng được xếp vào loại cao thủ đấy.

Mụ lấy khuỷu tay phải đè xuống, tay trái chụp ngay vào huyệt Nội Quan của Dương Tôn Bảo trong một chiêu thức thật là quái dị. Quả nhiên, Dương Tôn Bảo không sao tránh kịp.

Gã đã bị kèm chế. Một cảm giác đau buốt lan truyền vào ngực gã.

Thực ra, Dương Tôn Bảo chưa có kinh nghiệm giao đấu nên chưa thấu triệt được cái tinh túy của Bạch Long Quyền. Chỉ cần gã nhanh hơn một chút là Lý Quế Anh đã bị nguy hiểm. Lý Quế Anh sử dụng chiêu này là vì nôn nóng muốn khuất phục gã ngay, nhưng chiêu đó chỉ có công mà không có thủ. Tất cả bọn thủ hạ đứng đó vỗ tay tán thưởng rầm rĩ. Lý Quế Anh nhìn Dương Tôn Bảo rồi nói:

“Ta có thể biết ai là sư phụ của ngươi rồi.” Mụ nói giọng có vẻ đắc thắng:

“Người chính là kẻ mà ta đang cần tìm. Có phải sư phụ ngươi là Mỹ Hoa Nương không?” Dương Tôn Bảo chấn động trong lòng. Mụ phu nhân này quả thật là lợi hại. Gã chỉ sử dụng có một chiêu trong Bạch Long quyền pháp mà mụ đã nhận ra. Gã đâu có biết rằng Lý Quế Anh chỉ đoán mò mà thôi. Mũ đã liên hệ Dương Tôn Bảo và vị tiểu cô nương với nhau nên mới nói ra như vậy. Mụ biết rõ Mỹ Hoa Nương và Lan Nhi đang ở đâu đó gần nơi Dương Tôn Bảo đã động thủ với gã thuộc hạ của mụ.

Không thấy Dương Tôn Bảo trả lời. Mụ nói với lão già có đôi gò má cao.

- Hãy giam nó ra đằng sau cho ta, chờ Đại Giáo chủ đến phát lạc.

Mụ lại lấy ra một viên thuốc khác, dùng nội lực bắn vào miệng Dương Tôn Bảo. Lúc này, Dương Tôn Bảo đã bị kèm chế nên làm sao gã kháng cự nổi. Viên thuốc trôi ngay xuống bụng.

Lão già có đôi gò má nhọn tên là Trần Thiên Lôi, nắm tay Dương Tôn Bảo lôi đi xềnh xệch. Gã sai một tên khác trói Dương Tôn Bảo thật chặt, rồi mang vào một căn phòng cuối một con đường hầm. Gã khóa cửa lại, rồi nói với vào trong:

- Ta thấy người tuổi trẻ, võ công đã cao như thế mà phải chết thì uổng quá. Lát nữa Đại Giáo chủ tới, người cố van nài thì may ra thoát chết đấy.

Dương Tôn Bảo nhìn quanh. Căn phòng toàn bằng đá trống trơn không có một vật dụng gì cả ngoài một cái sập cũng bằng đá kê trong góc. Gã ngồi xếp bằng trên sập cố gắng thử vận khí xem có gì khác lạ. Gã thấy trong người trống rỗng như không còn chút khí lực nào trong lòng kinh hoảng. Rồi dần dần ngủ thiếp đi lúc nào không rõ.

Không biết bao lâu sau gã dần dần tỉnh giấc. Thật là lạ lùng vì ở đây là một cái hang rất sâu mà sao gã lại nghe thấy những tiếng động bên ngoài rất rõ ràng. Hình như ngay trên đầu gã là một căn phòng nào đó thì phải. Gã nghe rõ tiếng chân bước và tiếng nói chuyện.

Có lẽ lúc này là nửa đêm nên càng rõ hơn. Lúc đầu là một tiếng đàn ông.

- Vậy là hôm nay, ta đến đây không được một việc gì cả, phu nhân đã làm lỡ việc của ta rồi.

- Lão gia cứ yên tâm, việc tuy chưa xong nhưng tôi đã điều tra được một việc lớn.

“Việc gì thế?” Tiếng người đàn ông có vẻ gấp gáp.

“Hi hi ...” Lý Quế Anh cười. “Hôm nay tôi đã bắt được một gã tiểu tử võ công khá là cao, theo như lời lão gia tả thì có phần giống ...” Dương Tôn Bảo nghe thấy thế thì nghĩ thầm:

“Gã đàn ông này có thể là Đại Giáo chủ chi đó của mụ. Nhưng tại sao lão lại tìm kiếm ta làm gì nhỉ?” Đang suy nghĩ gã lại nghe tiếng đàn ông nói:

- Bắt được gã rồi à? Phu nhân giam ở đâu vậy?

- Ngay dưới căn phòng này.

- Tại sao phu nhân lại bắt cần như thế. Chúng ta nói chuyện ...

- Lão gia yên tâm. Tôi đã cho gã uống một viên Lạc Hồn Đơn rồi. Gã phải đến trưa mai mới dậy nổi.

- Có chắc không đấy?

“Lão gia cứ yên tâm, nếu lão gia không tin tưởng thì ...” Lý Quế Anh cười hì hì ... “Lão gia hãy thử uống một viên xem.” - Ta hỏi vậy thôi, chứ phu nhân đã hạ độc thủ thì mấy ai mà cưỡng lại nổi.

Dương Tôn Bảo lấy làm ngạc nhiên. Chính gã đã uống phải Lạc Hồn Đơn mà sao chỉ thấy hơi buồn ngủ một chút, đến giờ này đã tỉnh giấc rồi. Gã không ngờ rằng hai viên Hồi Tâm Đơn của lão bà bà cho gã chính là hai hoàn thuốc độc nhất vô nhị trên đời. Nếu kể về độc thì không có gì độc bằng hai con ếch gã đã ăn phải. Thế mà nhờ có Hồi Tâm Đơn, gã cũng không chết. Lại còn thuốc của Vô Danh lão nhân, tuy không sánh bằng Hồi Tâm Đơn song nó cũng có tác dụng làm giảm các chất độc vào trong cơ thể. Vì thế khi Lạc Hồn Đơn của Lý Quế Anh xâm nhập vào người chỉ làm cho gã mệt mỏi trong nhất thời mà thôi.

Lúc đó Dương Tôn Bảo cố đóng tai nghe ngóng xem Lý Quế Anh có vô tình nói tên lão Đại Giáo chủ kia ra không, nhưng thanh âm hai người nói chuyện mỗi lúc một nhỏ nên gã chẳng nghe thấy gì cả. Một lúc sau gã nghe tiếng nói sắc lạnh của Đại Giáo chủ.

- Ta có lời khen phu nhân đó. Sau này việc lớn xong thì ... công lao của phu nhân ta sẽ không bao giờ quên. Nếu đúng gã tiểu tử đó là ... thì chúng ta chỉ còn việc ... là xong. Sáng mai ta sẽ xuống gặp gã.

“Cứ giết phát đi cho rồi ...” tiếng Lý Quế Anh.

- Tất nhiên là thế, song ta còn muốn hỏi gã vài điều.

Bỗng có thanh âm của một thiếu nữ. Dương Tôn Bảo đoán có lẽ là của cô bé áo đỏ hồi tối, gã nghe cô nói với Lý Quế Anh:

- Má má sai người gọi con phải không?

- Ủ, người hãy xuống dưới hầm xem gã tiểu tử kia thế nào. Ta nói vậy là cẩn thận thôi, chứ chắc là gã chưa tỉnh dậy nổi đâu. Cầm lọ thuốc này mở nắp ra đưa vào mũi hắn. Ta không sai người khác vì loại thuốc này rất đặc biệt, người ngoài không được cầm.

“Thuốc gì mà ghê vậy?” Tiếng cô gái hỏi.

- Kẻ nào đã uống Lạc Hồn Đơn rồi, hít thuốc này sẽ viễn viễn trở thành phế nhân ngoan ngoãn theo lệnh ta sai bảo. Người đừng hời hợt lời thôi nữa, hãy bảo tên gác đưa chìa khóa, tự tay người phải làm lấy đấy.

Thiếu nữ áo đỏ khẽ dạ rồi Dương Tôn Bảo thấy bước chân xa dần, hiển nhiên cô đang đi xuống chỗ gã. Dương Tôn Bảo giả bộ nhắm mắt như mê man, gã đã nhắm tính nếu cô bé xuống đây gã sẽ ra tay kèm chế cô, để ra thoát chỗ này. Song nghĩ lại, gã thấy cũng có điều không ổn. Ngoài cửa động là hàng loạt trạm gác, hơn nữa sự có mặt của lão Đại Giáo chủ ở đây nên sự canh phòng là vô cùng cẩn mật. Gã còn đang tính toán thì đã thấy tiếng chân người nhẹ nhàng đến gần. Gã nhắm mắt lại nghe tiếng cô bé áo đỏ hỏi tên gác:

- Tình hình gã tiểu tử thế nào? Gã đã tỉnh dậy chưa?

“Dậy thế nào được.” Tên gác cười nhỉnh nọt. “Nó ngủ như chết, xin mời cô nương cứ vào tự nhiên.” - Ta có mật lệnh của phu nhân, người không cần phải vào.

- Dạ, xin tuân lệnh cô nương.

Dương Tôn Bảo hé mắt thấy cô gái mở khóa cửa rồi rón rén bước vào, trên tay cầm một ngọn nến. Cô đặt cây nến xuống đất. Ánh sáng làm cho khuôn mặt cô ta thật là tuyệt đẹp. Dương Tôn Bảo không ngờ vị cô nương này lại là con gái của một nữ ma đầu tàn ác có tiếng, không lẽ cô ta cũng độc ác như mẹ cô sao?

Cô gái tiến lại gần, thấy Dương Tôn Bảo mắt vẫn nhắm nghiền thì có vẻ yên tâm. Cô đâu biết rằng Dương Tôn Bảo đã có dụng tâm trước. Gã đã phong bế các huyệt đạo và nếu cô ra tay gã đã có chủ ý.

Cô gái ngẩng nhìn gã một hồi rồi lấy lọ thuốc ra có vẻ do dự. Cô định mở nắp ra rồi lại đóng vào. Dương Tôn Bảo thấy cô ta có vẻ thương hại mình thì lấy làm ngạc nhiên trong bụng, gã khẽ mở mắt rồi nói thật khẽ:

- Cám ơn cô nương đã có lòng hỗ trợ. Tại hạ không bao giờ dám quên ơn cô nương ...

Cô gái giật bắn mình lùi lại. Cô trợn mắt lên nhìn gã rồi nói:

- Thì ra người ... người đã nghe hết cả ...

- Phải tại hạ đã nghe hết, nên vô cùng cảm tạ cô nương.

- Người làm ta ngạc nhiên, không lẽ Lạc Hồn Đơn không có tác dụng hay sao?

- Tại hạ chẳng biết Lạc Hồn Đơn là thuốc gì, nhưng ... trong người vẫn thấy khoan khoái như thường.

- Người có biết rằng, dù có thể nhưng sáng mai người không thể nào thoát chết không?

“Tại hạ biết nên muốn xin cô nương giúp cho.” Dương Tôn Bảo thật thà nói:

“Tại hạ không phải là kẻ thù của má má cô nương thì tại sao họ lại muốn giết tại hạ. Tại hạ đang còn nhiều công việc lắm ... nếu cô nương ...” - Người muốn ta giúp người! Thế thì chính ta sẽ phải chết thay cho người đấy, mà bằng cách nào mới được chứ?

“Nếu vì tại hạ mà cô nương phải chết thì thôi vậy.” Gã nằm xuống. “Cô nương hạ độc thủ đi.” Cô gái áo đỏ sững sờ không ngờ Dương Tôn Bảo lại lộ vẻ quan tâm đến mình như thế.

Cô suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Người, ta sẽ cứu người ... nhưng người phải hứa với ta một điều.

- Tại hạ xin hứa. Bất cứ điều gì có thể làm được vì cô nương, tại hạ không dám từ nan.

- Ta không cần người phải làm điều gì cho ta cả, nhưng người phải hứa người không bao giờ được làm bất cứ điều gì hại đến tính mạng của mẫu thân ta. Được chứ?

“Tại hạ xin hứa.” Dương Tôn Bảo nói.

- Được, người hãy ... hãy nhớ lấy nhé, ta đồng ý cứu người thoát khỏi đây.

- Nhưng ... nếu vì cứu tại hạ mà cô nương bị liên lụy thì thà tại hạ chết tại đây còn hơn!

Cô gái áo đỏ lộ vẻ cảm động vô cùng. Cô nói:

- Người đừng lo, ta đã có cách. Bây giờ ta sẽ gọi tên gác vào đây. Người hãy khống chế hấn nhé. Hãy nằm xuống như cũ.

Cô bước ra ngoài. Tên gác thấy cô gái ở khá lâu trong đó liền hỏi.

- Thưa cô nương, có chuyện gì vậy?

- Chẳng có chuyện gì, nhưng ta thấy có vẻ như thuốc lần này không công hiệu lắm.

Người ... người thử vào xem một chút coi.

Gã đại hán tuân lệnh. Hắn mở cửa rồi ngó vào trong, thấy Dương Tôn Bảo vẫn nằm co quắp ở trong góc nhà, hắn tỏ vẻ yên tâm đến sát gã, rồi cúi đầu xuống xem xét. Dương Tôn Bảo ú ớ trong miệng như mê sảng, gã quay người lại rồi nhanh như cắt điểm ngay vào huyệt Kiên Tĩnh ở vai đại hán. Gã đại hán không kịp kêu lên tiếng nào cả ngã khụy xuống. Cô gái áo đỏ bước vào bảo gã.

- Người hãy mặc quần áo của tên này, nhanh lên.

Dương Tôn Bảo lột quần áo của gã đại hán mặc vào người. Cô gái áo đỏ nói:

- Người nghe đây, sẽ còn bốn trạm gác nữa từ đây ra đến ngoài. Cứ cách hai chục thước lại có một trạm. Ta sẽ ra trước. Nếu người không chế được tất cả bọn chúng rồi, khi ra đến ngoài đừng theo lối cũ hãy rẽ về bên trái, ở đó người sẽ thấy một con đường nhỏ ngang sườn núi. Người theo con đường ấy mà đi thẳng sẽ thoát được. Nhưng hãy nhớ rằng, trời sắp sáng rồi, nếu người ta phát hiện được thì sẽ đuổi theo người đấy. Hãy chạy thật nhanh, nhớ kỹ chưa?

“Đa tạ cô nương.” Dương Tôn Bảo lưu luyến nói. “Tại hạ muốn hỏi tên cô nương là gì?”

Đến sau này ...” “Ta ... ta ...” Cô gái cũng xúc động nói:

“Ta tên là Lý Băng Tâm ...” Dương Tôn Bảo chưa kịp nói gì thêm thì Lý Băng Tâm đã chạy vọt ra ngoài.

Đợi cho Lý Băng Tâm đi được một lát, Dương Tôn Bảo mới lò dò đi ra. Lợi dụng trời còn tối gã cứ lom khom làm như đang đau bụng. Quả nhiên đến một chỗ rẽ đã thấy một tên đại hán đứng đó. Hắn thấy Dương Tôn Bảo đi tới tưởng rằng đó là tên gác phía trong nên hỏi:

- Người làm sao vậy, sao người dám bỏ gác hả?

- Ta ... ta ...

Dương Tôn Bảo giả ấp úng rồi vẫn cứ đi tới. Tên gác thấy khả nghi định lùi lại nhưng không kịp. Dương Tôn Bảo đã chụp được tay hắn. Hắn gục ngay tại chỗ. Dương Tôn Bảo nghĩ ra một kế, gã vác tên đại hán lên vai đi đến trạm gác kế tiếp. Từ đằng xa, tên gác đã trông thấy. Gã nghĩ tên này bị bệnh nên đồng bọn mang ra. Gã chạy tới lộ vẻ quan tâm thì đã thấy mu bàn chân đau nhức khôn tả. Dương Tôn Bảo vận công lực vào chân phải đập vào huyệt Xung Dương ở bàn chân gã.

Cứ như vậy, Dương Tôn Bảo đã vượt qua dễ dàng cả bốn trạm gác bên trong đường hầm. Gã theo lời Lý Băng Tâm quẹo theo lối bên trái mà không gặp một trở ngại nào cả. Ra đến sườn núi, Dương Tôn Bảo trở thuật phi hành cứ thế chạy miết.

6. Chương 6: Trở Lại Đào Hoa, Gặp Cổ Nhân

Dương Tôn Bảo cứ theo đường lớn chạy miết. Lúc xế chiều, gã mỗi một vô cùng, bèn ngồi nghỉ chân ven đường, bỗng thấy rất đông người xuất hiện. Họ đều là những kẻ trong giới võ lâm, thoảng nhìn là Dương Tôn Bảo biết ngay. Đi đầu là một toán đệ tử của Cái Bang, có ba lão già người ốm choắt. Tốp thứ hai là một nhóm môn đồ phái Tung Sơn, còn nhóm thứ ba là mấy tay đệ tử phái Côn Luân. Tất cả đều vội vã, vừa đi vừa nói chuyện ầm ĩ. Dương Tôn Bảo không hiểu tại sao bữa nay họ lại tập trung đông như vậy. Gã đứng dậy, nổi tính hiếu kỳ đi theo bọn chúng. Lão già ốm đi đầu thấy gã liền bảo:

- Ê, này bé con, mi không phải trong giới võ lâm, sao đi theo bọn ta làm gì?

“Thôi nào...” Một lão khác nói. “Tổng sư ca gây sự với nó làm gì. Hôm nay Xích lão gia đãi tiệc khắp nơi, cho nó đến kiếm vài bữa ăn thì có hại gì đâu!” - Ta đoán lần này thật là náo nhiệt vô cùng. Đã lâu lắm mới có một dịp như vậy!

“Chẳng phải ngẫu nhiên đâu...” Một người khác lên tiếng. “Nghe đâu có chuyện gì quan trọng lắm thì phải.”

- Chúng mình là hạng bét chứ còn biết bao nhiêu cao thủ, chưởng môn các phái khác cũng đến dự đấy.

Dương Tôn Bảo nghe loáng thoáng thấy họ nói “Xích lão gia”, gã trong lòng thắc mắc không biết có phải bọn họ nói tới Xích Như Lân hay không? Hồi nhỏ gã có biết lão Xích Như Lân là một người bạn rất thân của phụ thân gã. Hai người đã kết tình huynh đệ. Xích Như Lân hơn phụ thân Dương Tôn Bảo một tuổi, nên là sư huynh. Lão có đến Dương gia trang một vài lần. Nếu đúng là Xích bá bá thì thật may cho Dương Tôn Bảo. Gã cũng đang định tìm lão để hỏi về nhiều vấn đề gã còn đang vướng mắc. Xích Như Lân là một

người có lai lịch hết sức kỳ lạ. Lão được mệnh danh là Mạnh Thường Quân của giới giang hồ. Lão giao du rất rộng rãi với cả hai phe chính và tà, luôn luôn sẵn sàng ra tay giúp đỡ bất kỳ ai. Lão chẳng bao giờ gây thù chuốc oán, mà lại là người các phe thường nhờ để làm trung gian, đứng ra hòa giải giữa họ với nhau những mối bất đồng. Phụ thân Xích Như Lân vốn làm quan to trong triều, nên muốn Xích Như Lân sau này sẽ nối nghiệp gia đình. Song lão chẳng màng tới danh lợi, chỉ vui thú kết giao với giang hồ, trồng cây, thả cá và uống rượu. Lão yêu thích mai, nên trong trang của lão trồng rất nhiều mai, vì thế nên mới có tên là Mai Hoa sơn trang. Lão chưa bao giờ giao đấu với bất kỳ ai, nên không ai biết võ công của lão như thế nào, song giới giang hồ đồn rằng lão được xếp hàng đại cao thủ căn cứ vào giọng nói của lão, lúc nào trung khí cũng đầy rẫy chứng tỏ một nội lực vô cùng thâm hậu. Thời gian vừa qua, lão thường vắng mặt tại sơn trang, đi ngao du sơn thủy. Lão có uy tín rất lớn trên giang hồ.

Đến tối, đám đông tới một thị trấn sầm uất vô cùng. Trong lúc đang ngồi ăn, có bốn gã đi vào, trong đó có một người làm Dương Tôn Bảo giật mình. Gã đó chính là thư sinh mặt trắng của Huyết Hồn Bang. Vì rất đông người nên gã không trông thấy Dương Tôn Bảo, chỉ thấy bên Dương Tôn Bảo còn chỗ trống nên gã mặt trắng ngồi vào đấy. Dương Tôn Bảo kéo ghế ngồi xoay lưng lại để gã khỏi trông thấy. Gã không hiểu tên mặt trắng tới đây vì đuổi theo gã hay cũng đến Mai Hoa sơn trang. Gã lắng nghe tên mặt trắng nói:

- Các người có nghĩ rằng Đại Giáo chủ hôm nay có tới không?

- Làm sao biết được vì có bao giờ chúng ta biết mặt Giáo chủ đâu. Giáo chủ xuất hiện biến hóa vô cùng, chỉ có phu nhân thì ...

- Suyt ...

Gã mặt trắng giơ tay lên rồi nhìn ngó xung quanh.

- Người, người ăn nói phải cẩn thận đấy.

“Tiểu đệ, tiểu đệ ...” Gã kia sợ hãi nói:

“Xin lỗi ...” Dương Tôn Bảo nghĩ thầm:

“Không hiểu Xích Như Lân mời quần hùng tới đây có việc gì quan trọng mà thấy có cả các cao thủ tà phái cũng xuất hiện rất nhiều.” Gã tự nhủ phải làm sao báo cho Xích Như Lân biết trước sự việc này khi đặt chân tới Mai Hoa sơn trang. Dương Tôn Bảo lại nghĩ thầm:

“Mình xuất đầu lộ diện như thế này rất nguy hiểm, vì rất nhiều kẻ trong Huyết Hồn Bang đã biết mặt mình.” Nghĩ như vậy, gã đứng dậy trả tiền, đi vào trong phố tìm mua một bộ quần áo thư sinh.

Mua xong, gã vào trong rừng thay quần áo. Gã lấy ra một hộp phấn, xoa lên mặt. Một lúc sau gã đã biến thành một gã học trò ra dáng phong lưu công tử, tay cầm một cái quạt, lúc nào cũng phe phẩy. Dương Tôn Bảo trở lại thị trấn. Gã thử vào quán trọ hỏi nãy xem lũ đệ tử Cái Bang vừa rồi có nhận ra gã không. Quả nhiên, không một ai tỏ vẻ gì là khác lạ cả.

Dương Tôn Bảo mừng thầm. Gã đã có một chút kinh nghiệm giang hồ chứ không đến nỗi ngỡ ngàng như trước.

Ăn xong, cả bọn lại kéo nhau đi. Lúc bước ra, Dương Tôn Bảo nghe thấy một giọng nói như muỗi ở bên tai:

- Tiểu tử hãy cẩn thận đấy nhé!

Gã giật mình. Một cao thủ nào đó đã dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với gã.

Dương Tôn Bảo nhìn quanh, không một ai đứng gần hần cả, hơn nữa trong số những gương mặt ở đây, gã cũng không quen một người nào. Duy nhất chỉ có một gã mặt mày non choẹt nhưng trông đáng vẻ giống con gái. Dương Tôn Bảo thầm kêu khổ, hóa ra vẫn có kẻ nhận ra gã. Nhưng cũng may, cao nhân bí mật ấy dường như có thái độ thân thiện.

Đi được một lúc nữa, càng lúc càng có nhiều cao thủ từ nơi khác kéo đến, quang cảnh thật là náo nhiệt. Một số môn đồ của các phái chánh tông thì đi riêng thành một nhóm, như Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn ... Chúng khinh khỉnh nhìn mọi người bằng cặp mắt ngạo mạn.

Nhưng đặc biệt là không thấy chương môn của các môn phái ấy.

Chừng hơn nửa ngày, đoàn người đã tới Mai Hoa sơn trang. Từ đằng xa đã thấy lối nhỏ rất đông cao thủ. Đó là một bãi đất rất rộng hình bán nguyệt, xung quanh được kê rất nhiều bàn ghế. Phía giữa là một hàng ghế dài, chắc là dành riêng cho các chủ môn. Ngay bên ngoài là một gã tráng đinh, lưng thắt lụa điều, làm nhiệm vụ đón khách. Hắn là chủ nhân đã có căn dặn trước nên Dương Tôn Bảo để ý thấy hắn cho những nhân vật có chức sắc đi về phía bên trái, còn đại đa số thì sang bên phải.

Dương Tôn Bảo lưỡng lự đi vào. Tên đại hán ra tay ngăn gã lại, nói giọng lễ phép:

- Công tử thứ lỗi, xin hỏi công tử có thiệp mời không?

Dương Tôn Bảo cười lớn:

- Lại rắc rối đến thế cơ à? Tại hạ nghe nói Xích lão gia là người hào hiệp nổi danh khắp giang hồ, ai ai cũng biết tiếng, sang hèn gì cũng được đón tiếp nồng nhiệt. Hóa ra, lời đồn là láo toét cả.

“Công tử không nên nói thế...” Gã đại hán vẫn mềm mỏng. “Nơi đây là chỗ quần tụ các anh hùng, công tử miệt thị chủ nhân quá đáng như vậy, tại hạ e rằng sẽ bất lợi cho công tử đấy!” - Hôm nay là ngày Xích lão gia đãi tiệc mà người lại định hăm dọa ta sao?

- Tại hạ không có ý định hăm dọa công tử, song Xích lão gia đã dặn trước dò biết môn hộ của từng người, hầu dễ đón tiếp cho khỏi thất lễ. Ai đã đến đều được ăn, nhưng những người có giấy mời thì mới được sang bên trái ...

- Nhà ngươi nói ta nghe không được, đã gọi là anh hùng trong thiên hạ sao lại còn phân biệt. Ta đường đường là con một vị quan trọng triều ...

Bỗng có một tiếng nói thật vang, chứng tỏ nội lực người phát ra thật là sung mãn:

- Trương Cửu, ngươi không được vô lễ thế, ta đã dặn ngươi bao nhiêu lần rồi!

Một người bước ra. Đó là một lão già độ ngoài sáu mươi, da đỏ như đồng thau, dáng người quắc thước, hai mắt lấp lánh có thần. Đó là Xích Như Lân. Lão đến trước mặt Dương Tôn Bảo vòng tay cung kính nói:

- Thuộc hạ thất lễ với công tử, xin công tử lượng thứ cho, vì hắn không biết lễ nghi, hãy còn quê mùa. Dám hỏi đại danh công tử là gì, để lão phu được biết để bồi tiếp.

Dương Tôn Bảo vô cùng khâm phục lão. Gã định gọi “Xích bá bá”, nhưng lại kịp dẫn mình lại. Nơi đây quần hùng rất đông chưa biết thế nào, lỡ lộ ra tông tích thì khôn. Dội lát nữa, có dịp gã sẽ vào diện kiến.

Mặc dù Dương Tôn Bảo chỉ là một người rất trẻ tuổi, song thái độ của Xích Như Lân vẫn hết sức lễ độ, nên Dương Tôn Bảo cũng tỏ ra cung kính. Gã đáp:

- Tiểu sinh tên là Vương Bột. Phụ thân tên là Vương Nghi, làm ở Đô Sát viện trong triều.

Dương Tôn Bảo nói bừa, hy vọng là Đô Sát viện thì thiếu gì người, làm sao mà Xích Như Lân biết được là gã đang nói dối.

Nhưng trái với sự tiên liệu của gã, Xích Như Lân cau mày lại nói:

- Vương Sinh hay là Vương Nghi. Nếu là Vương Sinh thì lão phu có quen biết, còn Vương Nghi thì lạ quá. Đô Sát viện thì lão phu quen biết nhiều.

Dương Tôn Bảo giật mình, không ngờ Xích Như Lân quen biết rộng như thế. Nhưng cũng may, từ thuở nhỏ hắn đã được học hành, về văn chương chữ nghĩa cũng biết nhiều nên nhanh trí. Dương Tôn Bảo làm bộ thần nhiên nói:

- Đại gia không biết cũng phải thôi, vì phụ thân của tiểu sinh mới được bổ nhiệm làm chỗ ấy ...

“À, ra thế...” Xích Như Lân có vẻ nghi ngờ. “Chẳng hay tại sao công tử biết hôm nay lão phu đãi tiệc mà lại quá bộ tới chơi?” Lão hỏi rất nhẹ nhàng, song Dương Tôn Bảo thấy mỗi câu, mỗi chữ đều rất là hiểm hóc, chỉ cần sơ sẩy là lộ tung tích ngay. Gã đáp:

- À, cũng là tình cờ thôi. Tiểu sinh lúc này đang rảnh rỗi, lúc ngồi uống rượu nghe mấy vị bàn tán, nên mới hiếu kỳ đến đây. Cũng chưa bao giờ được dự những cuộc vui náo nhiệt thế này, nên ...

Dương Tôn Bảo ăn nói trôi chảy khiến Xích Như Lân hết nghi ngờ. Lão mỉm cười:

- Vậy công tử hãy đi lối này, tuy công tử không ở trong giới võ lâm, song tham dự cũng không hại gì. Lát nữa rảnh việc, lão phu xin bồi tiếp.

Lão nói câu này rất êm tai, nhưng quần hùng xung quanh hiểu ngay ý lão. Ý lão là muốn răn đe Dương Tôn Bảo, nếu y nói dối thì trước sau gì cũng lộ mặt. Dương Tôn Bảo ung dung đi về phía hàng ghế dành cho chư môn các phái rồi ngồi xuống. Gã quan sát thấy trên các bàn tiệc rượu đã sẵn sàng. Phía góc hướng nam là dành cho các đệ tử hạng thấp, họ đã bắt đầu kéo đến rất đông.

Dương Tôn Bảo còn đang ngẫm nghĩ, thì bỗng lại nghe thấy tiếng quát to ngoài cửa:

- Cái thằng này lão quá, Xích Như Lân mang danh là anh hùng mà không biết dạy đệ tử để cho nó hỗn hào như thế này. Để ta dạy cho gã một bài học.

Dương Tôn Bảo nhìn ra thấy một lão già chột một mắt, ăn mặc rách rưới đang trợn to con mắt còn lại, trông thật dữ tợn. Lão vùng tay lên, chỉ nghe một tiếng “bùng”, gã đại hán đã bị đánh văng xa đến mấy trượng. Lão chột mắt quát to:

- Xích Như Lân đâu ra đây ta hỏi, không có giấy mời, nhưng lại muốn ngồi chỗ các chư môn có được không?

Từ phía sau, Xích Như Lân bước ra. Lão vẫn hết sức tươi cười chẳng tỏ vẻ gì nóng giận, thật đúng như giang hồ đồn đại, tất cả cao thủ hai phái đều nể và quý trọng lão. Xích Như Lân nói lớn:

“Lão phu thất lễ, lão phu thất lễ!” Lão nhắc lại hai lần. “Lão phu có mắt cũng như đui mù không kịp ra nghênh tiếp. Kính mong Độc Nhân Long Trịnh Hải Bình thứ lỗi.” Quần hùng lại một phen kinh hãi. Độc Nhân Long Trịnh Hải Bình đã khét tiếng giang hồ từ lâu. Lão là một đại ma đầu hành tung rất kỳ lạ, không kết giao với ai, cũng không thù oán gì nhiều với các môn phái. Tuy nhiên, khi ra tay thì vô cùng tàn độc, và thường kể rõ tội trạng kẻ bị lão sát hại và để lại danh tánh đằng hoàng.

Lão thấy Xích Như Lân nói một cách khiêm nhường như thế thì nguôi giận, bật lên cười khoái trí. Lão nói:

- Xích lão gia đãi tiệc, mà không cho lão phu hay đến một tiếng, thì quả thật lão phu giận lắm đấy.

- Xin Độc Nhân Long bớt giận, không phải là tại hạ quên đâu mà vì không biết các hạ ở chốn nào, hành tung lại bất định nên thất lễ.

“Không sao! Không sao! Lão phu giỡn chơi đó thôi. Nhưng cái thằng này...” Lão chỉ vào gã đại hán hồi nãy. “Hỗn quá, lão phu thay mặt các hạ dạy dỗ nó một chút, để lần sau nó trông thấy người già thì lễ phép hơn.” Xích Như Lân cười xòa rồi đưa tay ra bắt tay Trịnh Hải Bình. Trông cái bắt tay thân thiện, song lão đã ngầm vận nội lực vào đấy. Trịnh Hải Bình bỗng cảm thấy một luồng nội lực kinh hồn truyền qua. Lão cũng hết sức vận công lực vào tay. Trịnh Hải Bình giật mình kinh sợ nghĩ bụng:

“Không ngờ nội lực lão này lại ghê gớm đến thế.” Lão thấy bàn tay đau buốt lạ thường, cũng may Xích Như Lân đã buông tay ra, lão cười ha hả:

- Nghe danh Trịnh lão gia đã lâu, nay mới được diện kiến. Quả là danh bất hư truyền.

Xích Như Lân đưa Trịnh Hải Bình vào chỗ ngồi. Rồi lão chờ cho quần hùng im lặng mới đứng lên nói lớn:

- Trước hết, đa tạ tấm thịnh tình của quý vị anh hùng hảo hán đã có lòng thương Xích mỗ mà đến đây chung vui. Xích Như Lân này không biết đến bao giờ báo đáp được.

Phía dưới quần hùng vỗ tay rần rần tán thưởng. Lời lẽ rõ ràng một bậc chính nhân quân tử, khiêm cung hết mực. Ngừng một lát, Xích Như Lân nói tiếp:

- Lẽ ra, Xích mỗ phải đến từng bàn nâng cốc chúc sức khỏe quý vị, song ...

Lão ngừng lại nhìn quanh khắp lượt.

- Các vị quá yêu nên có mặt đông đủ, Xích mỗ không thể nào đến từng người được.

Vậy xin nâng cốc rượu này kính mong quý vị tha thứ.

Lão ngửa cổ nốc một hơi cạn sạch.

Quần hùng lại vỗ tay, rồi tất cả mọi người đều lấy ly uống cạn. Lão lại tự rót ra một cốc rượu đầy, đưa lên rồi nói tiếp:

- Xin các vị hãy cùng Xích mỗ cạn thêm ly nữa để tưởng nhớ tới tất cả những ai đã không may chết thảm trong thời gian vừa qua.

Lão lặng người đi vì xúc động nhìn mọi người. Quần hùng không ai có thể ngờ được Xích Như Lân lại là một con người đa sầu đa cảm đến thế. Mọi người lại nâng ly uống cạn.

Đợi cho lời nói của mình đã có tác dụng, Xích Như Lân cao giọng nói:

- Hôm nay, Xích mỗ mời các vị tới đây, trước hết là để tỏ lòng mong nhớ bấy lâu, thật ít khi chúng ta lại có dịp tụ họp đông đủ như thế này. Đó là điều thứ nhất. Điều thứ hai là thể theo lời đề nghị của một vị cao tăng đáng kính trong môn phái Thiếu Lâm, Không Minh đại sư, chúng ta tới đây để bàn tính về một sự việc rất can hệ tới võ lâm ...

Quần hùng có tiếng xì xào bên dưới. Xích Như Lân liếc mắt, lão hiểu ý rồi nói tiếp:

- Xích mỗ tuy không phải là người trong giới giang hồ, nhưng kết giao rất nhiều nên có một mối thâm tình hết sức đặc biệt với võ lâm các phái. Do đó, Xích mỗ tự coi những việc có liên quan tới võ lâm cũng là những việc có liên quan tới bản thân. Vì thế ...

Bỗng một vị đại hán đứng lên nói:

- Xin Xích lão gia cứ nói huych toẹt ngay đi, khỏi nói vòng vo làm chi cho mất thời giờ vô ích.

Xích Như Lân lườm gã song vẫn không phát ý, lão nói giọng nhẹ nhàng:

- Xin lãnh ý quý vị. Sở dĩ Xích mỗ phải nói dài dòng như vậy là vì hôm nay Xích mỗ được Không Minh đại sư giao cho chủ trương một việc quan trọng. Hẳn các vị cũng thấy rằng bắt đầu từ hơn một năm trước, Dương Tôn Long là một vị anh hùng đáng kính đã bị thảm sát một cách thê thảm, con trai bị mất tích. Sau đó lại xảy ra vụ giết hại Hà Hồng Lâm, là Chương môn một môn phái lớn. Sau đó liên tiếp rất nhiều cao thủ võ lâm khác đều bị giết một cách kỳ dị. Tất cả xác chết đều bị nám đen, chứng tỏ họ bị một chương lực hết sức lạ kỳ.

Điều lạ lùng là công tử Dương Tôn Bảo đã bị mất tích thì giờ đây lại thấy xuất hiện. Tất cả các vụ thảm sát đó đều có dấu tích của Dương Tôn Bảo, một tờ giấy ghim vào ngực nạn nhân có đóng triện riêng của gia đình. Việc này thật khó tin, nhưng không còn cách giải thích nào khác. Dương Tôn Bảo không lẽ ít tuổi như vậy võ công lại cao tới mức đó sao? Với võ công như vậy tại sao lại để thân phụ gã bị giết? Không lẽ chính gã đã sát hại song thân của mình để tranh cướp Liên Hoa bí lục, vì như ta đã biết, thân phụ gã không muốn cho con mình đi theo nghiệp võ. Rõ ràng đó là những vấn đề rất lạ lùng. Ngoài ra, Chương môn của phái Võ Đang, đại hiệp Vương Gia Thạch đã bị mất tích một cách khó hiểu. Vụ này ... vụ này thật là ...

Lão bỗng ngừng lại rồi nói tiếp:

- Theo ý của Không Minh đại sư, chúng ta gặp nhau ở đây để bàn về phương sách đối phó. Bởi vì kẻ giấu mặt đó hẳn là đang có một âm mưu muốn tàn hại các cao thủ để đứng đầu võ lâm. Bất kỳ ai thấy được điều gì khác lạ thì hãy nên cho quần hùng biết để chủ trì mọi việc. Vì thế, lão phu lát nữa xin mời chương môn các phái họp lại ...

“Xích Như Lân coi thường anh hùng lắm!” Một đại hán mặt đỏ nói:

“Không lẽ chỉ có chương môn các phái mới được họp hay sao, một số môn phái mới hiện nay khuyết chức chương môn thì Xích lão gia tính sao?” “Việc đó đâu có khó gì.” Xích Như Lân mỉm cười. “Sở dĩ phải làm như vậy vì chương môn của các quý phái cũng như là người đại diện cao nhất của môn phái đó rồi. Nếu bàn chuyện ở chỗ đông người, lão phu e rằng lỡ có người của kẻ sát nhân trà trộn vào đây là hỏng hết. Còn vấn đề thứ hai, nếu môn phái nào khuyết chức chương môn thì xin cử vị đại sư huynh ra thay thế.” Xích Như Lân giải đáp trôi chảy nhẹ nhàng, lại có lý khiến gã mặt đỏ, cứng họng không nói vào đâu được.

“Như thế cũng không được...” Một cao thủ phái Không Động đứng lên nói. “Xích lão gia nói như vậy thì môn đồ như chúng tôi đều là kẻ gian cả hay sao? Việc gì phải lén lút, không lẽ tất cả các môn phái lại phải sợ một kẻ giết người giấu mặt?” “Cái này ... cái này ...” Xích Như Lân trầm giọng nói:

“Không phải là ý kiến của lão phu, mà là ý kiến của Không Minh đại sư. Xin đại sư nói rõ cho.” Lão quay sang phía vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đưa tay ra hiệu mời đại sư. Không Minh đại sư từ từ đứng dậy, miệng niệm Phật hiệu rồi thông thả nói:

- Đúng, đây là ý kiến riêng của bản tăng, nếu các vị thấy không đồng ý thì cứ tự tiện giải quyết cách nào tùy ý.

“Thôi thế cũng được...” Một tên đệ tử phái Võ Đang nói. “Nhưng trước hết phải bầu một vị thay mặt quần hùng đứng ra chủ trương cho.” Mọi người nhìn xem ai, thì ra là Thiết Đại Hùng, cao thủ đứng hàng thứ hai của phái Võ Đang sau Vương Gia Thạch.

- Theo ý kiến của bản tăng thì nên để Xích đại hiệp lo việc này, mọi người thấy thế nào?

Dương Tôn Bảo ngồi dưới từ nãy đến giờ thấy lòng bị chấn động. Gã ở Đào Hoa Sơn có một năm trời mà giang hồ đã xảy ra bao nhiêu là biến động. Mà cũng không hiểu tại sao kẻ nào đó lại mạo danh gã giết người hàng loạt như thế nhằm mục đích gì? Rồi đến việc cử một vị tạm thời thay mặt quần hùng đứng ra đối phó. Gã nghĩ rằng sẽ xảy ra một trận đấu kinh hồn. Song, trái với dự đoán của gã, sau khi Không Minh đại sư đề cử Xích Như Lân thì mọi người đều vỗ tay đồng ý:

Xích Như Lân gật đầu nói:

- Xin tạ mọi người đã có lòng tín nhiệm. Đây là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn đòi hỏi chúng ta phải hợp sức tìm cho ra, nhưng trước hết, quý vị phải đưa cho lão phu một lệnh bài để sai khiến quần hùng thì mới giải quyết được. Bởi vì càng đông người thì càng hay hỗn loạn, không có nghiêm lệnh thì không tài nào điều khiển nổi công việc.

“Xích đại hiệp nói đúng đấy!” Không Minh đại sư nói. “Nào xin mời các vị chứng môn lại đây.” Thiết Đại Hùng là gã đại hán ngồi cạnh Dương Tôn Bảo, có võ công khá cao, đứng vị trí hàng thứ hai trong phái Võ Đang. Gã là người thẳng tính và nhân hậu nên được các sư đệ rất yêu quý. Gã nhòm đít định đứng dậy thì bỗng có tiếng nói của một môn hạ của phái Võ Đang:

[hồi , trang mất vài hàng do chữ quá mờ] ... Văn Thành Hiệp rồi hỏi:

- Hiền đệ, hiền đệ nói vậy là ý làm sao, ta chưa hiểu lắm.

- Ý tiểu đệ muốn nói ngày xưa sư phụ đề bạt các đệ tử, một phần căn cứ vào ngày nhập môn, phần khác căn cứ vào võ công. Hiện nay Đại sư huynh vắng mặt, chưa biết ra sao mà Nhị sư huynh lại tự ý như vậy tiểu đệ e rằng không được.

- À, ra người coi ta không ra gì phải không? Có phải người muốn tỷ thí võ công tại đây, trước mặt quần hùng.

“Đúng vậy đấy!” Văn Thành Hiệp ngang nhiên nói:

“Phải có sự chứng kiến của quần hùng thì mới công bằng. Nếu sư huynh cần thì tiểu đệ xin được lãnh giáo.” Thiết Đại Hùng tức nổ con người, gã nói với các môn đồ phái Võ Đang:

- Anh em thấy thế nào, Văn Thành Hiệp đòi tỷ thí với ta để giành chức chứng môn, có ai có ý kiến gì không?

Mấy môn đồ của phái Võ Đang người nào cũng tỏ ra tức giận. Việc Thiết Đại Hùng thay mặt chứng môn là hoàn toàn hợp lý, gã Văn Thành Hiệp là cái thá gì mà dám vạ vạ.

Tuy nhiên, mọi người cũng thừa nhận rằng ngoài Vương Gia Thạch, võ công của Văn Thành Hiệp cao hơn hẳn tất cả. Phương pháp tập luyện của phái Võ Đang có chỗ khác người, là sau khi được học các bài võ của bốn phái, các đệ tử được tập luyện riêng trong thời hạn từ sáu tháng đến một năm để rèn luyện và nghiền ngẫm những chỗ thâm sâu của võ học. Sau đó, tổ chức các cuộc đấu để phân định ngôi thứ. Tất nhiên là chỉ sử dụng võ công của bốn môn.

Về sau này, vị chưởng môn đời sau còn ra quy định nhằm mở rộng và khuếch trương phái Võ Đang, bất cứ ai nếu sử dụng được võ công của bốn phái mà muốn gia nhập thì cũng có thể được cứu xét.

Chính vì thế mà Văn Thành Hiệp tuy vào sau nhưng võ công của gã đã khá thành thực.

Tất nhiên môn đồ muốn xin gia nhập môn phái phải nói rõ được xuất xứ võ công của mình. Có nghĩa là phải được một đệ tử của phái Võ Đang truyền võ nghệ cho. Quy định này cấm các môn đồ truyền thụ võ nghệ của môn phái cho người ngoài. Chính vì thế mà nó đã gây ra biết bao rắc rối sau này.

Thiết Đại Hùng nghe Văn Thành Hiệp đòi tỷ thí thì tức giận vô cùng. Gã nghe thấy tiếng xì xào chung quanh. Có người nói:

- Hôm nay không phải là ngày để giải quyết tranh chấp nội bộ phái Võ Đang, không được tỷ thí võ công ở đây.

Văn Thành Hiệp tiến đến chỗ Xích Như Lân nói:

- Việc của bốn phái lẽ ra không nên ... Nhưng xin Xích đại hiệp hiểu cho, nếu không làm như vậy thì phái Võ Đang không thể tham dự được vì không có chưởng môn.

Xích Như Lân cũng không biết nói sao. Một lúc sau lão nói:

- Việc của quý phái, lão phu cũng như quần hùng không dám xía vô. Cái đó còn tùy ...

Thiết Đại Hùng chỉ tay vào Văn Thành Hiệp quát lớn:

- Tên nghiệt đồ kia, nếu người muốn tỷ thí thì hãy bước ra đây.

Nói xong Thiết Đại Hùng nhảy ra giữa sân. Gã vòng tay nói với quần hùng:

- Xin lỗi các vị có mặt ở đây. Hôm nay ... bốn phái ...

Gã giận quá nói lắp bắp không ra lời thì Văn Thành Hiệp đã nhảy ra đứng trước mặt hắn. Người gã lộn một vòng trên không rất đẹp mắt theo thể Thiên Sơn Phi Điểu. Văn Thành Hiệp dương dương tự đắc nhìn Thiết Đại Hùng như khiêu khích rồi nói:

- Nhị ca cẩn thận đấy nhé, tiểu đệ ra chiêu đây!

Gã vừa dứt lời quyền phong đã rít lên veo veo, chứng tỏ gã quyết tâm không một chút nương tay. Thiết Đại Hùng cũng vùng quyền chống đỡ. Chỉ một loáng, Văn Thành Hiệp đã tấn công liên tiếp mười sáu thế liên, chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt của đối phương. Quần hùng được một phen chứng kiến cuộc ác đấu của hai cao thủ. Võ công của phái Võ Đang thiên về “nhu”, lấy sự uyển chuyển, nhẹ nhàng làm chính. Ngày xưa Trương Tam Phong tổ sư trong lúc ngồi dưỡng thương, chỉ ngồi một chỗ đã nghĩ ra một sức huyền diệu của yếu quyết “lấy tĩnh chế động, dùng nhu thắng cương”.

Trong lúc này, Dương Tôn Bảo ngồi quan sát hai người giao đấu đã thấy rõ Thiết Đại Hùng vì quá tức giận đã phạm sai lầm cơ bản. Gã chỉ mong sao hạ được đối phương của môn phái. Gã càng ngày càng bộc lộ nhiều sơ hở lẽ ra không nên có.

Còn Văn Thành Hiệp thì vừa đánh vừa trêu tức Thiết Đại Hùng, cố tình khiêu khích. Tất cả các cao thủ ngoài cuộc đều thấy rất rõ điều đó. Nếu còn tiếp tục, chắc chắn Thiết Đại Hùng sẽ phải thảm bại.

Thiết Đại Hùng mỗi lúc một luống cuống, mồ hôi vã ra ướt đầm. Bỗng dưng Văn Thành Hiệp thay đổi đấu pháp. Quyền chưởng gã đánh ra biến hóa vô cùng. Mỗi chiêu đưa ra đều ẩn chứa hai luồng nội lực khác nhau. Lúc thì cương, lúc thì nhu. Thiết Đại Hùng kinh ngạc bật kêu lên:

- Âm Dương Quyền.

Đây là một tuyệt kỹ mà rất ít người trong phái Võ Đang luyện được đến mức độ tinh thâm. Ngay cả Chưởng môn là Vương Gia Thạch cũng chưa luyện được, may lắm là ba phần hỏa hầu. Thế mà gã tiểu tử này lại sử dụng được, ai đã truyền thụ cho gã ...

Hơn ai hết, Thiết Đại Hùng hiểu rất rõ thế nguy mà hắn đang lâm vào. Mỗi một chiêu đánh ra đều biến hóa khôn lường, bởi vì nó mang theo cả một triết lý võ học vi diệu “âm trung hữu dương, dương trung hữu âm”, lấy âm dương để làm căn bản để mà sinh hóa.

Ngay cả các cao thủ đứng bên ngoài cũng vô cùng kinh ngạc. Lần đầu tiên họ mới thấy được quyền pháp này thì triển trước giang hồ. Nếu Văn Thành Hiệp đã luyện được tới mức thành thực thì sự lợi hại không sao mà kể được.

Dương Tôn Bảo thầm lo cho Thiết Đại Hùng. Tuy không quen nhau, nhưng Dương Tôn Bảo thấy gã là một con người ngay thẳng, đáng mến nên trong lòng cũng sinh ra tức giận Văn Thành Hiệp. Quả nhiên chỉ một lát sau, bỗng thấy Văn Thành Hiệp hét lên:

- Trúng này.

Gã vừa hét vừa sử chiêu Vân Lý Tàng Hung (trong đám mây chứa nhiều hiểm họa), xương tỳ bà ở bả vai Thiết Đại Hùng đã bị đánh gãy.

Thiết Đại Hùng loạng choạng. Theo đúng luật giữa đồng môn với nhau, Văn Thành Hiệp phải dừng tay, song gã lại lợi dụng Thiết Đại Hùng đang lảo đảo, tung một ngọn Tảo Đại Cước đá Thiết Đại Hùng văng xuống đất ngay bên cạnh Dương Tôn Bảo.

Tất cả các môn đệ của phái Võ Đang đều bầm gan tím ruột. Tuy Văn Thành Hiệp ra tay ác độc, song theo luật thì gã đã thắng. Nếu không có ai trong phái Võ Đang lên tỷ thí thì đương nhiên hắn sẽ tạm thời thay chức trưởng môn.

Từ Công Minh, là tam sư đệ của phái Võ Đang tức giận chỉ tay vào Văn Thành Hiệp nói:

- Người thật là đồ tàn bạo, hạ thủ nhị sư huynh không chút lưu tình. Người học môn võ ấy ở đâu?

- Ta được Trưởng môn sư huynh truyền thụ cho chứ còn ở đâu nữa. Còn người trách ta ra tay quá tàn ác thì sai rồi, trong lúc tỷ thí thì không thể nào nói trước được ...

Lúc ấy Dương Tôn Bảo thấy Thiết Đại Hùng đau đớn vô cùng. Gã vội nhanh tay điểm vào mấy yếu huyệt của Thiết Đại Hùng để cầm máu cho gã.

Gã cúi xuống hỏi y:

- Đại ca, đại ca có làm sao không?

- Cám ơn tiểu ... tiểu đệ ... ta ... ta ... chỉ cảm hận không thể ... không thể biết được tại sao gã lại học được Âm Dương Quyền.

Mấy môn đệ của Võ Đang cũng chạy tới, họ định mang Thiết Đại Hùng đi thì nghe thấy tiếng Văn Thành Hiệp nói oang oang:

- Thế nào, các sư huynh sư đệ của phái Võ Đang, có ai lên giao đấu nữa không?

Từ Công Minh toan nhảy ra nhưng mấy sư đệ của y ngăn lại nói:

- Ngay như nhị sư huynh còn không địch nổi gã nữa là ... hơn nữa Âm Dương Quyền ...

Thấy các môn đệ của Võ Đang nhìn nhau, Dương Tôn Bảo ghé tai Thiết Đại Hùng:

- Đại ca, đại ca để tiểu đệ lên trả thù cho.

Thiết Đại Hùng nhìn gã nói:

- Hiền đệ, hiền đệ là ai ta chưa rõ mà sao lại có lòng tốt hỗ trợ cho ta. Hiền đệ không địch được hắn đâu. Âm Dương Quyền rất là lợi hại ...

- Đại ca đừng lo, tiểu đệ có thể thu thập hắn được.

- Nhưng ... nhưng cái khó là dù hiền đệ có võ công cao hơn hắn, song lại phải sử dụng Võ Đang quyền pháp.

- Tiểu đệ biết Võ Đang trường quyền, đại ca cứ yên tâm.

Dương Tôn Bảo đáp bừa.

Thực ra, Dương Tôn Bảo có biết gì về võ công của Võ Đang đâu. Gã chỉ biết vài ba thế, còn ngoài ra học lỏm được mấy chiêu của Văn Thành Hiệp và Thiết Đại Hùng lúc nãy giao đấu. Gã là người thông minh lại sáng trí nên nhớ hết. Gã nghĩ bụng sẽ sử dụng cả võ công của sư phụ để giao đấu, nhưng phải làm sao để cho Văn Thành Hiệp không nhìn ra mới được.

Nghĩ đến đây, Dương Tôn Bảo không đợi Thiết Đại Hùng đồng ý, gã đồng dục lên tiếng:

- Đệ tử Võ Đang còn ta đây!

Gã dùng thủ pháp Thế Vân Tung của phái Võ Đang nhảy vọt ra. Nguyên tuyệt kỹ về khinh công mà gã đã được sư phụ truyền dạy, trong lúc đang học về khinh công của bản phái, Mỹ Hoa Nương biết rất nhiều võ công của các phái khác nên khi dạy đệ tử một thế võ nào đó, Mỹ Hoa Nương thường chỉ điểm thêm các thế võ tương tự của các môn phái khác để so sánh. Nhờ thế mà Dương Tôn Bảo biết được.

Lúc Dương Tôn Bảo nhảy ra, các môn đồ phái Võ Đang ai cũng sững sờ. Văn Thành Hiệp cũng kinh ngạc không kém. Gã thấy một thư sinh tuổi trẻ mặt trắng môi đỏ đẹp như Phan An - Tống Ngọc ngày xưa xuất hiện. Điều lạ lùng hơn cả là gã tuổi trẻ này sử dụng được tuyệt kỹ Thế Vân Tung, một bộ pháp khinh công cao diệu của phái Võ Đang, chỉ có những người có nội lực vô cùng thâm hậu mới luyện tập được. Vì thế, Văn Thành Hiệp không dám coi thường, gã gần giọng hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại tự nhận là môn đồ của phái Võ Đang.

- Ta là Vương Bột, là môn đệ của Vương Gia Thạch, Chủ môn của các vị chứ ai.

Theo lẽ luật của Võ Đang, chỉ có Chủ môn mới có quyền thu nhận đệ tử:

- Người nói láo, ai biết việc này, mà tại sao Chủ môn sư huynh lại không làm lẽ ra mắt.

- Chuyện đó người hãy đợi khi nào Chủ môn sư huynh về rồi hãy hỏi. Còn ta thì nhiều người biết, có phải vậy không Thiết sư huynh?

Thiết Đại Hùng hơi bất ngờ, song đã lỡ nên gã gật đầu bừa.

- Ta không tin. Thiết Đại Hùng bị ta đánh bại nên cầu cứu người, còn ai nữa xác nhận lại thì mới được.

Đám môn đệ Võ Đang thấy bỗng nhiên một gã lạ hoắc lên đòi thách đấu mà Thiết Đại Hùng lại công nhận thì cũng lấy làm kỳ. Tuy nhiên, chúng thấy gã có lòng tốt muốn đả bại Văn Thành Hiệp là kẻ mọi người đang căm tức nên đồng thanh nói:

- Bọn ta biết gã này ...

Văn Thành Hiệp thất kinh. Tuy gã ý mình có võ công rất cao, coi đám môn đệ Võ Đang không ra gì, song thấy gã trẻ tuổi này thi triển tuyệt kỹ ấy nên cũng hơi e dè. Gã nói với Xích Như Lân:

- Thưa đại hiệp, vụ này ...

“Ta đã nói rồi ...” Xích Như Lân bình thản nói:

“Đó là việc nội bộ của quý phái ... Lão phu không dám có ý kiến.” Văn Thành Hiệp bỗng nổi giận đùng đùng. Việc gì mà gã phải sợ tên tiểu tử này. Gã sẽ cho hắn một bài học nhớ đời. Văn Thành Hiệp quay lại nói:

- Được, người đã tự nhận là đệ tử của bốn phái thì chớ có hối hận đấy.

Gã vừa nói dứt câu đã tấn công liền. Gã phóng quyền đánh về mặt trước nhưng lại hoành thân chuyển quyền đánh vào mặt sau đó là chiêu Huỳnh Long Uyển Địa. Chiêu này vừa tấn công lại vừa ngăn chặn rất kín đáo.

Dương Tôn Bảo đâu có biết đó là chiêu gì. Gã vừa nghiêng mình tránh được thì đã thấy hai quyền của Văn Thành Hiệp đánh tới, đó là chiêu Song Long Quá Hải. Dương Tôn Bảo bình thường có thể né tránh dễ dàng nhưng cái khó là phải áp dụng thế võ của Võ Đang trường quyền nên nhất thời lúng túng vô cùng. Gã thấy Văn Thành Hiệp ra chiêu Song Long Quá Hải thì cũng bắt chước sử dụng chiêu Song Long Quá hải. Hai chưởng chạm vào nhau đánh “bùng”.

Ta nên nhớ nội lực của Dương Tôn Bảo bây giờ vô cùng thâm hậu. Mặc dầu gã vẫn chưa biết cách sử dụng cho hết, tuy vậy cũng đủ để làm cho Văn Thành Hiệp thối lui đến bốn bước, cánh tay tê dại hẳn đi. Còn Dương Tôn Bảo vẫn đứng im tại chỗ.

Văn Thành Hiệp khiếp hãi vô cùng. Gã đâu có ngờ võ công của tên tiểu tử này lại quái đản đến thế, hơn nữa, nội lực thì thật là hùng hậu. Chỉ một lần va chạm cũng đủ để Văn Thành Hiệp hiểu rõ nội lực của đối phương ghê gớm đến mức nào. Gã không dám đối chưởng với Dương Tôn Bảo nữa mà sử dụng Âm Dương Quyền để đối phó.

Quần hùng được một dịp chứng kiến một trận đấu kỳ lạ chưa từng thấy. Bên kia ra chiêu gì thì bên này cũng ra chiêu ấy, nhưng theo chiều ngược lại. Ai cũng nhận thấy sự giả trá của Dương Tôn Bảo, nhưng không làm sao bắt bẻ được vì gã cũng sử dụng Võ Đang trường quyền. Nhờ công lực của Dương Tôn Bảo vô cùng sung mãn nên hẳn ra đòn nhanh gần như cùng lúc với Văn Thành Hiệp. Văn Thành Hiệp đâu có dám đấu chưởng với Dương Tôn Bảo, thành thử gã đang tấn công mà bỗng nhiên lại là thủ, cứ lúng ta lúng túng trông thật buồn cười. Gã ta lấy làm lạ, là về võ công của Dương Tôn Bảo thì chẳng có gì là cao siêu, toàn là bắt chước của hắn mà sao lại chống đỡ không nổi. Lúc đó Thiết Đại Hùng đã cảm thấy đỡ đau một chút, gã gượng ngồi dậy xem hai người giao đấu. Thiết Đại Hùng lấy làm kỳ dị vô cùng. Hắn hiểu rõ Dương Tôn Bảo không phải là môn đệ của Võ Đang, mà sao gã bắt chước Văn Thành Hiệp một cách thật tài tình. Văn Thành Hiệp mỗi lúc một trở nên sút kém, cước bộ hỗn loạn không theo một quy củ nào cả. Gã cảm thấy nguy khốn đến nơi nên dồn hết sức lực giở tuyệt kỹ Âm Dương Quyền ra chống trả quyết liệt.

Tình thế bất ngờ lại xoay chuyển theo chiều hướng bất lợi cho Dương Tôn Bảo. Kinh nghiệm giao đấu của gã chưa có là bao, hơn nữa, việc bắt chước võ công của đối phương chỉ có tác dụng khi đối phương đang bị bất ngờ. Hơn nữa, Âm Dương Quyền biến hóa vô cùng, Dương Tôn Bảo dù có thông minh đến đâu chẳng nữa làm sao bắt chước nổi.

Dương Tôn Bảo bối rối, nếu chỉ dùng những thế võ thông thường thì gã không tài nào chống đỡ được. Văn Thành Hiệp đắc chí vô cùng, gã tấn công liên tục dồn Dương Tôn Bảo vào thế hạ phong. Đúng lúc Dương Tôn Bảo đang nguy kịch, gã bỗng nghe thấy bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Tiểu tử, đừng có cuống lên thế, hãy đá vào hạ bàn đối phương.

Dương Tôn Bảo nghe theo, gã nghiêng người tung một cú đá. Quả nhiên Văn Thành Hiệp phải nhảy lui về phía sau. Gã tức giận, không ngờ chỉ bằng một chiêu thức tầm thường Dương Tôn Bảo đã hóa giải được. Gã lại tiến lên một bước sử dụng Chiêu Tấn Đả Song Quyền đánh vào mặt Dương Tôn Bảo. Giọng nói lại cất lên:

- Đừng né tránh, hãy sử dụng Cầm Nã Huyệt Thủ.

Dương Tôn Bảo vươn tay phải ra chụp đúng vào huyệt Cự Cốt nơi bả vai Văn Thành Hiệp. Gã thất kinh vội thu quyền lại thành ra cả một bên sườn bị hở. Dương Tôn Bảo không bỏ lỡ cơ hội, sử dụng Song Phi Triển Dực tung một cú đá trúng ngay huyệt Thiên Xu ngay bụng Văn Thành Hiệp.

Văn Thành Hiệp kêu lên một tiếng đau đớn. Toàn thân gã tê dại không sao chịu nổi, ngã bật ngửa người ra phía sau. Các đệ tử Võ Đang vỗ tay reo hò ầm ĩ. Thật là kỳ lạ, chỉ sau vài chiêu hết sức đơn giản, Dương Tôn Bảo đang từ thế bị động bỗng chuyển sang thắng lợi một cách dễ dàng.

Không Minh đại sư ngăn người ra. Mặc dù là một bậc lão tăng tinh thông võ thuật, đứng đầu một võ phái lớn nhất võ lâm, song chính lão cũng không giải thích nổi. Lúc Văn Thành Hiệp sử dụng Âm Dương Quyền áp đảo Dương Tôn Bảo, chính Không Minh ở ngoài cũng chưa biết làm sao để hóa giải được. Lão chắc chắn rằng Dương Tôn Bảo sẽ đại bại đến nơi, nhưng tình thế đảo lộn, thật bất ngờ ...

Vốn là một nhà tu hành chân thật, Không Minh không giấu nổi nỗi vui mừng, khâm phục, lão trịnh trọng đứng lên nói:

- Thật đáng mừng, thật đáng mừng, tuổi trẻ như thí chủ mà võ công đã cao siêu tới mức ấy thì quả là may mắn cho võ lâm. Lão tăng xin có lời bái phục.

Dương Tôn Bảo nghiêng mình đáp lễ. Lúc ấy, đám đệ tử Võ Đang sau một hồi hoan hô vang dậy bỗng ngẩn người ra. Tuy Dương Tôn Bảo đã rửa nhục cho chúng nhưng thực ra là ai, không một người nào biết rõ gốc

gác của hần cả. Một điều kỳ quặc nữa là Dương Tôn Bảo đã thắng, điều đó có nghĩa là đương nhiên hần trở thành Chương môn của phái Võ Đang.

Đám đệ tử nhìn nhau phân vân. Riêng Thiết Đại Hùng, tính tình vốn hào sảng, gã gượng đứng lên cất tiếng đầy hào khí:

- Xin chúc mừng Chương môn.

Dương Tôn Bảo luống cuống. Gã đâu có ngờ tình huống lại diễn ra thế này, gã bước lại gần Thiết Đại Hùng ghé vào tai gã khẽ nói:

- Đại ca, tiểu đệ không dám nhận đâu, tiểu đệ chỉ định đánh cho gã kia một trận thôi.

Hơn nữa, thực ra tiểu đệ đâu có thắng nổi gã ...

Dương Tôn Bảo ngừng lại nhìn quanh. Ý gã muốn nói đến nhờ một cao nhân nào đó chỉ điểm nên gã mới thắng được, song gã không đoán ra ai đã có lòng hỗ trợ gã.

“Không được đâu!” Thiết Đại Hùng nói:

“Bởi vì hôm nay là một trận đấu đường đường chính chính có mặt quần hùng chứng kiến, hiền đệ đừng khiếm tốn nữa ...” Dương Tôn Bảo định trả lời thì bỗng nghe bên tai có thanh âm hồi nãy vang lên:

- Tiểu tử, đừng có ham ở lại mà nguy đến tính mạng đó. Hãy mau mau rời khỏi chốn này ngay lập tức.

Dương Tôn Bảo giật mình, cao nhân nào đó đã hỗ trợ gã vẫn ở đâu đây. Gã nhìn quanh chỉ thấy một gã thiếu niên mặt mũi non choẹt mà gã đã gặp ở dọc đường. Không thể là gã này được. Công phu Truyền Âm Nhập Mật không phải là ai cũng có thể sử dụng. Hơn nữa những chỉ dẫn võ công cho gã phải là người có võ thuật tinh thâm tới mức thượng thừa.

Dương Tôn Bảo chẳng còn thời gian đâu mà suy nghĩ vẩn vơ nữa. Việc quần hùng tụ tập ở đây thực ra cũng chẳng liên quan gì tới gã. Gã tìm tung tích của Vương Song lão tiên bối để hỏi cho được tên kẻ đã sát hại cả gia đình gã. Nghĩ như thế, Dương Tôn Bảo lấy cớ ra ngoài một chút rồi thấy không có ai để ý, gã gia tăng cước lực chạy về hướng tây.

Đi được hơn một ngày, hai trăm dặm, gã cảm thấy yên tâm. Chỉ có cảnh núi rừng bao la trước mặt. Trên cao, trăng đã lên khỏi ngọn cây chiếu ánh sáng bàng bạc xuống mặt đất.

Dương Tôn Bảo cảm thấy một nỗi thê lương vô cùng. Gã quyết định trước hết phải trở về Đào Hoa Sơn trình sư phụ, sau đó xin phép sư phụ đi tìm Lan Nhi và Vương Song lão tiên bối.

Gã cứ cắm đầu đi miết. Bỗng nhiên, một tràng cười nổi lên từ phía sau. Dương Tôn Bảo quay đầu nhìn lại nhưng chẳng thấy gì. Gã bỗng nghe một tiếng quát từ trên một tàng cây cao vọng xuống.

- Tiểu tử, chớ có đi nữa.

Rồi một bóng người áo xanh thấp thoáng đáp xuống trước mặt gã. Gã giật mình, thì ra đó là Lý Quế Anh Giáo chủ Huyết Hồn Bang.

Lý Quế Anh nổi lên một tràng cười. Mụ nói:

- Tên kia, biết điều thì quỳ xuống, khai thật cho ta rõ thì may ra được toàn mạng sống, ta chỉ cần người nói cho ta hai điều thôi.

Dương Tôn Bảo làm bộ ngạc nhiên:

- Phu nhân lắm tại hạ với ai đó rồi, tại hạ chưa hề bao giờ được gặp phu nhân một lần nào cả.

“Chưa gặp ta bao giờ?” Lý Quế Anh lại bật lên một tràng cười:

“Người chẳng phải là Trương Tam, cũng chẳng phải là Lý Ngũ hay Vương Bội gì hết.” - Phu nhân nói gì, tại hạ không hiểu, tên của tại hạ mà tại hạ không biết là sao?

- Ta không quen nói đùa lâu đâu đấy nhé! Ta nói cho người biết chính người là kẻ đã trốn thoát khỏi tay ta. Lẽ ra ta không biết đâu, nếu người không đại đột động thủ với gã Văn Thành Hiệp kia. Người đã đấu với ta ba chiêu trong hang động, vì thế dù người có ngụy tạo cách nào đi nữa thì ta cũng nhận ra ngay.

Mụ ngừng lại rồi lại bật lên cười:

- Xin chúc mừng, ngài Chuồng môn Võ Đang. Xin Chuồng môn nói cho ta hay, người là ai, và ai là kẻ giúp người thoát khỏi tay ta. Người trả lời thành thật, ta sẽ không làm khó dễ cho người đâu.

- Tại hạ là Vương Bột, phu nhân đừng có lầm lẫn.

- Thôi được, mi sẽ được ném mùi đau khổ ngay bây giờ. Nhưng ta muốn được xem kiếm pháp của mi ...

Mụ rút thanh trường kiếm sau lưng ném về phía Dương Tôn Bảo rồi nói tiếp:

- Hãy cầm lấy kiếm, nếu người cự nổi ta ba mươi chiêu, ta để cho người tự do.

Dương Tôn Bảo nắm lấy chuôi kiếm, tay trái cầm đầu mũi kiếm uốn cong lại như vành trăng đầu tháng, đó là chiêu Nguyệt Cư Thương Hải (mặt trăng mọc trên đại dương mệnh mông), chiêu thứ tám trong Bạch Long Kiếm Pháp. Thế này trong rất uy dũng nghi vệ.

Lý Quế Anh bật lên tiếng khen:

- Hảo kiếm pháp. Người ra chiêu đẹp lắm, song ta nhận ra người là môn đồ của ai rồi.

Sư phụ người là Mỹ Hoa Nương có phải không?

Dương Tôn Bảo kinh hãi, gã làm bộ thản nhiên nói:

- Phu nhân quả là người hiểu nhiều biết rộng, nhưng lần này phu nhân sai rồi. Tại hạ học thế này của một quái nhân.

Lý Quế Anh nổi giận:

- Tên tiểu tử hôi thối này, không cho người một bài học thì người sẽ còn cứng đầu. Hãy coi đây.

Mụ hoa kiếm lên một vòng thành muôn đạo hào quang che phủ khắp mình rồi bất ngờ đâm tới.

Dương Tôn Bảo buông ngón tay, thanh kiếm bật ra chống lại đường kiếm của Lý Quế Anh. Gã kinh sợ trước nội lực của Lý Quế Anh. Mụ tuy vẫn đứng yên nhưng thầm khen Dương Tôn Bảo, mụ chuyển thế kiếm đâm từ dưới lên yết hầu của Dương Tôn Bảo nhanh như một làn chớp. Dương Tôn Bảo đưa kiếm lên gạt, bất ngờ Lý Quế Anh biến chiêu đưa mũi kiếm chéch qua một bên đâm trúng vai tả của Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo la lên một tiếng rồi lùi lại. Máu từ vai tuôn ra ướt đầm cả áo.

Gã tức giận vô cùng vì chỉ mới có ba chiêu mà đã bị Lý Quế Anh đâm trúng. Dương Tôn Bảo vùng trường kiếm lên sử dụng hết sức tấn công Lý Quế Anh liên tục mười sáu thế kiếm vô cùng dũng mãnh, khiến Lý Quế Anh nhất thời phải thối lui về sau mấy bước. Thật ra Bạch Long kiếm pháp nếu luyện được đến mức tinh thông thì khó ai địch nổi, nhưng Dương Tôn Bảo mới chỉ luyện được có bốn phần thì làm sao địch nổi Lý Quế Anh, võ công đã cao thâm lại dày dặn kinh nghiệm giang hồ.

Dương Tôn Bảo gượng cầm cự được đến chiêu thứ hai mươi tám thì bỗng nghe Lý Quế Anh quát to:

- Tiểu tử khá lắm, hãy đỡ chiêu này của ta.

Thanh trường kiếm trong tay mụ bỗng rung lên bần bật. Trước mắt, Dương Tôn Bảo thấy hoa lên hàng ngàn mũi kiếm không biết đẳng nào mà đỡ. Gã chưa biết tính sao thì đã thấy đầu kiếm đâm thẳng vào nách.

Dương Tôn Bảo không sao đỡ kịp, gã đành dùng cùi chỏ đánh vào mặt mụ để giải vây.

Chiêu này có tên là Thoát Vị Hoàng Bào là chiêu thức chỉ sử dụng trong lúc cấp bách nhất.

Quả nhiên, Lý Quế Anh phải thu kiếm về, nhưng mụ là một cao thủ có hạng nên đời nào để Dương Tôn Bảo thoát được. Mụ rút kiếm về nửa chừng rồi bất ngờ xoay lưỡi kiếm sử dụng chiêu Lăng Lý Bạch Đầu. Kiếm ảnh bao trùm lên người Dương Tôn Bảo.

Dương Tôn Bảo bắt lực chỉ chờ chết. Lý Quế Anh ra tay quá nhanh khiến gã không sao phản ứng kịp. Bỗng “keng” một tiếng, lưỡi kiếm của Lý Quế Anh chệch sang một bên thành thử mũi đâm trượt Dương Tôn Bảo. Mụ tức giận tím người lại nhìn xem ai là kẻ đã hỗ trợ Dương Tôn Bảo. Từ trong bụi cây nhảy ra một gã thư sinh non choẹt mà Dương Tôn Bảo đã gặp mấy bữa trước. Dương Tôn Bảo hết sức ngạc nhiên. Thế ra người đã dùng phép Truyền Âm Nhập Mật mách nước cho gã ở Mai Hoa Sơn Trang chính là gã tiểu tử này đây. Gã tự nhủ:

“Đúng là phải ra giang hồ mới thấy được nhiều sự lạ lùng. Gã tuổi trẻ này mà võ công đã ghê gớm đến như thế, đánh bại được cả đường kiếm của Lý Quế Anh thì không phải là chuyện tầm thường.” Lý Quế Anh nhìn gã bằng cặp mắt hằn học. Gã thiếu niên bỗng cất tiếng bằng một giọng như nghẹt mũi:

- Tại hạ đứng trong bụi đã nghe rõ hết cả, phu nhân hứa gã chống cự được ba chục chiêu thì tha cho gã, sao lại còn định động thủ.

- Đồ tiểu tử hồi thối kia, không phải việc của ngươi, nếu ngươi không lén lút ra tay ám trợ cho gã thì làm sao gã có thể chống nổi ta ba chục chiêu.

- Phu nhân nhầm rồi, vì chính phu nhân cũng đâu có ra điều kiện ấy, phu nhân chỉ nói là đến ba chục chiêu ...

- Ngươi đừng có bẻm mép nữa, hay là ngươi định chết thay cho gã đấy?

“Đại gì chết thay cho gã.” Gã trẻ tuổi không cười nữa:

“Nhưng nếu phu nhân không giữ lời hứa, tại hạ buộc phải liên kết với tiểu tử này để chống lại phu nhân.” “Ngươi tưởng rằng hai người có thể chống lại được ta?” Lý Quế Anh tức giận hỏi.

- Không, tại hạ không nghĩ thế, bởi vì cả trăm người như tại hạ có hợp sức lại thì cũng chẳng ăn thua gì.

“Biết vậy là tốt.” Lý Quế Anh thích chí nói.

Mụ tuy là một cao thủ võ công trác tuyệt, lại có nhiều thủ đoạn tàn ác, song lại rất thích được nghe người khác tăng bốc mình. Mụ suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ta cũng muốn ta cho gã lắm, nhưng không thể được ... Gã này ... Gã này rất quan trọng với ta.

- Phu nhân đường đường là bậc tiền bối võ lâm, khét tiếng giang hồ mà lại nuốt lời hứa thì còn ra thể thống gì nữa. Phu nhân tha cho gã lần này, lần sau gã làm sao thoát khỏi tay phu nhân được.

Lý Quế Anh gật gù thấy gã nói có lý. Dù sao mụ cũng là Giáo chủ lại đi chấp nhất với bọn hậu bối. Mụ trầm giọng nói:

- Thôi được, ta nể lời người ăn nói ngoan ngoãn tha cho lần này, nhưng lần sau thì không có chuyện đó đâu nhé!

Lý Quế Anh dứt lời đã thấy mụ tung mình phóng đi mất dạng.

Dương Tôn Bảo đã hoàn hồn. Gã quay sang nói với gã trẻ tuổi giọng hết sức cung kính:

- Đa tạ các hạ giúp đỡ cho tại hạ được thoát nạn. Có phải chính các hạ đã chỉ điểm cho tại hạ lúc ở Mai Hoa sơn trang không?

- Phải ... chính ta đây, người ... người ... tên là gì nhỉ?

- Các hạ không hề quen biết tại hạ mà đã hết lòng giúp đỡ khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng. Tuy nhiên ... xin các hạ thứ lỗi ... tại hạ không thể nói tên thật của mình ra lúc này được vì ...

Thiếu niên mặt vàng có vẻ hơi bực mình, song gã nói:

- Cũng không sao. Trên giang hồ bây giờ lắm chuyện rất lạ kỳ, người giấu ta cũng là đúng thôi ...

- Các hạ cứ gọi tại hạ là tiểu ca là được rồi. Chúng ta kết nghĩa huynh đệ được chăng?

Mặt gã thiếu niên bỗng sáng lên, gã bật cười nói:

- Người không biết tên ta, ta cũng chẳng biết tên người mà lại kết tình huynh đệ thì thật là buồn cười. Nhưng cũng không sao, người bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Tại hạ mười bảy.

- Vậy thì người hơn ta một tuổi, ta gọi người là tiểu sư huynh nhé?

- Thế ta biết gọi hiền đệ là gì?

- Sư huynh cứ gọi là ... Lý hiền đệ là được rồi.

“Thế thì vui quá ...” Dương Tôn Bảo nói:

“Ta ở trên đời này không có gia đình người thân gì. Nay có Lý hiền đệ thật là may mắn ... Chúng ta phải làm một cái lễ gì đi chứ ...” Dương Tôn Bảo nhìn xung quanh chẳng có một cái gì khả dĩ có thể làm nhang được.

Dương Tôn Bảo nắm tay Lý hiền đệ quỳ xuống đất rồi lăm rằm khấn.

- Hôm nay tôi và Lý hiền đệ xin trời đất chứng giám cho hai chúng tôi kết tình huynh đệ sống chết có nhau. Nếu sai lời thì xin bị trời đất quỷ thần trừng phạt ...

Dương Tôn Bảo nhìn sang bên cạnh thấy cặp mắt Lý hiền đệ long lanh. Gã cũng cảm động cầm tay Lý hiền đệ nói:

- Vì hoàn cảnh, anh em ta chưa thổ lộ tâm tình được với nhau. Nhưng ta đoán rằng Lý hiền đệ cũng thiếu thốn tình cảm như ta. Sau này ... Chúng ta sẽ có nhiều dịp để hàn huyên tâm tình ...

- Bây giờ ... Tiểu sư huynh định đi đâu?

- Ta định về thăm sư phụ rồi đi tìm Lan cô nương.

“Lan cô nương nào?” Mắt gã thiếu niên có vẻ giận dữ:

“Sư huynh vừa nói không có người thân thích sao bây giờ lại đi tìm Lan cô nương.” “À, tiểu đệ chưa rõ. Lan cô nương là con gái sư phụ của tiểu huynh. Hôm đó bị người của Giáo chủ Lý Quế Anh bắt cóc, rồi sau đó lại bị ai đó cướp đi ... Ta không nói dối hiền đệ đâu. Thế còn hiền đệ, bây giờ hiền đệ tính đi đâu? Sau này muốn gặp nhau thì làm thế nào?” Dương Tôn Bảo hỏi.

Mắt gã thiếu niên như ngấn nước mắt, gã khẽ nói:

- Tiểu đệ cũng chẳng biết nữa. Nếu tiểu sư huynh thật lòng nhớ đến tiểu đệ thì ... cứ tìm rồi sẽ thấy tiểu đệ ...

- Đúng rồi ... nhất định ta sẽ gặp lại hiền đệ. Còn ta thì công việc còn nhiều lắm, không muốn làm hiền đệ phải bận tâm và nguy hiểm. Bước giang hồ phiêu bạt chưa biết sẽ về đâu nên không thể hẹn trước, nhưng chắc chắn, ta sẽ gặp lại.

Dương Tôn Bảo nói đến đây bất giác nắm tay Lý hiền đệ thật chặt, gã nói tiếp.

- Võ công của hiền đệ cao hơn ta, vì vậy ta tin tưởng hiền đệ sẽ giữ được mình, ta khỏi phải lo ngại nhiều. Ta ... ta ...

Gã định nói tiếp song nghẹn lời lại không nói nên lời.

- Lý hiền đệ, dù sao đã đến lúc chúng ta chia tay thôi. Tiểu huynh đau lòng lắm như người xưa từng nói:

Nhân phong dục ký ngữ, Địa viễn thanh bất triệt.

Sinh dương phục tương phùng, Tử dương tòng thử biệt.

Nghĩa là:

Muốn mượn gió gửi lời đi.

Xa xôi tiếng không tới được.

Còn sống còn gặp gỡ nhau Nếu chết, từ nay là vĩnh biệt.

Dương Tôn Bảo vốn từ nhỏ được phụ thân bắt học hành chu đáo nên gã rất giỏi về văn thơ. Gã nói câu này đầy cảm khái, âm thanh theo gió vẳng đi xa nghe thật thống thiết.

Gã thiếu niên thấy Dương Tôn Bảo nói như vậy gã, run run giọng:

- Sao ... sao tiểu huynh lại nói những câu bi thương như thế. Nhất định tiểu đệ sẽ gặp lại sư huynh mà, sư huynh đã hứa ...

- Nhất định là như thế ... Ta ... tặng hiền đệ câu này nhé, đó cũng là nguyện ước của ta.

Dương Tôn Bảo xé vạt áo rồi cắn ngón tay lấy máu viết hàng chữ.

Hà thời, giải trần vong, Thử địa lai yểm quan.

Nghĩa là:

Bao giờ giữ sạch lụy trần, Lại đây đóng cửa vui phần núi non.

Dương Tôn Bảo đưa vạt áo cho Lý hiền đệ, gã nói:

- Thôi, bây giờ ta phải đi rồi.

Rồi không đợi trả lời, Dương Tôn Bảo phóng mình về phía trước ...

Dương Tôn Bảo trở thuật khinh công đi được chừng ba ngày. Gã thấy trước mặt đồi núi trập trùng phong cảnh hữu tình. Gã đoán rằng đã sắp đến Đào Hoa Sơn. Bỗng nhiên từ đằng xa gã thấy một bóng đen với khinh công vô cùng tuyệt diệu đang nhảy qua từng mỏm đá để lên núi.

Dương Tôn Bảo chợt dạ, gã nghĩ bụng:

“Đây là địa phận Đào Hoa Sơn, có thể kẻ địch đã dò ra tung tích của sư phụ nên cử người lên thám thính.” Dương Tôn Bảo rón rén bám theo sau. Gã đại hán phía trước cũng là một cao thủ thượng thặng nên Dương Tôn Bảo phải hết sức khó nhọc mới bám theo được gã.

Khi lên đến lưng chừng núi, bỗng đại hán quay đầu lại. Gã đột ngột vung thanh đại đao sau lưng ra quát lớn:

- Đã là anh hùng hảo hán thì đường hoàng mà ra, việc gì phải lén bám theo sau lưng ta như thế?

Dương Tôn Bảo ngạc nhiên vô cùng khi nhìn thấy đại hán. Gã kêu to mừng rỡ:

- Kìa, tưởng ai, hóa ra là Thường đại ca. Đại ca làm gì ở đây vậy?

Đại hán, phải, chính đại hán đó là Thường Ngô Xuân. Thường Ngô Xuân hơi sững sờ khi nhìn thấy một gã thư sinh công tử gọi đúng tên mình. Thường Ngô Xuân ngơ ngác một lúc rồi hỏi:

- Tiểu sinh quen biết với ta, ta nghe giọng nói công tử quen quen nhưng không nhớ ...

Dương Tôn Bảo lúc ấy mới nhớ ra là mình đang cải trang, gã mỉm cười:

- Đại huynh không nhận ra tiểu đệ là phải. Tiểu đệ chính là gã tiểu tử mà đại huynh gặp ở tửu điếm năm trước đây mà.

“Hóa ra lại là gã.” Thường Ngô Xuân nghĩ bụng:

“Trông gã khác hẳn đi và võ công cũng tăng tiến nhiều. Cuộc đời thật lạ lùng, không ngờ lại gặp gã ở chốn này. Không lẽ gã là ...” Nghĩ đến đó, Thường Ngô Xuân bật lên tràng cười rồi nói:

- Té ra là tiểu đệ, tiểu đệ cải trang khéo quá ta không nhận ra. Thế thì tiểu đệ là Dương Tôn Bảo, phải không?

Dương Tôn Bảo giật mình. Hình như trước kia gã đâu có nói danh tính cho Thường Ngô Xuân mà sao Thường Ngô Xuân lại biết tên gã.

Dương Tôn Bảo gật đầu.

- Đúng vậy, sao ... đại huynh lại biết ...

- Hiền đệ ngạc nhiên lắm phải không? Ta đã biết tất cả vì đã gặp Lan Nhi.

Nghe hai tiếng “Lan Nhi”, Dương Tôn Bảo trong lòng vô cùng hồi hộp. Gã hỏi gấp:

- Đại huynh đã gặp Lan Nhi, hiện nay cô ấy ở đâu vậy, làm sao đại huynh lại gặp?

Thường Ngô Xuân không trả lời thẳng vào câu hỏi của Dương Tôn Bảo. Gã trầm ngâm nói:

- Song thân của hiền đệ, ta đã biết tiếng từ lâu, nhưng chưa có vinh hạnh gặp mặt.

Gần đây ta có biết chuyện gia đình của hiền đệ đã bị thảm sát một cách tàn khốc. Vì sao hiền đệ thoát được?

Dương Tôn Bảo kể sơ qua cho Thường Ngô Xuân nghe hẳn đã ở trong đường hầm, rồi vô tình cùng bọn Vương Trí Nhân thoát ra như thế nào. Rồi sau đó gặp Thường Ngô Xuân ở tửu điểm.

Gã ngừng kể rồi hỏi Thường Ngô Xuân:

- Đại huynh kể cho tiểu đệ nghe đi, tiểu đệ đang sốt ruột đây.

- Chuyện thì khá dài. Lúc đó, ta đang trên đường đi tìm kiếm một gã chắc là trạc tuổi như hiền đệ. Vì ta đã nhận lời với một vị phu nhân, trước lúc lâm chung là phải kiếm bằng được gã đó để trao một vật. Lúc ta gặp vị phu nhân đó, người đã bị trúng một chưởng khá nặng của địch, bà đang trên đường chạy trốn. Vì thế ta phải ráng hết sức để giữ trọn lời hứa với phu nhân. Ta nghe đồn trên giang hồ có một bang hội lớn tên là Huyết Hồn Bang chuyên làm những công việc mờ ám, ta nảy ra ý định lén thám thính xem sao. Tình cờ vào một tửu điểm, ta trông thấy một gã bạch diện thư sinh vai vác một bọc lớn, hiển nhiên bên trong là thân thể của một người nào đó. Thấy gã thì thầm với tên chủ quán, ta đã sinh nghi. Ta đứng dậy trả tiền và đi ra khỏi tửu điểm, nhưng thực ra là ta nhảy lên mái nhà dùng thân pháp Bích Hồ Du Tường bám vào xà nhà nhìn xuống. Quả nhiên là một cô gái, cô gái ấy chính là thiếu nữ đã đi cùng với vị phu nhân ta đã gặp ở tửu điểm bữa nọ. Ta giật mình và quyết định ra tay giải cứu, song thấy gã thư sinh canh chừng cẩn mật, lại thấy gã võ công có vẻ cao siêu nên ta không dám mạo hiểm vì sợ nguy hại đến tính mạng của vị tiểu cô nương. Ta đoán rằng gã sẽ đi theo con đường mòn nhỏ nên ra đó chờ sẵn. Đúng như ta dự đoán, không hiểu sao gã tỏ ra rất vội vã đi ngay sau đó. Đợi gã đi ngang ta nhảy ra rút đao rồi quát lớn:

- Gã kia, hãy bỏ cái bọc xuống, ta tha chết cho, bằng chống cự lại thì đừng trách ta vô tình đấy.

Gã bạch diện thư sinh giật mình, gã biết không thể chạy thoát được nếu vác một người ở trên vai. Gã đặt Lan Nhi xuống đất rồi bất ngờ rút cái quạt sau lưng ra nhằm về phía ta phẩy mấy cái. Ta đã đề phòng trước nên vung đao bao bọc khắp thân mình, không một ám tiễn nào lọt vào được. Sợ đồng bọn của gã có thể ứng cứu bất ngờ vì ta biết Tổng đàn của chúng rất gần đây, ta tấn công ráo riết không để gã kịp trở tay. Đánh được hơn ba chục hiệp ta đã không chế được gã.

Ta mở bọc vải trong có Lan cô nương ra, thấy cặp mắt nhắm nghiền, hơi thở rất yếu.

Ta biết vị tiểu cô nương này đã bị trúng độc.

Ta nắm vai gã, bóp mạnh vào chỗ xương tý bà. Gã rú lên đau đớn. Ta quát hỏi:

- Người đã hạ độc cô gái này, muốn sống thì đưa thuốc giải đây cho ta.

“Tiểu nhân ... tiểu nhân ...” Gã lắp bắp nói:

“Thật tình không có.” - Người nói lảo.

Ta vận thêm kinh lực vào ngón tay khiến gã lại rú lên thê thảm.

- Người có chịu đưa ra không?

- Đại hiệp dù có giết tiểu nhân, tiểu nhân cũng phải chịu. Thật quả là không có. Bọn tiểu nhân đi đâu cũng chỉ được cấp thuốc độc chứ thuốc giải chỉ có mình Giáo chủ cầm mà thôi.

- Người đã hạ độc cô nương đây bằng loại độc được gì, công dụng ra sao?

- Độc được mà tiểu nhân sử dụng rất là nguy hiểm. Cái này do Giáo chủ chế ra gồm rất nhiều loại với nhiều công dụng khác nhau. Nếu trong vòng sáu tháng không được giải độc thì sẽ đứt hết kinh mạch mà chết rất đau đớn. Độc được này có công dụng từ từ, tuy không chết ngay tức thì song công lực cũng mất hết, sống cũng chỉ vô dụng mà thôi.

- Ngoài Giáo chủ của người, còn ai có thể giải được chất độc này?

- Tại hạ ... tại hạ không biết được cái này ... cái này ...

Ta liền điểm vào sáu đại huyệt trong người hắn, mục đích làm cho hắn bất tỉnh nhân sự trong nửa ngày rồi bế Lan cô nương lên.

Ta trầm suy nghĩ:

“Lọt vào Tổng đàn của Huyết Hồn Bang không phải dễ dàng, hơn nữa, lại còn vương Lan Nhi trên vai. Ta bỗng chợt nhớ đến một vị ẩn tu ở ngọn núi cách đây năm trăm dặm đường đi chừng ba ngày là tới. Vị ẩn tu này kiến thức rất rộng lại có nghề thuốc, thử mang Lan cô nương đến đó may ra cứu được chăng?” Ta vác Lan Nhi lên vai, chạy về hướng đó. Chừng được nửa ngày thấy cũng khá mỏi mệt, hơn nữa mang trên vai cũng rất bất tiện dễ bị mọi người chú ý. Ta ghé vào một xóm nhỏ, hỏi mua một con ngựa loại tốt. Một lão già râu dài đến bụng hỏi ta:

- Đại hiệp cần gì vào lúc khuya khoắt thế này?

- Thưa lão trưởng, tôi rất cần mua một con ngựa, vị cô nương này bị bệnh nên không thể đi được. Phiền lão trưởng giúp cho.

“Được, được.” Lão ngó nhìn ta bằng cặp mắt gian xảo. “Xin mời đại hiệp vào nghỉ chân qua đêm, sáng mai sẽ đi cũng chưa muộn.” - Xin đa tạ lòng tốt của lão trưởng.

Ta bỗng Lan cô nương vào, lão chỉ cho ta một căn phòng ở phía tây rồi nói:

- Đại hiệp hãy để vị tiểu cô nương này nằm ở đây, còn đại hiệp thì có thể sang phòng bên.

- Không! Cám ơn lão. Tại hạ nằm dưới đất được rồi.

Ta đặt Lan Nhi lên giường thấy mắt vẫn nhắm nghiền. Vì cô là nữ lưu nên không thể truyền chân khí theo kiểu thông thường được, ta bèn đặt bàn tay lên đỉnh đầu cô nơi huyệt Bách Hội rồi chân khí vào. Được một lát, Lan cô nương từ từ mở mắt nhìn ta rồi khẽ hỏi:

- Đây ... đây là ... đâu ... người ...

- Cô nương cứ yên tâm nghỉ ngơi, ta không làm hại đến cô nương đâu.

- Ta ... ta ... Dương hiền đệ đâu rồi.

Lúc ấy, ta đâu có biết Dương hiền đệ là ai nên cứ đáp bừa:

- Dương hiền đệ của cô nương lúc nữa sẽ về, cô nương cứ nghỉ ngơi tỉnh dưỡng.

Lan Nhi nhắm mắt ngủ tiếp. Ta tắt đèn rồi bỗng Lan Nhi xuống đất, lấy chăn làm nệm để cô ta khỏi bị nhiễm lạnh, còn ta thì lên giường nằm chờ động tĩnh.

Đến nửa đêm, quả nhiên có tiếng chân người rón rén bên ngoài. Rồi cửa sổ mở ra khe khẽ, một bóng người nhảy vào rất nhẹ nhàng. Bóng đen tiến về phía giường của Lan Nhi, sau khi quan sát người nằm dưới đất trùm chăn kín mít. Gã mở màn ra, bắt ngờ ôm bọc chăn trong có ta nằm trong lên. Ta cứ để mặc gã ôm ra đến ngoài. Gã mang ra vừa đi vừa khẽ kêu trong miệng:

- Mẹ kiếp, đàn bà con gái gì mà nặng gớm.

Ta nghe tiếng lão già hỏi:

- Ổn chứ, thằng kia vẫn còn mê man dưới đất phải không?

“Làm sao mà gượng dậy được khi đã uống phải ...” Gã bỗng ngừng lại. “Chút nữa đợi cho thuốc mê ngấm, lão vào trói gô hắn lại là xong.” Gã chưa kịp nói hết câu, từ trong chăn ta thò tay ra dùng Cầm Nã thủ

pháp chụp vào Mạch Môn ở cổ tay của gã. Gã rú lên té gã xuống đất liền, ta nhảy ra thì lúc ấy lão già cũng vung quyền đánh tới. Gã dùng song chưởng đánh vào ngực ta cực kỳ mau lẹ, ta vội vung chưởng lên đề tay gã xuống rồi chém mạnh bàn tay vào cổ họng gã theo thế Khổng Tước Khai Bình (chim công xòe đuôi). Lão cũng không phải tay vừa, lão bước chân phải lên vung quyền đâm thẳng vào bụng ta theo thế Bảo Ấp Xuyên Liên (vịt bơi qua đầm sen) rất là dũng mãnh. Ta biết gã sử dụng chiêu này của Thiếu Lâm, quyền pháp vận dụng rất nhiều khí lực, đối chưởng với lão là rất bất lợi vào lúc này, vì ta đi đường người đang còn mệt nhọc, lại vừa phải truyền chân khí cho Lan cô nương nên rất tổn hao khí lực.

Chỉ trong vòng mười chiêu, ta đã thu thập được hắc. Ta gần giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại cố tình hại ta, hãy nói mau, ngươi thuộc bang hội nào?

Ta nghĩ rằng lão già sẽ sợ hãi cung khai, không ngờ lão nói giọng khinh thường:

- Muốn giết thì cứ giết, hà tất phải hỏi lời thôi. Võ lâm sắp thay đổi tất cả, ta nói cho ngươi biết trước điều đó, ngươi giết ta rồi trước sau cũng không thoát khỏi đâu?

Biết rằng không thể khai thác được gì ở lão, ta toan điểm huyết thì lão đã tự chấn đứt kinh mạch chết rồi.

Ta vội vã quay trở lại phòng thì may quá Lan cô nương vẫn còn ở đó. Ta dắt con ngựa của lão đặt Lan cô nương lên rồi ra roi phi nước đại.

Hai ngày sau ta tới được ngọn núi nơi vị ẩn tu đang ở. Hỏi thăm rồi đi loanh quanh mãi mới biết được đạo hiệu là Trúc Sơn tiên sinh. Ta đặt Lan cô nương xuống rồi thỉnh cầu Trúc Sơn tiên sinh xem xét thương thế của Lan Nhi.

Trúc Sơn tiên sinh quan sát sắc diện của Lan cô nương hồi lâu, nét mặt lộ vẻ nghiêm trọng, sau đó đặt ba ngón tay lên Mạch Môn ở cổ tay Lan cô nương. Giấy lát Trúc Sơn tiên sinh bỏ tay ra rồi lắc đầu vẻ chán nản:

- Mạch yếu lắm, bộ thốn trầm nghe không rõ, bệnh này ... bệnh này ...

- Có chữa được không thưa tiên sinh?

- Cô nương đây bị người ta hạ độc phải không?

- Có lẽ thế, tại hạ cứu được Lan cô nương lúc tình trạng đã như thế này rồi.

- Theo thiên ý của tôi, Lan cô nương bị trúng một loại độc được vô cùng ghê gớm tên gọi là Huyết Hồn Đơn.

- Huyết Hồn Đơn?

Ta bật kêu lên. Trên giang hồ ta thường nghe nói về loại độc chất này do Huyết Hồn Bang chủ Lý Quế Anh sáng chế ra.

- Thưa tiên sinh, trúng phải cái đó có nguy đến tính mạng không?

- Người bị trúng phải Huyết Hồn Đơn chưa có chết ngay được đâu. Cứ nằm lì bì mê sảng như thế này trong sáu tháng liền. Nếu không được cứu giải, sẽ đứt hết kinh mạch mà chết ngay sau đó. Còn nếu giải không hết độc chất trong người thì dù có sống được thì cũng bị phế bỏ hết võ công vĩnh viễn.

- Tiên sinh xem có thể giúp gì cho cô nương được không?

- Rất tiếc, ta không thể làm gì được. Ta ...

Lão định nói gì đó, nhưng sau đó lại im bặt.

Một lúc sau, thấy ta tỏ vẻ thất vọng, Trúc Sơn tiên sinh nói:

- Còn một cách này. Các hạ cứ để Lan cô nương ở đây để tĩnh dưỡng. Ở đây thì an toàn không có kẻ địch nào đến quấy nhiễu đâu. Ta có một loại thuốc có thể giúp vị cô nương này tạm thời duy trì được mạng sống. Các hạ phải đi tìm cho được thuốc giải ở Huyết Hồn Bang ...

- Làm sao mà lấy được, tiên sinh biết rất rõ Huyết Hồn Bang hoạt động rất kỳ bí. Hơn nữa, Lý Quế Anh đời nào trao thuốc giải cho tại hạ, võ công của họ cao siêu vô cùng ...

- Nếu thế thì chịu, chỉ còn mỗi Thánh Thủ Thần Y Diệp Tuyền là cứu được thôi. Nếu ...
- Thánh Thủ Thần Y Diệp Tuyền, trời ơi, lão nhân gia đã tuyệt tích từ lâu, hơn nữa tại hạ nghe hình như lão ta đã chết rồi kia mà.
- Vậy thì chịu, sức ta chỉ có thể làm được đến thế...

Trúc Sơn tiên sinh đi đi lại lại một lúc lâu rồi như chợt nhớ đến một điều gì đó, lão bảo ta:

- Ta nghĩ ra rồi. Còn một người này nữa. Đại hiệp mà tìm được vị đó thì may ra có thể cứu được Lan cô nương. Còn nếu lão mà cũng bó tay thì không còn ai trên đời có thể cứu được ngoại trừ lấy được thuốc giải nơi Huyết Hồn Bang chủ.
- Thưa tiên sinh, người đó là ai vậy?
- Người hãy tìm đến Đại Đầu Sơn, cách đây chừng bảy trăm dặm về phía tây, ở đó có một vị cao nhân tên là Hoàng Cực lão nhân ... người đó ...
- Xin đa tạ Trúc Sơn tiên sinh, nhưng bây giờ tại hạ muốn được nói chuyện với Lan cô nương một chút. Trúc Sơn tiên sinh có cách nào làm cô ấy tỉnh lại không?
- Cái đó thì được.

Trúc Sơn tiên sinh vào trong thạch động, một lúc sau lão lấy ra một lọ thuốc bằng đá cẩm thạch, mở nắp rồi trút ra bát một chất bột màu vàng. Rồi lão đổ vào trong bát một ít rượu lắc đều cho bột thuốc tan ra. Lão cạy miệng Lan Nhi cho cô uống hết thứ rượu màu vàng ấy.

Chừng nửa giờ sau, Lan Nhi từ từ mở mắt. Cặp mắt như thất thần nhìn ngó xung quanh Trúc Sơn tiên sinh.

- Đây mới chỉ là tỉnh lại thôi, còn phục hồi trí nhớ nữa.

Lão đập tay một cái. Một chú đạo đồng bước ra trên tay bưng một mâm bằng gỗ ở trên đó có khoảng chục cái nồi đất từ lớn đến nhỏ úp chồng lên nhau.

- Đây là Nhật Nguyệt Hoàn, một loại thuốc quý, gọi là “hoàn” nhưng không phải là thuốc thông thường. Phải đặt trong mười cái nồi, đặt lên trên đỉnh núi để hấp thụ khí âm dương của trời đất. Đến giờ Ngọ là phải cất đi. Đến đêm, cuối giờ Tý đầu giờ Dần thì lại bỏ ra, đến giờ Mão thì lại cất vào, cứ như thế trong ba năm là dùng được.

“Rắc rồi quá nhỉ?” Ta kêu lên:

“Mà tại sao phải đúng giờ đó mới được?” - Người không biết. Vì trời đất sinh ra ở hội Dần, nên giờ Dần là lúc khai mở vũ trụ.

Lúc ấy những tinh hoa của trời đất... mới nảy sinh.

Lão nói xong, nhắc từng cái nồi ra, bên trong chẳng có gì cả, đến cái thứ mười thì ta giật mình vì thấy có một luồng hơi nóng bốc ra. Dưới đáy là một con vật gì đó tròn ung ủng, người đầy lông tua tủa như con nhím.

Trúc Sơn tiên sinh giải thích:

- Đây là một loài sâu chuyên sống trong những thân cây từ năm trăm tuổi trở lên được gọi là Mộc Trùng. Ban ngày chúng sống ở trong, đến đêm mới mò ra hút sương và tinh khí của trời đất mà sống. Ăn được nó vào thì khí huyết điều hòa, âm dương được quân bình nên những ai sắp chết còn tỉnh lại được.

Lão lấy hai ngón tay bắt con Mộc Trùng rồi bỏ vào miệng của Lan Nhi. Thật là kỳ diệu, chỉ một chốc sau Lan Nhi mặt mũi hồng hào trở lại, cô khẽ hỏi:

- Ta ... ta ở đâu thế này?
- Cô nương đang ở trong động của Trúc Sơn tiên sinh, cô nương còn nhớ được lại mọi chuyện không?

Lan Nhi gật đầu:

- Có ... ta ... nhớ. Có phải đại hiệp là người mà ta đã gặp ở tửu điểm nửa năm trước không?

- Phải, thế là cô nương đã tỉnh táo hoàn toàn rồi đấy.

Rồi Lan Nhi kể cho ta nghe đầu đuôi làm sao cô ta bị bắt. Cô rất quan tâm đến hiền đệ, nhờ ta đến Đào Hoa Sơn tìm người ...

Kể đến đây, Thường Ngô Xuân ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Dương hiền đệ. Vậy là ta đã biết rõ thân thế của hiền đệ, ta rất muốn đi với hiền đệ đến Đại Đầu Sơn, song còn một lời hứa với vị phu nhân, tiểu đệ muốn xem vật này không?

- Cám ơn đại ca, tiểu đệ có thể tự đi một mình được.

Dương Tôn Bảo đang nóng lòng muốn cứu Lan Nhi nên gã chẳng kịp hỏi Thường Ngô Xuân về việc đó.

Gã chia tay với Thường Ngô Xuân rồi lên núi để tìm Mỹ Hoa Nương. Tới nơi, một khung cảnh thật hoang sơ lạnh lẽo không thấy bóng sư phụ, chứng tỏ là Mỹ Hoa Nương vẫn chưa về. Gã bỗng nhớ lại ngày nào gã còn cùng với Lan Nhi luyện võ mới đây, mà bây giờ vắng lặng đến lạnh lùng, trong lòng không khỏi bị thương. Không hiểu sư phụ đi đâu, gã ngần ngừ suy nghĩ một hồi rồi hú lên một tiếng dài rồi phóng mình xuống núi.

7. Chương 7: Tìm Hoàng Cực Lão Nhân

Dương Tôn Bảo theo lối Thường Ngô Xuân chỉ đi miết, gã đi suốt ngày đêm không nghỉ vì nóng lòng lo cho tính mạng của Lan Nhi. Một ngày kia, gã đặt chân đến một ngọn núi. Đây là một vùng hoang vu hiểm trở, hầu như không có người đặt chân tới. Gã không biết đây là núi gì nên đi loay hoay tìm một người nào đó để hỏi. Mãi đến xế chiều, Dương Tôn Bảo mới trông thấy xa xa một ngôi nhà nhỏ. Gã đi tới và gặp một lão nông phu, đầu đội một cái nón rộng vành, tay cầm một cái cuốc, đang đi với dáng điệu nhàn tản. Dương Tôn Bảo lại gần cung kính hỏi:

- Thưa lão trượng, xin hỏi lão trượng đây là nơi đâu ạ?

- Đây là Đại Đầu Sơn! Tiểu sinh ở đâu đến vậy, và định kiếm ai ở đây?

- Tiểu bối muốn tìm Hoàng Cực lão nhân.

- Người muốn tìm Hoàng Cực lão nhân à? Thế thì không được đâu, lão gia đã không tiếp ai từ mấy chục năm nay rồi.

- Nhưng, xin lão trượng cứ chỉ đường cho... Tiểu bối rất cần gặp lão tiên bối có việc vô cùng hệ trọng.

- Ta cho người biết nhưng tuyệt đối không được nói cho lão gia là ta chỉ cho người nhé!

Người hãy đi vòng sang phía đông nam của ngọn núi, ở có một con đường nhỏ dẫn lên cao.

Người cứ tìm rồi sẽ thấy.

Dương Tôn Bảo cám ơn lão. Gã đi vòng ra mé sau thì quả nhiên thấy một con đường mòn nhỏ bị che lấp bởi cây cối rậm rạp. Đường lên núi rất dốc và khó đi, thỉnh thoảng lại bị chắn ngang bởi một tảng đá lớn. Nhưng nhờ khinh công của gã vào loại trác tuyệt nên vượt qua cũng không khó khăn gì mấy. Đi một quãng nữa, Dương Tôn Bảo bỗng thấy một bãi đất bằng phẳng, ngay chính giữa là một tảng đá vuông vắn như được ai đẽo gọt cẩn thận. Một ông già, râu trắng như tuyết, người trông quắc thước đang ngồi xếp bằng uống rượu một mình. Lão dường như không để ý gì đến xung quanh, vừa uống vừa rung đùi ngâm thơ. Ngâm rằng:

Hỏi ta, ở núi làm chi, Thông dong chẳng nói, cười khì cho vui.

Hoa đào theo bóng nước trôi, Có riêng trời đất, cả người đâu đây?

Dương Tôn Bảo len lén lại gần. Thuở nhỏ, gã từng học văn chương khá nhiều nên cảm nhận được cái hay của thơ. Gã buộc miệng khen:

- Thơ tiền bối hay quá, ý tứ lại thật là sâu xa vô cùng.

Lão nhân vẫn không quay đầu lại khẽ nói:

- Kẻ nào mà lại biết thơ của ta, kẻ cũng khá vậy thay? Hãy bước ra đây diện kiến!

Dương Tôn Bảo tiến đến trước mặt lão già vòng tay nói:

- Tiểu nhân là Dương Tôn Bảo, xin bái kiến lão tiền bối. Chẳng hay tiền bối có phải là Hoàng Cực lão nhân không ạ?

- Người hãy còn tuổi trẻ mà đã biết tiếng Hoàng Cực lão nhân sao? Ai chỉ điểm cho người đến đây vậy?

- Thưa tiền bối, Trúc Sơn tiên sinh...

- Trúc Sơn tiên sinh à? Ta không quen gã. Thế lão ấy bảo người đến đây làm gì?

- Thưa tiền bối, tiểu nhân muốn thỉnh cầu tiền bối một việc...

- Việc gì thế?

- Tiểu nhân muốn xin tiền bối cứu chữa cho một người bị trúng phải Huyết Hồn Đơn.

- Ta không phải là Hoàng Cực lão nhân! Lão ấy ở phía trong kia. Nhưng ta báo để cho người biết, điều đó người không bao giờ thực hiện được đâu.

- Thưa tiền bối, tiền bối có thể giúp cho tiểu nhân có cách nào...

- Người không biết đấy thôi, muốn chữa được chứng bệnh ấy phải dùng Cửu Chuyển Hoàn, mà ta nghe đâu loại đó lão chỉ điều chế được có một viên... duy nhất.

- Không lẽ tiểu nhân cam chịu hay sao?

“Cũng có thể còn một cách.” Lão râu bạc nói. “Ta thấy người am hiểu thơ văn, trông cũng đàng hoàng nên cũng có lòng quý mến người đấy. Ta là Vương Ngô Y vốn là bạn của Hoàng Cực lão nhân. Hai người chúng ta chỉ vì ganh đua nhau về võ công nên đã năm mươi năm nay cách mặt nhau. Cứ mười năm một lần chúng ta lại tái ngộ để tỷ thí phân định hơn thua. Lão ở trong động, ta ở ngoài này. Mấy chục năm qua chúng ta vẫn bất phân thắng bại.

Chỉ cần thắng lão nửa chiêu thôi là lão sẽ thua cuộc. Hôm nay người đến vừa đúng kỳ hạn mười năm đó...”

- Thưa tiền bối, văn bối chưa hiểu ý tiền bối định nói gì?

- Ta... ta sẽ dạy cho người một chiêu này, chỉ một chiêu thôi, ta đã suy ngẫm năm mươi năm nay. Người sẽ khắc chế được lão, lúc ấy người cứ nói là người được ta cử đến để tỷ thí với lão. Người cứ nói yêu cầu ấy với lão vì chúng ta đã quy ước với nhau rằng ai thắng cuộc sẽ được tất cả mọi thứ.

- Xin đa tạ tiền bối đã chỉ điểm cho.

- Nào, bây giờ người hãy tuốt kiếm ra.

Dương Tôn Bảo rút thanh gươm ở sau lưng ra, Vương Ngô Y bảo gã:

- Người hãy múa gươm lên rồi đâm vào ta bất cứ chiêu thức gì cũng được, đừng có sợ.

Dương Tôn Bảo nghe lời, gã sử dụng chiêu thức Phân Quang Vô Ảnh trong Bạch Long kiếm pháp, hào quang sáng lòa. Lão già buộc miệng khen:

- Bạch Long Kiếm quả là lợi hại.

Dương Tôn Bảo hết sức kinh ngạc khi thấy kiếm ảnh chập chùng tưởng chừng hạt mưa không rơi lọt, gã thấy bàn tay Vương Ngô Y đưa xuyên vào rất nhanh và ngay lập tức huyết Nội Quan của gã đã bị điểm trúng.

Lão già cười ha hả rồi nói:

- Thế nào, người đã chịu thua chưa? Dù người có ra tay cách nào cũng như vậy thôi.

Dương Tôn Bảo không tin là lão có thể chế phục được gã nhanh như thế được. Gã nghĩ bụng có thể là mình sơ ý nên bị lão điểm trúng. Gã nói:

- Thưa tiền bối, tiền bối cho văn bối thử lại một lần nữa xem sao?

“Được, được.” Lão già khoải chí nói:

“Người vẫn còn nghi ngờ phải không? Đây là một tuyệt kỹ thiên hạ vô song, bất kỳ ai dù công phu đến đâu cũng không thể tránh được. Người hãy ra chiêu đi và nhớ cẩn thận hơn đấy nhé!” Dương Tôn Bảo lần này đã phòng bị thật kỹ. Gã sử dụng chiêu thứ hai mươi sáu của Bạch Long Kiếm là Khai Liêm Kiển Nguyệt (mở rèm nhìn trăng) đâm thẳng vào bụng đối thủ.

Không ngờ gã chưa kịp thi triển hết chiêu thức thì đã thấy cổ tay của mình bị kèm chế rồi.

Nếu là giao đấu thật sự, hẳn là gã đã bị thảm hại ê chề.

Dương Tôn Bảo quảng gươm xuống đất vái Vương Ngô Y:

- Vô công tiền bối thật không lường được, văn bối vô cùng khâm phục.

Kể ra vô công Dương Tôn Bảo hiện giờ tuy gã chưa thấu đạt hết cái tinh túy của Mỹ Hoa Nương, song trên giang hồ cũng khó có người là đối thủ của gã. Đây là chưa kể Dương Tôn Bảo chưa sử dụng hết những công lực và chất độc tàng trữ trong con người gã. Nhưng chỉ có một chiêu đã bị thảm bại ngay thì quả thật lạ lùng. Vương Ngô Y đã năm mươi năm chỉ nghiên cứu có một chiêu này thôi thì không thể nói được nó tuyệt diệu tới mức nào!

Wương Ngô Y nói với Dương Tôn Bảo:

- Tiểu tử, lại đây ta truyền thụ cho.

Trong vòng hai giờ, Dương Tôn Bảo đã luyện tập thuần thục chiêu này. Vương Ngô Y bảo gã:

- Người có thể dùng thủ pháp này để bắt ám khí của địch rất dễ dàng. Tuy chỉ có một chiêu thôi, nhưng là cả một công phu của ta bao nhiêu năm trời. Người chớ có coi thường.

Bây giờ người hãy đến đập cửa động của Hoàng Cự lão nhân đi, nếu không có lão ở đó, người hãy đi vòng ra phía sau tìm một con suối. Lão thường hay câu cá ở đó đấy!

Dương Tôn Bảo lạy tạ Vương Ngô Y rồi bước tới cửa động. Đó là một cái hang rất lớn, bên ngoài là hai cánh cửa bằng đá luôn đóng chặt.

Bên trên cánh cửa, Hoàng Cự lão nhân đã dùng đầu mũi kiếm vận kinh lực vào đó khắc lên hàng chữ:

Tùng hạ vấn đồng tử, Ngôn sư thái được khứ.

Chỉ tại thử sơn trung, Vân thâm bất tri xứ.

Dương Tôn Bảo biết ý lão là không muốn tiếp ai, nhưng nếu thật tình muốn gặp thì cũng có thể được diện kiến. Lão đã chỉ điểm rõ ràng trong hai câu cuối:

Chỉ tại thử sơn trung, Vân thâm bất tri xứ.

Nghĩa là:

Chỉ trong dãy núi đây mà, Mây che mù mịt biết là nơi nao.

Dương Tôn Bảo mừng thầm trong bụng. Gã đi vòng ra phía sau, quả nhiên đi chừng hơn một dặm có tiếng suối chảy róc rách. Dòng nước từ trong một khe núi đổ ra rất là mạnh mẽ, nước trong suốt đến tận đáy. Trên một tảng đá, một lão già râu tóc cũng trắng như cước, da đỏ như đồng thau đang ngồi câu cá. Lão câu cá rất kỳ lạ, cần câu không có dây câu gì cả.

Lão chỉ đầu gậy xuống nước. Trong lòng suối, hàng trăm con cá đủ màu sắc đang bơi lội tung tăng. Dương Tôn Bảo thấy đầu cần câu rung lên. Dòng nước bỗng rẽ ra làm đôi, một con cá như bị một lực hút rất mạnh bay vọt lên khỏi mặt nước.

Dương Tôn Bảo cảm thấy ghê sợ trước công lực kỳ lạ của lão. Gã lên tiếng:

- Tiểu nhân xin kính chào lão tiền bối.

Lão già vẫn chăm chú câu cá. Lão đằng hắng:

- Người là ai mà dám đến đây, không sợ chết hay sao?

- Tiểu nhân được Vương Ngô Y tiền bối...

Gã chưa nói dứt câu, Hoàng Cực lão nhân bỗng vụt quay lại. Lão nổi giận la lớn:

- Vương Ngô Y dám khinh thường ta quá lắm. Đến gã mà còn không thắng nổi ta, lại đưa tên tiểu tử này đến định giễu cợt ta chăng?

- Văn bối không dám hỗn láo với tiền bối đâu, nhưng Vương tiền bối...

- Ta biết rồi, người định thay mặt lão đến tỷ thí võ công với ta chứ gì? Được, nhưng ta sẽ là người đưa ra điều kiện. Nếu người thắng được ta một chiêu thì cái lão già hôi thối ấy muốn lấy gì thì lấy, còn nếu người thua, ta sẽ lấy tính mạng của lão đấy.

Dương Tôn Bảo toan nói mấy lời tạ lỗi với lão. Gã nghĩ rằng thách đấu với một vị tiền bối như Hoàng Cực lão nhân thì quả là một điều hỗn xược, song gã chưa kịp thốt nên lời đã thấy Hoàng Cực lão nhân vung quyền đánh tới nhanh không thể tả được.

Dương Tôn Bảo định bụng chưa sử dụng chiêu cầm nã của Vương Ngô Y vội, gã vận dụng Bạch Long quyền pháp của sư phụ truyền thụ cho để chống đỡ.

Hoàng Cực lão nhân kinh ngạc. Lão không thể ngờ một gã tiểu tử mặt mũi non choẹt thế kia lại có thể có võ công cao siêu đến thế. Lão vung quyền tấn công tới tấp. Dương Tôn Bảo nhẹ nhàng tránh được, rồi phản công vung quyền đánh vào mạn sườn lão theo thế Liên Chương Âm Dương. Hoàng Cực lão nhân lại dùng thế Song Long Quá Bộ để hóa giải. Hữu quyền lão hơi co lên để bảo vệ vùng ngực, tay tả che vùng hạ bàn, chân trái lão giơ cao, di chuyển từ trái qua phải đá vào hạ bộ của Dương Tôn Bảo theo thế Bát Quái chương pháp.

Dương Tôn Bảo giật mình, gã duỗi thẳng tay phải xuống, chương tâm hướng xuống đất, chân phải phóng chân đá vào người Hoàng Cực lão nhân.

Hoàng Cực lão nhân bật lên tiếng khen. Lão khẽ xoay người rồi bằng một thủ pháp kỳ dị lão chụp vào bả vai Dương Tôn Bảo.

Dương Tôn Bảo kinh hãi. Gã không ngờ Hoàng Cực lão nhân lại ra tay một cách thần tốc như thế. Gã không kịp nghĩ ngợi gì nữa liền sử dụng chiêu thức mới học được của Vương Ngô Y.

Thật là kỳ diệu, chính Dương Tôn Bảo cũng không ngờ kết quả lại mau lẹ dường ấy.

Quả nhiên cổ tay của Hoàng Cực đã bị chụp trúng. Nhưng cũng nhờ lão là một bậc võ lâm tiền bối, võ công cực kỳ cao siêu nên tuy bị đánh trúng huyết đạo lão chỉ bị tê dại cánh tay một chút.

Hoàng Cực lão nhân ngẩn người ra không nói được một lời nào. Rõ ràng là lão đã bị thua tên tiểu tử này một chiêu. Thật là quái dị, lão đang tấn công, năm ngón tay đã gần chạm vào huyết đạo của Dương Tôn Bảo, thế mà bỗng nhiên cổ tay lại bị điểm trúng. Lão dậm chân đấm tay trông thật tức cười rồi hét to:

- Thật là nhục, thật là nhục, nhục đến chết mất thôi, ta đã thua cái lão Vương thối tha ấy rồi.

Dương Tôn Bảo vội nói để an ủi lão:

- Thưa lão tiền bối, Vương tiền bối trong lòng lúc nào cũng hết sức kính trọng tiền bối.

Thật ra là văn bối gặp may thôi.

- Người đừng có an ủi ta làm gì! Người hãy nói đi, người cần gì ở ta?

- Thưa tiền bối, văn bối đến chỉ xin tiền bối vui lòng cho một viên Cửu Chuyển Hoàn.

“Cửu Chuyển Hoàn.” Hoàng Cực lão nhân trợn mắt:

“Cái lão thối tha ấy xin gì không xin, lại đòi thuốc đó...” Lão bứt râu bứt tóc ra chiều khổ sở lắm nhưng rồi cũng phải chịu. Lão cầm cần câu rồi bảo Dương Tôn Bảo:

- Nhà ngươi lại đây!

Dương Tôn Bảo không hiểu lão làm cái gì. Gã thấy Hoàng Cực lão nhân nhìn chăm chăm xuống dòng nước. Từng đàn cá bơi ra nhưng dường như lão không ưng ý. Một lát sau bỗng xuất hiện một con cá màu đỏ như chu sa, cặp mắt lồi ra trông rất kỳ dị Hoàng Cực lão nhân vận kinh lực vào cần câu, trở đầu gậy vào con cá đỏ. Nó như bị một lực hút vô hình bay vọt thẳng lên mặt nước. Hoàng Cực lão nhân giơ tay tóm lấy con cá, lão bảo:

- Đây là một giống cá quý có thể sống được hai trăm năm. Ta đã phải giấu viên thuốc vào trong bụng nó. Nay bắt lên lấy thuốc cho ngươi.

Dương Tôn Bảo chưa bao giờ thấy ai luyện thuốc kiểu đó bao giờ. Gã thấy Hoàng Cực lão nhân mở phanh bụng con cá ra. Quả nhiên, bên trong có một viên thuốc màu đỏ ối. Lão đưa viên thuốc cho Dương Tôn Bảo, rồi nói giọng đầy vẻ luyện tiếu:

- Ngươi hãy cầm lấy, ta chỉ có mỗi một viên thuốc này thôi. Người nào có may mắn uống được thì sẽ chẳng bao giờ sợ trúng độc nữa.

- Xin đa tạ tiền bối, văn bối sẽ....

- Ngươi chẳng cần phải nhớ ơn ta, vì ngươi là kẻ thắng cuộc. Vì ngươi mà ta sẽ mãi mãi không bao giờ nhìn mặt cái lão Vương Ngô Y nữa.

Lão nói dứt lời đứng dậy, chỉ một loáng sau, Dương Tôn Bảo đã không thấy lão đâu nữa.

Dương Tôn Bảo trở thuật phi hành chạy như bay xuống núi. Gã nóng lòng mang thuốc về cho Lan Nhi nên chẳng quản nhọc mệt chạy suốt ngày đêm. Vì chưa biết đường nên gã bị lạc lối cho đến hơn mười ngày mới tới.

Vừa trông thấy gã, Trúc Sơn tiên sinh đã hỏi ngay:

- Ngươi có phải là Dương Tôn Bảo đấy không?

- Dạ, chính là văn bối.

- Ngươi theo ta lên đây ngay.

Dương Tôn Bảo theo Trúc Sơn tiên sinh đến nơi Lan Nhi đang nằm dưỡng bệnh. Lan Nhi trông thật xanh xao, tiều tụy. Gã không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà cô đã biến thành một thiếu nữ khác hẳn. Thế mới biết Huyết Hồn Đơn lợi hại đến chừng nào.

Trúc Sơn tiên sinh cầm viên thuốc trên tay ngắm nghía một hồi lâu rồi gật đầu:

- Đúng thuốc thật. Ta lấy làm lạ là tại sao ngươi lại có thể bắt cái lão già ấy đưa thuốc cho ngươi?

Dương Tôn Bảo bèn thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho lão nghe. Nghe xong, lão gật gù rồi nói:

- Thật là may mắn cho ngươi gặp được Vương Ngô Y, nếu không tính mạng Lan cô nương đã nguy rồi.

Trúc Sơn tiên sinh sai đồng tử lấy một cái bát bằng sứ. Lại sai gã đem cái bát ấy đem lên đỉnh núi hứng nước mưa từ một cái khe trên cao, sau đó mang xuống. Trúc Sơn tiên sinh bỏ hoàn thuốc vào trong tô nước, lập tức nước trong tô sôi lên sùng sục như đun nóng vậy.

Lão dặn Dương Tôn Bảo:

- Ngươi đứng đây, cứ cách hai giờ mới cho Lan cô nương uống một lần, uống trong nửa ngày thì hết. Nếu ngươi cho uống quá nhiều một lúc Lan cô nương sẽ không chịu nổi đâu.

Dương Tôn Bảo nhất nhất tuân theo lời của Trúc Sơn tiên sinh. Cứu Chuyển Hoàn quả thật là tuyệt diệu. Chỉ mới uống đến lần thứ ba, Lan Nhi trông đã khác hẳn. Làn da đã thấy ửng hồng, đôi mắt đã có sinh khí. Trông thấy Dương Tôn Bảo đứng cạnh, Lan Nhi toan ngồi dậy, gã vội vàng ẩn vai cô nằm xuống rồi nói:

- Cô nương, cô nương... đừng có hấp tấp ngồi lên như thế, cô nương chưa uống hết thuốc mà.

Ánh mắt Lan Nhi lộ vẻ cảm động vô cùng, cô mấp máy môi định nói gì đó, song vì yếu quá nói không nên lời.

Dương Tôn Bảo mừng thầm trong bụng, gã đợi cho Lan Nhi uống hết thuốc rồi đứng kế bên cô để xem động tĩnh. Một lát sau, trên đầu Lan Nhi, nơi huyết Bách Hội, một làn khói màu đen từ từ bốc lên, hiển nhiên là chất độc đang thoát khỏi cơ thể. Dương Tôn Bảo nghĩ thầm Huyết Hồn Đơn thật là lợi hại, nếu ta không may mắn xin được viên hoàn thuốc này thì tính mạng Lan Nhi giờ còn đâu nữa. Gã để một ngón tay vào Linh Đài huyết của cô truyền công lực vào, mục đích giúp Lan Nhi trục thật nhanh chất độc ra ngoài. Không ngờ gã cảm thấy như chân khí bị dội ngược trở lại khiến gã hoảng sợ. Dương Tôn Bảo đâu có biết rằng độc chất do hắn ăn phải hai con ếch là loại chất độc mạnh nhất trên đời, nên nó có tác dụng hút tất cả những chất độc khác. Lan Nhi nhờ uống Cửu Chuyển Hoàn nên chất độc tích tụ trong người đang phát tán ra ngoài, vào hết cơ thể Dương Tôn Bảo. Lan Nhi cảm thấy khỏe khoắn ngay lập tức. Cô ngồi bật dậy trong khi Dương Tôn Bảo lại ngã lún ra đất.

Lan Nhi lo lắng hỏi:

- Tiểu tử, tiểu tử, ngươi làm sao thế?

Dương Tôn Bảo nhất thời không trả lời được. Gã thấy khí huyết trong người nhộn nhạo không sao kiểm soát được. Phải một lúc lâu gã mới điều hòa được chân khí. Gã không lo lắng gì cho bản thân cả đã hỏi ngay Lan Nhi:

- Cô nương, cô nương thấy trong người ra sao? Đã khỏe hẳn chưa?

- Ta... ta thấy khỏe lắm rồi. Bây giờ có thể cùng ngươi đi khắp thế gian... Lần này... lần này...

Cô ngáp ngừng rồi nhìn gã bằng cặp mắt long lanh:

- Ta sẽ không bao giờ xa... xa ngươi lấy một bước.

Dương Tôn Bảo thấy khoan khoái trong lòng. Tuy nhiên, gã cũng chưa hiểu hết ý tứ trong lời nói của vị tiểu cô nương này, nên gã đáp:

- Cô nương nên về nhà thì hơn, đi với tiểu đệ thì nguy hiểm lắm.

Gã nói câu này vì quan tâm đến Lan Nhi chứ không có ý gì khác. Gã nghĩ đến kẻ thù của gia đình là lão áo đen vô công thật khôn lường, mà gã còn chưa biết rõ hành tung và danh tánh.

Lan Nhi có vẻ tức giận vô cùng, cô nói giọng hờn dỗi:

- Ngươi đuổi ta có phải không? Nếu thế ngươi còn cứu chữa ta làm gì nữa?

- Cô nương hiểu lầm ý tại hạ rồi, tại hạ muốn nói là...

“Ta không cần ngươi phải giải thích.” Lan Nhi lên giọng:

“Bây giờ ngươi đi đâu, ta đi đó, có được không? Ngươi hãy trả lời đi.” “Được, được chứ.” Dương Tôn Bảo vội vàng nói:

“Tại hạ chỉ lo cho cô nương.” “Thế là được rồi.” Lan Nhi hài lòng nói:

“Nói ngươi là một gã ngốc chẳng hiểu gì cả. Ta gọi ngươi là ngốc tử, ngươi có chịu không?” - Ngốc tử hay ngốc sinh gì đó cũng được. Cô nương muốn gọi gì, tại hạ cũng đồng ý hết.

Hai người cùng cười. Lan Nhi nói:

- Ngốc tử, bây giờ chúng ta đi chào từ biệt Trúc Sơn tiên sinh đi.

Dương Tôn Bảo khen phải. Gã cùng Lan Nhi đi tìm khắp nơi mà không thấy Trúc Sơn tiên sinh đâu cả. Còn đang phân vân chưa biết tính làm sao thì bỗng gã đạo đồng xuất hiện, gã nói:

- Tiên sinh dặn hai vị không phải chào từ biệt nữa. Tiên sinh đang tham thiền. Xin cứ tự tiện cho.

Dương Tôn Bảo nói lời từ tạ rồi cùng Lan Nhi xuống núi. Trời đã tối, Lan Nhi hỏi gã:

- Chúng ta định đi đâu bây giờ?

- Trước khi tại hạ đến đây đã trở về Đào Hoa Sơn, nhưng cũng không thấy sư phụ đâu.

Không hiểu có chuyện gì mà sư phụ ra đi không để lại một tin tức gì cả. Tiểu đệ nghĩ tốt nhất là bây giờ đến gặp Xích đại gia xem lão có chủ trương gì không? Thêm nữa, đại hội quần hùng ở Mai Hoa Sơn Trang vừa rồi không hiểu thế nào?

Lan Nhi gật đầu khen phải. Hai người nhằm hướng Mai Hoa Sơn Trang thẳng tiến. Đang đi bỗng Dương Tôn Bảo trông thấy từ đằng xa dưới ánh trăng mờ bốn bóng đen có khinh công khá cao đang chạy đằng trước.

Dương Tôn Bảo bấu tay Lan Nhi:

- Lan cô nương, bọn kia trông khả nghi quá, chúng ta bám theo đi.

Lan Nhi khẽ gật đầu. Vì khinh công hai người thuộc loại thượng thừa nên chẳng mấy chốc đã đuổi kịp. Đột nhiên bốn bóng đen dừng lại, một tên nói:

- Nghỉ một chút đã, lên núi bây giờ hãy còn hơi sớm.

- Phải đấy.

Một tên trông to như hộ pháp tán thành. Gã cẩn thận phóng đôi mắt nhìn quanh xem có bị theo dõi không. Đường như yên tâm, gã nói:

- Phải công nhận Giáo chủ thật là thần cơ diệu toán. Lần này thì sẽ chẳng giống như lần trước nữa...

- Hiền đệ muốn nói đến...

- Thì ta muốn nói đến vụ Mai Hoa Sơn lần trước đó. Người không biết vụ đó sao?

- Bữa ấy tiểu đệ không tham dự.

- À phải rồi. Để ta nói cho mà nghe. Hôm đó người của chúng ta đã đặt chất nổ. Giáo chủ định bắt cá lớn mà lại bị sảy mất. Bọn chúng môn các môn phái đều thoát chết, nhưng quần hùng thì bị chết hơn tám mươi tên...

Dương Tôn Bảo nghe đến đấy toát mồ hôi lạnh. Gã nói khẽ với Lan Nhi:

- Cũng may cho tiểu đệ hôm đó. Nếu ở lại thì... Không hiểu gã Giáo chủ ấy là ai mà thâm độc quá chừng.

Gã bỗng nghe một tên trong bọn bỗng “suyt” một tiếng ra hiệu cho cả toán im lặng.

Dương Tôn Bảo định tâm theo dõi thì quả thật từ phía xa thấp thoáng nhiều bóng người với khinh công thượng thặng đang chạy lên núi.

“Không hiểu hôm nay có chuyện gì thế nhỉ?” Lan Nhi ngạc nhiên nói với gã:

“Hay là cái lão ma đầu ấy lại bày trò hãm hại ai đấy?” Hai người lại bám theo bốn tên áo đen lên núi. Vách đá lởm chởm, lại đầy rêu trơn trượt nhưng tất cả đều vượt qua một cách dễ dàng. Lên đến lưng chừng núi, bỗng thấy một cửa hang tối om, bốn tên đại hán chia nhau ra ẩn núp ở bên ngoài. Dương Tôn Bảo nói với Lan Nhi:

- Không biết bên trong có gì mà bọn chúng lại phục ở ngoài này, nếu chúng ta tìm cách lọt vào trong thế nào cũng bị chúng phát hiện. Làm thế nào bây giờ?

- Tiểu tử nói đúng đấy. Ta nghĩ hay là thử lên cao nữa xem, xem chừng cái hang này rất sâu, phía trên lại có chỗ dòm xuống cũng nên.

Hai người rón rén tìm đường vòng leo lên để tránh bị phát hiện. Dương Tôn Bảo biết rằng quanh đây rất nhiều cao thủ đang ẩn mình, không cẩn thận rất dễ bị lộ. Đúng như Lan Nhi dự đoán, hang này rất sâu ẩn sang tận phía bên kia sườn núi. Lan Nhi khẽ bấu vai Dương Tôn Bảo:

- Ngốc tử này, hình như ta thấy có một khe hở chỗ đằng kia vì có ánh sáng lọt ra... ta đến đấy thử coi.

Dương Tôn Bảo và Lan Nhi cùng trườn mình về phía đó. Thật may đó là một cái hốc được tạo bởi một mỏm đá nhô ra vừa hai người chui lọt.

Dương Tôn Bảo và Lan Nhi chui vào hốc đá. Bên trong có một khe hở nếu dán mắt nhìn vào cũng đủ thấy hết quang cảnh trong hang. Dương Tôn Bảo ngó vào, bỗng giật mình kinh hãi nắm tay Lan Nhi.

Lòng hang rất rộng, phình ngang ra ở giữa, có đủ chỗ cho cả trăm người. Trong hang sáng rực như ban ngày nhờ hàng trăm ngọn nến đang lung linh tỏa sáng. Khoảng hơn mười cao thủ đang ở trong hang mặt lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Dương Tôn Bảo nhận ra họ toàn là những bậc hảo thủ trong thiên hạ vì huyết Thái Dương người nào cũng nhô cao lên và cặp mắt loang loáng có thần. Lan Nhi kiến thức giang hồ rộng hơn Dương Tôn Bảo. Cô nhận ra một số người nên nói với Dương Tôn Bảo:

- Lạ chưa kia, toàn là bậc chưởng môn một số môn phái. Lão mặt đỏ kia là Hồng Thừa Nghiệp, Giáo chủ Hồng Môn Hội. Còn lão bên trái là Lý Long Vân, Chưởng môn phái Thanh Thành. Phía ngoài là Từ Dần Sinh, Chưởng môn phái Tung Sơn, mấy người khác thì ta không biết mặt. Lại còn có cả một nhà sư phái Thiếu Lâm kia nữa. Lão dường như đã già lắm rồi, không hiểu là ai?

Không khí trong hang trầm hẳn xuống. Tất cả đều nhìn nhau bằng ánh mắt nghi ngờ, không ai nói với ai một câu nào cả. Với sự hiện diện của hơn mười cao thủ trong ánh sáng bập bùng, quang cảnh trông thật là kỳ dị.

Dương Tôn Bảo hết sức hồi hộp theo dõi. Gã nhận thấy những người có mặt ở đây toàn là những nhân vật trong danh môn chính phái.

Bỗng Hồng Thừa Nghiệp, Giáo chủ Hồng Môn Hội lên tiếng:

- Kể cũng lạ lùng, tự nhiên hôm nay các vị lại có mặt tại đây? Chẳng hay các vị có thể nói cho lão phu rõ được không?

“Thế tại sao lão lại ở đây?” Từ Dần Sinh, Chưởng môn phái Tung Sơn nói:

“Sao lão không chịu nói trước đi lại hỏi bọn ta?” Hồng Thừa Nghiệp bình tĩnh nói:

- Các môn phái chúng ta vốn từ xưa đến nay chưa có điều chi hiềm khích thì có gì mà phải e sợ, tại hạ đến đây là vì cái này....

Lão móc trong túi ra một tờ giấy như một tấm thiệp, rồi đưa lên:

- Đây là tấm giấy mời của Xích Như Lân hẹn ta đến đây để thương nghị về một vấn đề cơ mật cùng với chưởng môn các phái khác. Lão nói rõ rằng đã tìm ra thủ phạm tất cả các vụ tàn sát trên giang hồ bấy lâu nay.

“Việc đó thì cần gì phải lên đến tận nơi đây!” Lý Long Vân, Chưởng môn phái Thanh Thành vặn lại:

“Hẳn là phải có một lý do gì khác nữa chứ?” Lão chấm dứt câu nói bằng một giọng có vẻ mỉa mai.

“Hà hà! Tất nhiên là còn một việc nhỏ nữa...” Lão bỗng ấp úng rồi nói tiếp:

“Xích Như Lân đã lấy lại được Liên Hoa bí lục nên...” - Có thể chứ, ta biết thế nào cũng phải có...

Hồng Thừa Nghiệp tức giận nói:

- Thế... thế... các hạ tại sao cũng lại có mặt ở đây?

- Tất nhiên là ta cũng có tờ giấy mời ấy...

Từ Dần Sinh bỗng ngập ngừng nói:

- Không khéo chúng ta bị mắc mưu rồi đó. Liên Hoa bí lục cả trăm năm nay quần hùng tranh nhau để chiếm được nó, thế mà để gì Xích Như Lân có được mà lại cho chúng ta xem.

Các vị thử nghĩ có đúng không?

Lão nói có lý. Mọi người đều ngăn người ra, không ngờ một lý do đơn giản đến như vậy mà trước đây không ai nghĩ tới. Một lão mặc đồ đen, da trắng bệch là Lý Lâm, Chuồng môn phái Hoa Sơn ngồi im từ nãy giờ bỗng lên tiếng:

- Các vị xem kỹ lại tấm thiệp mời đó chưa, có phải là thủ bút của Xích Như Lân hay không? Coi chừng bị giả mạo!

“Đúng là thủ bút của gã.” Lý Long Vân nói:

“Lại có cả đóng triện lên đây nữa. Ta biết rõ chữ của hắn mà.” “Nhiều khi thủ đoạn trên giang hồ rất tinh vi không thể nào phát hiện ra được. Dù sao, tất cả chúng ta đều đã lên đây phải thật đoàn kết mới được. Nếu có âm mưu gì thì cũng dễ bề đối phó.” Một lão nói.

- Chúng ta chẳng có gì mà phải sợ. Dù gã có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa, không lẽ tất cả mọi người không địch nổi gã hay sao?

Từ Dần Sinh nói lớn:

- Ta cũng nghĩ vậy, song cũng có điều thắc mắc. Nếu quả là kẻ nào đó giả mạo Xích Như Lân viết giấy mời chúng ta, hoặc là chính là lão đi chẳng nữa, chắc gã đã có âm mưu từ trước xếp đặt tất cả rồi...E rằng chúng ta sa vào bẫy của hắn mất.

Không khí lại yên lặng trở lại. Đó là một sự thật hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa.

Bổng Lý Lâm phá tan sự yên lặng, lão nói:

- Vẫn còn thiếu một vài cao thủ khác của một số môn phái không có mặt ở đây.

Lão quay sang nhà sư ngồi trong góc, người gầy ốm như que củi, chân tay nhẵn nhéo:

- Thưa đại sư, có phải đại sư ở chùa Thiếu lâm đến đây hay không? Tại hạ chưa được biết đến quý tính cao danh, chẳng hay Không Minh đại sư...

“Bần tăng, các vị không biết là phải.” Vị cao tăng trả lời giọng nhỏ nhẹ nhưng thanh âm vang xa một cách kinh khủng:

“Bần tăng là Viên Giác, Chuồng môn đời trước của Thiếu Lâm Tự. Bần tăng đã không xuất hiện ra ngoài từ lâu.” “Viên Giác đại sư đây ư?” Tất cả mọi người có mặt đều kêu lên kinh ngạc:

“Chúng tôi đã nghe đại danh lão sư từ lâu, bây giờ mới có dịp được diện kiến. Nghe nói đại sư đã bế quan rồi cơ mà?” - Phải, bần tăng đã bế quan từ lâu, nhưng...

Mọi người hồi hộp chờ lão giải thích lý do, nhưng Viên Giác bỗng ngừng bật. Lý Long Vân sốt ruột hỏi:

- Thế tại sao đại sư lại có mặt tại chốn này?

“Chuyện cũng khá kỳ lạ.” Viên Giác đại sư thở dài nói.

Bần tăng đã bế quan từ lâu, mọi việc đều do Không Minh lo liệu hết. Cách đây mấy hôm vào khoảng canh ba, trong lúc đang ngồi tham thiền trong phòng, bần tăng nghe thấy tiếng gõ cửa, tiếng gõ mỗi lúc một gấp gáp. Bần tăng lấy làm lạ tự hỏi:

“Đã mấy chục năm nay trong chùa ai cũng biết bần tăng không tiếp xúc ra ngoài với bất kỳ ai, đến nỗi trên giang hồ nhiều kẻ đã nghĩ rằng bần tăng đã viên tịch đã lâu, mà sao lại có ai gõ cửa vào ban đêm thế này?” Thoạt đầu bần tăng không lên tiếng, song tiếng gõ mỗi lúc một dồn dập rồi có giọng nói rất cấp bách:

- Sư phụ, sư phụ, xin hãy mở cửa ra, có việc cần gấp lắm.

Bần tăng nghĩ chắc có việc quan trọng gì ghê gớm lắm nên các đệ tử mới phải đánh động như thế này. Bần tăng đành đứng dậy ra mở cửa, một vị sư còn ít tuổi lên ngay vào rồi quỳ xuống đất nói:

- Bẩm sư phụ! Xin sư phụ thứ lỗi cho. Vì có một chuyện rất hệ trọng nên đệ tử mới mạo muội thế này.

- Người nói mau đi. Sao, có việc gì vậy?

- Bạch sư phụ! Con được cử trông nom Tàng Kinh Các...

Các vị cũng biết bản tạng đã đóng cửa mấy chục năm nên đâu có biết mặt các nhà sư trong chùa. Lúc ấy nghe vị sư kia nói như vậy bản tạng liền đáp:

- Vậy thì sao? Hãy nói mau lên.

- Hôm nay con kiểm tra các sách vở trong thư viện, bỗng phát hiện ra bị mất cuốn Dịch Cân Kinh.

- Người... người nói sao, mất thật ư? Kể nào mà vào đây lấy được? Sao người không trình với Không Minh đại sư...

- Dạ, bẩm con cũng tính báo với đại sư, nhưng bên cạnh thấy gài một mẩu giấy...

Gã dứt lời, lấy ra một mảnh giấy nhỏ được viết rất rõ ràng đưa bản tạng. Bản tạng cầm lên đọc:

- Cuốn Dịch Cân Kinh này ta mượn, nhưng chỉ trao tận tay cho Viên Giác đại sư mà thôi.

Nếu người báo việc này cho bất kỳ ai, cuốn sách coi như bị hủy bỏ. Hãy đến hang Ngọc Linh nhận lại.

Ở dưới bức thư không thấy đề tên ai cả. Bản tạng lấy làm ngạc nhiên vô cùng, rồi chợt nhớ lại. Cách đây mấy chục năm, hồi bản tạng còn làm Chưởng môn, đã có một lão đại ma đầu lẻn vào chùa xin bản tạng cho mượn cuốn kinh ấy để về chữa thương. Bản tạng mở lòng từ bi nên bảo lão:

- Theo luật lệ của nhà chùa từ bao đời nay không cho ai được mượn sách mang ra khỏi Tầng Kinh Các cả, kể cả các sư trong chùa cũng vậy. Nếu thí chủ cần đọc, ta sẵn sàng để thí chủ ngồi đây đọc cho hết rồi lại để vào chỗ cũ, thí chủ thấy thế nào?

Gã không chịu và bản tạng đã buộc dùng đến võ công để giải quyết. Gã thua bỏ chạy, nhưng trước khi ra đi còn nói lại:

- Nhất định là ta sẽ lấy bằng được cuốn kinh ấy... ta đã nói, là sẽ thực hiện bằng được đấy! ...

Chuyện ấy đã qua lâu lắm rồi, không ai trong chùa biết việc này cả. Có lẽ hôm nay gã lại đến chăng? Vì thế mà bản tạng có mặt nơi đây gặp gỡ các vị...

Viên Giác đại sư chậm rãi nói:

Không khí trong hang lại im lặng hẳn xuống. Một lát sau, Lý Lâm bật lên tràng cười rồi nói:

- Có lẽ ở đây, ngoài Viên Giác đại sư ra, còn lại tất cả chúng ta đều không phải vì “việc cơ mật của võ lâm mà đến” mà là vì Liên Hoa bí lục mà thôi.

Hồng Thừa Nghiệp vốn người nóng tính, lão vặn lại Lý Lâm:

- Đây là ý của các hạ chứ không phải của bọn ta đâu nhé. Đừng có mà suy bụng ta ra bụng người.

Lý Lâm toan nổi nóng cãi lại thì Từ Dân Sinh đã dàn hòa:

- Thôi, chúng ta cũng không nên cãi vã với nhau làm gì. Đã lỡ đến đây rồi thì nên cùng nhau bàn định cách đối phó thì hơn. Rõ ràng là bọn ta đã mắc vào bẫy rồi đó. Theo thiên ý của tại hạ, chúng ta nên về ngay là thượng sách...

“Đừng có vội vàng thế! Đã cất công lên đến tận đây thì cũng phải đợi xem sự thể thế nào đã chứ.” Từ Dân Sinh bác lại.

- Đúng thế.

Một thanh âm cất lên từ ngoài cửa hang. Tiếng nói vừa dứt thì đã thấy một lão già xuất hiện chứng tỏ khinh công của lão đã đạt đến mức thượng thừa. Lão mặc một bộ đồ thụng màu xanh, da mặt nhăn nheo, chỉ có cặp mắt là sáng rực một cách lạ thường. Hiển nhiên là lão đã đeo mặt nạ để che giấu khuôn mặt thật của mình.

Viên Giác đại sư chấp tay lại nói:

- A di đà phật, có phải thí chủ chính là chủ nhân của những tám thiệp mời đó chăng?

Còn trường hợp của bản tạng...

“Phải, phải, phải...” Lão già lên tiếng. “Cũng chính lão phu bày mẹo đó, xin đại sư thứ lỗi cho, vì chỉ có cách ấy mới có thể mời đại sư lên đây hội kiến được...” “Người, người là ai, tại sao lại mạo danh Xích Như Lân lừa bọn ta lên đây?” Lý Lâm tức giận quát to.

“Lý Chương môn làm gì mà nóng nảy quá thế?” Lão già nói rất mềm mỏng:

“Rồi từ từ sẽ biết ngay thôi.” - Người thật là xảo trá, nếu là chính nhân quân tử thì hãy tháo bỏ mặt nạ ra, việc gì phải giấu giếm?

- Lão phu đã nói rồi, đừng có nóng, các vị được mời lên đây hẳn đã biết lý do gì chứ, nhưng thật đáng tiếc còn thiếu một vài vị không có mặt. Hà... Hà... Hà...

Lan Nhi khẽ nói với Dương Tôn Bảo:

- Lão già này chính là kẻ đã động thủ với má má bữa trước. Nhà người có nhận ra y không?

“Có, tại hạ đã nhận ra rồi.” Dương Tôn Bảo nói giọng căng thẳng:

“Lão chính là Đại Giáo chủ của Huyết Hồn Bang, cũng chính là kẻ đã sát hại song thân tiểu đệ. Chỉ có một điều là không biết mặt thật của lão mà thôi. Vô công của lão...” Dương Tôn Bảo toan nói tiếp, bỗng thấy Hồng Thừa Nghiệp quát to:

- Người không phải là Xích Như Lân, vậy người lừa bọn ta lên đây là nhằm mục đích gì?

“Tại sao người dám khẳng định lão phu không phải là Xích Như Lân?” Lão già bật lên tràng cười khả ố:

“Nhưng điều đó cũng không quan trọng gì mấy. Lão phu là...” Lão nói lấp lửng rồi lấy ra một mảnh giấy, rồi liệng về phía Hồng Thừa Nghiệp:

- Các hạ coi thử rồi sẽ biết.

Mảnh giấy rất mỏng và nhẹ, thế mà lão vận kinh lực vào đẩy khiến tờ giấy bay nhanh không thể tưởng tượng được, công lực của lão già đã đến mức siêu phàm.

Hồng Thừa Nghiệp cười nhạt, giơ tay ra đón lấy mảnh giấy. Nhưng không ngờ thủ pháp của lão già quái dị vô cùng. Tờ giấy chưa bay tới mà kinh lực đã tới trước.

Hồng Thừa Nghiệp không kịp chuẩn bị nên bị luồng kinh lực đẩy thối lui về phía sau ba bốn bước, thành thử chộp hụt tờ giấy. Mảnh giấy rớt ngay xuống đất, ngay trước mặt lão.

Lão già thấy thế cười sằng sặc, nói giọng giễu cợt:

- Không ngờ Chương môn của một bang hội lớn vô công lại kém cỏi đến thế.

Hồng Thừa Nghiệp then đỏ mặt lên, lão tức giận nói:

- Người... người thật là đê tiện, chẳng qua là ta không phòng bị đẩy thôi.

Lão già bỗng phẩy tay một cái. Tờ giấy dưới đất bỗng bay lên ngang tầm tay của Hồng Thừa Nghiệp.

- Xin mời Hồng Giáo chủ cầm lên coi thử.

Hồng Thừa Nghiệp lần này đã có kinh nghiệm, nên lão vận kinh lực vào đôi tay để đón mảnh giấy. Song chẳng thấy có gì khác lạ, lấy làm sượng sùng vô cùng. Lão liếc nhanh hàng chữ trên mảnh giấy, thấy đề:

“Thiên Hạ Đệ Nhất, Minh Chủ Vô Lâm”, thì cười gằn:

- Té ra nhà người tự nhận mình là Minh chủ vô lâm cơ đấy! Người đã được phong chức vị ấy từ bao giờ vậy?

- Từ ngày hôm nay, lão phu tin rằng lát nữa các vị sẽ công nhận thôi.

“Người dám tin chắc như vậy sao? Thật là tức cười quá. Thì ra người mời các vị Chương môn đến đây là để tôn xưng người là Minh chủ vô Lâm đấy phải không?” Lý Lâm nói bằng giọng giễu cợt.

- Đúng như thế.

Lão già áo xanh giơ hai tay lên vỗ ba cái. Từ ngoài cửa hang xuất hiện một gã đại hán trên tay cầm một cái khay trên có mấy chén trà đang bốc khói. Lão nói:

- Lão phu thật là thất lễ. Mời khách đến mà không đón tiếp cho chu đáo, xin các vị lượng thứ cho.

Lão quay sang nói với đại hán:

- Mời các vị dùng trà đi!

Tên đại hán trước tiên tiến đến trước mặt Viên Giác đại sư rồi cung kính nói:

- Đại sư là bậc cao tuổi nhất ở đây, vãn bối xin kính mời đại sư trước.

Viên Giác đại sư chẳng nề hà gì. Lão cầm ngay tách trà uống cạn sạch.

Gã đại hán lần lượt mời tất cả, song mấy lão kia chỉ cầm lên chứ không dám uống. Lý Lâm trong lòng nghi ngại vô cùng. Gã cho rằng bên trong âm trà, lão già đã bỏ độc dược để ám hại quần hùng. Lão liếc sang nhìn Viên Giác đại sư thấy đại sư vẫn trầm tĩnh như thường, lòng càng nghi hoặc, lão định cầm tách trà đưa lên miệng uống để tỏ mình không khiếp nhược, nhưng bỗng thấy Lý Long Vân quát lớn:

- Bọn ta không phải dễ gì mà người lừa gạt được đâu.

- Sao Lý Chưởng môn lại tầm thường đến thế? Chưởng môn coi Viên Giác đại sư có sao đâu nào?

- Đó là việc riêng của đại sư, bọn ta không uống là không uống.

Lão già không cười nữa. Lão nghiêm giọng nói:

- Thôi, như vậy là đủ rồi, lão phu đi thẳng vào đề. Chắc các vị cũng biết rằng tình hình của võ lâm đang rất lộn xộn, các môn phái thì lục đục nên võ học ngày càng suy đồi. Lại thêm một số sự việc gần đây:

việc mất tích của Vương Gia Thạch, Chưởng môn phái Võ Đang, vụ tàn sát gia đình Dương Tôn Long, rồi biết bao nhiêu sự việc khác nữa xảy ra khiến tình hình ngày càng lộn xộn. Điều đó là do võ lâm không có người đứng ra lãnh đạo, hướng dẫn để đưa vào quy củ, nề nếp. Vì thế lão phu mời các vị đến đây để bàn về việc đó. Phải có một người võ công thật cao siêu đứng ra tổ chức lại giới võ lâm để quy vào một mối, nếu không cứ tình trạng hiện nay thì...

Lão chưa nói dứt lời, Lý Long Vân đã nổi giận cắt ngang:

- Ai cho người tự đứng ra chủ trương vấn đề này! Người là bọn tà ma ngoại đạo, bọn ta đâu có thêm lý giải gì tới. Từ xưa đến nay, danh môn chính phái vẫn coi bọn người là kẻ thù bất cộng đái thiên. Người đừng có rườm lời nữa.

- Lý Chưởng môn ăn nói thật hồ đồ. Từ khi ta bước chân vào giang hồ đến nay chưa có ai dám ăn nói vô lễ với ta như thế đâu nhé. Người hãy nghe ta nói tiếp đây... Các người muốn toàn mạng sống thì hãy tôn xưng ta làm Minh chủ ngay bây giờ. Điều ấy thì cũng dễ dàng thôi, chỉ cần các vị mỗi người hãy tự nguyện uống một viên thuốc này. Nó chẳng gây phiền hà gì cho các vị đâu, chỉ có điều là hai tháng một lần phải uống tiếp một viên nữa, nếu không, hà... hà...

- Người coi khinh bọn ta quá lắm, ý người muốn bọn ta ra tay chăng?

"Các người đã phụ lòng tốt của ta." Lão già mỉm cười:

"Các người đã bị trúng độc hết cả rồi đây, chỉ trừ... chỉ trừ Viên Giác đại sư mà thôi." Mấy lão già kinh hãi, ai nấy đều vận thử khí lực, thấy vẫn không có gì là lạ cả. Lý Long Vân trầm giọng nói:

- Người đừng có dọa dẫm vô ích, bọn ta không sợ đâu.

- Thôi được, việc đó rồi người sẽ thấy, nhưng ta vốn là người quang minh chính đại nên trước khi lên làm Minh chủ võ lâm, ta cũng muốn để các người được thấy võ công của ta. Ở đây, võ công cao siêu nhất phải kể đến Viên Giác đại sư. Lão phu xin mời đại sư...

Lý Long Vân hiểu ngay ý của lão già. Lão muốn hạ Viên Giác đại sư để trấn áp quần hùng, bởi vì không ai ở đây có thể so sánh võ công với lão được.

Viên Giác đại sư từ nãy giờ không nói gì cả. Rõ ràng lão áo xanh muốn khống chế các chưởng môn ở đây phải làm theo ý lão. Nếu Viên Giác đại sư không thắng được lão già, hậu quả sẽ không sao lường được.

Viên Giác đại sư thấy trách nhiệm của lão quan trọng vô cùng. Việc này rất can hệ võ lâm các phái ... Nghĩ như thế, Viên Giác bèn nói:

- Ta chấp nhận giao đấu với thí chủ. Nếu thí chủ bị thua thì sẽ tính sao đây?
- Đại sư quả là người chu đáo lo xa. Nếu lão phu bị thua, tất nhiên các vị có thể ra khỏi đây một cách dễ dàng. Hơn nữa, lão phu sẽ đưa cho thuốc giải nữa...

Lý Long Vân giật mình. Lão thầm vận khí một lần nữa thì quả nhiên thấy có gì đó khác lạ. Lão kinh hãi không hiểu lão già kia đã hạ độc thủ bằng cách nào mà nhanh như vậy. Lão ghé vào tai một lão già bên cạnh:

- Các hạ có thấy gì khác thường không?
- Ta...ta...cũng...

Lão già kia ngập ngừng nói. Lão là một Trưởng lão của Cái Bang. Tuy không phải là Giáo chủ của Cái Bang, song lão là một người có võ công cao đứng hàng thứ ba trong bang hội này.

Lúc ấy lão già áo xanh nghe Viên Giác đại sư nói ra xong, lão đứng đĩnh bước ra giữa mọi người nói:

- Đại sư muốn giao đấu theo cách gì? Quyền hay chưởng?
- Thế nào cũng được, nhưng bần tăng nghĩ tốt hơn là dùng quyền pháp để tỷ thí vì đỡ nguy hiểm hơn.
- Đã tỷ đấu thì không nên phân biệt cái nào nguy hiểm nhiều, cái nào nguy hiểm ít.

Theo ý tại hạ thì... sử dụng bất kỳ thủ pháp nào cũng được, miễn là thủ thắng thì thôi.

- Cũng được, tùy ý thí chủ.

Dứt lời, Viên Giác đại sư từ từ bước ra. Tay trái nhà sư đưa thẳng, tay trái co lại bên hông theo thế Hiện Long Tàng Hồ (rồng xuất hiện, cộp ẩn mình) trông thật uy mãnh.

Lão già áo xanh ngược nhìn. Chiêu Hiện Long Tàng Hồ trông rất đơn giản, song vừa công lại vừa thủ rất là kín đáo, nhất là lại do Viên Giác, một hảo thủ võ công thượng thừa thì nó chứa đầy uy lực. Lão áo xanh bất ngờ bước tới bằng một cước bộ trông thật quái dị...

Lão vùng quyền đánh thẳng vào mặt nhà sư cực kỳ mau lẹ theo thế Minh Nguyệt Xuất Sơn (mặt trăng lộ ra khỏi núi). Nhà sư không chút nao núng, lão dùng bàn tay phải bấu vào tay của lão già áo xanh bẻ tay của gã ra ngoài, tay trái vùng ra theo thế Bách Điều Quy Sào (trăm chim bay về tổ). Lão già cười nhạt rứt tay về, ngay lập tức gã biến thành chiêu Yên Ba Giang Thượng nhằm vào yếu huyệt trên cổ của Viên Giác...

- Hay lắm.

Viên Giác bật lên tiếng khen. Mấy chục năm nay lão diện bích trong chùa để nghiền ngẫm những sâu xa trong võ công của bản phái, nên mỗi chiêu lão đánh ra tuy vẫn như những chiêu thức thông thường, song biến ảo và uy lực vô cùng. Viên Giác thấy lão áo xanh thân thủ nhẹ nhàng thì có lòng khâm phục. Hai người qua lại thoáng đã được năm sáu chục chiêu vẫn bất phân thắng bại. Mấy chưởng môn các môn phái vô cùng ngạc nhiên được chứng kiến cuộc tỷ đấu của hai cao thủ đứng ở đỉnh cao của võ lâm.

Họ tự thấy rằng võ công của họ còn dưới hai người một bậc và nếu không phải là Viên Giác mà là bất kỳ ai trong số họ chắc đã thảm bại về tay lão già từ lâu rồi. Lý Long Vân hiểu rằng cuộc đấu này rất quan trọng, lão đã hiểu lý do vì sao lão già áo xanh lại lừa Viên Giác đại sư lên đây. Nếu Viên Giác đại sư thảm bại, số phận của tất cả mấy vị chưởng môn kia đã quá rõ ràng. Đây là chưa kể chắc lão già còn mai phục rất nhiều cao thủ bên ngoài.

Dương Tôn Bảo cùng Lan Nhi phía trên vòm hang cũng đang hết sức hồi hộp theo dõi.

Gã bỗng thấy mấy lão chưởng môn phía dưới ngã lăn ra thì kinh hoảng. Hồi nãy lão già áo xanh đã nói bọn họ bị trúng độc tất cả, bây giờ mới thấy điều đó là đúng sự thật. Thật ra độc chất do lão già áo xanh sử dụng là Mê Hồn Hương. Tuy chỉ có tác dụng nhất thời nhưng cũng rất lợi hại.

Dương Tôn Bảo quay sang hỏi Lan Nhi:

- Cô nương, cô nương có thấy gì khác lạ không?

Lan Nhi lắc đầu:

- Không, ta không thấy gì cả.

Sở dĩ Lan Nhi và Dương Tôn Bảo tuy cũng hít phải Mê Hồn Hương, song cả hai người đều đã được uống Hồi Tâm Đơn và Cửu Chuyển Hoàn nên những độc chất ấy không làm gì nổi.

Bên dưới, Viên Giác và lão già áo xanh càng đấu càng quyết liệt. Dương Tôn Bảo ngạc nhiên nhận ra được một điều. Tuy võ công của lão áo xanh quái dị vô cùng nhưng những chiêu thức gã sử dụng thường là những chiêu thức trong Bạch Long Quyền. Gã nói với Lan Nhi:

- Cô nương coi, lão già đúng là đại sư bá của mẫu thân cô nương rồi. Võ công lão sử dụng...

- Đúng thế, ta cũng nhận ra ngay! Người xem kia!

Đúng lúc ấy, lão áo xanh hét lên một tiếng thật lớn. Viên Giác đại sư vừa sử dụng chiêu Bồ Đề Phiến Thủ (thủ pháp cái quạt sắt) đánh vào người lão áo xanh. Chiêu này thật mãnh liệt, song Viên Giác là người có lòng từ tâm nên ra tay hơi nhẹ một chút nên suýt nữa lão bị nguy. Lão áo xanh biết rõ chiêu này lợi hại, song về phần thủ thì lại không được trọn vẹn. Lão xòe bàn tay chặt thẳng vào đầu Viên Giác một cách hiểm ác. Lan Nhi suýt kêu lên thành tiếng. Đó là chiêu thứ hai mươi hai trong Bạch Long quyền pháp tên gọi là Phong Độ Thu Hải (gió vượt bể thu) vô cùng lợi hại. Đầu Viên Giác bị chẻ làm đôi như chơi.

Nhưng đại sư quả là không hổ với danh tiếng là người đứng đầu phái Thiếu Lâm. Viên Giác chấp hai tay lại đưa lên theo thế Song Khuyên Thử, một thế võ tâm thường nhưng vô cùng trịnh trọng, lão chẳng cần hóa giải, đối phương cũng tự hóa giải lấy. Lý Long Vân, Từ Dàn Sinh, Hồng Thừa Nghiệp tuy trúng độc nhưng vẫn còn tỉnh táo đều trở mắt nhìn khâm phục. Chỉ bằng một thế thông thường, Viên Giác đã hóa giải một cú đánh ác hiểm của địch.

Lão áo xanh phải bật lên tiếng khen. Lão quát to:

- Được lắm, hãy tiếp chiêu của lão phu đây.

Lão giơ bàn tay ra, lòng bàn tay bỗng biến thành màu đen. Mọi người xung quanh thấy thế hết hoảng la lên:

- Trời, Hồi Tâm Chưởng. Đại sư cẩn thận.

Viên Giác cũng thấy tình thế rất nghiêm trọng. Đại sư hơi cúi người xuống, hai tay để trước ngực vận Kim Cương thần công hộ thân, rồi từ từ đẩy song chưởng ra. Bàn tay đại sư cũng đang từ màu trắng bỗng chuyển dần sang màu đỏ.

“Bùng” một tiếng nổ lớn. Hai chưởng đụng nhau. Viên Giác lùi về phía sau ba bước, một dòng máu đen rỉ qua miệng.

Lão già áo xanh cũng bị dội ngược trở lại, mặt lão tái xanh, cặp môi thì run run, lão gượng nói:

- Hà hà... Đại Lực thần công của phái Thiếu Lâm lợi hại thật. Coi chiêu nữa của ta đây!

Viên Giác đại sư kinh hãi vô cùng.

Hồi Tâm Chưởng thật là ghê gớm. Cũng may là lão áo xanh chỉ mới luyện được ba thành, nếu không đại sư đã phải bỏ mạng rồi. Viên Giác chưa kịp định thần thì đã thấy lão áo xanh nhắm vào người mình phóng nốt một chưởng nữa. Lần này lão già tăng thêm một phần sức mạnh nữa. Viên Giác cố hết sức dùng đến bảy thành công lực đẩy xéo ra một chưởng. Lần này hai chưởng đụng nhau thật là ghê hồn. Tầng đá trước mặt Lan Nhi và Dương Tôn Bảo bị chưởng lực dội lên đánh vỡ tạo một khoảng lớn khiến chút nữa thì hai người bị rớt xuống. Dương Tôn Bảo kéo Lan Nhi lùi lại sợ lão già trông thấy. Viên Giác lại thối lui mấy

bước nữa. Máu từ miệng vẫn tiếp tục rỉ ra. Hiển nhiên dù có Kim Cương thần công hộ thân, lão vẫn bị nội thương rồi.

Lão áo xanh thấy hai chưởng vẫn chưa hạ được Viên Giác thì tức giận vô cùng. Lão nhìn Viên Giác đang cố vận công điều tức, rồi khế khẽ mép nói:

- Đại sư đỡ được một chưởng nữa của ta thì kể như câu chuyện hôm nay sẽ được xóa bỏ hết.

Lão dứt lời tiến lên một bước vận kinh vào hai tay đẩy tiếp một chưởng nữa.

Lần này, từ trên đỉnh đầu và lòng bàn tay lão, một luồng khói đen mờ mờ tỏa ra, hiển nhiên lão đã vận dụng hết sức để đánh một đòn quyết định.

Quả thật, Viên Giác đại sư tự biết mình khó chống nổi chưởng này. Lão đã bị nội thương, tuy không nặng lắm song không đủ khả năng chống đỡ được nữa. Viên Giác đặt hai tay lên ngực chỉ chờ chết.

Lúc đó, trên cao, Dương Tôn Bảo thấy rõ ràng Viên Giác không sao chống cự nổi lão già áo xanh một chưởng nữa. Gã quay lại bảo Lan Nhi:

- Cô nương, chúng ta hợp sức lại cứu đại sư đi. Không thì đại sư nguy mất.

Lan Nhi khen phải. Cô nắm lấy bàn tay Dương Tôn Bảo, hai người nhìn chăm chú theo dõi từng cử động của lão già áo xanh. Vừa lúc đó, lão già nhằm Viên Giác đẩy ra một chưởng.

Dương Tôn Bảo vội vận hết kinh lực, gã thấy một luồng nội lực ấm áp mạnh mẽ từ người Lan Nhi truyền sang nên mừng rỡ vô cùng. Nội lực của Dương Tôn Bảo lúc này không phải tầm thường, lại thêm sự góp sức của Lan Nhi nữa nên sức mạnh tăng lên đáng kể. Gã sử dụng Bạch Long Chưởng của Mỹ Hoa Nương truyền cho phóng xéo vào chưởng của lão già áo xanh.

Nguyên Bạch Long Chưởng là một tuyệt kỹ của Long Trì nữ hiệp xưa kia rất là lợi hại.

Chưởng phong thuộc loại âm nhu nên phóng ra không một tiếng động, đã đẩy chưởng lực của lão già áo xanh chệch sang một bên. Chưởng của lão già đá đánh trúng vào bức tường đá bên cạnh Viên Giác đại sư bễ một miếng lớn để lại vết bàn tay đen sì vẫn còn bốc khói trên tường.

Viên Giác đại sư định tâm chờ chết, bỗng thấy áp lực phía trước giảm hẳn đi rồi nghe đánh “bùng” một tiếng. Lão kinh ngạc vô cùng, không hiểu tại sao lão già áo xanh lại có thể đánh trượt.

Lão già áo xanh cũng ngạc nhiên không kém. Rõ ràng lão trọc này trúng chưởng đến nơi mà tại sao lão lại thoát được. Lão già áo xanh nghĩ bụng trong hang không ai có thể đủ sức đánh bật chưởng của lão được, hay là Viên Giác đại sư còn có một tuyệt kỹ nào nữa chăng?

Lão nghĩ như thế rồi trầm giọng hỏi:

- Té ra lão phu bị mắc lừa đại sư từ nãy đến giờ. Không ngờ đại sư lại giỏi che giấu đến như thế! Không hiểu thủ pháp đó tên gọi là gì nhỉ?

Viên Giác đại sư vốn bụng dạ thật thà, lão nói:

- Vô công thí chủ thật cao cường, bản tăng thật không sao bì kịp. Bản tăng có nghe nói đến Hồi Tâm Chưởng từ lâu, hôm nay mới được biết nó lợi hại chừng nào.

“Đại sư đừng có khiêm nhường như thế!” Lão áo xanh nói giọng chua chát:

“Ta những tưởng rằng mình là vô địch thiên hạ, không ngờ...” Thấy lão hiểu lầm, Viên Giác đại sư vội nói:

- Bản tăng đâu có muốn hơn thua làm chi, chỉ mong rằng thí chủ vô công cao cường tới mức ấy thì chớ nên làm việc ác mà mang tội...

- Thôi được, lão phu vốn không quen nghe người khác dạy bảo, song chuyện hôm nay lúc khác ta sẽ bàn tới. Ta... ta sẽ tìm ra tuyệt kỹ của đại sư.

Lão nói dứt lời đã quay mình phóng ra khỏi hang như một tia chớp. Viên Giác đại sư nghe bên ngoài có tiếng ai đó hỏi lão:

- Bẩm Đại Giáo chủ, sao không giết hết cho rồi? Tất cả đã sẵn sàng chỉ còn chờ lệnh...

- Thôi, chúng ta còn nhiều dịp khác, ta đã lỡ hứa rồi...

Trong hang lại trở nên im lặng. Viên Giác đại sư thở phào thoát nạn. Lý Long Vân kính cẩn nói:

- Võ công của đại sư thật không sao tả xiết. Bọn lão phu kính phục vô cùng.

Lúc này, Mê Hồn Hương đã mất tác dụng nên mấy lão thấy người vô cùng khoan khoái.

Viên Giác đại sư nói:

- Bần tăng đâu có chống chọi được với lão. Nếu không nhờ có cao nhân hỗ trợ cho thì đã bỏ mạng với Hồi Tâm Chưởng từ nãy rồi.

Lão nói đến đây ngừng mặt lên cao rồi nói tiếp:

- Bần tăng xin đa tạ cao nhân đã có lòng hỗ trợ. Xin kính mời tiền bối xuống đây cho bần tăng được vinh hạnh diện kiến.

Dương Tôn Bảo và Lan Nhi buông mình nhảy xuống. Viên Giác đại sư trợn mắt lên kinh ngạc. Đại sư vốn là người trầm tĩnh, bản chất của nhà tu hành vốn thâm trầm, thường không bị ảnh hưởng của ngoại cảnh, thế mà phải buột miệng kêu lên. Viên Giác nghĩ rằng người hỗ trợ cho lão phải là một cao nhân tiền bối, nào ngờ lại là hai đứa trẻ, một thiếu niên anh tuấn và một vị tiểu cô nương xinh đẹp. Lý Long Vân thì nhận ra ngay Lan Nhi, lão nhớ lại đã bị cô dùng một hòn sỏi dùng thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp đánh bật gương đi như thế nào, nên lão biết cô bé này vô cùng lợi hại. Nhưng lợi hại đến mức đánh chệch được chưởng phong của lão già áo xanh thì là điều lão không ngờ tới.

Viên Giác đại sư chấp tay lại nói một cách kính cẩn:

“Không ngờ, thật không ngờ là hai tiểu thí chủ đây. Bần tăng thật là dốt nát, có mắt cũng như mù. Mấy chục năm bế quan không ngờ võ công còn tầm thường quá.” Lão nói giọng thật là cay đắng:

“Thế mới biết võ học thật là bao la, không sao nói được.” Thấy lão có vẻ phiền muộn, Dương Tôn Bảo lựa lời an ủi:

- Bọn tiểu bối làm gì có võ công cao đến thế, chẳng qua là lão không phòng bị nên mới chịu nhường nhịn đấy thôi. Đại sư chớ lấy làm buồn.

Lan Nhi vẫn tính trẻ con, nhìn thấy Lý Long Vân, cô cười nói:

- Ông kia, bữa trước tôi có làm ông bực mình. Xin đừng giận nhé.

Lý Long Vân tuy tức giận trong lòng nhưng lão cố ghìm lại được. Lão cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Toàn là bậc tiền bối, chưởng môn các môn phái lớn mà đành thúc thủ để cho hai đứa nhỏ phải ra tay viện trợ thì còn gì là thể diện nữa. Lão thẹn thùng nói giọng khiêm tốn:

- Việc nhỏ đó, cô nương nói làm chi. Lão phu xin có lời cảm ơn cứu mạng. Còn tiểu thí chủ đây, lão phu cũng nhận ra rồi, có phải tiểu thí chủ là Vương Bột đã ra thi đấu cho phái Võ Đang hôm ở Mai Hoa Trang lần rồi không?

- Đúng vậy, tiền bối đã không lầm.

Dương Tôn Bảo lúc đó mới nhận ra mình vẫn còn cải trang.

Lý Long Vân mỉm cười:

- Lão phu biết tiểu thí chủ chẳng phải là Vương Bột gì hết. Chẳng hay cao danh thí chủ là chi, cho lão phu biết được chăng?

Dương Tôn Bảo nghĩ bụng lần trước tại Mai Hoa Trang mình có nghe Xích Như Lân nói một số vụ thâm sát trên giang hồ gần đây đều do gã gây ra. Hôm nay, mọi người đã mục kích tận mắt lão già áo xanh sử dụng Hồi Tâm Chưởng đã thương Viên Giác đại sư. Hơn nữa, Dương Tôn Bảo biết quá rõ Lý Long Vân là anh em kết nghĩa với phụ thân của gã. Nghĩ vậy, gã nói:

- Thừa sư thúc, chính cháu là Dương Tôn Bảo đây.

Lý Long Vân mừng rỡ kêu lên:

- Chính người là Dương Tôn Bảo đó ư? Vậy ra tất cả những lời đồn đại về người đều sai sự thật hết cả. Làm sao mà người lại thoát được...

- Hôm đó, gia gia sai cháu xuống hầm. Lúc ấy, cháu mới biết rằng dưới Dương gia trang còn có một đường hầm bí mật không biết được thiết kế từ bao giờ. Không hiểu sao sau đó cửa hầm bị lấp lại, mọi chuyện về sau, cháu không biết được thể nào nữa.

Dương Tôn Bảo liền kể cho Lý Long Vân nghe việc gã gặp bọn Vương Trí Nhân ra sao rồi gã đã thoát khỏi như thế nào. Nghe xong, Lý Long Vân mỉm cười nói:

- Thật là may mắn là ta đã tìm lại được cháu. Vậy là mọi chuyện đã rõ ràng. Người giết phụ thân cháu chính là lão già áo xanh đó, cũng là kẻ đã lấy được cuốn Liên Hoa bí lục. Chỉ có điều ta không hiểu được mẫu thân cháu hiện giờ ở đâu vì hôm đó không tìm thấy xác.

- Cái đó... cháu cũng không biết được.

- Ta cũng mừng là không ngờ võ công của cháu đã tiến đến chừng ấy. Tuy nhiên, cháu cũng chưa phải là đối thủ của lão già áo xanh đâu. Còn một khó khăn nữa là hành tung của lão rất bí mật, không sao dò được. Ngay cả bộ mặt thật của lão cũng chưa ai nhìn thấy nên...

Lão nói đến đây bỗng ngừng lại.

Dương Tôn Bảo biết Lý Long Vân không nói tiếp vì sợ làm nản lòng gã. Gã nói:

- Cháu biết lão là Đại Giáo chủ của Huyết Hồn Bang. Chính cháu đã từng bị bắt nên biết rõ.

“Sao, Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang à? Có nghĩa là Lý Quế Anh còn dưới lão một bậc.” Lý Long Vân ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, đúng như vậy đấy.

- Thế thì, đúng là một thảm họa cho võ lâm. Huyết Hồn Bang là một bang hội rất mạnh bao gồm rất nhiều cao thủ. Ngay Lý Quế Anh trên giang hồ cũng hiếm người có thể địch nổi mụ. Có chăng là sư phụ của cháu...

Viên Giác đại sư từ nãy vẫn ngồi im lặng lắng nghe câu chuyện, bây giờ mới lên tiếng:

- Hai thí chủ bây giờ có tính đi đâu chưa?

Lan Nhi nhìn Dương Tôn Bảo như hỏi ý.

Dương Tôn Bảo ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Có lẽ vẫn bồi trước hết đến Mai Hoa Trang gặp Xích lão gia thông báo cho lão gia biết tình hình nó nghiêm trọng như vậy. Sau nữa hỏi xem Xích lão gia có manh mối gì không?

- Bần tăng bây giờ cũng trở lại chùa thôi, để bàn với Không Minh sư đệ liệu tìm cách đối phó. Âm mưu của lão áo xanh đã quá rõ:

tiêu diệt những cao thủ để lên ngôi bá chủ võ lâm.

Viên Giác đại sư nói xong từ từ đứng dậy cáo từ.

Lý Lâm, Hồng Thừa Nghiệp và mấy lão già khác của Cái Bang cũng đứng dậy nói lời cáo biệt. Còn lại Lý Long Vân, Dương Tôn Bảo và Lan Nhi. Lý Long Vân nói:

- Bây giờ hai cháu cứ tự tiện đi tìm Xích lão gia. Ta cũng còn chút việc phải giải quyết nên không thể cùng đi được. Xong việc chúng ta sẽ gặp nhau tại Mai Hoa Trang.

Lan Nhi nói với Dương Tôn Bảo:

- Chúng ta phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, trời đã tối rồi. Lỡ lão già quay lại thì cũng rắc rối lắm đấy!

Hai người bước ra khỏi hang. Hồi nãy Dương Tôn Bảo thấy rất nhiều cao thủ ẩn nấp xung quanh mà bây giờ vắng lặng không còn một bóng người. Gã nói với Lan Nhi:

- Phải công nhận tổ chức của Huyết Hồn Bang rất là quy củ và chặt chẽ. Nhưng tiểu đệ thấy thật là lạ lùng là tại sao lão già đã bao vây các vị cường môn ở đây được rồi, không nhân dịp này mà sát hại hết đi, lại bỗng nhiên rút hết là nghĩa làm sao!

- Ta, ta cũng chẳng biết nữa. Chắc là phải có một điều gì đó... Ta nghĩ trước hết đi tìm chỗ nghỉ qua đêm đã, sáng mai hãy đi đến Mai Hoa Trang, người thấy thế nào?

- Tùy ý cô nương, tại hạ thì sao cũng được.

Họ đi chừng ba bốn chục dặm, đến một chỗ cây cối um tùm, bên trong có một bãi cỏ rộng bằng phẳng, Dương Tôn Bảo nói:

- Ta nghỉ ở đây được rồi.

Gã lẳng xăng chạy đi vớ một ít lá cây trải xuống đất cho Lan Nhi nằm. Lan Nhi nhìn gã, cô âu yếm nói:

- Người thật là một gã tiểu tử tốt bụng, ta thật cảm ơn người vô cùng...

- Cô nương, tại hạ đối với cô nương...

Gã toan nói tiếp song lại chẳng biết nói gì nên im bặt. Gã toan bước đi thì Lan Nhi bỗng hỏi:

- Người định đi đâu vậy?

“Tại hạ đi kiểm chỗ nằm.” Dương Tôn Bảo đáp.

- Người... người đừng đi đâu hết. Ta không muốn người rời xa ta, lại giống như lần trước.

Ý Lan Nhi muốn nhắc đến chuyện Dương Tôn Bảo lần ở trong rừng giao đấu với bọn Huyết Hồn Bang nên bỏ cô ở lại một mình. Lan Nhi dừng lời, cặp mắt long lanh nhìn Dương Tôn Bảo, cô nói tiếp:

- Người hãy nằm gần... gần ta...

Dương Tôn Bảo đỏ mặt lên. Gã không ngờ vị tiểu cô nương này lại quan tâm đến gã như thế. Gã khoan khoái ngả mình nằm xuống ngược mắt nhìn lên bầu trời đen thẫm, có vài ngôi sao long lanh. Dương Tôn Bảo nghĩ bụng:

“Bao giờ gã học được võ công, trả thù nhà xong, lại được cùng Lan Nhi rong chơi hưởng thú thanh nhàn như thế này thì hay biết mấy!” Gã chợt nghĩ đến gia cảnh của mình, song thân đều chết cả, bất giác mũi lòng...

Dương Tôn Bảo trần trọc không sao ngủ được. Gã nhìn sang phía Lan Nhi đã thấy cô đang yên giấc ngon lành. Vừa thiu thiu ngủ được một lát, bỗng Dương Tôn Bảo chợt bừng tỉnh. Nội lực gã sung mãn đến mức bất kỳ một tiếng động nào thật nhỏ cũng có thể phát giác được ngay. Hình như đâu đây có tiếng lá khô lay động bởi một kẻ có võ công cực cao.

Dương Tôn Bảo vẫn nằm yên nhưng mở hé mắt, chuẩn bị phòng sẵn. Quả nhiên một bóng đen từ đằng xa xuất hiện. Gã thấy bóng đen đứng quan sát một hồi lâu rồi thò tay vào túi.

Dương Tôn Bảo ngồi bật dậy. Vừa hay lúc đó vèo vèo mấy mũi ám khí đã bay thẳng về phía Lan Nhi. Thủ pháp phóng ám khí của kẻ lạ mặt thuộc vào loại cao thủ. Chỉ thấy cổ tay chỉ lay động một chút, mấy mũi phi tiêu đã bắn ra liền. Dương Tôn Bảo không kịp nghĩ ngợi gì nữa, gã phóng chưởng tạt ngang khiến mấy ngọn phi tiêu bay trệch cắm vào thân cây lút đến tận cán. Dương Tôn Bảo nhảy ra quát lớn:

- Các hạ là ai mà lại ám toán bọn ta.

Lan Nhi thấy động cũng vùng ngay dậy. Phía trước mặt họ là một gã thiếu niên người mảnh khảnh, mặt che ngang một mảnh vải chỉ chừa đôi mắt sáng rực.

Dương Tôn Bảo nhìn thấy chỗ mấy cây phi tiêu cắm vào thân cây, thấy một dòng nước màu đen rỉ ra, hiển nhiên là cây phi tiêu đã được tẩm một chất kịch độc. Gã rùng mình khi nghĩ nếu mình ra tay không kịp thì Lan Nhi chắc đã mất mạng rồi. Lòng giận sôi lên, gã nói:

- Tại hạ không hiểu thù có oán gì với các hạ mà các hạ nở ra tay ác độc đến như vậy?

Gã thiếu niên che mặt chẳng nói chẳng rằng cứ nhằm Lan Nhi phóng chưởng đánh tới.

Lan Nhi vội vàng nghiêng người né tránh. Chưởng lực của gã đánh trúng thân cây phía sau gây gục đổ xuống đánh rầm, chứng tỏ võ công của gã không phải tầm thường. Lan Nhi cũng tức giận vô cùng. Cô nói với Dương Tôn Bảo:

- Tiểu tử, ngươi đừng có can thiệp vào, để ta đối địch với hắn.

Lan Nhi múa song chưởng tấn công tên lạ mặt một cách ráo riết. Võ công của Lan Nhi được Mỹ Hoa Nương truyền thụ cho từ bé, nên phần biến hóa còn hơn cả Dương Tôn Bảo nữa, thế mà giao đấu với gã thiếu niên hơn trăm hiệp chưa phân được thua. Lan Nhi chỉ cố khắc chế gã, còn ngược lại gã lạ mặt toàn ra những đòn sát thủ. Dương Tôn Bảo tự hỏi không biết gã có mối hận thù gì với Lan Nhi mà ra tay độc ác đến như vậy. Mỗi đòn đánh ra đều nhằm vào những yếu huyệt trên người Lan Nhi. Võ công của thiếu niên vô cùng quái dị, chiêu số cực kỳ phức tạp. Thấy hai người giao đấu càng lúc càng ác liệt, sợ có chuyện không hay xảy ra, Dương Tôn Bảo nhảy vào giữa. Gã sử dụng Đại Cầm Nã Thủ của lão nhân truyền cho nắm vào cổ tay của gã thiếu niên. Quả nhiên, thủ pháp này vô cùng lợi hại, gã đã bắt được tay của gã lạ mặt, song thật bất ngờ tay gã lại mềm nhũn như một nắm bông dường như không có chút khí lực nào cả, nên gã đã rút tay ra được. Gã lạ mặt nổi giận hết lớn:

- Có phải ngươi cậy đông uy hiếp ta chăng?

- Các hạ đừng hiểu lầm, ta muốn các hạ dừng tay lại đã, cho biết đầu đuôi câu chuyện rồi hãy giao đấu tiếp cũng chưa muộn.

- Ta ... Ta ...

Gã lấp bắp không nói nên lời, bỗng gã vung tay lên một cái, sáu mũi phi tiêu từ trong ống tay áo bay ra, thủ pháp thật tân kỳ. Ba mũi phi tiêu bay về hướng Dương Tôn Bảo, ba mũi khác lại bay về phía Lan Nhi. Lại một điều, ba mũi phi tiêu đang bay về phía Dương Tôn Bảo bỗng đột nhiên đổi hướng bay về phía Lan Nhi. Thành ra một lúc Lan Nhi phải hứng chịu sáu mũi ám khí.

Tình hình này đúng là Lan Nhi không sao tiên liệu được. Cô chỉ gạt được ba mũi, còn ba mũi kia Lan Nhi không phản ứng kịp. Dương Tôn Bảo trong lúc nguy cấp lại sử dụng Đại Cầm Nã Thủ phóng tay ra chụp luôn được cả ba mũi ám tiễn ấy.

Thiếu niên bỗng hét lên một tiếng đau đớn nhảy lùi lại. Gã nói bằng giọng đầy căm phẫn.

- Ngươi ... Ngươi đã cứu thoát con tiểu nha đầu này ... Để xem ngươi còn có thể cứu mãi được không?

Gã nói xong tung mình nhảy đi mất dạng. Lan Nhi lúc đó mới hoàn hồn. Cô nhìn Dương Tôn Bảo bằng cặp mắt biết ơn rồi nói:

- Không có ngươi hôm nay ta đã chết rồi. Ngươi học được ở đâu môn võ công ấy?

Dương Tôn Bảo thuật lại cho Lan Nhi nghe việc một lão nhân truyền thụ võ công cho mình. Kể xong gã nói:

- Võ công của gã thiếu niên này cao thâm vô cùng, tiểu đệ và cô nương chưa chắc hạ nổi. Từ giờ trở đi phải hết sức cẩn thận mới được.

- Nhưng ta nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao gã thù hận ta đến thế. Từ xưa đến nay ta có bao giờ gây oán hận với ai đâu?

“Có thể gã nhận lầm cô nương với ai đó.” Dương Tôn Bảo nói.

Lúc đó, trời đã gần sáng, Dương Tôn Bảo cùng Lan Nhi quyết định lên đường. Chẳng bao lâu sau hai người đã đến được Mai Hoa Trang. Dương Tôn Bảo không sao nhận ra nơi này nữa. Quang cảnh thật điêu tàn.

Chỉ mới cách đây không lâu cỏ cây còn xanh tốt mà giờ đây sau khi bị bọn ma giáo đặt địa lôi âm mưu tàn sát quần hùng, cây cối đã bị thiêu rụi. Chỉ còn có ngôi nhà ở giữa là vẫn còn nguyên vẹn. Bên ngoài cửa đóng im ỉm. Dương Tôn Bảo đưa tay lên gõ cửa. Một lão quần gia già ló đầu ra hỏi:

- Hai vị định tìm ai ở đây?

- Chúng tôi xin hỏi Xích lão gia có nhà không ạ?

Lão già nhìn Dương Tôn Bảo bằng cặp mắt nghi ngờ, ý chừng thấy gã còn nhỏ tuổi mà đòi gặp chủ nhân. Lão hỏi:

- Cậu hãy cho ta biết quý danh để ta còn vào bẩm?

- Văn bối là Dương Tôn Bảo.

Chỉ một lát sau, lão già vui vẻ ra mở cửa rồi nói:

- Xin mời hai vị vào trong này, Xích lão gia đang đợi ...

Qua một cái sân rộng là tới một căn phòng được thiết trí rất đẹp, chứng tỏ chủ nhân là một người rất tao nhã. Vừa trông thấy Dương Tôn Bảo, Xích Như Lân đã chạy ra. Lão giang hai tay nói giọng rất hồ hởi.

- Thật bất ngờ với ta quá. Đi tìm kiếm cháu bao lâu nay tưởng chừng vô vọng, thế mà ...

Lão đập tay vào vai Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo cảm thấy một luồng nội lực rất mạnh lan truyền vào cơ thể. Tự nhiên theo phản ứng gã vận kinh lực lên chống lại. Xích Như Lân cười khà khà bật lên tiếng khen:

- Ngày nào ta đến cháu hãy còn bé tí, mà bây giờ công phu đã khá đến độ này rồi sao.

Thật không hổ là con cháu của Dương đại gia.

Dương Tôn Bảo cảm thấy hơi ngượng. Thật ra gã đâu có định thử công lực Xích Như Lân mà đó là phản ứng tự nhiên tự bộc phát ra thôi. Gã vội nói:

- Gia gia văn bối đâu có truyền thụ võ công cho văn bối đâu. Chẳng qua là ...

Gã bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Xích Như Lân nghe. Càng nghe, lão càng tỏ ra kinh ngạc vô cùng. Đợi cho Dương Tôn Bảo ngừng lời, lão nói:

- Thảo nào võ công cháu tiến đến chừng ấy. Vậy ra, cô nương này là sư muội của cháu.

Võ công của Mỹ Hoa Nương thiên hạ ít người sánh kịp ... Người thật may mắn lắm đấy.

Dương Tôn Bảo buồn rầu nói:

- Cháu thấy võ công mình so ra với thiên hạ chưa thấm vào đâu. Ngay đến một gã thiếu niên cháu mới gặp đây thôi cũng chưa chắc hơn được. Thêm nữa, so với kẻ thù của gia gia, cháu còn kém xa lắm.

- Người ... người biết hần rồi sao?

- Cháu chưa biết mặt thật của hần là ai cả. Song biết chắc lão là Đại Giáo chủ của Huyết Hồn Bang!

Ngừng một chút, rồi Dương Tôn Bảo nói tiếp:

- Vừa rồi, cách đây mấy hôm, cháu chứng kiến một sự việc vô cùng nghiêm trọng. Lão già ấy đã mời được mấy vị cường môn một số môn phái lên hang Ngọc Linh, có cả Viên Giác đại sư của chùa Thiếu Lâm cũng có mặt. Cháu và Lan Nhi nấp trên vòm hang mục kích tất cả. Nhưng không hiểu sao lão lại bỏ cuộc.

“Thế thì tình hình đã trở lên nghiêm trọng lắm rồi.” Xích Như Lân nói:

“Cháu có biết tại sao lão lại làm như vậy không?” - Cháu không rõ ạ?

- Có lẽ theo ta, lão đã luyện được Hồi Tâm Chưởng nên muốn trở lên vô địch thiên hạ, thống lĩnh võ lâm. Lão chắc còn e ngại một vài người mà thôi nên muốn thử xem công phu của lão thế nào. Bây giờ ... bây giờ

...

- Sư bá đã có trù định gì chưa?

- Cần phải tìm cho được Thất Cầm tiên sinh.

- Lão là ai vậy thưa sư bá?

- Người không biết được đâu! Thất Cầm tiên sinh vai vế ngang với Viên Giác đại sư, trước làm Bang chủ Cái Bang. Tiên sinh đã bỏ đi từ lâu, giao lại công việc cho Lữ Hồng Nghĩa trông nom cai quản bang hộ. Thất Cầm tiên sinh đã nổi tiếng giang hồ với công phu Lục Huyền Chưởng. Nhưng cái khó nhất bây giờ là không biết lão thực sự là ai cả ...

“Vãn bối nghĩ hay là võ lâm làm ngay một cuộc tấn công vào Tổng đàn của Huyết Hồn Bang.” Lan Nhi xen vào.

- Điều đó cũng không ổn. Làm như vậy trong khi chúng ta chưa biết chắc lắm, chỉ gây ra những ân oán không bao giờ dứt. Hơn nữa, Huyết Hồn Bang là một bang hội rất mạnh. Lý Quế Anh không phải là người tầm thường, lại nhiều độc thủ rất lợi hại. Mà chắc gì, cái lão Đại Giáo chủ đã có mặt ở đó ... Theo cô nương nói, Hồi Tâm Chưởng của lão cũng chưa chắc hơn Đại Lực thần công của Viên Giác đại sư, nên ...

Dương Tôn Bảo toan nói về việc gã với Lan Nhi đã phải hợp lực phóng chưởng cứu Viên Giác đại sư, song gã nghĩ sợ nói ra Xích Như Lân hiểu lầm nên lại thôi.

Xích Như Lân hỏi gã:

- Người đã có chủ định gì chưa?

- Vãn bối được Long Trì nữ hiệp chỉ điểm phải đi tìm Vương Song lão tiền bối ...

“Vương Song lão tiền bối ư?” Xích Như Lân kêu lên:

“Ta nghe nói trước khi tuyệt tích giang hồ, lão tiền bối ở đâu đó trên Ma Thiên Lãnh. Không hiểu giờ này tiền bối còn sống hay không? Người định đi kiếm lão hay sao?” - Vãn bối phải đi kiếm ông ấy. Nếu không may tiền bối đã qua đời rồi thì tính cách khác vậy. Thưa sư bá việc ở Mai Hoa Trang bữa trước ...

- À, sau khi bọn Huyết Hồn Bang đặt địa lôi nhằm hạ sát các cao thủ danh môn chính phái, tình hình các môn phái lộn xộn lắm, nhất là Võ Đang. Chưởng môn mất tích từ lâu, các môn đồ không ai chịu ai tranh giành ngôi thứ. Hôm trước tại đây nổ ra một trận ẩu đả giữa Thiết Đại Hùng, cao thủ đứng hàng thứ hai với Văn Thành Hiệp. Thiết Đại Hùng bị đã bại, sau đó một gã tự xưng Vương Bột, võ công rất cao mà lúc này ta nghĩ có thể là ...

Lão nhìn Dương Tôn Bảo như dò hỏi.

- Dạ, thưa sư bá ... Vương Bột chính là vãn bối.

“Võ công người đã đến mức ấy thì quả thực đáng mừng.” Xích Như Lân nói:

“Sau khi người bỏ đi thì hiện nay Văn Thành Hiệp vẫn tạm nắm quyền Chưởng môn. Các môn đồ không phục, song vẫn phải chịu vì võ công gã cao hơn hẳn những người kia. Các phái khác cũng vậy, nếu Lý Long Vân không về kịp ta e phái Thanh Thành cũng xảy ra lắm chuyện rắc rối ...” “Thưa sư bá ...” Lan Nhi ngồi yên từ nãy đến giờ mới lên tiếng:

“Sư bá có biết tin tức gì về má má tiểu nữ không?” - Ta cũng chưa có tin tức gì cả. Bây giờ tốt hơn cả là Dương tiểu tử nên đi tìm Vương lão tiền bối. Nếu may mắn lão còn sống, lão sẽ cho biết được lắm điều thú vị đấy.

- Thưa sư bá, từ đây đến Ma Thiên Lãnh có xa không ạ?

- Phải mất năm, sáu ngày đi ngựa, người xuống đây ta cho một cặp ngựa tốt mà đi đường. Nhớ, nếu không tìm được lão tiền bối, người hãy quay về đây ngay nhé!

Đúng như Xích Như Lân nói, đó là một cặp ngựa rất quý. Bụng thon, ức nở, chân dài, giống ngựa này ngày đi ngàn dặm không mệt. Dương Tôn Bảo từ tạ Xích Như Lân rồi cùng Lan Nhi nhảy lên mình ngựa phóng đi. Ngày đi, đêm nghỉ, một ngày kia gã tới một vùng rừng núi hoang vu, dường như chưa bao giờ có vết chân người bước tới. Dương Tôn Bảo dừng ngựa lại nói với Lan Nhi:

- Ta nghỉ ở đây một chút đi. Không hiểu nơi đây thuộc địa phận nào?

Lan Nhi ngoái quanh, phong cảnh thật là hoang sơ núi non trùng điệp, cây cối rậm rạp, cô nói:

- Chắc Ma Thiên Lãnh cũng ở đâu đây thôi. Chúng ta đi cũng được năm ngày rồi còn gì.

Xích bá bá nói đúng đấy, giống ngựa này không đâu có, nếu là loài tầm thường khác hẳn chúng ta phải thay ngựa rồi.

Hai người buộc ngựa vào dưới gốc cây. Con ngựa cứ dậm chân rồi hí lên không chịu bị trói. Dương Tôn Bảo nói:

- Quái lạ, mấy lần trước nó có như thế này bao giờ đâu. Chắc là phải có cái gì đây, ta lên núi thử xem.

Hai người theo một con đường nhỏ dẫn lên núi. Vách đá lởm chởm khó đi, càng lên cao lối đi càng khó khăn hơn bởi dây leo chằng chịt và những bức tường đá dựng đứng. Lên đến lưng chừng núi thì có một bãi khá bằng phẳng, phía bên kia là vực sâu thăm thẳm trông đến rợn người.

Dương Tôn Bảo chăm chú quan sát nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ một dấu hiệu gì chứng tỏ nơi đây đã từng có người đặt chân đến. Nhưng có điều lạ là con đường mòn dưới chân núi rõ ràng là do con người tạo nên. Gã nói với Lan Nhi:

- Tại hạ chắc chắn rằng người ta đã làm con đường này là có một mục đích gì đó. Có thể đâu đấy có người ở cũng nên.

“Nhưng họ làm để làm gì mới được?” Lan Nhi vặn lại:

“Người xem, đâu còn chỗ nào để lên cao được nữa, chỗ này là cùng đường rồi.” - Ví dụ như có một cao nhân nào đó ẩn cư ở đây thì sao? Chỗ này rất thuận tiện cho việc luyện võ, vừa kín đáo lại yên tĩnh, không bị kẻ khác quấy rầy.

- Thôi chúng ta cứ đi xuống thì hơn, nếu có cư dân thì họ phải ở dưới chân núi, phải tìm được người để hỏi thăm thì mới biết được. Mà ta cảm thấy có gì không ổn, lỡ có kẻ nào lấy mất ngựa thì...

Lan Nhi chưa nói hết câu bỗng có một tiếng cười rùng rợn vang lên. Dương Tôn Bảo giật nảy người.

Một bóng người từ trên một tảng đá cao nhảy xuống. Chẳng phải ai xa lạ, đó chính là lão già áo xanh, Đại Giáo chủ của Huyết Hồn Bang.

Lão đứng chắn trước mặt hai người, cất lên tràng cười man rợ rồi nói:

- Các người định xuống tìm ngựa kẻ ra cũng khá khôn ngoan đấy, nhưng đã muộn rồi ...

ha ... ha ... Biết điều thì đừng có chống cự vô ích, may ra ta còn chừa đường cho.

Dương Tôn Bảo cảm thấy tức giận vô cùng, lão già đứng đó, kẻ sát hại phụ thân gã.

Dương Tôn Bảo nói lớn:

- Người là ai, có dám xưng tên ra đây không? Người tự phụ là Đệ nhất võ lâm mà không bao giờ dám lộ khuôn mặt thật.

- Ha ... Ha ... Dương Tôn Bảo ngay cả sư phụ người Mỹ Hoa Nương trước mặt ta cũng không dám hống hách đến thế ... Người ... người thật to gan.

Dương Tôn Bảo giật mình. Sao lão già lại biết tên gã. Bởi vì đây là lần đầu tiên Dương Tôn Bảo mới gặp mặt lão.

- Đúng, ta là Dương Tôn Bảo đấy! Người có phải là kẻ đã đốt Dương gia trang hay không? Có phải người đã sát hại phụ thân ta? Người hãy trả lời đi.

- Ha ... ha ... Ta sợ gì mà không nói ra cho người biết nhỉ? Bởi vì ... người đâu có còn sống được nữa ... Ta, chính ta đã giết gia gia người đấy ...

Dương Tôn Bảo có nén giận, gã hỏi tiếp.

- Thế còn má má ta ...

- Ta cũng giết rồi, người thật là may mắn đã thoát chết khỏi tay ta, nhưng hôm nay thì chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.

Lão nói bằng một giọng vô cùng tàn ác. Dương Tôn Bảo hiểu rằng điều đó hoàn toàn đúng sự thật. Võ công của gã và Lan Nhi hợp lại làm sao mà chống được lão già này. Hơn nữa nơi đây vắng vẻ cô tịch, đừng hòng có người giải cứu.

Cầm chắc cái chết trong tay nên Dương Tôn Bảo lấy lại bình tĩnh. Gã chỉ ân hận một điều là chưa học được võ công đến nơi đến chốn để trả thù cho song thân. Dương Tôn Bảo hỏi:

- Người có thể cho ta biết có phải vì Liên Hoa bí lục mà người giết hại song thân ta không?

“Đúng như thế.” Lão già cười sằng sặc:

“Người có muốn xem cuốn sách một chút không?” Lão nói rồi rút từ sau lưng một cuốn sách đã ố vàng giờ lên nói.

- Gia gia người đã cố tình giấu giếm cuốn bí lục này nên ta buộc phải dùng đến võ công để cướp lấy. Ai có nó trong tay, người đó sẽ trở lên vô địch thiên hạ ... Ta cũng chẳng ngại gì mà không nói để người biết rằng, sở dĩ ta chưa lộ mặt trong giang hồ là vì còn phải chờ một thời gian nữa ta luyện đủ mười thành. Lúc đó thì chẳng còn kẻ nào địch nổi ta nữa.

- Tại sao lão lại biết ta ở đây?

- Đó là việc của ta, người không cần biết tới. Ta cũng tiếc cho người võ công cao cường mà hôm nay phải chịu mất mạng. Để cho người sống là một mối họa sau này ... Kể cả vị tiểu cô nương xinh đẹp này nữa, người đã biết quá nhiều nên không thể sống được ...

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên ta cũng mở lòng hiếu sinh cho người, nếu hai người chịu uống hoàn thuốc này và nói cho ta hay một điều.

- Lão muốn biết điều gì vậy?

- Cuốn Liên Hoa bí lục bị thiếu mất một trang chót. Chính vì thế mà ta đã cất công tìm kiếm người bấy lâu nay. Trang chót ấy hiện giờ ở đâu?

- Cuốn võ công ấy tuy của gia đình ta thật, song ta chưa bao giờ nhìn thấy! Gia gia ta cũng không tập luyện công phu này.

- Làm sao ta tin người được. Trang cuối cùng rõ ràng không phải bị xé rách, mà được lấy ra một cách cẩn thận ...

Lúc đó Lan Nhi vốn khôn ngoan, lanh trí, cô nghĩ ra một mưu để trì hoãn. Lan Nhi đoán rằng hẳn là trang cuối của Liên Hoa bí lục phải vô cùng quan trọng, vì thế lão già mới quyết tâm tìm bằng được. Nghĩ vậy Lan Nhi nói:

- Thôi tiểu ca, người còn giấu giếm làm gì nữa, đưa lão cho rồi.

Dương Tôn Bảo hiểu ngay. Gã làm bộ ngập ngừng.

- Nhưng ... nhưng lấy gì đảm bảo lão sẽ tha cho chúng ta ...

Lão già nghe thế ngoác miệng cười:

- Ta xem ra con bé có vẻ ngoan đấy. Ta ... hứa ...

- Tôi không tin ông được. Lỡ tôi chịu cho ông rồi, ông vẫn giết tội tôi thì sao?

- Hừ hừ ... người muốn thế nào?

- Vị tiểu cô nương đây không có liên quan gì đến lão, hãy để cô ta đi. Còn tại hạ, lão hãy đưa hoàn thuốc của lão cho tại hạ uống ... Sau đó tại hạ sẽ mang đến cho lão trong vòng nửa tháng nữa.

- Người có biết đó là thuốc gì không?
- Tại hạ biết đó là một loại độc dược, nếu không có thuốc giải sẽ chết một cách thê thảm.
- Ha ... ha, người thật thông minh đấy.

Lão áo xanh có vẻ khoái trá. Lão gật gù nói:

- Được, người hãy uống viên thuốc này trước đi, ta sẽ tha vị tiểu cô nương của người.

Lão lấy ngón tay kẹp viên thuốc rồi búng một cái. Viên thuốc bay thẳng tới trước mặt Dương Tôn Bảo. Gã đưa tay đón lấy, Lan Nhi kêu lên:

- Tiểu ca, người đừng có uống. Ta với người hợp sức lại giao đấu với hắn đã chắc gì lão đã giành phần thắng ...

Lão già nghe thấy thế nổi giận:

- Con tiểu nha đầu này vẫn còn mơ tưởng đối địch với ta. Người còn nói nữa, đừng trách lão phu đấy.

Dương Tôn Bảo trong lòng đã có chủ ý. Đã thấy mấy lần uống phải chất độc mà chẳng hề hấn gì, thì đoán rằng Hồi Tâm Đơn là một loại thuốc kỳ diệu nhất. Ngay cả da của con ếch một loài vật đứng đầu các chất độc cũng bị Hồi Tâm Đơn hóa giải, huống chi là thuốc của lão già áo xanh tuy có lợi hại nhưng chắc gì đã làm hại được gã. Kể về độc chất trong thiên hạ thì không ai bằng được Lý Quế Anh mà Dương Tôn Bảo cũng đã từng uống phải, song gã vẫn thấy như thường. Chính vì vậy, Dương Tôn Bảo mới lập mưu kế cứu Lan Nhi vì gã biết rằng võ công của lão già vô cùng ghê gớm.

Dương Tôn Bảo nói với Lan Nhi:

- Cô nương đừng lo gì cho tiểu đệ cả. Cô nương cứ việc ra đi.
- Không, ta nhất quyết ở lại đây cùng người, dù có thế nào ...

”Hay cô nương vẫn chưa tin lão phu lợi hại. Lão già nói:

“Nếu trong ba chiêu cô nương đỡ được thì ta sẽ để cho các người tự do đi ...” - Lão có chắc như vậy không?

- Ta là bậc tiền bối vô lâm há lại nuốt lời với tụi trẻ nít như người?

Dương Tôn Bảo định tự đấu với lão thay cho Lan Nhi, gã sức nhớ đến chiêu Đại Cầm Nã Thủ của lão nhân truyền thụ cho gã để thách đấu Hoàng Cực lão nhân. Gã định nhảy ra, nhưng đã thấy Lan Nhi bước tới gần lão già toan động thủ. Dương Tôn Bảo sức nhớ ra một điều. Gã giơ tay lên nói:

- Hãy khoan, cô nương dừng lại, tại hạ có điều muốn nói.

Lan Nhi ngạc nhiên định hỏi, thì Dương Tôn Bảo nói tiếp:

- Cô nương không chống lại lão ba chiêu đâu. Tại hạ nhớ ra lão là ai rồi.

Lão già trầm giọng hỏi:

- Người biết ta là ai ư? Hãy nói ta nghe xem!
- Lão là đại đệ tử của Long Trì nữ hiệp, là đại sư huynh của Vương Ngọc Yến!
- Hà ... hà ... Người đã biết khá nhiều rồi đấy.

Lúc đó, Lan Nhi cũng sức nhớ ra Dương Tôn Bảo đã kể cho cô nghe chuyện gã gặp Long Trì nữ hiệp ở đường hầm. Như vậy lão là đại sư bá của má má cô. Vì thế Bạch Long Quyền của cô đối với lão chỉ là trò trẻ con.

Lão già nheo mắt nhìn Dương Tôn Bảo và Lan Nhi bằng ánh mắt độc ác. Lão nói:

- Tất cả những điều các người nói đều đúng cả, nhưng việc đó chỉ càng tăng thêm sự bất lợi cho các người mà thôi. Hôm nay ta quyết không tha hai người được, đó là tự các người đâm đầu vào chỗ chết, đừng có oán thán gì nữa chứ!

Trong lòng Dương Tôn Bảo dâng lên một nỗi căm hờn khôn tả. Lão là kẻ thù sát phụ thân gã đứng đó, dù biết rằng sức mình không địch nổi, gã cũng quyết một trận sống mái.

Gã chỉ hơi do dự vì nghĩ đến Lan Nhi mà thôi, nhưng xem ra Lan Nhi dù thế nào cũng nhất quyết không bỏ gã. Nghĩ vậy Dương Tôn Bảo nói:

- Lan cô nương, chúng ta chẳng còn con đường nào khác đâu? Dù có phải chết cũng phải quyết đấu với lão tới cùng.

Lan Nhi nhìn gã khẽ gật đầu, cô nói với lão già:

- Lão thật mất hết tính người. Hôm nay, chúng ta quyết một trận sống mái với lão.

“Được!” Lão già mỉm cười. “Các ngươi làm cho ta thích thú đấy. Chưa có kẻ nào gặp ta mà dám nói hỗn xược như vậy cả. Các ngươi là hậu bối hãy ra chiêu trước đi.” Dương Tôn Bảo và Lan Nhi cùng một lúc xông vào. Dương Tôn Bảo biết mình và Lan Nhi cùng một môn phái với lão nên giao đấu với lão thì quả thật là trùng chọi với đá. Lão còn là sư huynh của Vương Ngọc Yến, mẫu thân của Mỹ Hoa Nương, thì võ công của hai người đấu có thâm thập gì. Nhưng gã và Lan Nhi đã lâm vào bước đường cùng rồi, biết làm sao hơn.

Dương Tôn Bảo từ từ tiến đến, tay trái duỗi thẳng ra để tóm tay đối phương, hữu chưởng đánh mạnh từ phái sau ra trước tại nơi huyệt Đại Nghinh theo lối Quỷ Vương Bát Phiến (vua quỷ phẩy quạt), còn Lan Nhi tung chân đá theo thế thứ ba mươi sáu của Bạch Long Quyền, khí thế vô cùng lợi hại. Chỉ thấy lão già đưa tay quay một vòng tròn theo thế Thiên Thủ Như Lai đã hóa giải một cách nhẹ nhàng thế tấn công nguy hiểm của Dương Tôn Bảo và Lan Nhi. Lão biến ngay quyền thành trảo, tay trái chụp vào yết hầu của Dương Tôn Bảo, tay phải chụp vào bả vai của Lan Nhi, thủ pháp cực kỳ quái dị.

Dương Tôn Bảo hoảng sợ vô cùng. Gã chẳng hiểu thế đánh của lão già thuộc chiêu thức gì. Cũng may võ công của gã cũng thuộc vào hàng cao thủ nên kịp nhảy sang một bên tránh được. Lan Nhi tuy cũng tránh kịp, nhưng bả vai đã bị tay lão già xé rách một miếng.

Cả hai đều khâm phục lão vô cùng. Lý Quế Anh là một đại cao thủ mà Dương Tôn Bảo còn cầm cự được ngót ba chục chiêu, thế mà với lão, cả hai người hợp sức lại mới có một chiêu đầu đã suýt toi mạng. Gã cùng Lan Nhi hết sức chống đỡ, nhưng càng đánh càng thấy võ công của lão vô cùng biến ảo khôn lường.

Các thế công liên hoàn của Bạch Long Quyền đâu phải tầm thường mà lão hóa giải rất dễ dàng như thò tay vào túi lấy đồ vậy. Hai tay lão sử hai loại quyền pháp khác nhau. Dương Tôn Bảo biết đó là một tuyệt kỹ có tên gọi Phân Tâm Nhị Thế, trên giang hồ khó có người nào luyện được. Dương Tôn Bảo nghĩ ra một cách, gã nói với Lan Nhi:

- Lan cô nương, chúng ta hãy sử dụng Nhất Tâm Quyền Dã Di.

Lan Nhi hiểu ý gã, cô nhảy sang một bên sử chiêu Thối Thư Nhị Linh, Dương Tôn Bảo cũng sử chiêu đó song theo cách ngược lại.

Ta nên biết đây là một thế đánh rất lợi hại, nếu kẻ nào sử dụng được một cách thuần thục thì uy lực vô cùng. Lão già thấy hai người đối đấu pháp thì cười gằn lên một tiếng. Lão cũng thay đổi đấu pháp, quyền biến thành chưởng, huyền ảo chấp chùng bao trùm hai người.

Lão cố tình dồn hai người về một phía gần tới hang vực. Dương Tôn Bảo đâu có để ý đến chuyện đó, gã còn đang mãi chống đỡ, lúc phát hiện ra mình đang đứng sát mép vực thì toát mồ hôi lạnh.

Bỗng lão già quát lớn:

- Hãy coi chưởng ta đây.

Lão xòe bàn tay ra, một màu đen xì xuất hiện giữa lòng bàn tay lão. Dương Tôn Bảo vội kêu to:

- Lan cô nương hãy nhảy qua một bên đi, đừng đối chưởng với lão.

Lan Nhi nghe thấy gã nói thế cô rún mình theo thủ pháp Nguyệt Cư Thương Hải (trăng mọc trên bề mặt mênh mông) nhảy vọt sang bên trái.

Dương Tôn Bảo thì không kịp, gã đành vận chưởng đẩy ra chống lại.

“Bùng” một tiếng, Dương Tôn Bảo bị đánh văng lên cao mấy trượng bay vọt sang phía bên kia của khe núi rồi rớt xuống. Gã thấy nhộn nhạo trong người không sao thở được.

Nhưng gã đâu biết rằng nội lực trong người gã cùng các chất độc vẫn còn trong cơ thể bị chưởng lực kích thích tự động phát huy đề kháng nên gã không bị nội thương gì cả. Dương Tôn Bảo bay vút lên cao rồi rớt xuống vực sâu đen ngòm ngay sát vách đá. Trong lúc đang rơi, gã bỗng quơ tay nắm được vào một cái rễ cây mọc từ trong núi trời ra, nên bị treo lủng lẳng ngay giữa chừng. Không biết vực này sâu bao nhiêu vì phía dưới tối đen không thể nào nhìn thấy gì cả. Dương Tôn Bảo đâu có nghĩ đến bản thân, gã mà chỉ lo không hiểu Lan Nhi có bị làm sao không. Dương Tôn Bảo thấy lão già đứng ở miệng vực ngó xuống dưới cất tiếng cười nghe thật rùng rợn, rồi cất tiếng nói:

- Dương Tôn Bảo, thế là hết đời rồi chứ! Ha ... ha ... Để ta giải quyết con nhỏ này nữa là xong.

- Người làm gì mà tự đắc sớm thế?

Một thanh âm cất lên kèm theo một tiếng cười thật chói tai. Dương Tôn Bảo nhìn lên thấy bóng một người không biết từ đâu nhảy xuống đứng trước mặt lão già. Gã nghe người kia nói:

- Người là một bậc võ lâm tiền bối mà lại ra tay với một cô bé này, không sợ thiên hạ chê cười hay sao? Ta thiết tưởng nhục nhã đến thế thì chết đi cho rồi.

“Người là ai!” Tiếng lão già tức giận nói. “Người không lấy chúng làm gương hay sao mà dám cản trở ta.” - Ta là kẻ chỉ thích bênh vực những người yếu thế, người hà tất phải hỏi tên họ ta làm chi.

Lúc đó Lan Nhi tuy tránh được chưởng phong của lão già, song người cũng ngậy ngất không sao chịu nổi. Lão già cũng không khỏi sững sờ khi thấy Lan Nhi vẫn bình yên vô sự.

Đó là điều vượt quá sự tiên liệu của lão. Hồi Tâm Chưởng đã đánh trúng ai thì khó có thể toàn mạng. Tuy không đánh trúng trực diện, song chỉ cần lướt qua cũng đủ để đối thủ mất sức chống đỡ, huống hồ Lan Nhi chỉ là một cô gái nhỏ tuổi, làm sao so sánh được với nội lực của Viên Giác đại sư. Lão già không trả lời quá nhân, lão quay sang nói với Lan Nhi:

- Không ngờ Mỹ Hoa Nương lại có đứa con gái nội lực ghê gớm đến thế! Ta có lời khen người đó.

Lan Nhi cũng không hiểu được lý do tại sao cô lại thoát chết, cứ đứng ngây người ra.

Bỗng nhiên cô nghe quá nhân nói:

- Tiểu nữ, còn chờ gì nữa mà đi cho rồi. Có ta ở đây người đừng lo ngại gì cả.

Lan Nhi nghe giọng quá nhân quen quen. Cố nhìn kỹ mới nhận ra đó là Vô Danh lão nhân. Lan Nhi vội vàng nói:

- Đa tạ lão tiền bối, tiểu nữ xin cáo biệt.

Cô nói xong, chạy như bay xuống núi, cặp mắt đỏ hoe. Cô đã trông thấy Dương Tôn Bảo bị lão già phóng chưởng đánh văng xuống vực. Trong lòng quyết chí trả thù, song việc cần nhất là phải đi tìm má má cái đã. Nghĩ vậy Lan Nhi gia tăng cước lực đi cho mau, sợ lão già mà đánh thắng được Vô Danh lão nhân thì nguy.

Sau khi Lan Nhi đi khỏi, lão già nổi giận đùng đùng. Sở dĩ lão không tìm cách ngăn cản vì sợ nếu cô ở lại hợp sức với lão già này thì cũng rắc rối. Lúc đó Vô Danh lão nhân thông thả nói:

- Ta đã nghe người đối đáp với hai kẻ hậu bối kia, nhưng ra tay không kịp, không ngờ người đã gây ra nhiều nợ máu trên chốn giang hồ. Người đích thực là ... Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang phải không?

- Lão già kia, hôm nay ta quyết không tha người đâu. Hãy coi chưởng của ta.

Lão lùi một bước. Lần này thì cẩn thận hơn, lão từ từ đẩy song chưởng ra.

Vô Danh lão nhân cũng biết chưởng lực của lão già vô cùng lợi hại. Chỉ thấy áo ngoài của lão căng phồng lên, kinh lực chưa phát ra mà xương cốt của lão đã kêu răng rắc. Rồi có tiếng ù ù như sấm động, hai chưởng

đụng nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn. Dương Tôn Bảo ở giữa lưng chừng núi cũng bị kinh khí tạt xuống đầu thôi là đủ biết nội lực của nhau thế nào rồi. Vô Danh lão nhân nói lớn:

- Khá lắm, cả trăm năm nay ta mới gặp một đối thủ như ngươi. Tiếp chiêu nữa của ta đây.

Vô Danh lão nhân râu tóc dựng đứng, lần này lão vận đủ cả mười thành công lực đánh ra. Một luồng khí màu hồng từ trên đầu lão bốc lên.

Lão già áo xanh nhìn thấy thế giật mình. Lão biết tuyệt kỹ Tử Hà thần công của Vô Danh lão nhân luyện tới mức độ thượng thừa. Công phu này khi vận công có khói bốc lên ở đầu là đã đạt mười phần hỏa hầu, sức mạnh vô cùng ghê gớm nên lão không dám xem thường. Lão biết rằng khi đã sử dụng tới chiêu lực để đấu với nhau là đã đến giai đoạn một mất một còn. Thông thường các cao thủ ít khi dám đấu chiêu với nhau khi chưa biết chắc nội lực của đối phương. Chỉ khi nào lâm vào tình trạng bất buộc, họ mới dám sử dụng tới. Vô Danh lão nhân hẳn rất tự tin vào nội lực của lão vô cùng nên mới dám ra tay quyết liệt như thế.

Lão già trầm người xuống, chiêu tâm hướng về phía trước, hai tay từ từ đưa ra. Lần này thì không có tiếng nổ nào cả. Hai luồng chiêu lực đụng vào nhau im lặng như hút chặt lấy. Hai người cứ dồn hết nội lực vào bàn tay, liên tiếp phóng chiêu ra.

Lúc đó Dương Tôn Bảo thấy phía trên im lặng, gã nghĩ là mọi người đã bỏ đi rồi. Gã loay hoay chưa biết làm cách nào để leo lên vì vách đá trơn trượt nhẵn bóng. Bỗng “phụt” một tiếng, cái rễ cây không chịu nổi sức nặng của gã, Dương Tôn Bảo rơi vùn vụt xuống phía dưới. Gã cầm chắc cái chết trong tay nên nhắm mắt lại. Cũng may cho gã, gã rơi trúng một hồ nước bên dưới, lao tuột xuống tận đáy. Nước hồ lạnh một cách kinh khủng khiến cho toàn thân gã lạnh buốt như bị ướp đá. Gã đập chân nhoi lên rồi leo lên bờ, người vẫn còn run bần bật. Gã bỗng thấy một luồng khí nóng từ đầu đến bốc lên đến huyệt Đan Trung. Dòng nước lạnh đã làm độc chất của con ếch trong mình gã tự động phát sinh khiến gã cảm thấy khoan khoái. Gã ngược mặt nhìn lên chỉ thấy một khoảng sáng ở trên cao. Đúng lúc ấy, ở phía trên hai cao thủ vẫn đang thi triển nội lực.

Một lát sau bỗng lão già thối lui mấy bước, miệng rỉ ra một dòng máu đen. Vô Danh lão nhân thì mặt tái xanh nhưng vẫn đứng yên chỗ cũ. Hiển nhiên nội lực Vô Danh lão nhân có nhỉnh hơn lão già một bậc.

Lão già cảm hận vô cùng. Lão nghiêng răng nói với Vô Danh lão nhân.

- Mỗi hận hôm nay ta thề sẽ trả, ngươi hãy nhớ lấy điều đó.

Lão toan phóng mình xuống núi thì Vô Danh lão nhân đưa tay ngoắc lại rồi nói:

- Chưa! Ngươi chưa đi được đâu. Hãy đưa cái vật giấu sau lưng ngươi cho ta đã.

“Ngươi tưởng rằng có thể uy hiếp được ta chăng?” Lão già gằn giọng nói - Ta không uy hiếp ngươi. Song ta biết rõ ngươi có mang theo trong mình. Nếu ngươi nhất định không đưa ra, ta bất buộc phải động thủ đấy.

Lão già cười nhạt rồi đột ngột đưa hai ngón tay ra đâm vào ngực Vô Danh lão nhân.

Vô Danh lão nhân tránh được. Lão bước lên một bước, dùng tay phải chặt vào xương tỳ bà bên trái của lão già thủ pháp vô cùng mau lẹ. Lão già hơi co tay lại, người xoay nghiêng sử chiêu Độc Long Hồi Bộ đánh vào huyệt Cực Tuyền dưới nách lão nhân. Bị điểm trúng huyệt này tức thì người co rúm lại, đau đớn khôn cùng, thân bại danh liệt ngay tức khắc. Chỉ có những bậc võ lâm cao thủ mới sử dụng được chiêu này vì khoảng cách quá gần nếu đánh không trúng thì rất nguy hiểm. Vô Danh lão nhân cũng bị bất ngờ. Lão không nghĩ lão già lại dám sử dụng chiêu ấy nên nhất thời lúng túng, tuy tránh được chiêu đó song cũng không làm gì được đối phương. Hai bên qua lại ba mươi chiêu chưa phân thắng bại. Lão già sử dụng Liên Hoa quyền, còn Vô Danh lão nhân sử dụng Vô Ảnh Chuông đối địch.

Dần dà Vô Danh lão nhân chiếm được thượng phong. Lão là bậc tiền bối võ lâm nên đã nhận ra Liên Hoa Quyền là một công phu tối thượng, song lão già chưa luyện được đến nơi đến chốn. Vô Danh lão nhân uy hiếp ráo riết, quyền chuông biến hóa khôn lường, khiến lão già càng ngày càng lúng túng.

Vô Danh lão nhân bỗng hét lên một tiếng, lão sử chiêu Kim Thiên Thoát Xác, tay tả đánh vào ngực lão già, thật ra đó là hư chiêu. Vô Danh lão nhân đợi lão già nghiêng người né tránh, lão vươn tay phải ra chụp vào

sau lưng lão già theo thủ pháp Kim Ưng Trảo rất là lợi hại.

Lão già kêu to lên một tiếng nhưng hơi chậm một chút. Vật giấu sau lưng lão đã bị lấy ra, song Vô Danh lão nhân cũng không kịp né tránh. Lão già xoay người tung chân lên đá thật đẹp mắt theo thể Liên Hoàn Bát Cước. Vật trong tay Vô Danh lão nhân rớt xuống vực.

Hai lão đều ngẩn ngơ đứng ra gần miệng vực dòm xuống.

Vào chính lúc đó, ở phía dưới, Dương Tôn Bảo đang loay hoay tìm cách leo lên. Gã bỗng nghe một tiếng “bộp” của vật gì đó rơi bên cạnh mình ...

8. Chương 8: Lặn Ra Đầu Mối

Lại nói về Mỹ Hoa Nương, khi trở về Đào Hoa Sơn không thấy Lan Nhi và Dương Tôn Bảo thì kinh sợ vô cùng. Chưa bao giờ Lan Nhi đi đâu mà không báo trước. Lạ lùng hơn, Dương Tôn Bảo tuy còn nhỏ tuổi, song tính tình cẩn trọng không hành động tùy tiện bao giờ.

Vậy thì chúng đi đâu? Hay đã gặp phải cường địch. Võ công của Lan Nhi và Dương Tôn Bảo kể ra cũng đã vào hạng cao thủ trên giang hồ, nhưng tính nết còn trẻ con, chưa được lịch duyệt nên rất dễ sa vào cạm bẫy, mà võ học thì bao la biết đâu mà lường.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mỹ Hoa Nương trong lòng càng lo lắng. Quanh đây cả trăm dặm không có một bóng người lai vãng, chỉ duy nhất có một nơi thị tứ đông đúc dân cư tên gọi Kim Lăng. Hay là chúng mãi vui nên tới đó? Mỹ Hoa Nương quyết định tới để tìm rõ thực hư.

Vùng này tuy địa thế quanh co, song Mỹ Hoa Nương đã quen đường lối nên đến Kim Lăng không mấy khó khăn.

Quả nhiên đó là một thị trấn sầm uất, từ xa đã thấy đông đúc và náo nhiệt vô cùng.

Mỹ Hoa Nương mãi ngẩn nhìn phố xá nên quên mất cách ăn mặc của mình trông hơi khác mọi người. Mỹ Hoa Nương vội đến nơi bán quần áo mua một bộ, mặc vào trông ra dáng một mệnh phụ phu nhân, cực kỳ xinh đẹp. Đường phố tấp nập người lại qua, hàng quán san sát nhộn nhịp nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng người nào thuộc giới võ lâm. Phía trước một dãy hàng quán bán đủ thứ đồ, là một hán tử trung niên đang ngồi bên đường hành nghề bói toán.

Gã trông không có dáng vẻ gì là một thầy bói cả, vì vóc người khá to lớn, duy chỉ có cặp mắt là bị mù. Mọi người đang buôn bán ồn ào thì bỗng chạy dạt cả ra, một gã cầm nhon cười một con ngựa xám phóng như bay bất chấp nơi đây đông đúc người. Gã vừa quát ngựa vừa la hét:

- Tránh ra, nếu không thì ráng chịu đấy.

Con ngựa của gã phi tới trước mặt Mỹ Hoa Nương thì lao vào một quán của bà cụ làm mọi thứ đồ vỡ loảng xoảng, đồ nghề của gã thầy bói cũng bị con ngựa xéo nát. Gã cầm nhon ghì cương ngựa lại, rồi quát giọng hách dịch - Đã bảo các ngươi phải dọn dẹp cho sạch, ta đã nói trước rồi đấy nhé.

Bà cụ bán hàng không những không dám bắt gã bồi thường, mà còn nói giọng rất sợ hãi:

- Thôi, lỗi tại tôi, xin đại gia có đừng bần tâm gì cả.

- Thế là biết điều đấy. Lần sau nhớ để cho gọn gàng hơn. May cho ngươi là ta đấy, nếu gặp Đoàn công tử thì ...

Mỹ Hoa Nương nghe gã nói mà thấy chướng cả tai. Từ trước đến nay, Mỹ Hoa Nương chưa từng gặp kẻ nào ngang ngược như thế bao giờ. Thấy bà cụ sợ hãi run cả người lên, Mỹ Hoa Nương bất giác nổi giận.

“Không phải việc của mình thật, song thấy sự bất bình như vậy không can thiệp sao được.” Gã cầm nhon toan nhảy lên ngựa phóng đi thì Mỹ Hoa Nương bước tới nắm cương ngựa kéo lại nói:

- Hãy khoan, người làm hư hết đồ của bà cụ này rồi, phải ăn nói làm sao với người ta chứ?

Gã cảm nhận từng sát nhìn Mỹ Hoa Nương. Gã thấy đó là một mỹ phụ trung niên, cực kỳ xinh đẹp nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ kiên quyết. Bà cụ và mấy người xung quanh thì sợ hãi, hình như ở đây chưa bao giờ xảy ra một chuyện gì tương tự như thế. Gã cảm nhận cười gằn:

“A! Hôm nay lại có kẻ dám khuyên ta cơ đấy! Nhà người có biết ta là ai không? Chắc người từ xa mới tới không biết, hơn nữa ...” Gã cười híp mắt lại. “Trông người cũng khá xinh đẹp, ta sẵn lòng tha cho.” “Ta chẳng cần biết người là ai...” Mỹ Hoa Nương cười nhạt nói:

“Nhưng người phải đền bù cho bà cụ này thì mới đi được. Có thể thôi!” “Ha! Ha! Này nương tử!” Gã nham nhở nói. “Ta không có sẵn tiền đem theo, nương tử cho ta mượn nhé. Tối ... tối nay đến, ta sẽ trả gấp đôi.” Mỹ Hoa Nương cố nén cơn giận rồi nói:

- Đừng có vô lễ với ta mà hối hận không kịp đấy. Người không có tiền thì để con ngựa này ta mua cho, rồi lấy tiền mà bồi thường cho bà cụ.

“Hí... hí ...” Gã vẫn cười nham nhở. “Nương tử cần ngựa thì ta ... ta ... cho... khỏi trả tiền.” Gã chưa nói hết câu khuôn mặt đã đỏ ửng lên vì hai cái tát. Gã cảm thấy một luồng hấp lực vô cùng kéo gã ngã lộn xuống ngựa.

Gã lồm cồm bò dậy, xấu hổ vô cùng rồi quát:

- Hay cho con tiện tỳ này ở đâu đến đây phách lối hỗn láo với lão gia, ta sẽ cho người một bài học.

“Soạt” gã rút thanh trường kiếm sau lưng ra đâm thẳng vào ngực Mỹ Hoa Nương. Mỹ Hoa Nương không lay động thân hình, chỉ giơ hai ngón tay lên kẹp chặt lưỡi kiếm. Gã mặt nhăn cổ sức rút ra mà thanh gươm vẫn không nhúc nhích như bị nam châm hút chặt.

Mỹ Hoa Nương đẩy nhẹ tay một cái, gã cảm nhận bị hất ngã ra phía sau mấy thước.

Mọi người xung quanh chứng kiến thích chí cười ồ lên, khiến gã càng cảm thấy hổ thẹn. Gã đứng dậy co cẳng chạy rồi quay lại nói:

- Người hãy đợi lát nữa rồi sẽ biết.

Mỹ Hoa Nương nói với bà lão:

- Cụ hãy giữ lấy con ngựa này, bán đi lấy tiền mà sang sửa lại hàng quán ...

- Tôi ... tôi ... không dám đâu. Phu nhân làm vậy chỉ khổ chúng tôi ở đây thôi.

Mỹ Hoa Nương chau mày nói:

- Gã đó là ai mà cụ sợ quá vậy?

- Gã là thủ hạ của Đoàn công tử, cậu ấm của quan lớn trong triều. Ở đây chúng tôi đã khốn khổ vì hắn trăm điều, nhưng đâu có ai dám hé răng. Gần đây Đoàn công tử lại kết giao với một lão nào đó võ công rất cao cường, nhận lão làm sư phụ nên càng phách lối hơn trước.

Phu nhân tốt hơn là nên tránh đi chỗ khác, không Đoàn công tử đến thì phiền lắm đấy!

Tháng trước, Đoàn công tử vừa mới đánh chết một người ở đây.

Mỹ Hoa Nương mỉm cười:

- Cụ đừng lo, để tôi đứng đây chờ hắn, xem hắn ba đầu sáu tay như thế nào?

- Ấy chết, phu nhân xem ra có võ công thật đấy nhưng không địch nổi Đoàn công tử đâu. Trông phu nhân xinh đẹp lại mảnh mai thế này ...

- Không sao, cụ cứ yên tâm, nếu gã Đoàn công tử ấy mà đến, tôi sẽ cho gã một bài học nhớ đời.

Đám đông xung quanh đã có một số người giải tán vì sợ liên lụy, song cũng còn một số người do tính hiếu kỳ nán lại xem sự thể xảy ra thế nào. Bà cụ nhìn Mỹ Hoa Nương tỏ vẻ lo ngại:

- Phu nhân muốn chống lại gã mà không có đao, kiếm gì hết thì ...

Bà lão chưa nói dứt câu từ đằng xa một đám bụi tung mù lên, hiển nhiên có một đoàn kỵ sĩ đang tới. Trong chớp mắt đoàn người ngựa tới gần có khoảng ba chục tên đại hán, dẫn đầu là một gã mặt mày hung ác mặc một chiếc áo đoạn màu xanh, lưng đeo trường kiếm.

Đến trước Mỹ Hoa Nương gã dừng ngựa lại. Tên cầm ngọn hời này xun xoe chỉ vào Mỹ Hoa Nương nói với gã mặc áo xanh - Thưa Đoàn công tử, chính là mụ này đây ạ!

Đoàn công tử bước xuống ngựa, tiến đến trước mặt Mỹ Hoa Nương mỉm một nụ cười khiến lũ thủ hạ rất ngạc nhiên. Gã nói rất cung kính:

- Vừa rồi bọn thuộc hạ vô lễ xúc phạm đến phu nhân, xin phu nhân lượng thứ.

- Các hạ biết được như vậy thì tốt. Nhưng lần sau, các hạ đừng để bọn chúng lộng hành như vậy, tội nghiệp dân lành.

“Xin đa tạ phu nhân có lòng chỉ giáo.” Gã mềm mỏng nói:

“Chẳng hay phu nhân ở đâu tới, quý tính cao danh là chi để tiểu nhân có dịp được bồi tiếp.” - Không dám phiền các hạ, tên tuổi ta chẳng có chi đáng nói cả.

- Thực tình phu nhân không muốn nói ra sao? Tên họ cha mẹ sinh ra có gì phải giấu giếm?

- Không phải thế, chỉ vì ta không muốn nói ra mà thôi.

- Thật đáng tiếc, khuôn mặt đẹp đẽ thế này mà lại bị mũi kiếm rạch mất nhất thì khó coi quá nhỉ? Phu nhân có vui lòng để tại hạ làm vài đường được chăng? Cũng không có gì khó chịu lắm đâu.

Mỹ Hoa Nương thấy gã ăn nói vô lễ thì nổi giận, cặp lông mày lá liễu cong lên, đôi mắt bùng bùng lửa giận:

- Đồ súc sinh, dám hỗn láo trước mặt ta, không trừng trị ngươi thì làm sao biết ta lợi hại.

Lập tức mấy chục tên đại hán đều tuốt gươm ra. Đoàn công tử giơ tay lên mỉm cười ngạo mạn:

- Hãy cất tất cả gươm đi, một mình ta là đủ rồi Gã rút thanh trường kiếm sau lưng ra. Lưỡi gươm thật mỏng mảnh như một sợi dây. Gã đâm vào người Mỹ Hoa Nương, đường gươm uốn lượn như một con rắn.

Mỹ Hoa Nương biết gã cũng vào hạng cao thủ, vì những ai sử dụng loại kiếm này võ công phải cao mới điều khiển được vì nó biến hóa vô cùng. Phu nhân cười nhạt khê nghiêng người, tay hữu vươn ra sử chiêu Cầm Thủ Đoạt Kiếm nắm vào cổ tay gã. Đoàn công tử bỗng thấy một luồng kinh lực ghê người truyền vào cơ thể, người như bị điện giật lập tức buông trường kiếm ra. Mỹ Hoa Nương cười lớn:

- Võ công mèo cào như ngươi mà cũng dám thi thố trước mặt ta, chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.

Đoàn công tử vừa hổ thẹn vừa sợ hãi. Gã không bao giờ nghĩ tới một mỹ phụ xinh đẹp như thế này mà võ công lại cao siêu dường ấy. Chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao, đã bị đoạt mất vũ khí rồi. Từ thẹn thùng đến tức giận mặt khôn, gã rút luôn cây cương tiên chín đốt gài sau lưng ra quát to:

- Ngươi chó vộ hý hững. Coi roi của ta đây.

Gã vung mạnh tay. Cây cương tiên như một con rắn ngoằn ngoèo tung ra. Chủ ý của gã là muốn chữa thẹn, dùng ngọn roi quấn lấy thanh gươm trong tay Mỹ Hoa Nương để lấy lại, ra oai trước bọn thuộc hạ.

Mỹ Hoa Nương cười thâm trong bụng nên cứ để ngọn roi trong tay gã quấn chặt vào thanh kiếm. Đoàn công tử hý hững mừng thầm, gã lấy sức giật thanh kiếm về phía mình. Lúc ấy Mỹ Hoa Nương mới vận kinh lực vào lưỡi gươm. Thanh gươm bỗng cong lên như cái móc, rồi Mỹ Hoa Nương kéo mạnh một cái. Đoàn công tử chịu không nổi phải vộ và buông tay ra, nếu không gã sẽ bị ngã sòng xoài trên mặt đất.

Chỉ có hai chiêu, gã đã bị tước mất cả hai vũ khí, gã đứng đực người ra không biết nên xử trí thế nào. Mỹ Hoa Nương nói với gã:

- Sao ngươi còn muốn động thủ nữa không, ta sẽ trả vũ khí cho.

Vừa nói xong, gã đã thấy thanh gươm bật thẳng ra, cây cương tiên bay vút về phía Đoàn công tử nhanh và mạnh không sao tưởng tượng được. Đoàn công tử đưa tay ra đón lấy cây roi ngằm vận hết công lực giữ chặt. Không ngờ ngọn roi khi tới tay gã hết sức nhẹ nhàng như chẳng có công lực gì cả. Đoàn công tử cầm lấy cán roi, song bất ngờ, ngọn roi như một con rắn bung ra quấn chặt lấy người gã như bị trói. Thật ra, Mỹ Hoa Nương chỉ muốn giỡn chơi trêu chọc gã mà thôi, nên đã thi triển tuyệt kỹ Thiên Lý Cầm Ưng (bắt chim ưng xa vạn dặm) nhưng không vận kinh vào đấy. Đoàn công tử thấy mình bị trói chặt trong lòng kinh hãi. Gã toan tìm cách thoát thì đã thấy ngọn roi lỏng ra. Gã nổi giận dùng dùi quất bẹn tay chân:

- Tội bây đầu, sao còn đứng giương mắt ra, hãy bắt con mụ này cho ta.

Tất cả ba chục tên hán tử đồng loạt rút gươm xông vào, múa gươm loạn xạ. Mỹ Hoa Nương không hề nao núng, múa thanh gươm như gió lộng mưa bay che kín khắp thân mình, chỉ trong nháy mắt hàng ngũ bọn chúng đã rối loạn. Đoàn công tử lúc nào cũng thấy trước mặt mình hàng ngàn mũi kiếm như sao sa bao bọc mà mồ hôi toát ra đầy mình.

Mỹ Hoa Nương bỗng nghĩ ra một điều, cần phải trừng trị bọn chúng để răn đe cho chúng biết võ học là bao la không bao giờ được ý thế làm càn. Nghĩ thế, phu nhân thay đổi đấu pháp, lưỡi gươm bỗng rung lên bần bật như muôn ngàn ánh chớp, đó là tuyệt kỹ Tuyết Sơn kiếm pháp. Năm xưa khi Vương Ngọc Yến thân mẫu của Mỹ Hoa Nương lên núi Ngũ Nhạc được Ngọc Long chân nhân tọa thiền trên đỉnh núi ba mươi lăm năm nhìn tuyết bay ngổ ra kiếm pháp này truyền cho. Ngọc Long chân nhân vì tâm đắc với môn kiếm pháp, sợ nó bị thất truyền nên đã hết lòng chỉ dẫn cho Vương Ngọc Yến. Sau này Vương Ngọc Yến lại dạy cho Mỹ Hoa Nương.

Đoàn công tử toát mồ hôi, gã chỉ thấy trước mắt bóng áo xanh thấp thoáng, lúc ẩn lúc hiện, lưỡi gươm loang loáng như gió lượn mây bay. Gã nhìn chỗ nào cũng thấy Mỹ Hoa Nương nên chẳng biết nên đánh vào đâu nữa. Kìa, con mụ ấy đang ở bên tả của gã, gã vùng cương tiên quất mạnh vào chỗ đó. “Vút”, ngọn roi đánh trúng một người, nhưng té ra lại đánh trúng mặt một gã thuộc hạ. Gã này liền ôm mặt kêu khiếp đảm - Ôi, sao công tử đánh tiểu nhân.

Gã ngã vật xuống đất kêu la ầm ĩ.

“Vút, vút, vút” ba ngọn roi vùng lên nữa, lại ba tên thuộc hạ khác ngã lăn ra, máu me đầm đìa. Chỉ trong vòng một loáng, tự tay Đoàn công tử đã đánh ngã hơn hai chục bộ hạ của mình. Bọn còn lại hoảng sợ không hiểu tại sao Đoàn công tử lại nổi cơn điên lên như thế.

Chúng có biết đâu rằng đây là do thân pháp của Mỹ Hoa Nương đã làm Đoàn công tử hoa mắt. Những tiếng “ôi”, “á” vẫn tiếp tục vang lên rầm rĩ. Đoàn công tử lại hạ sát thêm ba tên nữa, lúc đó mấy tên còn lại sợ quá bất chấp lệnh của Đoàn công tử đều tự động bỏ chạy, để mặc gã có một mình.

Mỹ Hoa Nương cười khanh khách nói với gã:

- Đây là tự ngươi đánh tay chân của người nhé, đừng có oán tránh ta.

Đoàn công tử tức muốn lòi con ngươi ra, song gã biết rằng nếu còn ở lại thì chẳng khác nào trúng chọi với đã. Gã hậm hực nhảy lên ngựa, không nói một lời lui mất. Mỹ Hoa Nương nói với đám đông đứng quanh:

- Bây giờ mọi người có thể tiếp tục buôn bán được rồi. Gã bị bê mặt không dám quay lại nữa đâu.

Đám đông hoan hô ầm ĩ. Hôm nay họ được một bữa coi sướng mắt, chứng kiến cảnh Đoàn công tử bị một trận đòn ê mặt. Bỗng nhiên từ phía sau lưng Mỹ Hoa Nương, một giọng nói cất lên:

- Công phu Tuyết Sơn Kiếm của phu nhân thật lợi hại vô cùng.

Mỹ Hoa Nương ngạc nhiên quay lại, người vừa cất tiếng là gã thầy bói mù. Mỹ Hoa Nương giật mình hỏi gã:

- Tại sao các hạ lại biết công phu của ta?

- Tại hạ chỉ nghe tiếng gươm bay vun vút là biết ngay. Tuyệt kỹ này trên giang hồ xưa nay chỉ có một người biết. Đó là Vương Ngọc Yến...

“Vương Ngọc Yến!” Mỹ Hoa Nương thầm kêu trong bụng:

“Tại sao gã mù này lại biết mẫu thân ta?” Mỹ Hoa Nương hỏi dồn:

- Vậy ra các hạ cũng là người thuộc giới võ lâm, các hạ là ai ...?

Gã không trả lời thẳng vào câu hỏi mà hỏi lại:

- Phu nhân là thế nào với Vương Ngọc Yến tiền bối, phải chăng phu nhân là Mỹ Hoa Nương?

Mỹ Hoa Nương lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Gã này là ai mà lại biết rõ lai lịch của mình, Mỹ Hoa Nương thấy chẳng cần giấu giếm làm chi nên trả lời:

- Phải, ta đúng là Mỹ Hoa Nương, Vương Ngọc Yến là mẫu thân ta, sao các hạ lại biết được ...

- Phu nhân muốn biết rõ thì tối nay đến nhà tại hạ, nói chuyện ở đây không tiện ...

- Các hạ hiện ở đâu?

- Tại hạ ở phía tây thành Kim Lăng, phu nhân cứ đến đó sẽ thấy một ngôi nhà trơ trọi nằm một mình, tại hạ sẽ chờ ...

Mỹ Hoa Nương tạm biệt gã, trong lòng nóng như lửa đốt, thì ra gã này đã biết tất cả, có thể tung tích của mẫu thân và gia gia mình gã cũng biết rõ chẳng? Mỹ Hoa Nương vào một tiệm cơm gần trung tâm thị trấn ngồi ăn chờ trời tối để đến chỗ hẹn.

Trời sẩm tối rất nhanh. Mỹ Hoa Nương theo lời chỉ dẫn của gã cứ hướng tây mà đi ...

Qua khỏi thị trấn chừng sáu, bảy dặm nhà cửa thưa thớt dần. Quả như lời gã nói, Mỹ Hoa Nương trông thấy một ngôi nhà xiêu vẹo nằm chơ vơ bên vệ đường, bên trong le lói ánh đèn.

Lúc Mỹ Hoa Nương bước vào gã cũng không hay vì khinh công của Mỹ Hoa Nương đã ở mức độ thượng thừa. Gã nhìn Mỹ Hoa Nương rồi cất tiếng nói:

- Phu nhân đến đây có để ý thấy kẻ nào theo dõi không?

- Không, ta vốn lúc nào cũng cẩn thận trong vấn đề ấy. Tuyệt nhiên xung quanh không có gì khác lạ cả, mà sao các hạ lại hỏi ta như vậy?

- Vì ... vì rất nguy hiểm, hôm nay là ngày ... có thể lão ấy sẽ tới ...

- Lão nào mà người có vẻ sợ hãi thế?

- Thôi, đừng có nói nhiều lời nữa, tại hạ sợ không kịp mất ... Phu nhân ngồi xuống đây.

Tại hạ là Tô Duy, vốn trước kia ở trong giới võ lâm cũng gọi là có đôi chút võ nghệ. Hồi ấy, sau khi Vương Song là gia gia phu nhân đã đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất, thì trong giang hồ nổi lên một làn sóng căm hận vô cùng. Một lần gần một trăm cao thủ đã vây đánh lão nhân gia trên đỉnh Ma Thiên Lãnh, trong đó đáng kể nhất có Dương Đại Trùng, một đại ma đầu khét tiếng. Phái Thiếu Lâm đứng ngoài cuộc chiến, còn lại hầu hết tất cả các môn phái đều có người tham dự. Vì lão nhân gia chẳng thuộc về bang hội nào cả, nên bị liệt vào hạng “bàng môn tả đạo”. Trận chiến thật vô cùng khốc liệt, suốt từ sáng kéo dài tới chiều.

Lão nhân gia vốn không phải người hiếu sát nên chỉ cốt đả thương chứ không dùng độc thủ, chính vì vậy mà lâm vào tình trạng nguy khốn. Vài chục cao thủ bị thương nằm la liệt, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, hơn nữa Dương Đại Trùng về võ công so với lão nhân gia cũng chỉ kém có một bậc.

Lúc đó, một gã thuộc phái Hoa Sơn bất ngờ từ đằng sau đâm lén. Nếu lão nhân gia xuống tay không chút lưu tình thì chẳng còn gì đáng nói. Lão nhân gia nghiêng mình tránh khỏi, vì thế trúng phải chưởng lực của Dương Đại Trùng đánh tới. Không ai trông thấy lúc bấy giờ Vương lão gia sử dụng chiêu thức gì mà cả hai đều vắng xuống vực.

Kể đến đây, Tô Duy ngừng lại. Gã lấy lưỡi liềm cặp môi đã khô nứt rồi mới kể tiếp:

- Lúc đó, mọi sự căm hận đều trút lên đầu Vương Ngọc Yến. Vương Ngọc Yến kém lão nhân gia tới hai mươi tuổi, võ công cũng vào hạng nhất nhì vì là đệ tử của Long Trì nữ hiệp.

Sau khi Vương Ngọc Yến phu nhân ra Đào Hoa Đảo, sinh hạ ra phu nhân được mười lăm năm thì quyết định trở về để tìm tung tích lão nhân gia, song không tìm được. Vào thời gian này, Long Trì nữ hiệp ẩn tích không xuất hiện trên giang hồ để luyện công phu Hàn Băng Chương, song vì quá nôn nóng nên chân khí đi ngược, không tiếp tục luyện được nữa nên truyền khẩu quyết lại cho Vương Ngọc Yến. Long Trì nữ hiệp tuy chưa đến nỗi mất hết công lực song thực ra người cũng bị nội thương. Cách duy nhất để chữa được là bí quyết luyện công trong Liên Hoa bí lục. Vương phu nhân trên đường lên một ngọn núi cao để tập luyện Hàn Băng Chương thì gặp tại hạ, lúc ấy còn trẻ tuổi. Sở dĩ phải tìm nơi núi non hiểm trở vì phải thật yên tĩnh, không bị ai quấy rối. Hơn nữa phải trầm mình giữa dòng nước lạnh, chịu đựng cái rét kinh hồn mới thành tựu được. Tại hạ lúc đó đâu biết Vương phu nhân là ai nên buông lời xúc phạm.

Vương phu nhân nổi giận và chỉ trong một chiêu kèm chế được tại hạ. Thấy võ công của phu nhân quá cao cường, tại hạ dập đầu bái phục xin được thu làm đồ đệ. Vương phu nhân ngần ngừ giây lát nhưng cuối cùng cũng bằng lòng, vì phu nhân cũng đang cần một đệ tử canh gác trong thời gian công phu. Phu nhân nói với tại hạ:

- Ta vốn không thích nhận đồ đệ, song thấy ngươi quá thành tâm nên nhận cho. Hiện nay ta đang cần luyện một môn võ công mới, ngươi phải canh chừng giúp ta cho cẩn thận.

Tại hạ theo phu nhân lên ngọn núi cao có nhiều thác rất mạnh từ trên đổ xuống, phu nhân bảo:

- Chỗ này thật lý tưởng cho việc luyện tập của ta. Mỗi ngày từ giờ Tý cho đến giờ Thìn, ngươi phải quan sát xung quanh cho kỹ chỗ để ai lại gần. Chiều từ giờ Mùi đến giờ Tuất cũng vậy.

Tại hạ tuân theo lời dạy của phu nhân chú tâm canh phòng rất cẩn thận. Ngoài giờ công phu ra, phu nhân còn giảng giải về võ công cho tại hạ nghe và biểu diễn Tuyết Sơn kiếm pháp.

Cứ thế được năm tháng. Một hôm tại hạ bỗng phát hiện một người có khinh công cao tuyệt đang thoăn thoắt lên núi. Chỉ nhìn cước bộ của lão, tại hạ biết rằng võ công mình không sao địch nổi. Làm thế nào bây giờ? Nếu gã tiến về chỗ phu nhân thì nguy, chỉ cần một chút phân tâm là tẩu hỏa nhập ma liền. Tại hạ bèn nghĩ ra một kế, phải đánh lừa gã mới xong. Nghĩ vậy là làm, tại hạ hú lên một tiếng dài, rồi chạy về hướng ngược lại, gã lạ mặt bỗng dừng lại nghe ngóng rồi rượt đuổi theo tại hạ với một tốc độ nhanh không thể tả. Tại hạ cố chạy thật xa chỗ phu nhân đang luyện công song không kịp. Lúc gã đến gần tại hạ mới nhận ra gã là một hán tử trung niên cũng trạc tuổi Vương phu nhân, tại hạ thầm đoán thế.

Chỉ một bước gã đã đứng trước mặt tại hạ rồi mỉm cười:

- Nhà ngươi việc gì mà phải sợ hãi quá vậy? Ngươi làm gì ở đây?

- Ta làm gì thì có liên quan đến ngươi đâu?

- Không được ăn nói với ta như vậy. Ngươi không trả lời thì bắt buộc ta phải làm cho ngươi nói đấy - Đâu có dễ dàng như thế? Ngươi cứ thử xem.

Ta chưa nói dứt lời đã thấy gã vung tay ra, thủ pháp thật kỳ dị, nhanh không tưởng tượng được. Lập tức huyết Ngoại Quan đã bị điểm trúng, cũng giống như với Vương phu nhân, chỉ có một chiêu đã khống chế tại hạ liền. Gã vận thêm kinh lực vào ngón tay, một cảm giác tê buốt như điện giật, lan khắp châu thân. Gã gằn giọng:

- Sao ... ngươi có chịu nói không đấy? Nếu không, ta sẽ cho ngươi chịu khổ gấp trăm lần thế này.

“Ta thà chết hay chịu đau đớn chứ nhất quyết không nói đâu.” Tại hạ trả lời gã.

Tại hạ tưởng rằng gã sẽ nổi điên lên, ai ngờ gã dịu giọng xuống nói rất nhẹ nhàng:

- Ngươi hãy cho ta biết, có phải Vương phu nhân hiện đang ở đây không?

- Tại hạ không biết Vương phu nhân nào cả.

- Đừng có sợ, ta là sư huynh của Vương phu nhân đây.

- Các hạ có gì làm bằng chứng không?

- Ngươi là đệ tử của Vương Ngọc Yến phải không? Nếu thế thì hãy coi đây này.

Nói xong gã đi một bài quyền theo Bạch Long quyền pháp thật đẹp mắt. Tại hạ tuy không hiểu gì về Bạch Long Quyền cả, song đã được xem Vương phu nhân biểu diễn vài lần nên biết ngay, thấy tại hạ còn có vẻ nghi ngờ lão nói tiếp:

- Dù ngươi không nói ta cũng sẽ tìm ra thôi, ngươi là đệ tử như thế thật đáng khen. Ta tha cho ngươi đây.

Lão giải khai huyết đạo cho tại hạ rồi bỏ đi. Tại hạ vội chạy theo nói:

- Sư bá, sư bá. Xin sư bá hãy đợi tại hạ, tại hạ sẽ dẫn đường ...

Sau đó ta đưa lão đến thạch động đợi Vương Ngọc Yến, một lúc sau Vương phu nhân đi về. Quả nhiên thấy gã, phu nhân đã reo lên:

- Kìa sư huynh! Sao sư huynh lại biết tiểu muội ở đây?

Lão mỉm cười nói:

- Cũng tình cờ thôi, ta mới gặp sư phụ ...

Rồi lão quay sang nói với tại hạ:

- Ngươi ra ngoài một chút, ta có chút công chuyện riêng cần bàn với sư phụ ngươi.

Tại hạ ra ngoài. Hai người nói chuyện gì đó rất lâu, tại hạ không nghe rõ vì âm thanh nhỏ quá, hơn nữa ta cũng không phải người chuyên nghe lén. Song, một lát bỗng Vương phu nhân nói lớn:

- Không được đâu! Sư huynh đừng có giận ... vì sư phụ đã có lời dặn.

- Vương muội biết đấy, chúng ta là đồng môn với nhau, không lẽ ...

- Sư huynh thứ lỗi, nếu sau này khi luyện xong, tiểu muội sẽ xin phép sư phụ, nếu người đồng ý thì ...

Rồi im lặng, không thấy nói gì nữa, lúc đó lòng hiếu kỳ nổi lên, ta cố gắng nghe song không nghe được thêm gì nữa.

Một lúc sau thấy Vương phu nhân đi ra, nét mặt không vui nói với ta:

- Ngươi hãy lo chỗ nghỉ cho sư bá, sáng mai sư bá mới về.

Đêm hôm đó không hiểu sao tại hạ không thể chợp mắt được. Linh tính như cho tại hạ biết lão đại sư bá này có điều gì đó rất khó hiểu. Đến giờ Tý, Vương phu nhân trở dậy ra sưởi ngồi luyện công. Thời gian chưa đầy một nén nhang, ta bỗng thấy một bóng đen xuất hiện, chính là lão sư huynh của Vương phu nhân.

Lúc đó Vương phu nhân còn đang trầm mình dưới suối, dưới ánh trăng có thể thấy rõ một làn khói trắng đang bốc lên từ đỉnh đầu người. Chân khí đang vận hành ở mức độ cao nhất. Tại hạ đang lo sợ không biết giải quyết thế nào thì bỗng thấy lão phóng một chưởng về phía Vương Ngọc Yến.

Phu nhân không kêu được một tiếng nào, ngã bật ngửa ra trên dòng suối, máu loang đỏ cả mặt nước.

Tại hạ sửng sốt, không ngờ lão lại hạ độc thủ với cả sư muội của mình. Về sau này tại hạ mới biết, lão đang mưu đồ làm bá chủ võ lâm, song chỉ e dè có vài người trong giang hồ.

Lão là người rất cẩn thận, chỉ khi nào nhắm chừng có thể hạ được tất cả các cao thủ mới xuất đầu lộ diện. Lão năn nỉ Vương Ngọc Yến phu nhân truyền thụ khẩu quyết Hàn Băng Chưởng cho lão, song bị phu nhân cự tuyệt. Vì Long Trì nữ hiệp thấy gã tâm địa không tốt nên đã cấm Vương Ngọc Yến dạy cho gã. Gã đã tức giận và cũng không muốn ai hơn mình nên đã ra tay sát hại ...

Mỹ Hoa Nương nghe đến đây rú lên một tiếng, nước mắt tuôn rơi lã chã. Thì ra, kẻ đã giết hại mẫu thân Mỹ Hoa Nương và gia đình Dương Tôn Long lại là một.

Mỹ Hoa Nương nghiêng rặng hỏi lại gã:

- Ngươi có biết tên gã là gì không?

- Lúc ấy thì tại hạ chưa biết. Tuy chưa một ngày được Vương phu nhân truyền dạy võ công, song tại hạ luôn sung sướng vì đã được người thu nhận làm đệ tử.

Sát hại Vương Ngọc Yến xong, lão quay sang tại hạ nói:

- Người võ công kém cỏi, ta cũng không giết người làm gì. Nhưng muốn toàn mạng thì phải làm cho ta một việc.

- Người, người hãy giết ta đi còn hơn, ta không sợ chết đâu.

- Không, ta sẽ không giết mi đâu, nhưng người phải cho ta cái này ...

Lão bỗng đưa tay phải lên, hai ngón tay cứng như hai gọng kìm rồi đâm thẳng vào mắt tại hạ. Lão đã móc hai con mắt tại hạ ra ngoài. Tại hạ hét lên một tiếng đau đớn, máu ròng ròng chảy từ hai cái lỗ đen ngòm tuôn ra như suối. Lão điểm nhanh vào huyệt đạo quanh mắt tại hạ. Lập tức, tại hạ thấy đỡ đau liền và máu cũng cầm lại ngay. Lão lấy ra một hoàn thuốc búng vào miệng tại hạ. Tại hạ nghĩ đây là thuốc làm cho vết thương mau lành nên nuốt vào bụng. Lão cười một cách gian ác rồi nói tiếp:

- Người đã được tự do, viên thuốc đó là một loại kịch độc nhưng vô hại. Sau ba tháng không uống viên nữa, gân cốt người sẽ đứt ra từng khúc và chết một cách vô cùng đau đớn.

Người hãy đến Kim Lăng làm nghề bói toán nghe ngóng tình hình võ lâm cũng như triều đình rồi thông báo cho ta. Ba tháng một lần ta sẽ trao thuốc giải. Việc này không khó vì nghề thầy bói rất dễ lân la làm quen nên biết được nhiều chuyện. Hơn nữa người mù lửa, người ta không đề phòng ...

Tại hạ lúc đó chỉ muốn chết đi cho rồi, nhưng nghĩ lại cần phải sống để báo thù. Biết đâu cơ may lại cho tại hạ gặp được phu nhân để nói cho phu nhân biết và hôm nay ...

Mỹ Hoa Nương hỏi gã:

- Tại sao lão lại có liên quan gì đến quan quân triều đình?

- Lão muốn mượn tay triều đình để tiêu diệt võ lâm, chủ yếu là phái Thiếu Lâm. Nên lão đã nhận làm sư phụ cho Đoàn công tử, con một vị quan lớn trong triều. Theo chỗ tại hạ được biết thì lão chưa ra mặt vì đang luyện một môn võ công gì đó nhưng chưa đạt đến mức thượng thừa ...

“Ta hiểu rồi.” Mỹ Hoa Nương ngắt gã:

“Người hãy cho ta biết tên thật của lão là gì?” - Một lần, vô tình tại hạ nghe được một câu chuyện nên mới biết. Gã là ...

Đột nhiên ngọn nến tắt phụt, một luồng gió lạnh thổi qua. Là một đại cao thủ nên Mỹ Hoa Nương biết ngay có kinh địch ám toán. Mỹ Hoa Nương giơ tay lên phẩy một cái, mấy mũi ám khí lập tức rút xuống nhưng Tô Duy thì không sao tránh khỏi. Gã bị một mũi phi tiêu nhỏ xíu cắm trúng vào yết hầu tắt thở ngay tức khắc.

Mỹ Hoa Nương thoáng thấy một bóng đen chạy về phía núi Tây Nhạc. Phu nhân tính đuổi theo nhưng nghĩ việc cần nhất là cứu Tô Duy sống lại. Chỉ cần gã nói được một chữ đầu tên của lão đại sư huynh thôi thì cũng đủ để tìm ra đầu mối.

Mỹ Hoa Nương xem xét vết thương cho gã thấy vô cùng trầm trọng, mũi phi tiêu quả thật lợi hại vô cùng. Toàn thân Tô Duy đã nhuộm một màu xám đen như chì, hiển nhiên chất độc đã phát tán vào khắp lục phủ ngũ tạng, vậy là vô phương cứu chữa. Kẻ địch thật độc ác vô cùng.

Mỹ Hoa Nương thở dài, rồi lao vút ra ngoài đuổi theo bóng đen. Chạy suốt một đêm gần sáng thì tới một dãy núi đồ sộ nằm chắn ngang. Khung cảnh hoang sơ song dường như có dấu chân người vừa mới qua đây. Mỹ Hoa Nương dừng lại quan sát thật kỹ địa thế xung quanh. Địa thế nơi này rất hiểm trở, nếu gã chạy vào đây thì khó lòng lần ra dấu vết. Mỹ Hoa Nương cứ theo phía tay phải là nơi dễ đi hơn. Càng vào sâu lối đi càng rộng rãi, rồi Mỹ Hoa Nương thấy lộ ra một cửa hang khá lớn. Mặc dù trời đã gần sáng nhưng bên trong vẫn tối thui. Mỹ Hoa Nương phải định thần một lúc rồi phóng mục quang nhìn kỹ bên trong.

Bỗng Mỹ Hoa Nương giật mình kinh hãi. Đó đây trong hang rải rác rất nhiều xác chết, nằm ở mọi tư thế. Nhìn kỹ hơn, Mỹ Hoa Nương thấy chúng thuộc đủ các môn phái, hình như họ vào đây để tìm một cái gì đó rồi bất ngờ gặp cường địch. Trên vách đá có một vài hình vẽ khó hiểu mô tả một môn võ công bí hiểm. Một

vài tư thế có vẻ giống Bạch Long Quyền của Mỹ Hoa Nương mới thật là lạ. Lại còn một số khẩu quyết về luyện công song chữ được chữ mất.

Còn đang nghi hoặc, bỗng Mỹ Hoa Nương thấy một tiếng động rất khẽ, như một kẻ nào đó còn sống đang cựa quậy. Mỹ Hoa Nương tiến lại phía có tiếng động, hóa ra là cao thủ của phái Tung Sơn vẫn còn sống đang cựa mình. Mỹ Hoa Nương đặt tay lên huyệt Linh Đài của gã truyền nội lực vào. Cặp mắt lơ dờ của gã bỗng hé mở rồi gã lắp bắp nói một câu gì đó.

Mỹ Hoa Nương hỏi gã:

- Tại sao các ngươi lại đến đây? Ai đã hạ độc thủ vậy?
- Đứng ... đứng... có tập... những ... thế ... võ trên ...

Gã thều thào nói đứt quãng:

- Tập ... chết ... bị lừa ... lão... đã... bảo ... tới đây ...

“Lão nào?” Mỹ Hoa Nương gắng hỏi.

- Một ... người rất ... kính trọng ...

Gã bỗng nấc lên một tiếng rồi tắt thở... Bí mật vẫn hoàn bí mật. Mỹ Hoa Nương thở dài.

Giá mình đến sớm một chút nữa có phải hay biết bao nhiêu. Đang loay hoay tìm xem còn kẻ nào sống sót hay không, thì Mỹ Hoa Nương lại nghe bên ngoài có nhiều tiếng nói. Hiển nhiên là đang có rất nhiều cao thủ hiện diện ở bên ngoài. Mỹ Hoa Nương để ý lắng nghe, thấy tiếng một người nói:

- Hình như bọn họ tới chỗ này thì phải?
- Ta cũng nghĩ thế. Một kẻ nào đó đã cho họ biết nơi đây ẩn giấu một pho võ công tuyệt diệu, rõ ràng là họ đã bị lừa đến đây...
- Nhưng cũng chưa lâu lắm đâu? Ta cứ tìm thật kỹ, thế nào cũng gặp.

Mỹ Hoa Nương giật mình. Làm sao bây giờ? Tình ngay, lý gian, thế nào cũng bị quần hùng hiểu lầm. Trước sau rồi cũng lộ ra, thà đi ra còn hơn.

Mỹ Hoa Nương bước ra khỏi miệng hang, phu nhân thấy khoảng ba bốn chục cao thủ trong đó có Hồng Thừa Nghiệp, Lý Long Vân, Lý Lâm và Xích Như Lân. Lại còn có Không Minh đại sư nữa mới thật lạ lùng.

Thấy Mỹ Hoa Nương xuất hiện, quần hùng ồ lên kinh ngạc. Mỹ Hoa Nương nói trước:

- Các vị đến thật đúng lúc, ở đây vừa có một vụ tàn sát.

Lý Lâm, Chương môn phái Hoa Sơn là người tỏ ý nghi ngờ, lão hỏi:

- Vậy phu nhân làm gì ở đây thế?
- Ta cũng vừa mới đến, trước các vị một lúc thôi.

“Có gì để chứng minh điều đó không?” Xích Như Lân hỏi.

- Ta nói đúng sự thật, chỉ có vậy thôi.
- Thế thì ... thế thì thật khó tin quá. Phu nhân có thấy gì lạ không?
- Trong hang này rất nhiều cao thủ vừa mới bị sát hại, họ dường như mất hết sức kháng cự vì luyện phải một môn võ học giả mạo.

“Phu nhân nói cứ như chuyện cổ tích vậy. Bọn ta đâu phải trẻ nít. Nếu đã sát hại thì cứ nói thẳng ra được không?” Lý Lâm nhếch mép nói.

“Đừng có nóng nảy thế, Lý huynh!” Xích Như Lân nói:

“Cũng có thể phu nhân đây nói thật, cũng như lão phu trước đây bị kẻ nào đó giả mạo chữ viết mời các vị lên núi ...” Lý Lâm có ý thẹn, vụ đó Xích Như Lân muốn ám chỉ gã cũng vì lòng tham Liên Hoa bí lục mà suýt toi mạng. Gã nổi cáu vặn lại:

- Chuyện ấy khác, chuyện này khác, sao lại so sánh như vậy được. Vụ này ...

“Các vị không tin thì thôi, ta đã có lòng tốt nói cho các vị hay lại còn rắc rối.” Mỹ Hoa Nương nói:

“Ta đi đây! Các vị cứ việc mà tìm hiểu lấy...” “Đi thế nào được.” Lý Lâm cười nhạt. “Nếu phu nhân quả thật không có gì thì hãy theo bọn ta về chùa Thiếu Lâm rồi hạ hồi phân giải sau.” - Ta vốn không có thù oán gì với các môn phái, lẽ nào ta lại hạ độc thủ. Lý Chương môn muốn bức bách ta chẳng?

“Nếu phu nhân cứ nhất định không chịu thì bọn ta đành phải mang tiếng đó vậy.” Lý Lâm nói.

Lý Long Vân thấy tình hình căng thẳng, lão cũng có bụng không thích Mỹ Hoa Nương từ sau vụ Mỹ Hoa Nương ngăn cản lão. Lão cũng đã động thủ với Mỹ Hoa Nương nên hiểu rất rõ phu nhân này vô cùng lợi hại. Vì thế Lý Long Vân im lặng không nói gì.

Nghe Lý Lâm ăn nói càn rỡ, Mỹ Hoa Nương bất giác nổi giận quát to lên rằng:

- Người định cậy đông uy hiếp ta chẳng? Có dám động thủ với ta không?

- Được, nếu người muốn thế.

Lão rút phán quan bút sau lưng ra, chẳng nói năng gì đâm vào vai Mỹ Hoa Nương một nhát. Thực ra, phái Hoa Sơn chuyên về sử dụng kiếm, nhưng Lý Lâm lại dụng phán quan bút nên chiêu số có phần khác lạ. Mỹ Hoa Nương lúc giao đấu với Đoàn công tử vẫn giữ lại thanh gươm của y nên cũng rút gươm ra. Đợi cho mũi phán quan bút của Lý Lâm đến cách vai mình một tấc, Mỹ Hoa Nương mới khẽ nghiêng vai tránh khỏi, đồng thời vung kiếm chém thẳng vào cổ tay Lý Lâm. Lý Lâm giật mình buộc phải thối lui hai bước mới tránh được lưỡi kiếm đó. Gã chưa kịp đứng vững đã thấy lưỡi gươm lóe lên như một tia chớp nhằm cổ họng gã đâm tới. Lý Lâm lại buộc phải lui hai bước nữa không thể phản công một chiêu nào. Gã hết sức lo ngại không hiểu đó là chiêu thức gì thì bỗng lại thấy lưỡi gươm vẫn nhằm cổ họng đâm tới nữa, cũng vẫn y như chiêu thức cũ. Trông chiêu thức này chẳng có gì nguy hiểm, song đó là một tuyệt kỹ có tên là Tam Đoạn Kiếm chiêu cuối cùng của Bạch Long kiếm pháp vô cùng lợi hại. Kinh lực tụ vào đầu mũi kiếm nặng như phá sơn, mũi kiếm chưa tới, kinh phong đã phát ra. Lý Lâm đưa phán quan lên gạt mạnh một cái, không ngờ Mỹ Hoa Nương hơi thu kiếm về một chút rồi sử chiêu Hạ Bàn Đoản Dã đâm thẳng vào bụng. Lý Lâm buộc phải dùng tay trái đè lên sống gươm. Lão dù sao cũng là một chưởng môn nên trong lúc nguy cấp vẫn phản ứng kịp thời. Bàn tay gã vừa chạm vào sống gươm, bỗng thấy lưỡi gươm xoay ngược lên đó là chiêu Nhật Xuất Phù Tang (mặt trời mọc lên). Nếu là cao thủ khác hiển nhiên bàn tay đã bị chặt đứt, Lý Lâm hoảng sợ. Võ công của lão trên giang hồ cũng vào hạng cực cao, thế mà mới có mấy chiêu đã suýt bị thiệt mạng. Lão toát mồ hôi đầm đề, cổ thi triển Hoa Sơn kiếm pháp chống cự.

Đánh được bốn chục chiêu, Lý Lâm chỉ toàn thủ không đưa ra được một đòn tấn công nào cả. Lão có cảm giác chân tay bị trói chặt bởi luồng kiếm quang bao trùm. Các cao thủ bên ngoài thì tức giận thấy Mỹ Hoa Nương áp đảo Lý Lâm một cách dễ dàng, duy nhất có Không Minh đại sư là trầm trồ khen ngợi. Lão vừa xem vừa luôn miệng thốt ra:

- Hảo kiếm pháp, hảo kiếm pháp, thật là thiên hạ khó có ai sánh bằng.

Thấy tình hình nguy đến nơi, Lý Long Vân bỗng quát to:

- Các vị còn chờ gì mà không giúp Lý Chương môn bắt con yêu phụ này.

Lão nói dứt câu rút gươm xông vào vòng chiến. Hồng Thừa Nghiệp thấy vậy cũng lao vào. Cả ba lão đứng địa vị chưởng môn đều xông tới đánh Mỹ Hoa Nương khiến Không Minh đại sư cảm thấy xấu hổ. Lão sợ Mỹ Hoa Nương bị hại nên nổi lòng từ bi nói:

- Nữ thí chủ hãy dừng tay lại, bản tăng xin bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, nữ thí chủ cứ theo bản tăng về rồi trắng đen sẽ rõ!

- Xin đa tạ lòng từ bi của đại sư.

Vừa đánh Mỹ Hoa Nương vừa nói. Phu nhân thi triển tuyệt kỹ Tuyết Sơn kiếm pháp chống cự với ba hảo thủ. Quả nhiên kiếm pháp này lợi hại vô cùng, đánh hơn trăm hiệp cả ba lão không những không uy hiếp được Mỹ Hoa Nương, thậm chí Lý Lâm còn đâm trúng vào vai của Hồng Thừa Nghiệp một nhát khiến lão tức giận la lên oai oái.

Không Minh đại sư đứng ngoài cũng phải khen thầm, võ công của Hồng Thừa Nghiệp thậm chí còn nhỉnh hơn Không Trí một chút, thế mà cả ba lão bao vây một mỹ phụ vẫn không chiếm được thượng phong, chứng tỏ võ công của vị phu nhân này cao thâm vô cùng.

Bổng Mỹ Hoa Nương quát to:

- Coi chừng đấy.

Lưỡi gươm quét ngang thành một vòng tròn. Đó là Thái Cực Kiếm, trong đó ẩn chứa biến hóa vô cùng. Cả ba lão buộc phải dạt ra một bên. Mỹ Hoa Nương phóng mình vọt qua trông thật ngoạn mục. Mỹ Hoa Nương mỉm cười nói:

- Ta đi đây, lúc khác sẽ gặp.

Rồi trở thuật khinh công thượng thặng chạy vọt đi mất.

Quần hùng ngẩn ngơ, không ngờ sự thể lại diễn biến đột ngột như thế, ba lão lại càng xấu hổ vì đã không ngăn được một nữ nhân, Lý Lâm tức giận nói:

- Tại sao các người khác không cố sức bắt con mụ đó lại, để nó chạy thoát còn ra cái thể thống gì nữa.

Ý gã muốn nói Xích Như Lân và Không Minh đại sư tọa thủ bàng quan không ra tay cứu trợ làm nhục mặt quần hùng. Thật ra gã đâu có hiểu được ý tứ sâu xa của Xích Như Lân.

Trong giang hồ, địa vị của Không Minh đại sư kể là cao nhất vì là Chưởng môn phái Thiếu Lâm. Với địa vị như vậy không đời nào đại sư lại hòa với quần hùng để áp đảo một nữ nhân cả. Xích Như Lân cũng không tham gia là tự ý lão cũng đặt địa vị của mình cao hơn tất cả.

Thấy Lý Lâm tức giận, Xích Như Lân nói:

- Thôi, vụ này cứ để đó. Chúng ta sẽ điều tra sau ... Lý huynh hà tất phải bực bội làm chi.

Lại nói Mỹ Hoa Nương sau khi rời bỏ được quần hùng thì chạy đến chiều tối hôm đó mới dừng chân nghỉ. Mỹ Hoa Nương biết rằng nếu còn ở lại sẽ gặp nhiều phiền phức, vì nếu lúc ấy Không Minh đại sư hoặc Xích Như Lân nhảy vào thì khó lòng địch nổi nên mới nghĩ kế để thoát thân. Lúc này Mỹ Hoa Nương mới thấy mệt mỏi vô cùng, liền tìm một nơi kín đáo ngồi dưỡng thần. Công phu xong thì trời đã tối, Mỹ Hoa Nương quyết định nghỉ qua đêm ở đó rồi ngày mai sẽ tính. Bụng lại đói cồn cào nên Mỹ Hoa Nương đi loanh quanh kiếm con vật gì đó để ăn. Đi mãi, cũng không bắt được một con nào vì quanh đây không hiểu sao chẳng có một loài vật nào sinh sống cả. Bỗng Mỹ Hoa Nương trông thấy trên tàng cây cao một cặp mắt xanh lè đang nhìn xuống. Mỹ Hoa Nương nhặt một hòn đá dùng thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp nhắm con vật liệng tới.

“Bộp!” Con vật rớt xuống liền, thì ra đó là một con chim rất lạ, có bảy màu lấp lánh, mỏ nhọn. Mỹ Hoa Nương vì đang đói bụng nên cứ vật lông rồi nướng trên lửa ăn bữa đi. Ăn xong mới sực nhớ ra rằng trước đây có lần Mỹ Hoa Nương nghe một người dân vùng này nói là ở đây có một loài chim tuy nhỏ nhưng vô cùng hung dữ, chuyên săn mồi vào ban đêm. Nó chỉ chuyên ăn mắt của con vật, không con thú nào dám lảng vảng quanh nơi nó sống. Ngay cả người cũng không dám ăn thịt nó vì ăn vào sẽ ngủ li bì, nếu công lực kém thì có thể ngủ vĩnh viễn không bao giờ dậy nổi.

Quả nhiên Mỹ Hoa Nương ăn xong được một lúc thấy người hơi mệt mỏi, bèn tìm một chỗ kín đáo ngồi vận khí. Bỗng Mỹ Hoa Nương thoáng nghe thấy từ xa có tiếng vó ngựa, bèn nấp sau một thân cây lớn nhìn xem là ai.

Một lát có hai người đi tới, người đi đầu chính là lão già bịt mắt, Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang, còn người thứ hai chính là Đoàn công tử. Đến chỗ Mỹ Hoa Nương, chúng dừng lại.

Mỹ Hoa Nương vội phong bế hô hấp không dám thở mạnh vì biết rõ võ công lão già cực cao, chỉ một tiếng thở nhẹ lão cũng phát hiện ra được.

Gã Đoàn công tử dừng ngựa lại nói:

- Thừa sư phụ, chiều nay đệ tử vừa đụng độ với một con mục vô công rất cao, nên đã bị thảm bại một cách nhục nhã. Không hiểu có phải là ...

“Ta biết rồi.” Lão già trầm giọng nói tiếp:

“Đó là Mỹ Hoa Nương ái nữ của Vương Ngọc Yến, vô công cao cường lắm, người địch sao nổi. Vừa rồi mục đó mới đụng độ với quần hùng xong, ngay cả ba lão chưởng môn còn không thắng nổi nữa là người.” Mỹ Hoa Nương giật mình. Mình có gặp lão bao giờ đâu mà lão lại biết được rõ ràng đến thế. Bỗng lại nghe Đoàn công tử nói:

- Vậy ra mục đó là Mỹ Hoa Nương, thảo nào vô công lại ghê gớm đến thế. Nếu vậy thì chắc hẳn Dương Tôn Bảo cũng chỉ ở đâu đây?

- Cũng có thể là như thế. Vô công gã bây giờ cũng rất đáng lo ngại, ta đoán rằng thế nào gã cũng sẽ gặp ta thôi. Hiện gã đang có ý đồ tìm Vương Song lão nhân, nhưng hình như...

lão đã chết từ lâu rồi. Lão đã bị quần hùng bao vây đánh ngã xuống vực sâu ở Ma Thiên Lãnh, còn việc ta bàn với người, ý kiến gia gia người thế nào?

- Triều đình đã đồng ý với kế hoạch của sư phụ, chắc chỉ nay mai ... khi nào sư phụ ...

- Cũng chưa cần gấp lắm. Ta chỉ còn vài việc nhỏ nữa thôi. Nếu diệt được một vài nhân vật đáng ngại nữa là kể như xong, bởi vì ta cũng cần phải luyện thêm...

Hai người không nói gì nữa, phóng ngựa đi. Mỹ Hoa Nương tính đuổi theo chúng, song bất ngờ thấy mi mắt nặng trĩu, nên đành kiểm một cái hang kín đáo nhắm mắt rồi ngủ thiếp đi mất.

9. Chương 9: Võ Công Cực Luyện

Lại nói về Dương Tôn Bảo đang tìm cách leo lên khỏi vực. Gã cũng chẳng hiểu vì sao bị trúng một chưởng của lão già mà gã lại không chết. Gã đau đớn nghĩ rằng dù không bị chết bởi tay lão già thì gã cũng sẽ chết đói ở dưới cái vực này mà thôi. Vách đá dựng đứng trơn trượt, cao muôn trượng, dù vô công cao đến đâu chẳng nữa cũng chẳng cách nào mà leo lên được. Dương Tôn Bảo đang tính đi khắp dưới đáy vực tìm xem có cách nào lên được không, thì bỗng nghe “bộp” một cái. Một vật gì đó từ trên cao rơi xuống ngay bên cạnh gã.

Gã cúi xuống nhặt, thì ra là một cuốn sách. Dương Tôn Bảo trong lòng chấn động khi nhìn thấy đó là một cuốn sách đã ố vàng, ngay trên trang đầu là một hàng chữ “Liên Hoa Bí Lục, Tối Thượng Vô Công”. Trong tâm gã thấy bi thương vô cùng khi đọc hàng chữ ấy. Đó là cuốn bí kíp của gia đình gã, mà vì nó song thân đã phải uống mạng. Lão già đã lấy được, mà giờ đây nó lại hoàn về chủ cũ.

Gã nghĩ bụng:

“Nhiều người đã chết khi luyện môn võ công này vì bị tẩu hỏa nhập ma, nên mình cũng chẳng nên tập làm gì.” Song trí tò mò nổi lên, gã lật vài trang để xem cho biết.

Phần đầu là những khẩu quyết luyện công. Phương pháp luyện công này rất là kỳ dị, nó hoàn toàn khác hẳn với những phương pháp thông thường. Chân khí được vận hành ngược. Thảo nào bị tẩu hỏa nhập mà là phải. Gã nghĩ thế. Phần thứ hai là các thế bí hiểm.

Phần thứ ba là cách luyện Hồi Tâm Chưởng. Trước khi kết thúc có một hàng chữ được viết thật lớn:

“Kẻ nào không có kỳ duyên với ta, thì không nên tập công phu này. Càng tập, càng vận dụng kinh lực thì lại càng mau đến chỗ chết.” Và cuối cùng bị mất một trang, không hiểu là cái gì.

Dương Tôn Bảo chán nản vô cùng. Gã để cuốn sách vào sau lưng không coi nữa, rồi bắt đầu quan sát lòng vực.

Khác hẳn với dự đoán của gã, dưới đáy vực rất rộng, cây cối mọc um tùm, rất nhiều loài khỉ sinh sống. Lũ khỉ hình như rất quen với người, nên khi thấy Dương Tôn Bảo, chúng nhảy nhót có vẻ vui mừng rồi hái những trái cây chín mọng ném cho gã ăn. Thật là lạ, càng vào sâu lại càng thấy phong cảnh thật đẹp, chẳng khác gì chốn đào nguyên. Cây cối xanh tươi, chim kêu vượn hót. Dương Tôn Bảo bỗng chạnh lòng nghĩ tới Lan Nhi, gã nghĩ bụng nếu sau này công việc xong xuôi, được ở đây cùng với Lan Nhi vui thú nhàn tản thì hay biết mấy.

Gã đau lòng không hiểu Lan Nhi giờ này ra sao, có thoát khỏi tay lão già hay không? Trước lúc bị rơi xuống vực, gã thấy Lan Nhi đã tránh được chưởng lực của lão, song về sau thì làm thế nào mà biết được. Gã đi loanh quanh, ngấm ngấm thấy thích thú vô cùng. Bỗng gã thấy một cái hang ăn sâu vào khe núi. Gã bước vào và giật mình kinh ngạc. Ngay giữa hang núi là một phiến đá to bằng phẳng, ở trên là một bộ xương người. Bên trái là một bộ xương nữa cũng ở tư thế nằm. Bên cạnh bộ xương thứ nhất là lưỡi gươm mặc dù lâu đời, song nước thép vẫn còn sáng xanh chứng tỏ là một thanh gươm quý. Gã rón rén lại gần thấy bên cạnh bộ xương có một hàng chữ viết trên đá bằng chỉ lực. Nét chữ sắc sảo và thật sâu của người viết, biểu lộ một nội lực kinh hồn. Dòng chữ đề:

“Ai đã xuống được nơi đây, sẽ được thanh gươm báu này.” Dương Tôn Bảo cung kính quỳ lạy, rồi kính cẩn cầm thanh gươm lên. Ánh sáng sắc lạnh từ lưỡi gươm toát ra làm Dương Tôn Bảo thấy gai cả người. Trên cán có khắc dòng chữ “Thư Hùng Kiếm” và một dòng chữ nhỏ hơn, “Kính tặng Vương lão nhân gia”. Vậy ra đây là xác của Vương Song tiên bối, còn bên cạnh là Dương Đại Trùng.

Dương Tôn Bảo thất vọng vô cùng. Thế là hết. Vương Tiên Bối đã chết, hy vọng được truyền thụ võ công đã tan tành. Gã sẽ chẳng còn có thể trả được mối thù nhà nữa. Võ công của gã so với lão già quả là một trời một vực. Trong lúc Dương Tôn Bảo đang buồn bã thì thấy một con khỉ rất lớn cứ quanh quẩn nhìn gã tỏ dấu muốn làm quen. Chắc đây là con khỉ của Vương tiên bối, Dương Tôn Bảo nghĩ bụng. Con khỉ mon men lại gần, Dương Tôn Bảo vuốt ve, thấy nó có vẻ thích thú lắm rồi kêu lên khe khẽ, nhìn về bộ xương của Vương lão tiên bối. Dương Tôn Bảo hiểu ý liền thu dọn hài cốt Vương Song và Dương Đại Trùng lại, đem ra ngoài đào hai cái huyệt chôn xuống. Gã lấy một tảng đá rồi thử độ sắc bén của mũi gươm, vận kinh lực vào viết hàng chữ:

“Vương Song lão tiên bối, văn bối Dương Tôn Bảo lập mộ.” Quả nhiên lưỡi gươm sắc bén vô cùng, cắm sâu vào phiến đá như vạch trên mặt đất vậy.

Dương Tôn Bảo vung gươm lên chém mạnh vào một thân cây gần đó. Đường gươm đi qua thân cây ngọt như không chạm vào một vật gì cả. Một lát sau mới thấy thân cây gãy ngang đổ xuống đất đánh sầm một tiếng. Hào khí trong người nổi lên, Dương Tôn Bảo múa tít thanh gươm sử dụng Bạch Long kiếm pháp, chớp thành những luồng ánh sáng xanh biếc như chớp giật trên bầu trời. Quả là uy lực vô cùng.

Múa xong bài kiếm, Dương Tôn Bảo tra gươm vào vỏ, gã lại đi về hang, lòng thấy bồn chồn. Gã ngạc nhiên khi thấy trong hang đá đầy trái cây. Lũ khỉ đã quen như hồi Vương Song còn sống nên hàng ngày lượm về cho lão nhân gia ăn. Dương Tôn Bảo cầm lấy một trái, đưa lên miệng thấy thơm ngon vô cùng. Gã ăn một lúc cả chục trái, bụng no căng, thấy hơi mệt nên nằm xuống nghỉ. Không ngờ buổi tối ở hang lạnh kinh khủng, gã cố vận công lực mà người vẫn run lên bần bật. Dương Tôn Bảo vùng dậy, gã ra ngoài kiếm mấy cành củi khô chụm lại đốt lửa sưởi. Ngọn lửa bùng lên tỏa một hơi nóng ấm áp vô cùng. Dương Tôn Bảo nằm xuống giường đá, gã thấy hơi cộm sau lưng liền thò tay lấy ra cuốn sách. Gã lật mấy trang rồi trầm ngâm suy nghĩ:

”Lão già sở dĩ võ công cao đến như vậy là nhờ luyện võ công trong cuốn sách này.

Song vị tiên bối đó đã nói, nếu không có kỳ duyên với ta mà tập thì chỉ dẫn đến chỗ chết.

Nếu ta luyện võ công này thì có thể chống được với lão, song nhất định sẽ dẫn đến kết cục bi thảm, mà chưa chắc đã thắng nổi lão. Vậy tập nó thì có ích gì đâu? Hơn nữa cũng chính vì cuốn bí lục này mà đã gây ra bao nhiêu thảm họa trên giang hồ, song thân gã không luyện mà còn giữ lại làm chi để đến nỗi bỏ mạng.

Đột nhiên khi nghĩ đến đây, Dương Tôn Bảo nổi giận đùng đùng. Gã cầm cuốn bí lục vút ngay vào đồng lửa, miệng lầm bầm:

- Ta đốt mày đi cho tiết hậu họa. Từ nay sẽ không có ai phải tranh giành vì nó nữa.

Gã vút cuốn sách xong quay mặt vào tường nằm ngủ. Đến gần sáng, Dương Tôn Bảo tỉnh dậy, lửa vẫn còn cháy trên mặt đất. Gã sững sốt khi nhìn thấy cuốn sách vẫn không cháy, nằm trên đồng than hồng. Lấy làm ngạc nhiên, Dương Tôn Bảo cầm cây gậy khều cuốn sách ra. Thì ra Liên Hoa bí lục được chép trên một loại giấy đặc biệt rất dai và không bắt lửa.

Gã cầm cuốn sách lên và thật lạ lùng hơn nữa, dòng chữ cũ đầu tiên đã mất hết, để lộ một hàng chữ mới hiện ra rất rõ nét:

“Kẻ nào nghe lời khuyên cáo của ta, dám đốt bỏ cuốn sách này tức là đã trở thành đệ tử của ta rồi đó. - Từ Minh Đạo Chân Nhân.” Ở dưới lại có hàng chữ nữa:

“Bất cứ kẻ nào tham lam tập luyện các thể võ ghi bên ngoài, sẽ không bao giờ đạt được ý nguyện và sẽ chết thảm thiết nếu không luyện được nội công tâm pháp theo cách viết ở trong. Phần bên ngoài, chính ta, Từ Minh Đạo chân nhân, đã sáng chế ra lúc đầu tiên và suýt bỏ mạng. Ta đã nhận ra sai lầm ấy nên đã nghĩ ra phương pháp luyện công sau này, nhưng không ghi vào phía ngoài mà viết bằng một loại mực đặc biệt, chỉ có kẻ nào có cơ may mới khám phá ra được. Đó là cái ‘duyên’ của kẻ học võ. Trước đây ta có ghi phương pháp chữa bệnh vào trang cuối, song lại xé bỏ đi vì không muốn môn công phu này rơi vào tay kẻ ác. Kẻ nào muốn học công phu này, hãy đặt cuốn sách lên cao, cúi lạy ba lạy coi như đã làm lễ bái sư với ta rồi vậy!” Dương Tôn Bảo dập đầu bình bình ba cái rồi đứng dậy. Gã vui mừng khôn xiết, không ngờ lại có một cơ may như thế. Dương Tôn Bảo lần gỡ từng trang, thấy toàn ghi những bí quyết võ học kỳ diệu. Thực ra những thể võ trong Liên Hoa bí lục là một sự rút tỉa rất công phu từ những thể võ thông thường khác. Các chiêu số thoảng nhìn thấy không khác gì mấy những chiêu số của Thiếu Lâm, Võ Đang Quyền, nhưng được biến hóa và mang những hàm ý sâu xa.

Phép luyện công thì thật là kỳ quặc, không giống bất kỳ cách luyện công của một môn phái nào cả. Đặc biệt, khi luyện theo cách này lại có khả năng loại trừ tất cả các bệnh tật, và những độc chất ra khỏi cơ thể.

Phần cuối chính là phần chép lại của trang sách bị xé mất. Cách hóa giải cho những ai lỡ luyện tập sai rất lạ lùng. Chỉ việc tập ngược lại từ trang cuối lên đến trang đầu là xong.

Thật là một pho võ công độc nhất vô nhị. Dương Tôn Bảo vốn thông minh sáng ý nên gã đọc đến đâu là hiểu đến đấy. Khó nhất là lúc luyện công vì tất cả yếu quyết đều trái ngược với những điều mà Dương Tôn Bảo đã được Mỹ Hoa Nương truyền thụ...

Thấm thoát đã một năm trôi qua, Dương Tôn Bảo đã luyện thành công bí kíp Liên Hoa bí lục. Một hôm gã bước ra ngoài cửa hang thử công lực của mình đã thành tựu đến đâu. Gã nhắm vào thân cây phía trước mặt phóng một chưởng, gã tụ hết kinh lực vào tay rồi từ từ đẩy ra. Từ trong lòng bàn tay gã xuất hiện một màu đỏ tía, chưởng lực phóng ra êm không một tiếng động, chỉ thấy thân cây phía trước bắt chột gãy đổ như bị một lưỡi gươm sắc bén tiện đứt.

Dương Tôn Bảo nhảy lên sung sướng. Vậy là gã đã luyện được Hồi Tâm Chưởng đến bảy phần hỏa hầu. Giờ đây gã mới hiểu tại sao lần trước trong hang núi giao đấu với Viên Giác đại sư, lão già bỗng nhiên lại bỏ cuộc. Chắc chắn lúc ấy tự lão đã bị nội thương vì chấn động kinh mạch do luyện sai yếu quyết. Gã cũng biết rằng công lực của gã bây giờ hơn hẳn lão già bịt mặt, vì khi phóng chưởng tay lão chỉ xuất hiện màu đen. Điều đó chứng tỏ lão chỉ đạt được có ba thành công lực, hơn nữa cũng là biểu hiện lão đã bị nội thương. Dương Tôn Bảo vui mừng khôn tả, song lại cảm thấy tuyệt vọng, làm sao gã có thể thoát ra khỏi chốn này?

Gã nhẩm tính đã một năm trời có lẽ, gã đã cách biệt với thế giới bên ngoài để luyện tập công phu. Không hiểu sư phụ gã giờ ra sao, Lan Nhi ngày đó có thoát khỏi tay lão già độc ác ấy không? Cô có còn nhớ tới gã hay đã quên gã từ lâu rồi. Lại còn Thường Ngộ Xuân đại hiệp nữa, và Lý hiền đệ, người đã kết nghĩa anh em với Dương Tôn Bảo, không có gã hẳn Dương Tôn Bảo hôm ấy đã chết dưới tay của Lý Quế Anh rồi. Càng suy nghĩ, Dương Tôn Bảo càng thấy nóng ruột vô cùng. Gã chán nản nghĩ rằng, năm xưa Vương Song lão tiên bối rơi xuống khe sâu này cũng đành cam chịu chết dưới đáy vực, nữa là gã bây giờ. Chắc

chấn chẳng còn lối nào có thể lên được. Chẳng lẽ bao nhiêu công phu gã học, đành uổng phí như thế sao? Suốt đêm hôm đó, Dương Tôn Bảo nằm trần trọc không sao nhắm mắt được.

Sáng sớm hôm sau, lúc gã tỉnh dậy đã thấy đàn khỉ mang rất nhiều trái cây đặt bên cạnh. Trước kia Vương Song đã thuần dưỡng được chúng, nên lũ khỉ này rất khôn và quậy lộn người. Dương Tôn Bảo đã quen hầu hết bọn chúng, đặc biệt là con khỉ lớn nhất hôm đầu tiên gã gặp.

Sau khi ăn xong, Dương Tôn Bảo lại đi ra ngoài cố tìm một cách nào đó khả dĩ có thể thoát thân được. Bên ngoài cây cối um tùm, mọc rất nhiều loại dây leo chằng chịt. Bốn phía xung quanh là vách núi dựng đứng, dù có võ công cao đến đâu cũng không thể nào lên được.

Dương Tôn Bảo đã bao nhiêu lần sử dụng thân pháp Bích Hồ Du Tường (cách bò của con thằn lằn) để leo lên, song vách núi trơn trượt lại đẩy rêu phong nên đành cam chịu thất bại.

Dương Tôn Bảo tức giận điên cuồng. Gã phóng chưởng đánh vào vách núi, làm lung một lỗ lớn, đá vụn rớt xuống ào ào. Gã bỗng nảy ra ý định sẽ phóng chưởng liên tiếp tạo thành những bậc để leo lên, song nghĩ lại thì thấy không được, vì khi đã leo lên cao rồi làm gì có thể đứng để mà phóng chưởng tiếp được.

“Không lẽ đành chôn xác ở đây vực này sao?” Dương Tôn Bảo buồn bực nghĩ.

Nhiều lúc gã nảy ra những ý tưởng điên rồ là đứng dưới vực hú thật to lên, may ra có ai đó ở trên thòng dây xuống cứu. Gã đã nhiều ngày làm như thế, song đáp lại tiếng hú của gã chỉ là những tiếng vọng của âm thanh đập vào vách núi. Một lần gã suýt thành công khi trông thấy trên cao bóng một người nhỏ xíu như một con chim. Sau này gã mới biết đó chính là Lan Nhi. Gã vận khí vào Đan Điền rồi cất tiếng hú thật lớn. Gã hú hai ba lần rồi chờ đợi nhưng không thấy gì cả. Cái bóng nhỏ đó đứng một lúc rồi bỏ đi. Gã biết đâu rằng đứng từ trên cao nhìn xuống, không ai có thể biết được khe vực này sâu đến bao nhiêu, vì bên dưới tối đen như mực. Bữa đó, thật ra Lan Nhi có nghe thấy tiếng hú, song cô lại nghĩ rằng đó chỉ là tiếng hú của một con vượn nào đó mà thôi.

Trong lúc Dương Tôn Bảo thất vọng một cách đau đớn, gã lê bước về hang, lòng nặng trĩu đau buồn. Gã bỗng nhìn thấy con khỉ lớn đang nhảy nhót trước mặt. Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Dương Tôn Bảo nhảy cẫng lên vui sướng, gã hét lên như điên dại.

- Thoát rồi, ta đã nghĩ được cách thoát khỏi nơi đây rồi.

Lập tức gã vào rừng. Nơi đây mọc một loại cây leo rất kỳ lạ, vừa dài lại vừa dai vô cùng. Dương Tôn Bảo rút gươm ra chặt lấy những sợi dây rồi tết lại với nhau. Sau đó, gã bắt đầu kế hoạch của mình. Gã buộc vòng ngang lưng con khỉ, rồi kiên nhẫn huấn luyện nó cách tháo sợi dây ra khỏi bụng rồi quấn vào một thân cây gần đó.

Được cái là giống khỉ này rất khôn, lại có sức khỏe và tài leo trèo. Chỉ mấy hôm con khỉ đã hiểu ý Dương Tôn Bảo muốn gì. Cứ sau khi chạy hết đoạn dây, nó đã biết cách tháo sợi dây quấn ngang người rồi lại quấn vào một gốc cây gần đó. Một khi đã quen với công việc, Dương Tôn Bảo chặt thêm dây cho thật dài, nối vào đủ tới miệng hang. Gã dẫn con khỉ tới khe núi, rồi ra hiệu cho nó leo lên. Thoạt đầu con khỉ leo lên mấy lần rồi lại rớt xuống, song dần dần nó đã làm quen được với vách núi dựng đứng này. Chỉ cần một mô đá hơi nhô ra một chút là nó có thể bám vào mà leo lên được.

Dương Tôn Bảo ngắm nhìn con khỉ mỗi lúc một lên cao mà lòng hồi hộp vô cùng, chỉ sợ nó rớt xuống là cơ may thoát thân cuối cùng sẽ tan thành mây khói.

Con khỉ lên cao dần, đến lúc nó chỉ còn là một cái chấm nhỏ xíu thì Dương Tôn Bảo mới thở dài nhẹ nhõm.

Đợi một lúc lâu, Dương Tôn Bảo giật thử cái dây, thấy chắc chắn. Hình như con khỉ đã quấn sợi dây vào một vật gì đó ở trên, gã bắt đầu leo thử.

Dương Tôn Bảo thận trọng leo lên từng tí một. Quả thật khe núi này sâu đến khủng khiếp. Đến lúc Dương Tôn Bảo thấy ánh sáng chói lòa, gã mới biết là mình đã lên đến miệng vực, khiến gã vui mừng đến phát khóc. Con khỉ đang đứng trên miệng hang, mắt đăm đăm nhìn xuống dưới. Lúc cách miệng hang chừng hơn trượng, gã đạp mạnh chân vào vách núi, uốn mình nhảy vọt lên. Công phu và nội lực của Dương Tôn Bảo lúc này đã ở mức độ thượng thừa, nên thân pháp rất nhẹ nhàng, người bay bổng lên như một chiếc lá.

“Thoát rồi!” Gã nhảy lên vui sướng.

Con khỉ dường như cũng tỏ ý vui mừng, song mặt nó lại có vẻ buồn bã ngay. Có lẽ nó hiểu rằng giờ chia tay với Dương Tôn Bảo đã đến.

Dương Tôn Bảo vuốt ve con vật rồi nói:

- Cảm ơn người nhiều lắm. Nhờ người mà ta mới thoát khỏi nơi đây. Sau này ta trả được thù nhà, ta sẽ lại về thăm người.

Con khỉ như hiểu ý Dương Tôn Bảo. Nó rít lên một tiếng dài rồi leo xuống vực sâu.

Đợi cho con khỉ đã tụt xuống đáy hang, Dương Tôn Bảo cẩn thận tháo sợi dây mà con khỉ quấn quanh một tảng đá lớn, giấu vào một chỗ phòng khi dùng tới. Hào khí nổi lên, gã hú một tiếng dài rồi phóng mình như bay xuống núi. Lòng gã nao nức không biết đã một năm trôi qua, trên giang hồ có chuyện gì xảy ra không? Gã cứ nhắm hướng tây thẳng tiến.

Đi được vài chục dặm bỗng gã thấy từ phía xa, bên gốc cây như có một người đang ngồi gục đầu xuống. Đây là địa phận rừng Trúc Lâm, bởi vì nó không xa Ma Thiên Lãnh là bao. Dương Tôn Bảo chạy tới gần thì quả nhiên là một hán tử trung niên, mặc một bộ quần áo dạ hành đã bị rách tả tơi, chứng tỏ gã mới vừa bị hạ độc thủ.

Dương Tôn Bảo lại gần lật khuôn mặt người đó lên, rồi giật mình la lớn:

- Ủa? Thường đại ca, sao lại bị thế này?

Gã lay người Thường Ngô Xuân mấy lần, song không thấy trả lời. Cặp mắt Thường Ngô Xuân lơ đãng hết thần sắc, chỉ thỉnh thoảng đảo qua đảo lại vô hồn.

Dương Tôn Bảo lo lắng vô cùng. Gã đặt tay vào huyệt Xung Dương nơi mu bàn tay của Thường Ngô Xuân, thấy mạch không nhảy rồi lắc đầu lẩm bẩm một cách buồn bã.

- Vị khí đã tuyệt rồi. Thường đại ca đã chết, không sao cứu được nữa.

Bất giác giọt lệ anh hùng tuôn rơi lã chã. Chợt gã nghe có tiếng động rất khẽ phía sau.

Thính lực của Dương Tôn Bảo lúc này rất ghê gớm. Tiếng muỗi bay trong vòng ba trượng gã nghe như tiếng sấm nổ nên không có gì có thể lọt qua tai gã được.

Dương Tôn Bảo tiến về phía có tiếng động. Quả nhiên một lão già từ trong một bụi cây gần đó lết ra, rõ ràng là lão cũng bị thương rất nặng.

Dương Tôn Bảo nhìn xem là ai thì là Lý Lâm, Chưởng môn phái Hoa Sơn. Gã kêu lên:

- Lý tiền bối chẳng hay vì sao tiền bối lại lâm vào cảnh này? Cả Thường Ngô Xuân đại ca nữa?

Lý Lâm đã nhận ra gã thiếu niên trước mặt là Dương Tôn Bảo. Lão thều thào nói:

- Dương tiểu tử đó ư, người đi đâu mà thời gian qua không ai thấy...

- Văn bối bị lão già áo đen đánh ngã xuống vực sâu ở Ma Thiên Lãnh cách đây một năm, bây giờ mới lên được.

“À ra thế! Thảo nào người không biết gì hết là phải...” Lý Lâm khó nhọc nói.

- Tiền bối hãy kể cho văn bối nghe việc gì đã xảy ra đi...

Dương Tôn Bảo thấy Lý Lâm tuy không bị thương nhiều lắm, song khuôn mặt tái xanh chứng tỏ lão bị mất rất nhiều chân khí. Gã bèn đặt ngón tay vào Linh Đài huyệt của Lý Lâm rồi vận chân khí vào.

Lý Lâm khoan khoái lạ thường. Lão thấy một luồng chân khí dương cương hùng hậu như sóng thủy triều chạy rần rần vào cơ thể. Từ khoan khoái đến kinh ngạc. Lão không ngờ gã thiếu niên này chỉ trong một thời gian ngắn mà công lực đã ghê gớm đến thế. Lão tạ ơn Dương Tôn Bảo đã trị thương cho lão rồi bắt đầu kể:

Kể từ lúc Dương Tôn Bảo mất tích, tình hình giang hồ mỗi lúc một rối rắm. Càng ngày càng xảy ra nhiều vụ thảm sát rừng rợn và bí ẩn. Người các môn phái này lại nghi kỵ các môn phái khác. Nhiều lần, quần hùng đã họp bàn để giải tỏa hiềm khích giữa các môn phái do Xích Như Liên chủ trì, nhưng đều không đi đến kết quả gì cả. Tình hình tạm lắng đi một thời gian rồi lại bùng nổ như cũ. Ngay phái Hoa Sơn của ta cũng thế. Mấy chục đệ tử cũng bị người của phái Võ Đang giết hại vô cớ.

Đã xảy ra rất nhiều cuộc chiến giữa các môn phái chính tông với nhau nên tình hình mỗi lúc một căng thẳng. Lúc người gặp lão phu ở đây thì ngày hôm qua mới xảy ra một trận giao tranh thật kinh hoàng.

Buổi sáng khi các đệ tử phái Hoa Sơn như thường lệ chuẩn bị luyện tập thì bỗng nhiên nghe ngoài cửa quát tháo ầm ỉ.

“Ai mà lại dám đến đây gây huyên náo vào giờ này?” Ta nghĩ bụng.

Vừa lúc ấy một tên đệ tử vào bẩm:

- Thưa sư phụ, người của phái Tung Sơn đến đây gây sự.

“Kẻ nào đó?” Ta hỏi gã.

- Thưa sư phụ, đích thân Từ Dân Sinh Chương môn dẫn thủ hạ đến đây ạ.

- Bọn chúng có đông không?

- Dạ bẩm khoảng ba chục người.

Ta giật mình. Môn đồ của phái Hoa Sơn bữa nay xuống núi gần hết, chỉ còn khoảng hơn chục người! Nhưng không sao, chắc có chuyện hiểu lầm chi đây. Ta nghĩ vậy nên nói với gã đệ tử.

- Người ra nói với Từ Chương môn là ta ra ngay bây giờ.

Ta nai nịt gọn ghẽ bước ra. Quả nhiên bên ngoài mấy chục cao thủ phái Tung Sơn cầm đầu là Từ Dân Sinh đang đứng mặt hầm hầm sát khí.

Ta vòng tay thi lễ rồi nói rất bình thản:

- Chẳng hay có chuyện chi mà Từ Chương môn lại có lòng yêu, hạ cố đến thăm tệ phái vào giờ này.

“Đúng là giết người mà mặt vẫn còn tỏ ra nhân đức.” Từ Dân Sinh nói móc.

- Giết người ư? Ai giết? Chương môn nói gì lão phu không hiểu.

“Người chứ còn ai vào đây nữa!” Từ Dân Sinh quát to. “Cách đây mấy hôm, vì nguyên cớ gì mà người nở ra tay hạ độc thủ, giết hơn mười môn đồ của ta?” - Chương môn không nói đùa đấy chứ? Lão phu cả tháng nay không hề bước chân ra khỏi đây.

- Người lại còn chối nữa hay sao?

Lão quay lại phía sau cất tiếng gọi thật lớn.

- Đỗ Long đâu? Hãy ra đây đối chứng.

Một gã đại hán thân hình to lớn, mặt vuông bước ra, bộ pháp trông rất là nhanh nhẹn.

Gã cung kính đứng trước Từ Dân Sinh thi lễ.

- Người thử xem có đúng lão này mấy bữa trước đã động thủ với bọn người hay không?

- Thưa sư phụ. Chính là lão đấy ạ!

- Người kể lại thử xem.

- Dạ. Buổi đó theo lệnh sư phụ, mấy đệ tử xuống núi. Khi đến đất Mạch Châu, bọn đệ tử tạt vào một túp lều để dùng bữa. Đang ăn thì mấy người bước vào, dẫn đầu là lão này.

Bọn đệ tử nhìn cách ăn mặc biết ngay đó là người của phái Hoa Sơn, nên cũng chẳng chú tâm đề phòng, vì giữa phái Hoa Sơn và môn phái ta vốn có tình giao hảo từ xưa.

Ăn xong bọn đệ tử đi được hơn chục dặm thì thấy lão dẫn người đuổi theo. Đệ tử thấy lão quát lớn:

- Lũ đệ tử phái Tung Sơn kia mau nạp mình chịu trói, chớ chống cự mà uống mạng đấy.

Đệ tử mới nói rằng:

- Tại sao bỗng nhiên lão gia lại đòi hạ thủ? Bọn tại hạ đâu có thù oán gì với quý phái đâu?

“Đừng già mồm!” Lão quát lên. “Chúng ta đã muốn tiêu diệt môn phái của ngươi lâu rồi.

Từ Dân Sinh là một tên ma đầu đại ác đã giết hại bao nhiêu là cao thủ trên chốn giang hồ nên bọn ta mới quyết tâm trừ diệt.” - Lão là một tiền bối võ công cao cường thì làm sao bọn đệ tử chống cự cho nổi. Chỉ trong chớp mắt lão đã giết sạch tất cả, đệ tử may mắn mới thoát chết chạy về. Hôm nay...

Hôm nay.

“Được!” Từ Dân Sinh nói.

Lúc ấy ta mới để ý thấy ngoài những môn đồ phái Tung Sơn còn có rất nhiều hảo thủ của các môn phái khác như Võ Đang, Thanh Thành và Cái Bang đứng xung quanh. Hẳn là Từ Dân Sinh muốn mời họ tới đây để chứng kiến cho hành động của lão là quang minh chính đại.

Từ Dân Sinh nói tiếp:

- Sao, ngươi còn cãi được nữa không? Đệ tử của ta rõ ràng đã bị hại bởi thủ pháp Thất Tâm Quyền của phái Hoa Sơn, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa.

- Ha ha... Trên đời này thiếu gì các môn võ giống nhau mà Chưởng môn cứ cố tình quy kết cho lão phu. Lão phu đã nói tất cả những lời tố cáo đó hoàn toàn là dối trá.

Quần hùng đứng quanh cũng không hiểu thực hư ra sao cả. Tất cả bọn họ đến đây là theo lời mời của Từ Dân Sinh. Nếu đúng như lời gã nói thì sẽ ra tay hỗ trợ gã.

Thấy ta nói thế, Từ Dân Sinh quát mắt lên nói:

- Ngươi đừng nên chống chế vô ích, không lẽ sự việc không có ta lại vu oan cho ngươi sao? Ta chỉ muốn quần hùng ở đây chứng kiến cho hành động của bọn ta là hợp lẽ. Tất cả đệ tử phái Hoa Sơn đều không có liên quan gì cả, chỉ có một mình ngươi phải theo ta về phái Tung Sơn mà thôi.

Thấy gã ăn nói ngang ngược, ta bỗng nhiên nổi giận:

- Ngươi là cái gì mà đòi bắt ta. Hôm nay, ta nể mặt quần hùng, nếu không thì không yên với ta đâu.

Từ Dân Sinh chẳng nói năng gì, rút gươm đâm thẳng vào bụng ta. Ta tránh được rồi cũng rút trường kiếm ra đối địch. Đánh hơn năm mươi hiệp, ta bỗng thấy chiêu thế của gã quái dị vô cùng. Võ công của Từ Dân Sinh ta đâu có xa lạ gì. Về quyền chưởng của phái Tung Sơn thì quả có thể hơn người, song kiếm pháp thì phải nói rằng, so với Hoa Sơn kiếm của ta thì phần biến hóa còn kém hơn nhiều. Thế mà hôm nay, càng đấu ta lại càng cảm thấy lúng túng, đường gươm bị kèm chế không sao thi triển được.

Lúc đó tình thế quá nguy cấp, ta bị gã đâm trúng hai mũi vào bả vai. Ta cảm giác như đó không phải là kiếm pháp của phái Tung Sơn. Ta biết rõ điều đó nên sử chiêu Quan Hà Thiên Lý, lưỡi gươm đi chênh chếch nhắm vào ngực đối phương. Nếu đúng là Tung Sơn kiếm pháp thì gã sẽ sử chiêu Yên Nhạn Phiên Hàn, lùi lại một bước và như thế ta sẽ lấy lại được thế quân bình. Song thật đáng ngạc nhiên, gã không tránh mà vươn tay tả ra nắm chặt lấy lưỡi gươm, tay hữu cầm gươm đâm thẳng vào cổ ta. Đó là chiêu Độc Xà Xuất Động. Đây là một thế rất khó sử dụng, không phải ai cũng dám làm. Chỉ khi nào biết chắc công lực mình hơn hẳn đối thủ thì mới dám dùng, nếu không sẽ bị tiện đứt bàn tay. Định xoay lưỡi gươm đi một vòng, song cảm thấy kinh lực của gã mạnh không thể tả khiến cổ tay ta bị chấn động.

Ta buộc phải bỏ gươm ra nhảy lùi lại phía sau để tránh thoát đường gươm đó. Tình hình trở nên tuyệt vọng, bị mất vũ khí thì làm sao chống cự với gã được, thì may thay có một người nhảy vào. Đó là Thường đại hiệp Thường Ngộ Xuân. Thường Ngộ Xuân nhảy vào đứng ngang giữa ta và Từ Dân Sinh rồi nói:

- Xin các vị dừng tay, tại hạ muốn nói đôi điều.

Từ Dền Sinh tức giận, gã quắc mắt lên nạt nộ:

- Người là ai mà dám xen vào chuyện của ta?

Thường Ngô Xuân không trả lời câu hỏi của gã, quay sang nói với quần hùng:

- Tại hạ đã đứng ngoài quan sát nên có nhận xét là ở đây có một sự giả trá. Gã này không phải là Từ Dền Sinh...

Đệ tử phái Hoa Sơn và quần hùng đều giật mình ngạc nhiên. Từ Dền Sinh tức giận quát lớn:

- Tên ma đầu này ở đâu đến đây nói bậy. Người không sợ chết hay sao?

- Ta biết rất rõ Từ Chuông môn, võ công của người chỉ là nguy trác.

Từ Dền Sinh không nói năng gì cả, quát bọn thuộc hạ:

- Các người cứ xông vào hạ thủ bọn chúng cho ta!

Lập tức mấy chục tên thủ hạ đồng loạt rút gươm xông vào. Mấy hảo thủ phái Võ Đang, Thanh Thành và Cái Bang ngỡ ngàng không biết nên hỗ trợ cho phe nào, cứ đứng yên tại chỗ tọa thủ bàng quan.

Lúc đó ta được một đệ tử đưa cho thanh gươm khác lại quyết đấu cùng với Từ Dền Sinh. Càng đánh ta lại càng thấy gã lợi hại vô cùng và thầm phục Thường Ngô Xuân có con mắt tinh đời. Gã đúng không phải là người của phái Tung Sơn. Thường Ngô Xuân thì động thủ với một tên khác, võ công tên này cũng chẳng kém gì Từ Dền Sinh cả.

Bên địch đông hơn gấp bội lại toàn những cao thủ nên chẳng mấy chốc số đệ tử của ta đã bị thiệt mạng đến sáu bảy người. Thành ra một phải chọi với bốn năm, phần thua đã thấy rõ.

Thường Ngô Xuân tả xung hữu đột, thanh bảo đao của gã biến hóa vô cùng nên cũng chém được bốn năm tên, gã thấy ta cự với Từ Dền Sinh không nổi nên hét lớn:

- Lý Chuông môn, để tại hạ đánh với lão cho.

Ta phần bị thương, phần đã yếu sức nên nhảy ra để gã cự địch.

Hai người tỷ đấu rất mãnh liệt, kiếm khí toát ra vù vù chứng tỏ nội lực của hai bên cũng có phần tương đương. Lũ thủ hạ thấy Từ Dền Sinh kèm chế được Thường Ngô Xuân nên ào vào bao vây lấy ta.

Tình thế mỗi lúc một nguy ngập. May thay lúc đó bỗng có hai bóng áo xanh nhảy vào vòng chiến. Ta nhận ra một trong hai người là cô bé đã đi với người hôm cứu bọn ta ở trên núi ...

Dương Tôn Bảo nghe đến đây lộ vẻ mừng rỡ vô cùng:

- Đúng là Lan Nhi rồi. Thế còn người kia là ai?

- Người kia là một mỹ phụ trung niên cực kỳ xinh đẹp và giống như Lan Nhi của người như đúc. Ta đoán rằng đó là thân mẫu của y.

“Đúng rồi!” Dương Tôn Bảo reo lên. “Vậy là Lan Nhi đã tìm được má má rồi.” Gã nôn nóng hỏi tiếp:

- Rồi sau ra sao, thưa lão tiên bối?

- Để ta kể tiếp. Ta thấy bóng hai nữ nhân nhảy vào, chỉ thấp thoáng vài cái đã thấy ba bốn cao thủ ngã gục. Mỹ phụ trung niên nói với ta:

- Lý Chuông môn và Thường hiền đệ (lúc ấy ta mới biết Thường Ngô Xuân có quen bà phu nhân này) hãy chạy đi, để mặc ta đối phó với chúng.

Thường Ngô Xuân cũng đã mệt mỏi vô cùng. Gã trông thấy mỹ phụ trung niên thì mừng vui khôn tả. Gã quay sang bảo ta:

- Chúng ta may rồi. Phu nhân này mà ra tay thì khỏi lo gì nữa. Lý Chuông môn cứ ra ngoài nghỉ đi thôi.

Quả nhiên, phu nhân và Lan Nhi cực kỳ lợi hại. Chỉ thấy quyền chưởng vung lên là đối phương đã trúng đòn ngã lìa lìa.

Từ Dần Sinh tức giận nổ đom đóm mắt. Gã quát to:

- Con mụ thói tha này ở đâu đến đây phá rối, đừng trách ta hạ thủ vô tình đấy nhé!

Gã rùn người xuống hai tay thu vào ngực rồi nhắm Mỹ Hoa Nương phóng chưởng ra.

Mỹ Hoa Nương mỉm cười nói với gã:

- Lôi Tâm Chưởng của ngươi thì làm gì được ta. Hãy ném thử chút lợi hại của phu nhân ngươi đây!

Chỉ thấy bàn tay trắng muốt đưa nhẹ ra phía trước, lão già đã lùi lại phía sau bốn bước, mồm thổ ra một búng máu. Chưởng lực của Mỹ Hoa Nương thật ghê hồn. Quần hùng các môn phái đều ồ lên kinh ngạc. Mọi người đã chứng kiến võ công của lão lợi hại như thế nào mà chỉ một cái phẩy tay, lão đã bị nội thương ngay lập tức.

Còn Lan Nhi cô nương cũng thi triển tuyệt kỹ vô song. Gã ban này tỷ đấu với ta bây giờ chỉ còn chống đỡ một cách tuyệt vọng, không còn mong gì thủ thắng được nữa. Bọn chúng đang định rút lui thì bỗng lại xuất hiện hai người nữa. Tuy chúng ăn mặc theo lối các đệ tử của phái Tung Sơn, song nhìn thân pháp ta biết là chúng không phải. Gã mới đến tuy trong bộ dạng nam nhi nhưng bàn tay lại trắng trẻo, chứng tỏ đây là một nữ nhân.

Gã mới đến trầm giọng nói:

- Từ Chưởng môn hãy để ta thu thập bọn chúng cho.

Từ Dần Sinh thoáng thấy thân pháp của gã đã vội nhảy ra ngoài vòng chiến. Gã mới đến nói với quần hùng.

- Hôm nay là việc ân oán của phái Tung Sơn, cũng mong các vị hãy đứng ngoài để bọn phái giải quyết với nhau.

Mọi người chẳng hiểu thế nào cả. Từ Dần Sinh là chưởng môn sao võ công lại kém gã này?

Mỹ Hoa Nương nói với ta và Thường Ngộ Xuân:

- Hai vị đã bị thương rồi, cứ tự tiện ra đi để ta ở lại cho. Chúng ta sẽ gặp nhau sau. Bọn này không phải người của phái Tung Sơn đâu, chúng là kẻ thù không đội trời chung của ta, cứ để ta đối địch với chúng.

Lúc đó, ta nghĩ bọn chúng đến đây gây sự với ta mà lại để hai mẹ con phu nhân này gánh chịu thì cũng không phải. Song nghĩ lại thì mình có ở lại cũng chẳng ích gì cả vì đã bị nội thương trầm trọng, chỉ tổ làm vướng chân tay người khác mà thôi.

Nghĩ vậy ta với Thường đại hiệp rời đi, lúc này chân khí đã tản mát hết nên thậm chí đi cũng còn khó khăn nữa. Ta với Thường đại hiệp mới đi đến chỗ này. Thường đại hiệp đặt ta nằm nghỉ ở một hốc cây kín đáo rồi nói:

- Lý tiền bối cứ yên tâm nằm ở đây, tại hạ đi kiếm nước về uống đã. Hình như gần đây có một dòng suối thì phải ...

Ta gật đầu nằm dựa vào gốc cây để nghỉ. Thường Ngộ Xuân đi mới được trăm bước thì bỗng có một lão già xuất hiện. Ta rùng mình khi nhận ra chính là lão già Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang. Thường đại hiệp nguy mất, gã không phải là đối thủ của lão.

Ta nghe một tiếng cười dài đến lạnh người. Rồi lão già cất tiếng nói:

- Thường Ngộ Xuân, ta có nghe lâu nay ngươi đang đi tìm kiếm một người phải không?

- Việc đó không liên quan đến ngươi!

- Hà hà ... có liên quan đến ta đấy! Người còn chờ gì mà không tự xử hay để ta phải ra tay.

- Ta biết võ công ta không bằng ngươi, song ta đâu có dễ dàng chịu chết như thế.

- Ngươi dám ăn nói như vậy vì lần trước ta đã dễ dãi tha cho ngươi nên không biết ta lợi hại. Song lần này, ta sẽ không hạ sát mi bằng chưởng lực đâu. Đây là ta đã chiêu cổ đến mi nhiều lắm rồi đấy. Hãy chuẩn bị đi ...

Thường Ngô Xuân biết không chống cự nổi nhưng vẫn thủ thế. Lão già thông thả. Lão vung hai tay từ dưới lên đánh vào thượng bàn của Thường Ngô Xuân. Đó là một chiêu rất bình thường có tên gọi là Quỷ Vương Bát Phiến. Thường Ngô Xuân liền bước sang trái một bước, song quyền nắm lại sử chiêu Nhật Xuất Lôi Môn đánh vào cổ tay lão già. Không ngờ lão già chỉ chờ có thế, lão quay bàn tay xuống nhanh như chớp theo thủ pháp Kim Ưng Trảo nắm chặt ngay cổ tay của Thường Ngô Xuân, tay hữu đánh một quyền như trời giáng vào ngực gã.

Ta nghe thấy một tiếng “bịch” ghê người. Xương ngực Thường Ngô Xuân đã bị đánh gãy vụn. Gã ngồi gục xuống đất chết ngay lập tức. Chỉ một chiêu gã đã hạ sát được một cao thủ thì quả thật võ công của lão già cao đến mức không tưởng tượng được.

- Ta ... ta lúc đó nấp sau thân cây đã nhìn rõ hết tất cả, song không có cách nào cứu Thường đại hiệp được, quả thật là đau lòng ...

Dương Tôn Bảo nghe xong, kêu lên một tiếng ai oán. Gã đào một cái hố sâu rồi chôn Thường Ngô Xuân xuống đấy. Gã lầm bầm khấn:

- Xin đại ca chứng giám, tiểu đệ thề sẽ trả bằng được mối thù này cho đại ca ...

Lý Lâm bỗng nói với Dương Tôn Bảo:

- Tiểu huynh này, tình hình ngày càng nghiêm trọng có lẽ sắp tới trên giang hồ sẽ xảy ra những biến cố ghê gớm. Bọn Huyết Hồn Bang trước khi muốn nắm vị trí bá chủ võ lâm, nên đã dùng thủ đoạn khiêu khích gây bất hòa giữa các môn phái để tiêu diệt bớt lực lượng.

Chúng hiện thời chỉ có e ngại nhất chùa Thiếu Lâm, Vương Gia Thạch Chưởng môn Võ Đang phái đã mất tích và Thất Cầm tiên sinh Bang chủ Cái Bang mà thôi. Ta e rằng lúc này phái Tung Sơn cũng đang có chuyện rắc rối.

Dương Tôn Bảo nói:

- Vậy thưa tiên bối, chúng ta nên đến đây ngay may ra còn kịp ...

- Phải đấy!

Lý Lâm tán thành.

Hai người bèn trở thuật phi hành về phía núi Tung Sơn. Vì Lý Lâm hãy còn mệt nên Dương Tôn Bảo phải đi thật chậm để đợi lão theo kịp. Gã bỗng thấy trước mặt hai bóng người khinh công tuyệt vời đang chạy ở phía trước, Dương Tôn Bảo nói với Lý Lâm:

- Tiên bối cứ thông thả đi ở phía sau, để văn bối đuổi theo xem hai người kia là ai.

Dương Tôn Bảo đề khí chạy như bay. Phút chốc đã đuổi kịp hai người. Thì ra đó là Mỹ Hoa Nương và Lan Nhi. Gã mừng rỡ đến phát điên kêu lớn:

- Sư phụ, tiểu cô nương hãy dừng chân. Tiểu tử là Dương Tôn Bảo đây!

Hai người phía trước dừng ngay lại. Quả đúng là Mỹ Hoa Nương và Lan Nhi. Lan Nhi sung sướng khôn tả, cô reo lên:

- Tiểu tử, ngươi vẫn còn sống đấy ư? Ta cứ nghĩ ... mi ở dưới vực ... đã ...

Cô lấp bắp không nói nên lời.

Mỹ Hoa Nương cũng vui mừng khôn xiết. Phu nhân nói với gã:

- Ta nghe con đã bị lão Giáo chủ đánh rớt xuống vực sâu ở Ma Thiên Lãnh, làm sao mà lại sống sót được?

Dương Tôn Bảo thuật hết đầu đuôi câu chuyện gã rớt xuống vực như thế nào, được cuốn bí lục ra làm sao, rồi tại sao gã lại luyện được thành công môn tuyệt kỹ ấy. Nghe xong Mỹ Hoa Nương cười nói:

- Bây giờ, con đã trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ rồi, hơn cả ta nữa thì mối thù chắc hẳn sẽ trả được.

Rồi Mỹ Hoa Nương cũng kể cho gã nghe chính lão già áo đen cũng là kẻ đã giết vị sư muội của y là Vương Ngọc Yến là mẫu thân của Mỹ Hoa Nương. Như thế, hai người đều có một kẻ thù chung, Mỹ Hoa Nương nói:

- Bây giờ võ công của con đã đủ sức đối địch với gã rồi đấy. Nếu gặp lão động thủ, hẳn là con thừa sức lột bộ mặt thật của lão.

Lan Nhi từ nãy vẫn chăm chú nghe hai người nói chuyện, bây giờ mới nói:

- Ta ... ta... sau lúc người bị đánh xuống vực vẫn còn ở đó một thời gian hy vọng người vẫn còn sống sót. Nhưng mỗi khi nhìn xuống khe núi thì biết rằng người khó có thể toàn mạng được. Chỉ nội việc rút xuống không thôi đã đủ chết tan xác, nữa là người lại bị trúng một chưởng của lão. Ta tuyệt vọng vô cùng nên đi tìm má má để tính chuyện trả thù. Bữa đó, sau nhiều tháng đi tìm không có kết quả ta chạm trán với gã thiếu niên bịt mặt đã định giết ta như bữa trước ta cùng người ở trong rừng. Võ công của gã cao đến lạ kỳ mà không hiểu sao gã lại căm thù ta đến như thế. Hai bên đấu hơn trăm hiệp chưa phân được thua thì má má ta tới ...

“Sau đó thì sao ...” Dương Tôn Bảo hỏi.

- Sau đó, tất nhiên là gã phải bỏ đi nhưng ánh mắt lóe lên niềm căm hận vô cùng ...

khiến ta cũng thấy lạnh người. Ta đã tự nhủ là từ bây giờ phải hết sức thận trọng ... Gã sẽ còn rình để ám toán ta đến cùng ...

Ngừng lại một chút, Lan Nhi nhìn Dương Tôn Bảo nói giọng hờn dỗi:

- Người ... Người bây giờ võ công hơn ta nhiều thì còn coi ta ra gì nữa.

Dương Tôn Bảo mỉm cười nói:

- Sao cô nương lại nói thế! Với cô nương, tiểu đệ làm sao mà địch nổi.

Lan Nhi lườm gã một cái rồi bất ngờ sử chiêu Độc Xà Xuất Động đánh vào người Dương Tôn Bảo. Cô chỉ định đùa chơi tí thôi, không ngờ Dương Tôn Bảo vội không tránh được để Lan Nhi đánh trúng người gã một quyền. “Bình” một cái, Dương Tôn Bảo lùi lại một bước.

Lan Nhi sợ hãi la lên:

- Người ... người sao người không tránh đi, người có làm sao không?

Dương Tôn Bảo mỉm cười nói:

- Được cô nương tặng cho một quyền, tại hạ lại thấy khoan khoái vô cùng ...

Dương Tôn Bảo bất chợt thấy ven đường có một vật gì lấp lánh. Gã chạy lại cầm lên rồi ngạc nhiên:

- Ủa! Sao ... lại có vật này ở đây?

“Cái đó là cái gì vậy?” Lan Nhi hỏi.

“Cái này ... cái này ... lạ quá...” Dương Tôn Bảo nói:

“Nó là một tấm lệnh bài trên có ghi một câu thơ của Xích bá bá tặng gia gia tại hạ nhân một lần vào dịp Trung Thu. Sao nó lại ở đây?” - Hay là má má người vẫn còn sống chăng?

“Không có lẽ ...” Dương Tôn Bảo dăm chiêu. “Thôi, tại hạ cứ cất đi đã rồi tính sau.

Chúng ta hãy đến phái Tung Sơn đã. Có thể giờ này ...” Mỹ Hoa Nương nói:

- Bây giờ tốt hơn là chúng ta chia nhau ra. Người cùng Lý Chưởng môn đến phái Tung Sơn, ta và Lan Nhi sẽ đến phái Võ Đang. Có thể bọn Huyết Hồn Bang dùng thủ đoạn ly gián để đồng thời ra tay một lúc, quần hùng nếu không biết trước thì mắc mưu chúng mất. Sau đó, chúng ta sẽ gặp lại tại chùa Thiếu Lâm. Người nghĩ thế nào.

- Sư phụ dạy phải đấy! Phải đề phòng trước, nếu không thảm họa của võ lâm sẽ không sao lường được. Xin sư phụ và cô nương hãy cẩn thận giữ mình.

Lan Nhi liếc nhìn gã một cách tình tứ, rồi cô trở thuật phi hành theo Mỹ Hoa Nương vụt đi.

Dương Tôn Bảo với Lý Lâm mới đi chừng ba chục dặm nữa thì bỗng nghe thấy phía trước có tiếng leng keng loong coong rất kỳ lạ. Chỉ trong chốc lát, xuất hiện ba nhà sư mặc áo vàng, nhưng lại vá vúi rất nhiều chỗ bằng các mảnh vải màu sắc khác nhau. Thân pháp của họ rất lạ kỳ, không thấy chuyển động gì mấy mà thoát cái đã tới gần.

Dương Tôn Bảo hỏi Lý Lâm:

- Thưa tiền bối, họ là ai vậy?

- Ta cũng chẳng hiểu nữa, không biết chúng thuộc phái võ gì ... mà ăn mặc lại kỳ quái đến thế? Chúng ta thử hỏi xem!

Lý Lâm tiến đến trước mặt mấy nhà sư nghiêng mình thi lễ rồi nói:

- Chẳng hay quý vị đại sư thuộc chùa nào, xin cho lão phu biết quý tính cao danh được chăng?

Ba nhà sư dừng lại. Trông họ rất là cổ quái. Mỗi người đều đeo một cặp vòng vàng ở lỗ tai. Còn vũ khí của họ cũng là những chiếc vòng vàng to tướng, khi gõ vào nhau phát ra những âm thanh kỳ dị.

Nhà sư đi đầu, da đỏ tía, mũi khoằm như mỏ chim. Lão thứ hai, nước da lại vàng khè như người mắc bệnh dịch, lông mũi thò dài hẳn ra ngoài như cái móc câu. Lão thứ ba đỉnh đầu thì nhọn hoắt, tay chân dài lêu khêu như ống sậy.

Trông cả ba lão hình dung thật vô cùng cổ quái. Người yếu bóng vía chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ chết ngất. Song chỉ nhìn vào cước bộ, cũng đủ hiểu võ công ba người không phải tầm thường. Cả ba tuy bước đi nhẹ nhàng, song âm thanh rất là trầm trọng.

Lão đi đầu thấy Lý Lâm hỏi thì cười khàn khách ngoác miệng ra để lộ hàm răng vàng khè:

- Ta đến đây, theo lời mời tham dự lễ ra mắt của Minh chủ võ lâm ... Người không biết sao?

Lý Lâm ngạc nhiên. Lão ở đây mà lại không biết tí gì về chuyện đó cả. Lão hỏi:

- Làm gì có chuyện ấy được. Lão phu ...

- Hà hà ... phải rồi, người không biết là phải thôi. Bọn ta đến đây hơi sớm một chút.

Khoảng mười ngày nữa mới bắt đầu ...

“Kỳ quái thật ...” Lý Lâm lẩm bẩm:

“Thế lão sư có biết ai triệu tập không?” - Tất nhiên là ta biết nhưng chưa thể nói bây giờ được. Đợi đến lúc đó, mọi người sẽ hiểu.

- Thật là lạ, từ xưa đến nay chưa hề có chuyện kẻ nào dám mạo xưng là Minh chủ để tập hợp quần hùng bao giờ ... Việc này ...

Lão quay sang nói với Dương Tôn Bảo:

- Việc này hẳn là âm mưu của Huyết Hồn Bang?

Nhà sư thứ hai bỗng nói:

- Các người ở đây, chưa nhận được giấy mời thật sao? Chắc là mấy hôm nữa các môn phái sẽ nhận được thôi.

“Các vị đến đây tham dự nhằm mục đích gì?” Dương Tôn Bảo hỏi.

- Bọn ta là bạn với Minh chủ của các người, đến chỉ để chứng kiến mà thôi.

Lý Lâm nghe lão nói thế thì nổi giận quát to:

- Làm gì có kẻ nào là Minh chủ ở đây? Bọn người là bè đảng của gã thì cũng chỉ là một lũ ma đầu mà thôi.

Lão mũi khoằm quắc mắt lên nạt nộ:

- Người ăn nói với bọn ta phải cho lễ độ một chút. Nếu không sẽ ném mùi đau khổ đấy!

Dương Tôn Bảo nói với Lý Lâm:

- Thôi để mặc họ, chuyện đó rồi tính sau, chúng ta đi thôi.

Hai người vừa phóng mình đi, đã thấy ba lão không hiểu bằng cách nào đã nhảy đứng chắn trước mặt.

- Bây giờ các người muốn đi, nhưng bọn ta lại không cho thì tính sao đây?

Dương Tôn Bảo cũng thấy gã cản trở mình nên nói:

- Bọn ta đi đâu là chuyện của bọn ta, mắc mớ gì đến mấy lão.

“Không được!” Lão già đứng đầu nhăn nhó nói. “Các người đã biết được một việc có can hệ đến một người bạn của ta nên bọn ta không thể để người ra đi một cách dễ dàng như vậy.

Muốn đi thì hãy để cái lưỡi lại ...” Dương Tôn Bảo chẳng nói chẳng rằng, gã nhằm lão già phóng một chưởng. Thật là kỳ lạ, lão mũi khoằm đưa cái vòng khua một cái, chưởng lực của Dương Tôn Bảo như bị cuốn hút vào cái vòng đi đâu mất tăm. Dương Tôn Bảo thất kinh không hiểu thủ pháp của lão là gì mà lại kỳ cục dường ấy. Gã nhằm lão già sử chiêu Phong Cấp Thiên Cao (gió mạnh thổi trên trời) đánh vào đỉnh đầu lão. Lão mũi khoằm lại đưa cái vòng lên khua một cái định chụp vào cổ tay Dương Tôn Bảo. Song võ công Dương Tôn Bảo đâu phải tầm thường, chiếc vòng vàng của nhà sư chưa kịp chụp vào tay gã thì Dương Tôn Bảo đã biến sang chiêu khác đánh vào yếu huyệt nơi khuỷu tay của lão.

Nhà sư thất kinh không ngờ gã tiểu tử này lại ra tay kỳ ảo như thế. Lão kêu một tiếng úi chao rồi nhảy về phía sau ba bốn bước.

Lập tức hai nhà sư còn lại xuất hiện nhảy vào vòng chiến. Cả ba lão tạo thành một thế trận bao vây Dương Tôn Bảo vào giữa. Một lão đứng trước mặt, một lão bên hông và một lão đứng đằng sau, trông quái dị không thể tưởng tượng được.

Dương Tôn Bảo mỉm cười nói:

- Sao! Các vị mới có một chiêu mà đã phải liên thủ bao vây tại hạ như thế này ư? Thế mà cũng gọi là cao tăng đắc đạo.

Lão đầu nhọn cười khà khà nói:

- Đâu phải thế, tại người chưa rõ đấy thôi. Ba anh em ta tuy là ba nhưng chỉ là một. Ai đánh một người là đánh ba người. Người hiểu chưa?

Dương Tôn Bảo chưa kịp trả lời thì đã thấy sáu cái vòng vàng vung lên lấp lánh tấn công rất là mãnh liệt. Thế đánh này có chỗ khác người. Lão trước mặt chụp cái vòng vào cổ Dương Tôn Bảo, lão thứ hai thì tấn công vào ngang sườn, còn lão thứ ba thì lại đánh vào phía sau lưng. Dương Tôn Bảo biết nội lực của ba nhà sư vô cùng thâm hậu, bị trúng một cái vòng thôi gạch cũng phải bể, đá cũng phải nát tan nữa là xương thịt con người.

Tuy lúc này, võ công của Dương Tôn Bảo thực ra còn vượt rất xa võ công của ba nhà sư, song nhất thời vì võ công của ba lão rất quái dị, trên giang hồ chưa thấy bao giờ nên Dương Tôn Bảo cảm thấy lúng túng không biết xử trí ra sao. Gã búng mình nhảy vọt lên cao rồi dùng thủ pháp Thiên Cân Trụy hạ nhẹ nhàng xuống đất. Vừa đặt chân xuống đất gã đã thấy ba nhà sư từ ba hướng như đã đợi sẵn vung sáu cái vòng lên tấn công như cũ.

Dương Tôn Bảo kinh hãi. Gã phải hết sức sử dụng các tuyệt kỹ ghi trong Liên Hoa bí lục ra chống đỡ, mà cũng không thoát khỏi vòng vây của ba nhà sư. Cứ hai lão tấn công thì một lão lại phòng thủ cho cả hai người nên công thủ rất kín đáo, làm đối phương khó lòng xoay sở.

Lý Lâm thấy Dương Tôn Bảo mỗi lúc mỗi lâm vào thế hạ phong nên cũng lấy làm kinh sợ. Lão tự thấy nếu lão giao đấu chắc không cự nổi ba nhà sư này đến chục chiêu. Dương Tôn Bảo trong lúc nguy cấp muốn sử dụng Hồi Tâm Chưởng, song bị ba lão đánh ráo riết quá nên gã không sao thi triển được.

Lý Lâm thấy vậy cũng nhảy vào vòng chiến. Lão giao đấu với nhà sư đầu nhọn hoắt là người võ công có phần kém nhất trong ba nhà sư mà cũng không chống cự nổi. Bỗng nhà sư đầu nhọn hét lên một tiếng, lão dang hai cái vòng đập mạnh vào người Lý Lâm, Lý Lâm đành phải vung gươm lên để gạt.

“Choang” một tiếng, Lý Lâm loạng choạng suýt ngã, ngực cảm thấy như bị một tảng đá nện phải. Lão biết rằng nội lực của nhà sư này ghê gớm vô cùng, nên không dám đụng chạm vào chiếc vòng nữa.

Dương Tôn Bảo nghe thấy tiếng “keng” mới sực nhớ gã còn cây bảo kiếm sau lưng. Gã vung gươm lên chặt một nhát. Quả nhiên cả sáu cái vòng đều cụt ngắn như bị tiện đứt.

Ba nhà sư ngẩn người ra. Trên tay ba lão chỉ còn mỗi một mẩu ngắn ngắn.

Bỗng lão mặt đỏ hét lên một tiếng, hai nhà sư kia như nhận được hiệu lệnh đồng loạt vút bỏ vũ khí rồi vung quyền lên tấn công Dương Tôn Bảo khí thế rất mãnh liệt. Quyền chưởng của ba nhà sư cũng quá dị vô cùng. Dương Tôn Bảo chủ ý không muốn sát hại ba nhà sư nên gã cũng không tận dụng ưu thế của mình giắt gươm vào vỏ dùng song quyền chống lại.

“Bình” một tiếng, Lý Lâm đã bị trúng một quyền nơi ngực, lão ngã bật ngửa xuống đất không dậy được nữa. Lão đầu nhọn cũng không thêm để ý tới Lý Lâm, lão quay lại hợp sức với hai nhà sư kia vây đánh Dương Tôn Bảo. Thế trận lại đầy đủ ba người nên uy lực lại tăng thêm một bậc.

Dương Tôn Bảo không sao phản kích được. Gã cứ lùi dần, lùi dần và bất ngờ đập phải người Lý Lâm nằm dưới đất nên loạng choạng mất thăng bằng. Chỉ trong tích tắc nếu các cao thủ giao đấu với nhau mà sơ sẩy một chút là bị nguy hiểm ngay. Hai nhà sư lập tức đánh vào hai bên sườn Dương Tôn Bảo, còn lão mặt đỏ xòe hai ngón tay đâm thẳng vào mắt Dương Tôn Bảo một cách ác độc.

Trong lúc chân đứng không vững, Dương Tôn Bảo buộc phải bước lên phía trước sử chiêu Thoát Vị Hoàng Bào tránh được đòn tấn công của hai nhà sư, song không kịp đỡ được đòn đánh phía trước.

Lúc ấy, gã tin rằng cặp mắt sẽ bị lão mặt đỏ móc ra đến nơi, thì bỗng có một bóng người không biết từ đâu xuất hiện lao thẳng vào nhà sư áo đỏ bắt chặp nguy hiểm. Đó là chiêu Thiên Địa Đồng Thọ (cả hai cùng sống) một chiêu thức chỉ trong lúc khốn cùng người ta mới dám sử dụng. Nếu nhà sư tiếp tục thế tấn công thì đối phương sẽ chết, song chính lão cũng không thoát khỏi tử thần.

Đó là một cách đánh liều lĩnh vô cùng, là sự đánh đổi sinh mạng. Nhà sư mặt đỏ kinh hãi buộc phải rút thế công về để khỏi bị trúng đòn của địch thủ. Dương Tôn Bảo hú hồn xem ai đã liều mạng để cứu mình thì ra đó là Lý hiền đệ.

Gã sung sướng reo to lên:

- Lý hiền đệ, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Cảm ơn!

Gã thiếu niên mặt vàng đỏ đúng là Lý hiền đệ, người đã kết nghĩa đệ huynh với Dương Tôn Bảo. Gã họ Lý nói:

- Tiểu đệ mới đến đây thôi, mới xem được có mấy chiêu thấy võ công của sư huynh cao hơn hẳn ba nhà sư nhiều lắm. Sở dĩ sư huynh bị áp đảo vì sư huynh quá bối rồi nên không để ý đấy thôi. Ba nhà sư kia chủ yếu sử dụng thủ pháp nhanh nhẹn để làm hoa mắt đối phương, nếu sư huynh ...

Gã chưa nói hết, Dương Tôn Bảo đã hiểu ý. Gã nhảy vào mỉm cười nói:

- Xin mời ba vị động thủ tiếp. Nếu các vị chống nổi tại hạ ba chiêu thì tại hạ xin bái phục.

Ba nhà sư tức giận vô cùng. Gã tiểu tử này suýt chết mà còn dám nói khoác. Không hiểu gã mặt vàng thư sinh kia vừa nói cái gì mà tên này đã vênh vang như thế. Nhà sư mặt đỏ cười gằn nói:

- Được, mi sẽ hết nói khoác ngay bây giờ thôi. Trị tội ngươi xong ta sẽ nói chuyện với gã kia.

Lão nói xong lại hú lên một tiếng, rồi cả ba lão đều lao vào tấn công. Dương Tôn Bảo đứng yên không động dậy, tay tả gã sử chiêu Trường Phong Vạn Lý (gió thổi xa ngàn dặm), tay hữu dùng Đại Cầm Nã Thủ tóm vào Mạch Môn của lão mặt vàng khè, chân phải tung một ngọn cước vào hạ bàn của lão sư mặt đỏ. Chỉ trong một thế mà Dương Tôn Bảo sử dụng ba chiêu khác nhau cùng một lúc thì thật là tài tình.

Lão mặt vàng cảm thấy một luồng chân khí hùng hậu truyền vào người, khiến cánh tay tê dại chịu không nổi ngã vật ra. Nhà sư bên trái cũng bị trúng một quyền tướng chừng như một tảng đá nặng ngàn cân giáng vào ngực, còn lão mặt đỏ cũng bị trúng một cước vào huyệt Hoàn Khiêu ngã sụm xuống liền.

Dương Tôn Bảo cười lớn:

- Thấy chưa, ta đã nói với các vị trước rồi đấy nhé! Mới có một chiêu mà còn không chịu nổi, lại còn dám huênh hoang khoác lác.

Ba lão hổ thẹn vô cùng, cố gượng ngồi dậy. Cũng may, Dương Tôn Bảo chỉ dùng có một phần công lực mà thôi. Lão mặt đỏ nói:

- Lần này bọn ta chịu thua. Song hãy đợi đến mấy bữa nữa, đại sư huynh ta sẽ rửa mối nhục này.

Nói xong, cả ba lão bỏ đi mất dạng.

Dương Tôn Bảo quay sang nói với gã thiếu niên:

- Đa tạ hiền đệ đã hai lần cứu sống tiểu huynh. Không biết bao giờ ta mới báo đáp được ơn này ...

Gã cầm lấy bàn tay thiếu niên siết chặt, bỗng cảm thấy có điều khác lạ. Bàn tay trắng muốt và mềm mại như tay con gái. Gã thiếu niên giật mình rút tay về, mặt gã đỏ ửng lên. Gã nói:

- Việc đó có gì đâu mà tiểu huynh phải nhắc tới. Chẳng qua là tiểu đệ đứng ngoài nhìn thấy rõ nên chỉ điểm thôi. Có chi mà gọi là công ơn.

- Lý hiền đệ, thời gian qua mặc dù anh em ta kết nghĩa, song ta cũng chưa biết tên thật của Lý hiền đệ là gì? Song thân là ai? Ta cũng chưa nói cho tiểu đệ biết tên thật của ta. Hôm nay anh em ta ...

Dương Tôn Bảo chưa nói hết câu, gã thiếu niên vội nói:

- Tiểu đệ tuy có gia đình thật, song đã bỏ đi giang hồ từ lâu không về nhà nên ...

Dương Tôn Bảo biết gã có một uẩn khúc gì đấy không tiện nói ra, nên cũng không gặng hỏi. Gã nói:

“Còn ta là Dương Tôn Bảo, song thân đã bị giết hại hết rồi ...” Giọng Dương Tôn Bảo lộ vẻ buồn ngùi ... “Bây giờ ta phải đi trả thù kẻ đã giết hại song thân. Công việc xong xuôi sẽ tái ngộ cùng hiền đệ ...” - Song thân tiểu ca đã bị sát hại hết rồi sao? Tiểu ca có biết kẻ đó là ai không?

- Có, ta biết. Lão vô công vô cùng lợi hại, song bây giờ hiền đệ cứ yên tâm, ta đủ sức để đánh lại lão ...

- Tiểu ca có thể cho tiểu đệ đi cùng được không?

- Không nên! Việc riêng của ta hãy để ta giải quyết lấy, hiền đệ võ công tuy cao cường thật, song cũng chưa phải là đối thủ của lão đâu?

- Tiểu ca coi thường tiểu đệ quá thế? Nếu tiểu ca không muốn thì thôi, việc gì phải chống chế!

- Không phải ta không muốn tiểu đệ đi cùng đâu, mà vì việc đó nguy hiểm lắm ...

- Hay ... tiểu ca đã có người bạn khác rồi! Cái vị tiểu ...

Gã thiếu niên định nói vị tiểu cô nương, song biết là lỡ lời nên vội im bặt.

Song Dương Tôn Bảo đã đoán ra. Gã ngừng ngàng rồi nói:

- Ủa! Vậy ra hiền đệ cũng biết tiểu cô nương đó. Đó là sư tỷ của tại hạ đấy ...

Dương Tôn Bảo bỗng thoáng thấy nghi ngờ. Làm sao mà gã thiếu niên này lại biết được Lan Nhi. Hai người chưa gặp nhau bao giờ cả. Võ công Lý đệ rất cao, hay chính gã là ...

Dương Tôn Bảo hỏi gã thiếu niên:

- Lý đệ đừng giận ta nhé, tại sao Lý đệ lại biết được Lan Nhi?

Gã thiếu niên ngưng bặt không nói gì? Lát sau, gã ấp úng nói:

- Tiểu đệ ... tiểu đệ ... đã nhìn thấy.

- Có phải Lý đệ đã ... ra tay mấy lần đó chẳng?

Cặp mắt gã thiếu niên bỗng sáng quắc lên một cách lạ kỳ. Gã mím chặt môi rồi hỏi Dương Tôn Bảo:

- Giả tỷ đúng là như thế thì tiểu ca nghĩ sao?

Dương Tôn Bảo nhất thời không sao trả lời được. Gã nói một cách mơ hồ.

- Nếu ... nếu như thế thì không nên. Tiểu đệ không biết đấy thôi, Lan cô nương là một con người dễ mến. Mà tại sao tiểu đệ lại đối xử với Lan cô nương như thế?

- Chuyện đó không nên nói lúc này, tiểu đệ chỉ muốn hỏi tiểu ca một điều này thôi. Nếu như hoặc là Lan cô nương, hoặc là tiểu đệ phải chết thì tiểu ca sẽ cứu ai, chỉ cứu được một người thôi.

Dương Tôn Bảo lấy làm khó nghĩ. Gã không ngờ gã Lý đệ này lại hỏi một câu như thế.

Nếu mình chiều lòng gã trả lời là chỉ cứu gã thì dễ thôi, song như vậy là tự dối lòng. Mà cứu Lan Nhi, mặc gã chết thì cũng không được.

Dương Tôn Bảo ấp úng không thể quyết định được, gã nói bừa:

- Cái trường hợp mà tiểu đệ đưa ra chẳng bao giờ xảy ra, nên ta không trả lời được.

- Chắc tiểu ca sẽ ... sẽ cứu Lan cô nương chứ gì?

- Ta ... ta sẽ cứu cả hai ... nếu không thì thà chịu chết tất cả ... thế có được không?

Gã thiếu niên nhìn Dương Tôn Bảo không nói gì cả. Gã có vẻ dăm chiêu, rồi bỗng cất mình phóng vụt đi không nói một lời.

Dương Tôn Bảo ngơ ngàng. Gã nói với Lý Lâm:

- Lý tiền bối. Chúng ta đi nhanh lên thôi. Tại hạ e rằng phái Tung Sơn sẽ xảy ra sự cố mất.

10. Chương 10: Thi Triển Võ Công

Dương Tôn Bảo cùng Lý Lâm đi được mấy chục dặm. Gã thấy Lý Lâm đã bị nội thương không đi nhanh được nên bảo:

- Lý Chưởng môn không được khỏe lắm, hãy đi từ từ cũng được, để tại hạ chạy tới trước xem thế nào.

Lý Lâm gật đầu. Lão cũng quá mệt mỏi rồi nên tạm nghỉ ở một nơi kín đáo để dưỡng thần, còn Dương Tôn Bảo gia tăng cước lực phóng như bay về phía núi Tung Sơn.

Quả nhiên từ đằng xa, Dương Tôn Bảo đã thấy nơi ở của phái Tung Sơn đông nghẹt những người. Gã giật mình khi nhìn thấy đám đông bao vây núi Tung Sơn toàn là môn đồ của phái Hoa Sơn. Lý Lâm đã nói đúng, bọn Huyết Hồn Bang đã đóng giả môn đồ Hoa Sơn để đến đây gây sự, bởi vì đứng đầu bọn chúng là một lão già trông giống Lý Lâm y hệt.

Gã nghe thấy Lý Lâm giả cất lên giọng sang sảng nói lớn, dường như muốn khoe với đối phương nội lực của mình:

- Các ngươi hãy mau mau gọi Từ Chưởng môn ra đây cho lão phu gặp mặt!

Giọng lão vang đi thật xa, trung khí đầy rẫy.

Một đệ tử của phái Tung Sơn cung kính nói với lão:

- Chẳng hay tiền bối có việc chi dạy bảo, xin nói cho đệ tử biết để còn vào bẩm sư phụ.

- Cái môn phái này phức tạp quá. Người cứ vào bẩm có Lý Lâm, Chưởng môn phái Hoa Sơn đến đây là được rồi.

Gã đệ tử thụt vào. Một lúc lâu sau, gã bước ra nói:

- Xin mời một mình Lý Chưởng môn vào? Xin Chưởng môn thứ lỗi, sư phụ có dặn ...

- Các người rườm rà quá, ta không vào. Nếu sư phụ người không lộ mặt ra thì hãy coi đây.

Lão vùng song chưởng đánh xuống đất. Cát bụi bay mù mịt, một cái lỗ sâu hoắm hiện ra như đã được đào lên vậy.

Gã đệ tử xanh mặt chạy vào. Một lát, Từ Dền Sinh bước ra, ung dung đỉnh đạc. Lão nói to:

- Chẳng hay có việc gì mà Lý Chưởng môn lại ra oai trước mặt đệ phái thế này?

Lý Lâm giả không nói năng gì, bất ngờ phóng chưởng nhằm Từ Dền Sinh đánh tới. Bị đối phương ra tay bất ngờ, Từ Dền Sinh chỉ kịp vận khí hộ thân rồi giơ người ra chịu trận.

Lão đã chuẩn bị sẵn là không bị nội thương thì cũng khó mà toàn mạng vì chưởng lực của đối phương vô cùng hùng hậu. Song lão đợi mãi mà chẳng thấy gì, chưởng lực của Lý Lâm giả như vào biển cả mất tăm.

Lý Lâm giả cũng hết sức kinh ngạc. Lão đã chủ ý ra tay bất ngờ để hạ thủ một cách chóng vánh. Với chưởng lực của lão thì dù Từ Chưởng môn có nội lực cao thâm đến đâu cũng nát vụn như cám. Lão ngạc nhiên chờ người ra không hiểu ra làm sao cả. Rồi mỉm cười xảo quyệt.

- Tại hạ có mắt cũng như mù, tuyệt kỹ của phái Tung Sơn quả danh bất hư truyền.

Từ Dền Sinh thoát chết, gã vừa mừng vừa sợ khi thấy nội lực của đối phương vô cùng ghê gớm. Lão tức giận nói:

- Các hạ từ xưa với phái Tung Sơn ta vẫn có mối giao hảo, sao lại dùng thủ đoạn đánh lén.

- Ta không cần phải nói nhiều lời, ta đến để lấy mạng người đây. Môn đồ phái Tung Sơn của người vô cớ giết hại người của ta...

“Đừng có nói bậy”. Từ Dền Sinh quát lớn. “Nếu đúng thế, sao không có quần hùng chứng kiến?” - Việc gì phải có ai chứng kiến, chính mắt ta nhìn thấy ...

- Sao người không triệu tập quần hùng để giải quyết. Việc của giới võ lâm là việc chung!

- Không cần, việc đó rồi sẽ rõ. Đây là việc riêng của hai môn phái. Ta muốn tự giải quyết lấy.

“Người muốn đe dọa ta chăng?” Từ Dền Sinh hỏi.

Lý Lâm giả không trả lời. Lão vẫy tay một cái, mấy chục tên đại hán gươm tuốt trần đứng bao vây xung quanh. Lý Lâm giả nói:

- Nếu người biết điều, hãy tự nộp mình, đừng để ta phải ra tay.

Bên trong, mấy chục hảo thủ phái Tung Sơn cũng chạy ủa ra, vũ khí lăm lăm trong tay.

Tình thế thật căng thẳng.

Dương Tôn Bảo đứng ngoài hồi nãy đã ngầm phóng chưởng hỗ trợ cho Từ Dền Sinh, bây giờ thấy tình hình có phần bất lợi cho phái Tung Sơn, gã bèn nhảy vọt ra đứng ngay bên cạnh Từ Dền Sinh nhẹ nhàng không một tiếng động.

Quần hùng vô cùng kinh ngạc thấy một gã thiếu niên bất ngờ xuất hiện, thân pháp như một con én liệng thì trở mắt ra. Từ Dền Sinh đã nhận ra là Dương Tôn Bảo, người đã ra tay hỗ trợ cho Viên Giác đại sư lần trước. Lão trong lòng vui mừng vì biết gã thiếu niên này lợi hại vô cùng. Lão nói:

- Xin chào tiểu huynh. Có tiểu huynh hỗ trợ, lão phu không còn lo gì nữa.

Dương Tôn Bảo nói lớn:

- Đây là một âm mưu của bọn Huyết Hồn Bang. Tại hạ vừa gặp Lý Chưởng môn xong.

Bên phái Hoa Sơn cũng diễn ra sự việc như thế này. Lão này là Lý Lâm giả mạo, chút nữa các vị sẽ thấy ...

Lý Lâm giả nghe vậy cười nhạt:

- Thằng bé con này ở đâu đến đây hỗn láo, chắc là số người đã tận rồi.

Lão quay sang nói với một tên đứng bên cạnh:

- Người thu thập nó đi, đừng để ta phải ra tay.

Gã kia lập tức rút gươm ra. Gã vung gươm lên, chém chênh chếch ngang vai Dương Tôn Bảo theo thế Thiên Long Trảm Kiếm. Dương Tôn Bảo muốn cho gã biết thế nào là lợi hại, gã đợi kiếm của đối phương gần tới mới rút gươm ra sử chiêu Kiếm Bích Lưu Thủy (nước trôi qua cầu) đưa nhẹ một cái.

Lưỡi gươm của Dương Tôn Bảo sắc bén đến mức tiện lưỡi gươm của gã kia đến tận cán.

Dương Tôn Bảo lại tụ kinh vào thanh kiếm nên sức mạnh thật là khủng khiếp. Đường đi ngọt đến nỗi gươm đã bị gãy rồi mà gã đại hán cũng không biết. Gã thấy Dương Tôn Bảo đỡ được liền xoay gươm biến thành chiêu Kim Ô Nhập Động (quạ vàng vào hang) đâm vào bụng Dương Tôn Bảo. Gã bỗng thấy thanh gươm nhẹ hẫng đi, giật mình ngó lên mới biết lưỡi gươm chỉ còn cái cán. Gã định rút tay về nhưng không kịp, Dương Tôn Bảo còn nhanh hơn gã nhiều.

Gã chụm năm đầu ngón tay lại theo thủ pháp Ngũ Long Trảo sử chiêu thứ nhất trong Liên Hoa bí lục là Nhậm Thượng Vô Tam bóp vào bả vai của gã.

Đại hán chỉ kịp rú lên một tiếng, rồi toàn thân như bị điện giật ngã ngửa người xuống đất.

Lý Lâm giả thấy gã thiếu niên mặt còn hơi sữa, chỉ hai chiêu đã đánh gục một thủ hạ mình thì ngạc nhiên. Gã thận trọng đến trước mặt Dương Tôn Bảo, rồi bất ngờ ra chiêu Lương Long Tranh Châu, tay trái của lão đưa xuống dưới, làm như chộp vào phần hạ của Dương Tôn Bảo, tay hữu xòe ra như móc câu chộp vào mặt. Thế đánh thật là hiểm ác, gã vận kinh lực vào cánh tay xương cốt nghe kêu răng rắc.

Dương Tôn Bảo sử dụng tuyệt kỹ Tá Lực Đả Lực, chộp vào tay phải của gã kéo giật về phía sau, thế võ này hết sức đơn giản, gã sử dụng ngay lực đánh của đối phương nên trông rất nhẹ nhàng chẳng mất chút sức lực nào cả. Lý Lâm giả trở mình, gã xoay cổ tay một vòng để tránh cú chộp đó, song không kịp. Dương Tôn Bảo đã dùng Đại Cầm Nã Thủ của lão nhân Vương Ngộ Y truyền thụ cho để đấu với Hoàng Cực lão nhân ra sử dụng. Lập tức cổ tay của gã đã bị nắm chặt cứng như bị một gọng kìm kẹp chặt. Gã cố vận kinh để phản kích, song cổ tay đau nhức không sao chịu nổi.

Dương Tôn Bảo thi triển tuyệt học, chỉ có một chiêu đã thủ thắng ngay, khiến mấy chục đại hán không dám nhúc nhích nhảy vào giải cứu. Thật là quá sức tiên liệu của mọi người.

Dương Tôn Bảo hỏi gã Lý Lâm giả:

- Người là ai, có phải là bọn Huyết Hồn Bang không?

Gã ấp úng không trả lời. Dương Tôn Bảo nhấn thêm một thành công lực nữa. Gã đau đớn kêu rú lên thê thảm vô cùng. Gã lắp bắp nói:

- Xin thiếu hiệp đừng bóp nữa, lão phu xin nói.

Dương Tôn Bảo nói lỏng năm đầu ngón tay, lập tức lão thấy dễ chịu liền. Lão nói:

- Lão phu đúng không phải là Lý Lâm mà là Tổng Đàn chủ trong Huyết Hồn Bang.

- Hãy nói cho ta biết, bọn các người đang có âm mưu gì? Nói mau.

- Đại Giáo chủ muốn thôn tính quần hùng để làm Minh chủ võ lâm, nên sắp tới sẽ triệu tập các cao thủ các môn phái để ra oai ...

- Đại Giáo chủ người tên thật là gì? Lão hay ở đâu?

- Quả thật tại hạ không biết ... nếu thiếu hiệp muốn thì chỉ ít bữa nữa thôi, Đại Giáo chủ sẽ xuất hiện để tranh tài. Võ công thiếu hiệp tuy cao nhưng ... nhưng không địch nổi đâu!

Từ Dân Sinh đứng nghe cuộc chuyện ấy mà lòng lão bỗng tràn đầy cảm xúc. Thật là một hình ảnh hi hữu, một gã thiếu niên chỉ trong một chiêu đã khống chế được một cao thủ cỡ như lão, xung quanh mấy chục đại hán đứng im không dám động thủ thì quả thật là phi thường. Lão vốn là người thẳng tính nên rất khâm phục võ công của chàng trai trẻ này. Lão nghĩ thầm, nếu phải có một Minh chủ võ lâm thì ngoài chàng trai này thì còn có ai vào đây nữa.

Lão đang suy nghĩ thì bỗng “vèo, vèo, vèo”, ba mũi ám tiễn từ xa bay vọt tới nhanh không thể tả, nhằm Dương Tôn Bảo bay tới.

Mặc dù Dương Tôn Bảo đang nói với lão già, song thính lực vẫn nhạy bén vô cùng, chỉ thấy gã phẩy tay một cái, ba mũi ám tiễn đã bay ngược trở lại nơi xuất phát. Một tràng cười nổi lên, rồi có thanh âm một nữ nhân nói:

- Hay cho tên tiểu tử, mới có một thời gian ngắn mà võ công của người đã tiến đến vậy sao?

Thanh âm vừa dứt, một bóng người mặc đồ đen đã xuất hiện. Lý Lâm giả vừa trông thấy nữ nhân đó đã run như cây sậy, gã lắp bắp:

- Bẩm lady ... Giáo chủ ... thuộc hạ thật đáng tội chết.

Quả nhiên nữ nhân vừa xuất hiện là Lý Quế Anh. Mụ mỉm cười:

- Người không địch được gã là phải. Thủ pháp vừa rồi ta coi gã sử dụng đã biết rõ mức độ võ công của gã như thế nào.

Lý Quế Anh quay sang nói với Dương Tôn Bảo:

- Bây giờ ta đã biết rõ người là ai rồi. Có đúng người là Dương Tôn Bảo không?

- Tại hạ đúng là Dương Tôn Bảo đây. Là người mang một mối thù với Đại Giáo chủ của các người ...

“Ha ... ha ...” Lý Quế Anh cười lớn. “Người đã biết hết rồi sao? Thế thì ngay tận số của người đã đến rồi đấy? Ai đã truyền thụ võ công cho người trong thời gian vừa qua vậy?”

Người tưởng như thế là đủ làm đối thủ của ta chẳng?” - Ta với phu nhân vốn không thù oán gì, nên không hề có ý định quyết đấu. Ta chỉ cần gặp Đại Giáo chủ của phu nhân thôi.

- Người nằm mơ hay sao mà lại nói đến chuyện ấy! Người phải hỏi ta có chịu tha chết cho người hay không đã chứ?

- Phu nhân lúc này không thể dọa dẫm tại hạ như trước nữa đâu!

- Người thật là to gan! Dám ăn nói xấc xược với ta. Ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Lý Quế Anh dứt lời mụ xông vào, người hơi thấp xuống. Chưởng tâm tay trái đánh từ dưới lên trên. Hữu trảo từ trên ấn mạnh xuống, đó là thế Mãnh Hổ Phục Địa. Thế này vô cùng uy mãnh gồm có công và thủ rất là lợi hại, kinh lực rít lên veo veo. Võ công của Lý Quế Anh cao thâm vô cùng nên tuy cùng một chiêu thức, song vào tay mụ sử dụng, uy lực không phải tầm thường.

Dương Tôn Bảo biết thế nên gã cũng cẩn thận chân trái bước lên một bước, gã dùng thế thứ sáu trong Liên Hoa bí lục tức Bán Nhập Bình Xa để hóa giải. Lý Quế Anh thấy đối phương không thủ mà lại công thì kinh hãi. Mụ xoay người dùng cườm tay vận kinh vào làm cương đao chặt ngang vào người Dương Tôn Bảo, đó là chiêu Hồi Đầu Hổ Vĩ (cọp quay đầu quất đuôi).

Dương Tôn Bảo không hề bối rối. Gã đã luyện đến mức tinh thâm các chiêu thức trong Liên Hoa bí lục nên hiểu rất rõ dụng ý của đối phương. Gã liền sử dụng chiêu Thoát Y Điền Tửu (cởi áo mua rượu) hai ngón tay đánh vào huyệt Đại Trùy ở đốt sống cổ.

Võ công của Liên Hoa bí lục kỳ ảo ở chỗ khi công đã là thủ, thành ra đối phương, lúc nào cũng chống đỡ. Lý Quế Anh biết rằng trúng đòn này cổ sẽ bị gãy ngay tức khắc. Mụ không dám phản đòn mà dùng thế Phong Phiêu Bạch Lãng (gió bay trên sóng) để đỡ. Đương nhiên mụ đã mất thế thượng phong.

Dương Tôn Bảo biến chỉ thành trảo, gã dùng Đại Cầm Nã thủ pháp chụp vào người Lý Quế Anh.

Lý Quế Anh hoang mang tột độ. Gã này trước đây không lâu là đệ tử của Mỹ Hoa Nương không chống nổi mụ được ba chục chiêu, mà sao võ công gã lại biến ảo khôn lường.

Mụ thấy năm ngón tay gã như vuốt chim ưng nắm vào cổ tay mình thì sợ hãi khôn tả. Cũng may mụ là đại cao thủ trên chốn giang hồ nên cũng có nhiều tuyệt kỹ. Mụ sử dụng thủ pháp Xúc Cốt Công thu nhỏ tay lại nên thoát được cú chụp ấy.

Hai người qua lại hơn năm chục chiêu, Lý Quế Anh càng lúc càng yếu thế thấy rõ. Mụ chỉ có thể chống đỡ một cách vất vả chứ không sao phản kích được lấy một đòn. Dương Tôn Bảo càng đánh, nội lực càng sung mãn. Bí quyết nội công trong Liên Hoa bí lục đã phát huy được hết toàn bộ kinh lực mà gã đã thu nạp được lúc uống Hồi Tâm Đơn và ăn thịt loại ếch cực độc. Còn Lý Quế Anh hơi thở dồn dập, hiển nhiên mụ đã tổn hao nội lực khá nhiều.

Từ Dần Sinh cứ đứng quan sát mà từ hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác. Võ công của Dương Tôn Bảo dùng cũng giống như các thế võ của các môn phái, mà sao mà nó lại đầy uy lực đến thế. Lão đầu có biết được rằng đó là công lao nghiền ngẫm mấy chục năm của Từ Minh Đạo chân nhân đúc kết ra trong Liên Hoa bí lục. Cái chân lý tuyệt đối “lấy công làm thủ” thật là tuyệt vời. Lão thấy Lý Quế Anh võ công khét tiếng mà lúc này chỉ loay hoay đỡ gạt cũng còn khó khăn, thì làm sao tấn công cho được.

Phải công nhận rằng nếu không phải là Lý Quế Anh mà là một cao thủ khác, hẳn đã bị Dương Tôn Bảo không chế từ lâu rồi.

Lý Quế Anh gượng chống cự thêm hai chục chiêu nữa, mụ bất ngờ nhảy ra ngoài vòng chiến rồi phóng ám khí ra. Lý Quế Anh là đệ nhất về dùng độc và ám khí, nên thủ pháp vô cùng lợi hại. Dương Tôn Bảo không chút e sợ. Gã đã có Đại Cầm Nã Thủ nên chỉ quơ một cái đã kẹp được bốn năm mũi phi tiêu trong ngón tay.

Nguyên mấy mũi ám tiễn này vô cùng nhỏ bé, chỉ bằng sợi lông rận mà Dương Tôn Bảo cũng tóm được thì thủ pháp của gã không ai sánh kịp. Lý Quế Anh lại liên tiếp phóng thêm mấy chục mũi ám tiễn nữa. Lần này một số nhằm vào Dương Tôn Bảo, một số thì bay về phía Từ Dần Sinh và quần hùng. Dương Tôn Bảo biết không thể bắt kịp được nên phóng một chưởng. Tất cả mấy chục mũi ám tiễn như đụng vào bức tường đá rớt hết xuống đất.

Lý Quế Anh tức giận không sao tả xiết, mụ hét lớn:

- Dương Tôn Bảo, coi chưởng của ta đây.

Mụ vận hết kinh lực vào hai tay đẩy ra. Đây là một tuyệt kỹ cuối cùng của Lý Quế Anh có tên gọi là Ngũ Lôi Thần Chưởng. Chưởng phong phát ra có tiếng động ầm ầm như sấm.

Dương Tôn Bảo biết chưởng lực của Lý Quế Anh không phải tầm thường. Từ lòng bàn tay một màu đỏ tía xuất hiện, gã phát động bốn thành công lực đẩy chưởng ra.

Bọn thủ hạ Huyết Hồn Bang mừng thầm. Chúng thấy Giáo chủ đã sử dụng Ngũ Lôi Thần Chưởng thì chắc hẳn phen này Dương Tôn Bảo không tan xác thì cũng thảm bại, nên đứng ngoài reo hò ầm ĩ.

Hai luồng chưởng lực dương cương đã gặp nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn như sét đánh. Dương Tôn Bảo vẫn đứng yên chỗ cũ, còn Lý Quế Anh bị thổi lui về phía sau hơn chục bước mới gượng đứng lại được. Mặt Lý Quế Anh tái xanh, trên mép một dòng máu đỏ chảy ra.

Mụ đứng sững lại như trời trồng, cảm hận khôn tả. Lý Quế Anh run giọng nói:

- Người ... người đã luyện được Hồi Tâm Chưởng rồi ư?

Quần hùng nghe ba chữ Hồi Tâm Chưởng thấy đều chấn động. Từ Dần Sinh cũng vậy, lão chỉ nghe chứ chưa bao giờ được thấy. Lần này, được mục kích uy lực của nó, lão mới biết đó là một công phu võ học thượng thừa.

Lý Quế Anh hú lên một tiếng, rồi tất cả các cao thủ Huyết Hồn Bang quay người phóng đi mất dạng.

Lúc ấy, Từ Dần Sinh mới đến trước mặt Dương Tôn Bảo cung kính nói:

- Hôm nay, bốn phái nhờ thiếu hiệp mà tai qua nạn khỏi. Lão phu xin có lời đa tạ.

Dương Tôn Bảo toan nói thì lão đã tiếp:

- Lão phu vô cùng sung sướng thấy thiếu hiệp võ công thật là cao thâm, lại luyện thành công Hồi Tâm Chưởng thì thật là sự may mắn cho giới võ lâm lắm vậy. Hiện nay, giang hồ đang điên đảo vì âm mưu độc chiếm võ lâm, áp chế quần hùng của bọn Huyết Hồn Bang.

Các cao thủ nhiều môn phái đã bị giết hại khá nhiều, nên ưu thế đã nghiêng về bọn chúng.

Giáo chủ của Huyết Hồn Bang võ công siêu tuyệt lại thêm lão Đại Giáo chủ tàn ác và công phu thì không sao hiểu được. Sắp tới, có thể bọn chúng triệu tập quần hùng để tỷ thí võ công tranh ngôi bá chủ. Lão phu muốn thiếu hiệp cùng tham gia với quần hùng. Việc này nếu thiếu hiệp đồng ý thì may mắn cho giới võ lâm lắm.

Dương Tôn Bảo vội vàng thi lễ rồi nói:

- Tại hạ chẳng muốn tranh đua hơn kém làm chi, song vì lão Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang là kẻ thù của tại hạ, nên nhất định tại hạ sẽ tham dự, nhưng chỉ trả xong mối thù nhà thì thôi.
- Cái đó cũng là tốt lắm rồi. Bởi vì theo lão phu, võ công của lão Đại Giáo chủ không ai có thể địch nổi, trừ thiếu hiệp ra.

Đúng lúc đó, từ phía xa có hai bóng người vọt tới, khinh công cao tuyệt. Lúc hai bóng người đó lại gần, Dương Tôn Bảo nhận ra là Mỹ Hoa Nương và Lan Nhi. Gã mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ, sao người đi lại nhanh chóng quá vậy? Bên Võ Đang có chuyện gì xảy ra không?

Mỹ Hoa Nương gật đầu thi lễ với Từ Dân Sinh rồi nói:

- Ta sang đến nơi cứ nghĩ ở đó cũng sẽ xảy ra những chuyện rắc rối như ở hai phái Hoa Sơn và Tung Sơn, song thật là lạ khung cảnh tĩnh mịch như chưa từng có gì xảy ra cả. Lấy làm ngạc nhiên, ta mới hỏi một gã đệ tử là Chương môn có ở trong động không? Lúc đó, ta chưa biết phái Võ Đang, Chương môn là Vương Gia Thạch đã mất tích từ lâu, rồi sau vụ tỷ đấu ở Mai Hoa sơn trang, một gã nào đó đã đả bại Văn Thành Hiệp được công nhận là Chương môn nhưng đã bỏ đi đâu biệt tích. Sau cùng các đệ tử hiềm khích không phục nhau, tranh giành chức vụ nên đã xảy ra nhiều lục đục trong nội bộ. Sau cùng các đệ tử nhất trí với nhau rằng ai lấy được bảo vật trấn môn của bản phái mà chỉ có Vương Gia Thạch là được quyền giữ thì sẽ đương nhiên được làm chương môn. Cuối cùng, không hiểu sao Văn Thành Hiệp lại có trong tay báu vật ấy. Thế là gã nghiễm nhiên thay Vương Gia Thạch lên nắm quyền điều hành môn phái. Những điều đó ta biết được là vì ta đã khống chế Văn Thành Hiệp và gã còn nói ra một tin tức thú vị nữa.

Ta kể tiếp lúc ta hỏi gã đệ tử phái Võ Đang ở bên ngoài, thì gã nhìn ta bằng cặp mắt khinh mạn, khiến Lan Nhi nổi giận. Nó chưa bao giờ gặp một kẻ nào dám xúc phạm với ta như thế nên vùng quyền đánh vào ngực gã đến “bình” một cái. Tên kia bị một quyền lập tức thổ ra một búng máu, hoảng sợ chạy tọt vào trong hang cấp báo.

Lan Nhi tính vốn trẻ con nên bảo ta.

- Cứ như má má, nói năng tử tế thì còn lâu mới gặp được cái gã Chương môn này. Minh sang đây là hỏi việc chung mà gã còn gây khó dễ. Cứ đánh cho một trận là thò mặt ra ngay.
- Người hãy còn con nít, không được lỗ mãng thế. Võ học đâu có phải là chuyện trẻ con, người cứ tưởng má của người là vô địch thì có ngày hối không kịp đấy.

Quả nhiên, một lát sau, Văn Thành Hiệp cùng mấy gã đệ tử bước ra, nét mặt vênh vao.

Gã quát to:

- Người là ai mà lại dám cả gan đến đây đả thương môn đồ của bốn phái.
- Ta đến đây là theo yêu cầu của một chương môn để báo cho người hay ...
- Ta không cần ai báo tin gì hết cả, người đừng có mà ngụy tạo để che giấu tội lỗi vô cớ đánh người ...

Trước đây, ta có quen biết Vương Gia Thạch, y có võ công rất cao, mà sao bây giờ lại là gã này. Ta tức giận quát to lên rằng.

- Người là đồ hậu bối sao xứng đáng nói chuyện với ta. Gọi Vương Chương môn ra đây?

“Này mụ kia!” Gã xúc xược nói. “Ở đây ta là Chương môn, không có Vương Gia nào hết cả nghe chưa!” Lan Nhi đứng cạnh ta đã bực mình lắm rồi, nó nói khê với ta:

- Má má, để con đánh cho gã này một trận cho gã nhớ đời nhé!

Ta gạt đi rồi hỏi:

- Người mà là Chưởng môn Võ Đang ư? Có gì làm chứng không?

- Mụ là cái quái gì mà ta phải trình mụ nhỉ? Bây giờ mụ nói đi, mụ hay con nhỏ kia đánh môn đồ của ta.

Lúc đó ta đã nổi giận vô cùng, toan ra tay thì Lan Nhi đã bước ra nói:

- Tôi đã đánh người của ông đấy, ông dám làm gì nào?

- Ha ha ... con bé này không được dạy dỗ bao giờ nên hỗn quá, để ta dạy bảo cho một chút là ngoan ngay thôi.

Lão nói dứt lời đưa hai quyền thẳng ra theo thế Hồ Điệp Song Phi (hai con bướm bay) đánh tới.

Lan Nhi không tránh né, dùng hai tay đưa lên như mặt trời đang mọc, đó là chiêu Nhật Lệ Trung Thiên.

Văn Thành Hiệp mừng thầm trong bụng.

“Con nha đầu này muốn chết đây, dám cả gan đối chưởng với ta.” Gã vận kinh vào cánh tay, biến thành cương đao chém mạnh xuống, chủ yếu chặt gãy tay Lan Nhi.

“Rắc” một tiếng, Văn Thành Hiệp có cảm giác như xương cánh tay bị nứt rạn. Gã kinh hoảng vô cùng, không ngờ võ công và nội lực của cô gái này lại kinh hồn như thế. Suýt nữa thì gã nhấc tay lên không nổi. Gã chưa kịp hoàn hồn đã thấy tay tả của Lan Nhi chụp vào bả vai. Văn Thành Hiệp hốt hoảng nhảy lùi lại phía sau. Gã không dám coi thường nữa, giở hết sức bình sinh ra giao đấu.

Văn Thành Hiệp cũng là một hảo thủ có hạng. Lần trước tuy bị thua Dương Tôn Bảo, song gã cũng làm cho Dương Tôn Bảo bị lúng túng ít nhiều, nên tuy võ công có kém Lan Nhi một bậc nhưng gã cũng kháng cự quyết liệt. Bọn đệ tử Võ Đang đứng ngoài đường như có vẻ không ưa thích Văn Thành Hiệp, nên thấy gã mỗi lúc một lao đao lại có vẻ hả dạ. Lan Nhi liên tiếp tấn công gã mười mấy thế liền trong Bạch Long quyền pháp khiến Văn Thành Hiệp mồ hôi toát ra đầm đìa.

Gã cảm thấy nhục nhã vô cùng. Đường đường một chưởng môn nhân một môn phái lớn mà không đương cự nổi một cô bé thì còn gì là thể diện nữa. Gã ngẫm tính kế để hạ độc thủ. Gã thò tay vào trong áo lấy ra một viên đạn nhỏ, bên trong chứa một chất kịch độc. Đối phương bị trúng tức thì chất độc thoát ra chết ngay lập tức. Hành động đó của gã không thoát được cặp mắt của Mỹ Hoa Nương. Phu nhân dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với Lan Nhi.

- Người hãy cẩn thận đấy. Gã sắp dùng ám khí.

Lan Nhi gạt đầu, bản thân y cũng nhận rõ hành động lén lút của Văn Thành Hiệp. Văn Thành Hiệp yên trí mưu mô của gã thành công, gã lợi dụng Lan Nhi đang mãi tấn công, bất ngờ tay trái đưa ra nhắm mặt Lan Nhi liệng tới ...

Lan Nhi đã phòng bị trước rồi nên khi gã vừa vung tay, cô lập tức phóng chưởng liền.

Trái đạn bị chưởng lực của Lan Nhi đánh bật lại đập vào chính mặt của Văn Thành Hiệp. Gã không ngờ lại bị phản kích mau lẹ đến thế nên tránh không kịp. Trái đạn bung ra một làn khói màu đen trong lúc Văn Thành Hiệp chưa phong bế hô hấp, hít luôn phải luồng khói độc ấy. Gã kêu to lên một tiếng hãi hùng ngã bổ nhào về phía trước, mặt mũi xám ngoét lại.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt khiến đám đệ tử Võ Đang nghĩ rằng Lan Nhi hạ độc thủ.

Lúc đó ta mới tiến lại gần Văn Thành Hiệp điểm vào vài yếu huyệt của gã. Gã dần dần tỉnh lại, miệng lắp bắp nói:

- Xin phu nhân cứu mạng ... tại hạ bị trúng độc rồi.

- Người phải nói cho mọi người ở đây biết là độc thủ ấy là do chính người gây nên.

- Dạ ... đúng đúng là như thế ...

Ta mới quắc mắt bảo gã:

- Loại độc chất này ta có thể giải được, nhưng ngươi là ai, phải nói cho thật, vì phái Võ Đang là danh môn chính phái không bao giờ lại sử dụng những thủ đoạn ám muội như ngươi.

Gã nhăn nhó vì đau đớn. Vì loại độc chất này khi xâm nhập vào cơ thể gây đau đớn như có hàng ngàn con kiến đốt khắp châu thân. Đây là ta đã điểm vào mấy yếu huyệt của gã, tạm thời làm chất độc ngưng phát tác, nếu không gã đã chết từ lâu rồi.

Ta quát lên:

- Ngươi có nói mau không? Không nói đừng có trách ta đấy nhé!

Gã thều thào nói:

- Thưa phu nhân, tại hạ đúng là không phải người của phái Võ Đang.

- Ngươi là người của môn phái nào trà trộn vào?

- Tại hạ là ... người của Huyết ... Hồn ... Bang ... xin phu nhân cho ... tại hạ ... thuốc giải.

- Chưa, mi chưa được uống, phải nói tiếp vì sao ngươi lại có bảo vật trấn môn.

Gã nghe nói đến câu hỏi ấy, mắt bỗng trợn ngược lên vì sợ hãi, rồi lắp bắp:

- Tại hạ ... vô ... tình ... nhặt ... được ...

Lúc đó, Thiết Đại Hùng là một đại đệ tử của Võ Đang bước ra nói.

- Ngươi nói láo, có phải chính ngươi đã ám toán Chưởng môn của ta không, nói mau.

- Võ công ... tại hạ ... làm sao mà địch lại được Vương lão gia ...

- Ta không cần biết điều đó. Vương Gia Thạch hiện ở đâu, hãy nói mau lên ...

- Vương lão gia ... hiện ở... ở ... Thúy Bình Sơn.

- Được ta hãy tạm tin nhà ngươi. Hãy uống viên thuốc này đi.

Gã vội lấy viên thuốc, rồi chẳng cần biết thật giả, tống ngay vào miệng nuốt chửng.

Một lát sau, khuôn mặt gã hồng hào trở lại. Văn Thành Hiệp luôn miệng rói rít tạ ơn. Ta bảo với Thiết Đại Hùng.

- Ta giao tên này cho các hạ tùy ý xử trí. Để ta lên Thúy Bình Sơn, nếu quả đúng như lời gã nói thì sẽ tha tội cho gã.

Thiết Đại Hùng cúi đầu lạy tạ rồi đưa Văn Thành Hiệp vào. Trước khi từ biệt ta nói với gã.

- Các hạ nên hết sức cẩn thận đề phòng mới được. Hiện thời bọn Huyết Hồn Bang đang âm mưu thanh toán võ lâm. Sắp tới thế nào cũng có đại hội quần hùng ở Mai Hoa sơn trang để tranh giành ngôi bá chủ. Các hạ nhớ lưu tâm ...

Kể xong câu chuyện, mọi người lặng thinh một lát. Dương Tôn Bảo nói:

- Thưa sư phụ, đại hội quần hùng sắp tới, hẳn là lão đại ma đầu sẽ gởi thiệp đến Xích lão bá và có lẽ nên đến chùa Thiếu Lâm hoạch định kế hoạch trước, còn tiểu bối lên Thúy Bình Sơn xem tình hình Vương Chưởng môn thực hư thế nào?

Mỹ Hoa Nương nói:

- Ngươi nói đúng đấy, nhưng ta sợ lên đó có âm mưu gì chẳng? Ta để Lan Nhi đi cùng với ngươi. Ngươi tính sao?

Dương Tôn Bảo mừng thầm trong bụng. Trong lòng gã rất muốn điều đó, song chưa dám nói ra, thấy Mỹ Hoa Nương nói, gã liếc nhìn Lan Nhi rồi nói đùa:

- Con đi với Lan cô nương cũng được, chỉ sợ Lan cô nương không nghe lời ...

Lan Nhi gườm gã:

- Người phải nghe lời ta mới đúng. Ta là sư tử ...
- Cô nương là sư tử nhưng đây là việc sư phụ giao cho tại hạ, cô nương phải theo ...

Mỹ Hoa Nương thấy hai người cãi nhau liền bảo.

- Dương tiểu tử nói đúng đấy! Lan Nhi phải tuân lệnh gã ...

Dương Tôn Bảo mỉm cười nói:

- Cô nương thấy chưa, nào tại hạ đi trước, cô nương theo sát nhé!

Gã giả thuật phi hành lao vút đi như một làn khói. Nội lực gã bây giờ vô cùng thâm hậu nên Lan Nhi đuổi theo gã muốn đứt cả hơi. Cô kêu to.

- Gã tiểu tử hôi thối kia có đi chậm lại một chút không? Ta ... ta mệt muốn chết đi được.

Dương Tôn Bảo thích thú mỉm cười. Gã đi chậm lại chờ Lan Nhi đến gần rồi nói đùa:

- Nếu cô nương đi không được thì ta ...

Gã bỏ lửng câu nói. Lan Nhi sốt ruột hỏi:

- Thì người làm gì? Nói mau đi.
- Thì tại hạ sẽ ... công cô nương trên lưng.

Lan Nhi đỏ bừng mặt. Cô giơ tay lên phất một cái thật mạnh vào lưng Dương Tôn Bảo đánh hét một cái rồi nói.

- Người đừng có nham nhở, ta mách sư phụ cho ...
- Đường đường là sư tử mà sao cô nương lại trẻ con thế ... Hơn nữa ... trước kia tại hạ cũng đã từng ...

Gã muốn nói đến vụ Lan Nhi ngã bên dòng suối, gã đã phải bồng cô ta lên bờ. Lan Nhi hiểu ý ngay, cô nói:

- Ta cảm người không được nhắc đến chuyện đó nữa ... lần sau ...

Dương Tôn Bảo cười xòa:

- Cô nương không thích nhắc đến chuyện đó thì thôi, tại hạ vì ... nhớ đến chuyện cũ nên ...

Lan Nhi cặp mắt long lanh, cô hỏi:

- Những chuyện đó người nhớ thật sao?
- Làm sao tại hạ quên được những giờ phút cô nương dạy võ công cho tại hạ ... Cô nương ...

Gã cảm thấy khó nói nên lại thôi.

Lan Nhi bỗng hỏi Dương Tôn Bảo:

- Sau này, nếu người giải quyết xong mối thù thì người sẽ định đi đâu.

“Tại hạ cũng chưa biết nữa.” Dương Tôn Bảo trả lời.

- Người ... người ... có còn nhớ đến ta nữa không?

“Tại hạ ...” Dương Tôn Bảo bỗng trở nên sôi nổi. Giọng gã tha thiết. “Cô nương, nếu cô nương không đuổi tại hạ đi, thì cô nương đi đâu, tại hạ sẽ ở đó được không?” Lan Nhi thấy hơi bất ngờ khi Dương Tôn Bảo thổ lộ tâm tình. Cô không biết nói sao, nên nói một câu rất vô nghĩa.

- Ta, ta sẽ không đuổi người đâu ... ta sợ ... người ...

“Cô nương sợ gì?” Dương Tôn Bảo liền lộ vẻ sốt ruột.

- Ta sợ người ... thay lòng đổi dạ mà thôi.

Dương Tôn Bảo bèn cúi xuống nhặt một cành cây dưới đất bẻ làm đôi rồi nói:

- Nếu Dương Tôn Bảo mà phản bội cô nương thì sẽ chết không có đất mà chôn.

“Người ... người làm gì mà phải thề thốt nặng lời như thế ...” Lan Nhi sợ hãi kêu lên, đôi má ửng đỏ. “Ta tin lời người rồi.” Dương Tôn Bảo vui sướng trong lòng, gã bảo Lan Nhi.

- Cô nương cầm tay tiểu đệ, để tiểu đệ đưa đi cho nhanh.

Lan Nhi đưa bàn tay cho gã nắm lấy. Dương Tôn Bảo đề khí, hai người chạy như bay.

Lan Nhi thấy gió vù vù bên tai mới biết khinh công của Dương Tôn Bảo đã vào loại thượng thặng, ngay cả Mỹ Hoa Nương bây giờ cũng không sánh kịp. Lòng cô cảm thấy lâng lâng khoái trá vô cùng.

Chẳng bao lâu, hai người đã tới núi Thúy Bình Sơn. Đây là một dãy núi không cao lắm, nhưng rất hiểm trở. Nhìn núi non trùng điệp, Dương Tôn Bảo thở dài nói với Lan Nhi.

- Ở đây có hàng trăm quả núi, biết Vương lão gia bị giam giữ ở ngọn nào mà tìm kiếm bây giờ?

Lan Nhi cũng ngó người ra. Dương Tôn Bảo nói đúng, làm thế nào để tìm được Vương Gia Thạch, mà thời gian thì không còn nhiều ...

Bỗng Dương Tôn Bảo chợt nghĩ ra một điều, gã nói:

- Nếu Vương tiên bối quả thật bị giam giữ ở đây, thế nào cũng phải có một tên nào đó canh giữ, có đúng thế không?

“Đúng thế.” Lan Nhi xác nhận. “Nhưng nếu vậy thì sao nào?” - Nếu thế thì gã cũng phải ăn để mà sống chứ? Có nghĩa là quanh đây phải có nhiều cây ăn quả và súc vật sinh sống, mà cô nương coi, khu vực này chẳng có một loại cây ăn quả nào có thể ăn được cả.

Lan Nhi công nhận gã nói có lý. Hai người đi về phía đông của quả núi, quả nhiên khu vực này cây cối mọc um tùm, trên nhiều cành cây có rất nhiều trái chín đỏ trông rất lạ mắt.

- Đó, tiểu đệ đoán là Vương lão gia chỉ ở loanh quanh đây thôi, chúng ta cứ chịu khó tìm sẽ thấy.

Hai người đi lên sườn núi quan sát kỹ lưỡng mọi chỗ. Đúng như Dương Tôn Bảo dự đoán, gã phát hiện ra ở đằng xa có bóng người thấp thoáng sau các tảng đá. Dương Tôn Bảo và Lan Nhi phóng mình đuổi theo, đến một chỗ mỏm núi nhô ra thì mất hút bóng đen. Đang ngạc nhiên ngó quanh, Dương Tôn Bảo bỗng thấy có tiếng gió sau lưng. Gã không cần quay lại, đưa tay lên vòng ra phía sau dùng hai ngón tay kẹp cứng lưỡi gươm của gã đại hán đâm lên từ phía sau. Gã đại hán cố sức rút thanh gươm, song dường như nó đã bị hút chặt vào đá.

Dương Tôn Bảo quay người lại. “Cách” một tiếng, đầu thanh gươm đã bị hai ngón tay của Dương Tôn Bảo bẻ gãy. Gã đại hán phía sau kinh hoàng trước lực ghê gớm của Dương Tôn Bảo. Gã biết không phải là đối thủ của y nên toan bỏ chạy, song vừa quay mình đi đã thấy Dương Tôn Bảo đứng ngay trước mặt. Dương Tôn Bảo trầm giọng nói:

- Các hạ đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi các hạ một điều thôi.

- Ta chẳng có gì mà trả lời cho người cả.

Gã vừa trả lời vừa sử chiêu Bách Bộ Xuyên Dương (trăm bước bắn trúng cành liễu) đánh vào Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo thấp người xuống sử chiêu Song Đề Nhật Nguyệt, rồi biến thành chiêu Mãnh Hổ Thôi Sơn, biến quyền thành trảo, mười đầu ngón tay như mười cái móc sắt chộp đúng vào bả vai của gã đại hán. Lập tức gã đại hán rùng mình quy xuống tức thì.

Dương Tôn Bảo nói với gã.

- Tại hạ đã nói trước mà các hạ không nghe! Bây giờ hãy trả lời cho ta hay, người ở đây làm gì?

- Ta ... ta ... chẳng làm gì cả!

- Đừng có quanh co nữa, người hãy nói mau lên, Vương Gia Thạch ở đâu?

Gã nghe ba chữ Vương Gia Thạch thì trợn tròn mắt lên. Gã tiểu tử này đã biết rõ tất cả thì giấu giếm cũng vô ích. Gã nói:

“Để tại hạ nói, để tại hạ nói.” Gã sợ hãi nhìn Dương Tôn Bảo sợ y nổi giận mà nhấn thêm kinh lực. “Hãy để tại hạ dẫn đường cho.” Dương Tôn Bảo buông tay ra. Gã đại hán như cảm thấy vừa thoát một cực hình. Gã chỉ tay xuống phía dưới tảng đá rồi nói:

- Đằng sau tảng đá này có một lối đi xuống, nhưng ít ai để ý vì cỏ cây rậm rạp che khuất. Ta xin đi trước.

Gã vén cành cây rồi thoăn thoắt bước đi. Lan Nhi và Dương Tôn Bảo theo sau không mấy khó khăn. Đi được một quãng, gã rẽ tay trái, đi thêm chút nữa thấy lộ ra một cái hang rất kín đáo. Gã sợ sệt nói:

- Đây! Vương lão gia ở trong này!

Lan Nhi điễm ngay vào huyết đạo của gã rồi nói:

- Bọn ta tạm thời phải điễm huyết người. Sau nửa ngày huyết đạo sẽ tự giải khai, người đừng có lo sợ gì cả.

Gã đại hán trợn mắt lên rồi ngã phịch xuống đất như một cái xác không hồn. Lan Nhi và Dương Tôn Bảo liền bước vào bên trong.

Trong hang rất tối, song mục quang hai người rất tinh tường nên chỉ một lúc sau đã nhìn rõ mọi vật. Lan Nhi bỗng kêu lên một tiếng. Phía trong, trên một tảng đá lớn, một người râu ria xồm xoàm, người chỉ còn da bọc xương, trông như ma quỷ đang nằm không động đậy.

Dương Tôn Bảo thận trọng tiến lại gần bộ xương ấy và kính cẩn hỏi:

- Văn bối là Dương Tôn Bảo, xin hỏi có phải tiền bối là Vương Gia Thạch hay không?

Gã thấy bộ xương vẫn không nhúc nhích, gã bèn tiến lại gần hơn rồi cung kính hỏi lại lần nữa.

Chợt Dương Tôn Bảo nhìn thấy ngang má của bộ xương có một thanh sắt đâm xuyên qua đến tận phía bên kia. Thảo nào mà quái nhân không nói được. Gã nhìn bộ xương rồi nói tiếp:

- Xin tiền bối thứ lỗi, để văn bối rút thanh sắt này ra.

Dương Tôn Bảo vận kinh lực vào bàn tay rút mạnh một cái. Thanh sắt được rút ra ngoài, song không thấy một chút máu nào cả, để lại hai bên má hai lỗ hồng to tướng.

Lan Nhi thấy cảnh tượng ấy cũng phải rùng mình, cô nói với Dương Tôn Bảo.

- Không ngờ bọn Huyết Hồn Bang lại tàn bạo đến mức độ này? Ta ... ta chưa từng thấy như thế bao giờ.

Lúc đó, bộ xương nằm trên tảng đá vẫn không nói được gì. Dương Tôn Bảo thấy đó là một lão già mất đã hăm sáu, lúc nào cũng nhắm nghiền, hô hấp rất là yếu. Gã bảo với Lan Nhi.

- Lão già đã kiệt sức rồi, để tại hạ truyền chân khí cho lão một chút.

Gã đặt bàn tay vào đỉnh đầu lão nhân rồi truyền nội lực thượng thừa vào người lão.

Chừng nửa giờ, lão già bỗng động đậy cặp mắt rồi từ từ mở ra. Lão thều thào thanh âm rất khê:

- Các ... hạ ... là ai?

Dương Tôn Bảo nhắc lại câu hỏi hồi nãy, lão già lại im lặng hồi lâu rồi gật đầu:

- Phải, ta chính là Vương Gia Thạch đây!

- Tại sao tiền bối lại lâm vào tình trạng thê thảm này. Có phải bọn Huyết Hồn Bang không?

Lão già lại gật đầu, Dương Tôn Bảo nói:

- Văn bối đến để cứu Vương tiền bối đây. lát nữa, tại hạ sẽ đưa Vương tiền bối xuống núi.

Wương Gia Thạch lại lắc đầu. Lão khê đưa cặp mắt lơ lơ nhìn về phía dưới. Dương Tôn Bảo nhìn theo ánh mắt của lão mới nhận ra lão đã bị cắt đứt hết gân chân. Dương Tôn Bảo cảm hận kêu lên:

- Bọn Huyết Hồn Bang tàn độc thật. Xin tiền bối yên tâm, tại hạ quyết trả mối thù này!

Lan Nhi thấy Vương Gia Thạch quá yếu ớt, cô lấy trong bọc một hoàn thuốc rồi nói với Dương Tôn Bảo:

- Đây là một loại thuốc có tác dụng bồi bổ sức khỏe, cải tử hoàn sinh tạm thời được, má má đưa cho ta đem theo người. Người hãy cho Vương tiên bồi uống sẽ hồi phục được ngay!

Dương Tôn Bảo cầm viên thuốc, gã biết Vương Gia Thạch yếu đến mức không nuốt nổi nữa, gã để viên thuốc kẹp giữa hai ngón tay, dùng nội lực búng vào miệng lão. Viên thuốc chui tọt ngay xuống bụng.

Chừng uống cạn tuần trà, khuôn mặt Vương Gia Thạch đã thấy có sinh khí. Lão khò khè một vài tiếng rồi bắt đầu lắp bắp nói:

- Ta ... Ta ... biết gia gia ngươi là Dương Tôn Long trước đây ...

“Tiền bồi hãy nghỉ một chút đã rồi hãy nói.” Lan Nhi bảo lão.

Vương Gia Thạch lắc đầu. Lão ngừng lại như cố dồn hết tâm lực rồi bỗng nói khá rõ ràng:

- Ta phải nói, nếu không sẽ không kịp mất. Các ngươi tuổi trẻ nên chưa biết ta, trước đây võ công ta cũng vào bậc thượng thừa, nên khiêm tốn mà nói so với Viên Giác đại sư, cũng khó mà nói ai nỉnh hơn ai ... Rồi các ngươi sẽ biết tất cả ... ta với lão vốn là bạn thân giao kết nghĩa, ta nhiều tuổi hơn, lão kêu bằng sư huynh. Thế rồi một hôm!

Vương Gia Thạch cố gắng nhớ lại ...

Có lẽ khoảng ba bốn năm trước gì đó, trong lúc ta đang ngồi luyện công thì gã tới.

Ngồi hàn huyên chuyện trò một lúc thì mới ghé tai ta nói nhỏ:

- Sư huynh này, tiểu đệ có một chuyện rất hệ trọng muốn nói riêng với sư huynh, sư huynh phải hứa chỉ có hai người biết thôi nhé.

- Sao hiền đệ lại nói thế, ta đâu có phải loại người hay ba hoa bép xép đâu?

- Ấy là đệ cũng phòng xa nên nói vậy thôi. Ta ra ngoài nói chuyện.

Ta hiểu ý lão không muốn để cho các môn đồ của ta có thể nghe được. Ta với lão bèn đi vào rừng. Đi một quãng xa, yên chí không có người theo dõi, gã mới nói:

- Tiểu đệ có chuyện này muốn nói cho sư huynh rõ, sư huynh có bao giờ nghe nói đến Liên Hoa bí lục chưa?

- Pho võ công ấy thì ta còn lạ gì nữa, trong đó có một công phu tối thượng là Hồi Tâm Chưởng, nhưng nghe đâu hình như không có ai có thể tập được nó thì phải ... Hầu hết đều bị tẩu hỏa nhập ma.

- Đây là người ta đồn đại, còn đã có ai đã được đích mắt trông thấy đâu?

- Đúng thế, nhưng hiền đệ nói vậy là có ý gì?

- Tiểu đệ ... tiểu đệ tình cờ đã có trong tay cuốn bí lục ấy!

- Sao, hiền đệ đã có Liên Hoa bí lục thật ư? Mà tại sao nó lại rơi vào tay hiền đệ. Ta nghe nói hình như nó là của gia đình Dương Tôn Long cơ mà?

Để đệ nói cho sư huynh nghe. Một lần trên đường trở về, tiểu đệ bỗng nghe thấy ven đường có tiếng một kẻ nào đó đang rên lên khe khẽ. Tiểu đệ nghĩ có thể một cao thủ bị trúng thương nên rẽ bụi cây vào xem. Quả nhiên một gã trung niên người đầm đìa những máu đang nằm lộn lộn dưới đất. Gã thấy tiểu đệ liền ra hiệu cho tiểu đệ lại gần rồi nói.

- Ta sắp chết rồi, nên cũng chẳng giữ làm gì nữa. Để nó mất đi thì uống lắm. Ta tặng lại cho ngươi.

Gã khó nhọc lấy trong mình ra một cuốn sách đã vàng ố đưa cho tiểu đệ rồi tắt thở tức thì. Tiểu đệ giật mình khi đọc thấy dòng chữ “Liên Hoa bí lục”, thoát đầu tiểu đệ nghĩ nên trao trả cho Dương Tôn Long, song mới đọc vài trang thì bị cuốn hút bởi những bí quyết và chiêu thức kỳ diệu của nó. Chưa bao giờ tiểu đệ được thấy một môn võ học nào tuyệt vời đến thế, nên không muốn sở hữu một mình, tiểu đệ muốn sư huynh cùng tập.

Người còn lạ gì, phàm là con nhà võ ai mà chẳng ham mê võ công. Ta cũng không ngoài ham thích ấy! Vì lòng tham ta đã sa vào bẫy của lão. Thật ra bất cứ môn võ nào nếu luyện được tới chỗ vi diệu thì đều có uy lực kinh người. Bản thân ta, những chỗ sâu xa của võ học Võ Đang, ta đâu đã thấu triệt được hết. Ngày xưa Trương Tam Phong sư tổ sáng chế ra Thái Cực Quyền mà cho đến nay cũng chưa ai hiểu hết những biến ảo của nó, thế mà nghe đến Liên Hoa bí lục ta đã nảy lòng ham muốn liền. Ta bảo với lão:

- Hiền đệ có mang theo trong người đó không, cho ta coi thử một chút.

Gã ngó dáo dác xung quanh, rồi cẩn thận lấy trong người ra một cuốn sách. Ta mới đọc có vài trang đã thấy bị cuốn hút liền. Lão lấy cuốn sách lại rồi nói:

- Tập công phu này cần phải có một chỗ kín đáo mới được. Sư huynh hãy tạm bàn giao lại công việc cho ai đó, rồi theo tiểu đệ ...

Lúc đó, ta đã định từ chối. Vì tập một môn võ công khác tức là đã phản bội sư môn.

Hơn nữa, ta lại là Chưởng môn. Nhưng sự cảm dỗ thật là ghê gớm. Ta gật đầu đồng ý, rồi hỏi lão:

- Hiền đệ đã nghiên cứu xem có chỗ nào có thể tập luyện được không?

- Có. Tiểu đệ đã để ý rồi. Gần đây có một dãy núi tên gọi Thúy Bình Sơn có nhiều hang động kín đáo, có thể đến đó được ...

Ta bèn triệu tập các môn đồ lại, nói là có một việc hệ trọng phải giải quyết trong một thời gian dài, mọi việc các đệ tử cứ cùng nhau bàn bạc giải quyết nhưng ta giao cho Thiết Đại Hùng tạm quyền chấp chưởng. Các đệ tử thấy việc đó có vẻ kỳ lạ, song không ai dám hỏi. Ta theo lão đến đây! ...

Lúc đầu thì chẳng có chuyện gì cả. Lão đọc khẩu quyết cho ta theo đó mà luyện. Khó nhất là yếu quyết về nội công tâm pháp. Nguyên phái Võ Đang ta nội công được truyền thụ tùy theo võ công từng người. Cứ võ công càng cao thì nội công lại tăng tiến rất nhiều. Bây giờ phải tập lại từ đầu theo một phương pháp hoàn toàn khác hẳn nên rất dễ bị nội thương.

Ta tập được chừng một tháng thì một hôm lão hỏi ta.

- Nói thật với sư huynh, tiểu đệ đã tập trước sư huynh mấy tháng trời, song vì quá nôn nóng nên tiểu đệ thấy có triệu chứng bị tẩu hỏa nhập ma.

- Sao hiền đệ không nói với ta từ trước, mà ta thì... thấy vẫn bình thường.

- Tại sư huynh không rõ đấy thôi. Tiểu đệ nghe nói, muốn trị được tẩu hỏa nhập ma chỉ có hai cách. Một là luyện Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm, hai là phép luyện công của các môn phái chính thống. Tuy công phu của phái Võ Đang chưa chắc đã chữa được, song nó cũng làm giảm thiểu phần nào?

- Hiền đệ muốn ta truyền khẩu quyết luyện công của bốn phái?

- Đúng vậy. Sư huynh đã vào bậc võ công thượng thừa, nên công phu có phần khác các đệ tử. Sư huynh ...

Ta lấy làm khó nghĩ. Nội công tâm pháp của bốn môn không được phép truyền cho người ngoài, đó là luật lệ ngàn xưa. Ngay các đệ tử của bốn môn, tùy theo trình độ võ công mà sự truyền thụ cũng khác nhau. Ta suy nghĩ một lát rồi nói:

- Việc này sư đệ hãy để thư thả một chút. Ta và sư đệ đều quen biết Không Minh đại sư, hôm nào ta với sư đệ lên chùa Thiếu Lâm hỏi mượn cuốn Dịch Cân Kinh xem!

- Không được đâu, dù có nể tình lắm thì đại sư cũng chỉ cho ngồi đọc một chút mà thôi, mà như vậy cũng bằng không!

- Ta mà truyền khẩu quyết cho sư đệ thì trái với giới luật, cái đó ... cái đó, sư đệ thông cảm cho ta.

Gã lộ vẻ buồn rầu rồi nói:

- Thôi được, nếu sư huynh không chịu thì thôi ... tiểu đệ cũng không nài ép.

Ta cứ tưởng như vậy là xong, ai ngờ một hôm trong lúc ta đang ngồi luyện công, lão bất ngờ hạ độc thủ. Ta đâu có dè chừng điều đó nên bị gã khống chế ngay. Gã rít lên.

- Hà ... hà ... bây giờ mạng sống của người trong tay ta, người có chịu nói hay không?

Ta biết thì đã muộn rồi. Lòng tức giận khôn tả, ta nói với gã.

- Ta thà chết, chứ không bao giờ chịu nói cho người biết. Người cứ giết ta đi.

- Không, giết người thì quá dễ rồi, song ta sẽ làm cho người đau đớn khổ sở trăm bề.

Gã nói xong là thực hiện ngay ý định đó.

Gã cắt gân tay chân ta, rồi cho đệ tử canh gác, hàng ngày bắt ta uống một loại thuốc để duy trì mạng sống. Lâu lâu gã lại rạch tay ta lấy máu để uống nên ... nên ...

Vương Gia Thạch kể đến đây, lão kiệt sức rồi ngất lịm đi. Dương Tôn Bảo hốt hoảng vội truyền chân khí vào người lão, nhưng vô hiệu. Lan Nhi hỏi gã:

- Chẳng lẽ không còn cách nào cứu được Vương tiên bối hay sao?

Dương Tôn Bảo lắc đầu.

- Vương lão tiên bối đã quá yếu rồi, cũng giống như ngọn đèn hết dầu, dù có truyền công lực cho lão gia cũng vô ích mà thôi.

Hai người ra bên ngoài đào một cái huyết chôn cất Vương Gia Thạch tử tế. Gã đâu có ngờ Vương Gia Thạch lại bất ngờ chết đi như thế nên không kịp nói tên kẻ đã hãm hại lão.

Song điều đó bây giờ đối với Dương Tôn Bảo không mấy quan trọng nữa. Gã biết chắc lão già đó chính là tên Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang, mà sắp tới đây thôi sẽ xuất hiện trước quần hùng. Gã sẽ mặt đối mặt với lão, lúc đó mọi việc sẽ sáng tỏ.

Chôn cất Vương Gia Thạch xong, Dương Tôn Bảo nói với Lan Nhi:

- Bây giờ có lẽ quần hùng đang ở chùa Thiếu Lâm để hoạch định công việc, ta lên đó bây giờ chứ?

“Thì chúng ta có còn việc gì nữa đâu. Tới đó rồi sẽ hay.” Lan Nhi đồng ý.

11. Chương 11: Trả Thù

Lúc Dương Tôn Bảo và Lan Nhi đến Thiếu Lâm Tự thì quả nhiên quần hùng đã tập trung đầy đủ. Thấy gã tới, Viên Giác đại sư rất vui mừng rồi nói với quần hùng:

- Bàn tăng đã có hạnh ngộ được vị tiểu anh hùng này cứu mạng một lần. Lần đại hội này có thiếu hiệp đây, chúng ta không còn lo gì nữa.

Mọi người ngạc nhiên không hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào. Viên Giác đại sư bèn kể lại Dương Tôn Bảo đã hỗ trợ lão trên hang núi như thế nào cho mọi người nghe. Viên Giác đại sư nói tiếp với Dương Tôn Bảo:

- Thí chủ mới đến nên không biết, để ta nói cho mà nghe. Gã Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang đã cho người mang đến chùa Thiếu Lâm và cho Xích Như Lân tờ thiếp nhờ thông báo cho quần hùng rõ, ngày mười bốn này gã sẽ tới Mai Hoa Trang thách đấu để lên ngôi Minh chủ võ lâm. Lời lẽ trong thư rất là ngạo mạn. Vì thế quần hùng hôm nay mới tụ hợp ở đây để thương nghị xem nên làm thế nào. Không đi thì tỏ ra khiếp nhục, mà đi thì mặc nhiên chấp nhận lời tỷ thí của gã ...

- Thưa đại sư, vậy đại sư tính thế nào?

- Tất nhiên là không thể khước từ được, nhưng cái nguy là ở chỗ nếu không có ai địch nổi gã thì thật là một thảm họa cho võ lâm. Sở dĩ trước đây, gã chưa dám làm là vì gã phải thăm dò võ công của các môn phái. Gã chỉ e dè có bàn tăng, Vương Gia Thạch Chứng môn phái Võ Đang và Thất Cầm tiên sinh Bang chủ Cái Bang. Hơn nữa, cũng có thể lúc đó võ công của gã chưa luyện được đến mức thượng thừa ... Vì thế,

trước lời thách thức lần này của gã, bản tăng nhận thấy vô cùng là hệ trọng cho giới võ lâm. Hiển nhiên là lão rất tự tin vào võ công của mình ...

- Thừa đại sư, tuy võ công của tiểu bối còn kém cỏi, song nhất quyết tiểu bối sẽ giao đấu với lão. Lão là kẻ đại cừu thù đã giết hại song thân của tiểu bối, đã giết cả vị sư muội của y, thân mẫu của sư phụ tiểu bối là Vương Ngọc Yến, hãm hại Vương Gia Thạch Chương môn phái Võ Đang ...

“Vương Gia Thạch cũng bị gã hãm hại rồi sao?” Viên Giác đại sư kinh ngạc hỏi.

- Tiểu bối mới gặp Vương lão gia xong, nhưng người đã qua đời rồi.

Dương Tôn Bảo liền kể cho Viên Giác đại sư và quần hùng nghe việc gã và Lan Nhi vừa lên Thúy Bình Sơn. Mọi người ồ lên kinh ngạc.

Viên Giác đại sư nói:

- Vậy thì gã này tàn độc và xảo quyệt vô cùng. Gã đã gây hiềm khích giữa các môn phái, gài người vào phái Võ Đang. Nếu không bị phát giác tai họa thật khó lường.

Lý Lâm, Chương môn phái Hoa Sơn nói:

- Có điều khó hiểu là tại sao gã lại chọn địa điểm là Mai Hoa sơn trang. Lần trước quần hùng đã suýt mất mạng vì bị gã gài chất nổ, liệu lần này ...

“Cũng lạ thật đấy!” Lý Long Vân phụ họa:

“Xích Như Lân là một cao thủ, môn hạ rất nhiều mà sao đối phương gài chất nổ mà cũng không hay?” “Theo bản tăng nghĩ...” Không Minh đại sư nói:

“Lần này sẽ không có chuyện đó bởi hai lẽ. Xích lão gia đã đề phòng cẩn mật, hai nữa là chính lão Đại Giáo chủ sẽ có mặt nên không bao giờ lão lại làm việc đó lần nữa.” Mọi người đều công nhận Không Minh có lý. Viên Giác đại sư nói:

- Còn một điểm nữa là nghe đâu lão già đó còn mời mấy lão tăng quái dị nào đến hỗ trợ. Võ công mấy lão này không phải tầm thường. Hình như Dương thiếu hiệp đã động thủ với mấy lão rồi thì phải?

- Tiểu bối có động thủ với ba lão. Còn một lão là đại sư huynh thì chưa biết thế nào?

Viên Giác đại sư nói tiếp:

- Đây là một việc rất hệ trọng, bản tăng nghĩ võ công Dương thiếu hiệp đã đến mức siêu quần nên muốn đề cử thiếu hiệp đứng ra chủ trương ...

- Văn bối đâu dám vô lễ thế! Xin đại sư cứ đứng ra lãnh đạo quần hùng ...

Mọi người xung quanh đều tán thành ý kiến của gã. Viên Giác đại sư nói:

- Thôi được, bản tăng tạm giữ quyền điều hành chung vậy. Bây giờ, sáng mười bốn các vị cứ tự tiện tập trung tại Mai Hoa Trang nhưng nhớ cất cử môn đồ ở nhà trông coi cẩn thận.

Ngoài ra mỗi một môn phái cử năm hảo thủ, hôm nay đến Mai Hoa Trang ngay để dò xem động tĩnh thế nào. Mọi việc chỉ có thế, còn tình hình diễn biến ra sao sẽ tùy nghi định liệu.

12. Chương 12: Hồi Kết

Mới tờ mờ sáng mà quang cảnh Mai Hoa Trang đã nhộn nhịp hẳn lên.

Từ đằng xa đã lũ lượt từng đoàn người không ngớt đổ về. Chương môn một số môn phái là những người đến sớm nhất. Khu đất rộng bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ. Lũ đệ tử của Xích Như Lân chuẩn bị vô cùng chu đáo đón tiếp quần hùng.

Lúc Dương Tôn Bảo, Mỹ Hoa Nương và Lan Nhi đến nơi thì Viên Giác, Không Minh cũng vừa tới. Bọn đệ tử các môn phái từ hôm trước đã đến dò thám động tĩnh về báo cáo là không có gì bất thường cả, nên mọi người cũng yên tâm.

Bổng Không Minh đại sư nói:

- Quái lạ, hôm nay đại hội quần hùng tổ chức tại đây mà sao không thấy chủ nhân đâu cả?

Lão gọi một đại hán đang lăng xăng phục vụ các quan khách lại rồi hỏi:

- Tại sao Xích Như Lân không ra đây để tiếp quần hùng.

Gã đại hán lúng túng nói:

- Thưa đại sư, lão gia không hiểu có việc gì mà đi từ hôm qua chưa về!

- Sao lại có thể thế được, hôm nay là một ngày rất hệ trọng... thế ai cai quản công việc ở đây?

- Lão gia khi đi có dặn lại tất cả các việc cần làm. Chắc là...

Gã chưa kịp nói hết câu thì bỗng có tiếng leng keng thật lớn vang lên lạnh lạnh. Từ đằng xa tiến lại bốn nhà sư mặc áo vàng vá chằng chịt, ba lão thì Dương Tôn Bảo đã gặp rồi, lão thứ tư thì hôm nay mới xuất hiện. Hình dung lão này còn cổ quái hơn ba nhà sư kia gấp bội. Trên lỗ mũi của lão có râu qua một cái vòng vàng to tướng... Hai bên tai cũng là hai cái vòng to như thế. Cổ chân lão cũng đeo một cái vòng trên có gắn lục lạc, thành ra mỗi bước đi đều có tiếng leng keng rất lạ tai. Lão đi rất nhanh nhưng mỗi bước rất trầm trọng. Vừa đến nơi lão đã nói oang oang:

- Ta là khách mời mà sao không thấy chủ nhân ra tiếp gì cả?

Mọi người đang còn ngơ ngác bỗng một tiếng cười khanh khách vang lên khiến mọi người lạnh cả người.

- Lão phu thất lễ, thất lễ xin đại sư miễn thứ.

Tất cả đều quay lại nhìn về phía người nói khiến ai nấy đều giật mình. Chính là lão già bịt mắt, Đại Giáo chủ Huyết Hồn Bang. Không hiểu lão đến đây từ bao giờ, mà bỗng nhiên xuất hiện một cách kỳ bí. Lão cười ha hả rồi nói tiếp:

- Hôm nay, Xích lão gia vắng mặt, lão phu xin thay mặt để tiếp rước quần hùng.

Lão quay qua khắp lượt, nhìn mọi người bằng cặp mắt đầy ý nghĩa rồi nói:

- Có lẽ các vị đã đến đông đủ cả rồi, xin mời quý đại sư an tọa để lão phu tuyên bố lý do.

Lão nói câu này rõ ràng có ý coi bốn lão sư kia còn cao hơn tất cả những anh hùng hảo hán có mặt khiến mọi người tức giận vô cùng.

Bốn lão sư nghênh ngang ngồi xuống hàng ghế kê trên đầu. Viên Giác đại sư vốn là kẻ tu hành nên lão không để ý đến những tiểu tiết đó, song Mỹ Hoa Nương thì bực bực lửa giận.

Đợi mọi người bớt ồn ào bàn tán, lão già bịt mắt mới đứng lên. Lão cất tiếng nói tuy không lớn lắm nhưng vang rất xa khiến những kẻ ngồi ở xa nhất cũng nghe rõ mồn một:

- Hẳn các vị đều rõ, chưa bao giờ tình hình võ lâm lại lộn xộn như lúc này. Kể từ khi các vị tổ sư thành lập ra các môn phái đến nay, trải qua bao nhiêu thời kỳ vàng son rực rỡ, các đệ tử đời sau luôn luôn phát huy nên võ học sẵn có làm rạng rỡ môn phái, bổ sung và không ngừng phát triển võ thuật. Song, thật đáng buồn, lẽ ra đời sau phải hơn đời trước, thì lại trái ngược. Nền võ thuật ngày càng trở nên suy đồi, thoái hóa, các môn phái thì tranh giành hiềm khích lẫn nhau khiến các tinh hoa võ công ngày một tàn lụi, trước tình hình ấy lão phu đau lòng vô cùng...

Lão ngừng lại một lát để chờ xem phản ứng của quần hùng, rồi tự đắc nói tiếp:

- Đã thế, lại thêm cảnh xấu xé tàn hại lẫn nhau, làm mất đi cái tinh thần thượng võ đã có từ ngàn năm. Nếu không kịp thời chấn chỉnh hẳn là tai họa sẽ dẫn đến hủy diệt, bao công lao của các vị tổ sư đã dày công vun đắp sẽ thành công dã tràng. Điều đó là chắc chắn không sao tránh khỏi.

Lão chưa kịp nói tiếp, thì Từ Dân Sinh đã đứng lên. Lão nóng nảy hỏi:

- Ta xin hỏi người một câu. Chẳng hay người là người thuộc môn phái nào mà dám thay mặt giới võ lâm, danh môn chính phái để kêu gọi. Hay là người thuộc bàng môn tả đạo.

Lão già chẳng chút giận dữ. Lão cười nhạt nói:

- Các hạ hỏi làm chi điều ấy! Phàm là con nhà võ thì đều thuộc giới võ lâm cả, việc gì lại phân chia ra môn này, phái nọ! Lão phu nói vậy có đúng không?

Ba nhà sư lập tức gật đầu tán thưởng. Lão già đắc chí nói tiếp:

- Vì thế, lão phu thấy nếu cứ để tình trạng này tiếp diễn thì vô cùng nguy hiểm, võ lâm không đoàn kết sẽ sinh ra chém giết lẫn nhau. Cần phải gom lại một mối đúng như người ta vẫn nói:

Anh em bốn bể đều chung một nhà. Mà muốn được như vậy, cần phải có một người có đủ tài để lãnh đạo quần hùng. Vì vậy lão phu mới mời các vị đến đây để tranh tài cao thấp, bầu ra một người có võ công cao nhất để đứng ra chủ trương mọi việc. Bất luận là ai, thuộc bất cứ môn phái nào đều được quyền ra tỷ thí. Nếu vị nào vì một lý do nào đó vắng mặt cũng có quyền nhờ người khác thay mặt. Cuộc đấu sẽ rất công bằng để chọn ra một người xứng đáng nhất.

Lão ngừng lại rồi ngồi xuống. Không khí im lặng một hồi lâu. Lão già bước ra nói:

- Nào, bây giờ xin mời các vị bắt đầu. Ai sẽ lên thách đấu trước.

Rõ ràng sự có mặt của quần hùng tại đây là mặc nhiên công nhận cuộc tỷ thí này.

Không ai bước ra cả. Bỗng lão già đeo cái vòng ở mũi bước ra nói:

- Ta là Ô Tất Đạt, xin mời các vị cùng tỷ thí.

Lão dậm mạnh chân xuống nền đá làm hằn sâu hình năm ngón chân lõm xuống khiến ai nấy giật mình. Dương Tôn Bảo tức giận toan bước ra thì đã thấy Viên Giác miệng niệm phật hiệu rồi thông thả tiến đến trước mặt Ô Tất Đạt.

- Bần tăng không hề có ý hơn thua, song cũng muốn học hỏi vài cao chiêu của lão sư.

Mong lão sư vui lòng chỉ giáo.

Nói xong Viên Giác đại sư chấp tay lại theo thế Đồng Tử Bái Quan Âm, rất là khiêm tốn nhưng rất trịnh trọng. Lão sư này là có ý muốn nhường nhịn đối phương ra tay trước.

Nhà sư có vòng đeo ở mũi tên Ô Tất Đạt cũng tỏ vẻ mã thượng. Lão cũng thi lễ lại, rồi bất ngờ đánh Long Trảo vào mặt Viên Giác. Gã sử chiêu Kim Long Hỷ Thủy (Rồng vàng rờn nước) xương cốt kêu răng rắc chứng tỏ lão đã vận kinh hết sức vào cánh tay. Viên Giác đưa tay trái lên gạt hữu quyền của đối phương, tay phải sử chiêu Vân Thủ Ưng Trảo, nhằm đánh vào huyệt Đồng Tử Liên gần mắt Ô Tất Đạt.

Không ngờ lão này có một công phu kỳ dị, chiếc vòng trên mũi gã bỗng chuyển động đánh vào cườm tay Viên Giác nơi huyệt Đại Lăng. Viên Giác kinh ngạc vội thu tay về vì nếu để chiếc vòng đánh trúng tay chân sẽ bị tê bại ngay tức khắc.

Hai người giao đấu trên năm mươi hiệp không phân được thua. Viên Giác đã vào loại võ công thượng thừa mà đánh với nhà sư lạ mặt này vẫn không sao chiếm được thượng phong thì thật là lạ lùng. Võ công Ô Tất Đạt rất kỳ bí và quái dị, những chiếc vòng đeo ở chân thực ra là một công phu bí hiểm. Mỗi bước chân lão di chuyển chiếc vòng lại chạm vào nhau kêu leng keng khiến những ai đứng ngoài võ công hơi kém một chút phải nhúc nhích, hoa mắt. Viên Giác là bậc cao thâm nên lão tập trung tinh thần không để tiếng động làm hỗn loạn tâm trí.

Dần dần, Viên Giác có phần chiếm được ưu thế. Lão đã bỏ mấy chục năm để nghiên cứu những biến hóa của Thiếu Lâm quyền pháp nên mỗi đòn đánh ra đều ẩn tàng nhiều thế biến ảo khó lường.

Ô Tất Đạt cứ lùi dần. Lão không ngờ hôm nay đã gặp một địch thủ lợi hại. Thấy Ô Tất Đạt có phần lúng túng, Viên Giác định tâm kết thúc cuộc tỷ thí cho mau lẹ. Đại sư vận hết kinh lực vào cánh tay sử chiêu Bách Điều Phi Hối, năm ngón tay xò ra cong lại theo thủ pháp Ngũ Cầm Thế chụp vào ngực Ô Tất Đạt.

Đây là một thế võ cực kỳ ảo diệu, Viên Giác lại ra tay nhanh không thể tả trong lúc Ô Tất Đạt đã bị triệt mã, gã thảm bại là điều chắc chắn. Song Ô Tất Đạt bỗng liêu lĩnh lao thẳng vào Viên Giác, hai tay đưa lên định bẻ gãy cổ đại sư. Đó là một lối đánh liêu lĩnh để gỡ thế nguy, mục đích là hai người cùng chết cả,

là một tuyệt chiêu chẳng ai dám dùng vì nó nguy hiểm, có tên gọi là Khổ Hải Hồi Đầu. Viên Giác vội thu quyền về, lão nghiêng người luồn tay qua người của Ô Tất Đạt định nhắc bổng gã lên quật xuống đất. Viên Giác vốn có lòng từ tâm nên chỉ cốt đánh ngã Ô Tất Đạt để gã phải chịu thua mà thôi nên mới sử chiêu Hiệp Khê Sơn Hải (kẹp núi vượt bể) một chiêu rất khoan hòa.

Ô Tất Đạt lợi dụng tình huống ấy, gã co tay lại dùng sống bàn tay làm cương đao chặt thẳng vào gáy đại sư, theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh.

Quần hùng ồ lên kinh hãi. Cũng may Viên Giác võ công cũng không phải tầm thường, lão tránh được cú đánh vào gáy, song phải chịu trúng đòn vào lưng.

Chỉ nghe một tiếng rắc khô giòn, cánh tay của Ô Tất Đạt như đánh phải một tấm thép.

Viên Giác mặc dù đã vận khí hộ thân, song cũng cảm thấy xương sống như bị chặt gãy. Còn Ô Tất Đạt cánh tay cũng tê chồn không sao chịu nổi. Gã bật lên tiếng khen:

- Kim Cương thần công quả danh bất hư truyền.

Mặc dù chưa thua, song Viên Giác cũng cảm thấy hổ thẹn, lão lùi lại nói:

- Bần tăng xin chịu thua. Ô thí chủ võ công quả là cao cường.

Ô Tất Đạt tuy là một lão đại ác, song lão thấy Viên Giác xử sự như vậy lão cũng vội nói:

- Bần tăng không dám, kể như trận đấu này huề...

Điều đó có nghĩa là Viên Giác và Ô Tất Đạt sẽ không được ra thi đấu nữa. Lão già bịt mắt lúc đó mới nhảy ra. Lão nói lớn:

- Bây giờ đến lượt lão phu, có ai ra thi đấu chẳng?

Quần hùng biết rất rõ ngoài Viên Giác còn có cơ cầm cự nổi, không ai có thể là đối thủ của lão. Không Minh tính bước ra thì Dương Tôn Bảo nói:

- Xin đại sư để vãn bối. Lão là đại cừu thù của tại hạ...

Gã nói xong nhảy vút lên cao rồi dùng thủ pháp Thiên Cân Trụ đáp xuống. Gã nói lớn:

- Người thách đấu mà không dám xưng tên họ, không dám để lộ mặt thật thì sao gọi là anh hùng.

Lão già mỉm cười nói:

- Rồi người sẽ biết ngay thôi. Người đã thoát khỏi tay ta mấy lần nhưng hôm nay sẽ chẳng có cơ may ấy đâu?

Lúc ấy, Dương Tôn Bảo mới để ý thấy có rất nhiều cao thủ của Huyết Hồn Bang kéo đến. Quần hùng phía dưới cũng biết đây là một trận đấu sống còn có liên quan đến sinh mạng của võ lâm nên hồi hộp theo dõi. Viên Giác đại sư nói khẽ với Mỹ Hoa Nương:

- Xin phu nhân cẩn thận cho, bọn Huyết Hồn Bang hiện đang có mặt rất đông. Tình hình chưa có thể đoán trước thắng bại thế nào, song nếu lão Đại Giáo chủ mà thua, rất có thể diễn ra một trường huyết chiến. Phu nhân coi kìa! Bần tăng thấy có cả Lý Quế Anh nữa đấy.

Mỹ Hoa Nương gật đầu. Dương Tôn Bảo tuy võ công hiện nay rất cao, song dù sao vẫn là đệ tử của Mỹ Hoa Nương. Để gã lên tỷ đấu với lão già là đúng, vừa trả được thù nhà, lại trả thù được cho sư môn... Còn về phía bên ngoài, Viên Giác và phu nhân lo liệu.

Một tên đệ tử của Huyết Hồn Bang ném cho lão già một thanh bảo đao. Chắc là nó phải nặng ghê gớm vì gã đại hán to lớn đường ấy mà phải dùng hai tay mới đưa lên nổi.

Thanh đao trông rất kỳ dị màu đen tuyền tỏa ánh sáng sắc lạnh. Lão già cầm lấy thanh đao rồi gầm gọng:

- Tiểu tử, ngươi hãy ra chiêu đi?

Dương Tôn Bảo cũng rút thanh gươm báu sau lưng ra, sử chiêu thứ nhất trong Liên Hoa bí lục là Bích Sa Như Yên (sóng xa khói tỏa) chém xuống, chiêu này tuy là chiêu mở đầu nhưng có phần trịnh trọng, uy nghi

song tiếp theo có thể biến ra hàng trăm thế đánh lợi hại khác. Dương Tôn Bảo chủ ý muốn lão già thể nào cũng đưa đao lên đỡ và như thế thanh đao của lão sẽ bị chặt gãy làm đôi. Lão già cũng hơi kinh ngạc không hiểu sao Dương Tôn Bảo lại biết chiêu ấy. Lão đưa ngang thanh bảo đao lên đỡ, kinh lực truyền vào thanh đao nên nó trở nên cứng rắn vô cùng.

“Choang” một tiếng. Dương Tôn Bảo tưởng rằng sẽ chặt đứt được thanh đao của lão nên không vận kinh vào cánh tay, gã bị thối lui về sau một bước cánh tay tê chồn. Bộ pháp lão già nhanh lạ thường, lão không bỏ lỡ cơ hội Dương Tôn Bảo đang thoái bộ sử chiêu Hoàng Uyển Quy Lai, biến đao thành kiếm đâm thẳng vào cổ họng gã. Đây là thủ pháp biến hóa “Đao trung hữu kiếm, kiếm trung hữu đao” vô cùng lợi hại. Nếu là người khác, hẳn là đã toi mạng trước đòn sát thủ này rồi. Dương Tôn Bảo uốn cong người về phía sau như cây non gặp gió tránh thoát được, khiến lão già phải bật lên tiếng khen:

- Chiêu Dương Liễu Nghênh Phong người sử dụng đẹp lắm.

Lão đánh với Dương Tôn Bảo được ba chục chiêu thì biết rằng võ công của Dương Tôn Bảo lúc này không phải tầm thường. Lão lại càng kinh ngạc khi thấy chiêu số của Dương Tôn Bảo cũng là những chiêu số lão đang sử dụng nhưng biến hóa hơn nhiều, lão đã dùng đến thế thứ tám mươi một trong Liên Hoa bí lục mà vẫn không hạ được y thì bắt đầu hoảng sợ.

Lão biết Liên Hoa bí lục mà vẫn không hạ được y thì bắt đầu hoảng sợ. Lão biết Liên Hoa Quyền có ba trăm sáu mươi thế chính, còn biến hóa ra thì không biết bao nhiêu mà kể. Với nội lực của lão chỉ tập được có tám mươi lăm thế là đã không sao tập nổi nữa mà gã tiểu tử này vẫn có vẻ ung dung. Lão vận hết sức lực dùng thanh đao chém bổ xuống đầu Dương Tôn Bảo theo một thế ác liệt, thanh đao tưởng chừng như nặng đến ngàn cân, trầm trọng vô cùng.

Nếu Dương Tôn Bảo vung gươm lên đỡ thì một trong hai người nội lực yếu hơn sẽ bị nội thương.

Dương Tôn Bảo hiểu ý định ấy. Thế đánh rất mạnh lại ở trên chém xuống nên uy lực được tăng thêm gấp bội. Đối chưởng với lão lúc này là bất lợi. Dương Tôn Bảo đưa thanh gươm lên, rồi quay nhẹ một cái. Gã đã dùng thủ pháp Tứ Lạng Chống Thiên Cân. Chỉ cần dùng một ít sức lực cũng đủ chống nổi lực nặng hàng ngàn cân của đối thủ.

Lão già còn đang ngơ ngác thấy kinh lực nhẹ hẫng đi thì đã thấy mũi gươm của Dương Tôn Bảo đâm tới ngay mặt. Chiêu này Dương Tôn Bảo chủ ý muốn lật mặt nạ của gã để quần hùng coi mặt nên không dùng nhiều sức lực. Lão già bí thế lấy tay trái đề lưỡi gươm xuống, tay cầm đao chém ngang vào hạ bàn của Dương Tôn Bảo. Tự nhiên, Dương Tôn Bảo lâm vào thế hạ phong. Nếu gã cố tình sát thủ, năm ngón tay của lão già đã đứt lìa rồi. Trong lúc cấp thời, Dương Tôn Bảo đề khí búng mình nhảy vọt lên cao, lão già không bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy quăng luôn thanh đao trong tay lên. Dương Tôn Bảo đang lơ lửng trên không bỗng thấy một vật đen xì bay vọt lên sức mạnh khôn tả. Gã co chân đạp mạnh vào thanh đao lấy đà bay vọt lên cao hơn nữa rồi sử chiêu Bình Sa Lạc Nhạn đáp mình nhẹ nhàng xuống đất.

Quần hùng ồ lên kính phục. Lão già lại càng tức giận lão hét lên:

- Dương Tôn Bảo, coi chưởng của ta đây?

Lão trầm người xuống, hai tay thu vào ngực rồi lấy hết sức đẩy tới. Lão đã sử dụng toàn bộ công lực, phát Hồi Tâm Chưởng, bàn tay từ từ chuyển sang màu đen xì, chưởng phong rít lên ầm ầm như sấm động.

Có tiếng thét lên từ phía quần hùng:

- Hồi Tâm Chưởng! Dương huynh nguy mất rồi.

Dương Tôn Bảo nhìn màu sắc ở gan bàn tay lão, biết rằng lão chỉ luyện được tới bốn phần hỏa hầu. Gã cũng xoay bàn tay lại, bàn tay chuyển thành màu đỏ tía vận sáu thành công lực phóng chưởng ra.

Chưởng phong của gã đi êm ru, không một tiếng động. Lão già thấy tay Dương Tôn Bảo có màu đỏ tía thì sợ hãi rút lên.

“Ầm!” Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra. Lão già bị chưởng lực đẩy về phía sau cả chục bước vẫn không đứng vững. Lúc đó, bọn đệ tử Huyết Hồn Bang đồng loạt nhảy xổ vào vòng chiến. Bên phía quần hùng, Viên Giác, Không Minh, Mỹ Hoa Nương, Lan Nhi cùng chưởng môn các phái cũng nhập cuộc. Viên Giác,

Không Minh cự với bốn nhà sư, Mỹ Hoa Nương cự địch với Lý Quế Anh. Còn Lan Nhi thì đấu với một gã thiếu niên bịt mặt mà mấy lần gã đã ám toán cô. Trận chiến thật là kinh hồn, cứ mỗi một chiêu phong ra mà đối phương tránh được, lại đánh trúng vào mấy chục cao thủ phía sau làm mấy chục tên bị đánh văng lên cao như những con nhái.

Lão già cố thu sức tàn, lực kiệt chống đỡ với Dương Tôn Bảo. Dương Tôn Bảo chỉ muốn bắt sống gã, nhưng không ngờ lão già chống trả toàn những đòn ác hiểm. Lão cứ lùi dần, Dương Tôn Bảo biết ý định lão định tẩu thoát nên nảy ra một kế. Gã nhảy vọt ra sau làm như chặn đường rút lui của lão, tay tả vươn ra như con vượn sử chiêu Phiên Giang Thủy Bích chiêu thứ chín mươi hai trong Liên Hoa Quyền. Lão già sợ hãi vội đưa tay lên phòng thủ thượng bàn, thì tay hữu của Dương Tôn Bảo đã nhanh như cắt dùng Đại Cầm Nã Thủ của Vương Ngô Y chụp vào mặt. Chiếc mặt nạ bị lột ra một nửa để lộ mái tóc bạc. Lão già điên cuồng húc đầu vào ngực Dương Tôn Bảo hy sinh tính mạng, Dương Tôn Bảo bất ngờ, không còn cách nào khác phải sử dụng tuyệt chiêu để cứu lấy mình. Tay tả gã bỗng mềm ra như bún, vỗ vào đầu lão già. Cái vỗ trông nhẹ nhàng nhưng là công phu thượng thừa, đó là thủ pháp Nhuyễn Công tuyệt chiêu thứ chín mươi ba trong Liên Hoa bí lục. Đầu lão già như bị một cái chày bằng sắt đập vào, xương sọ nứt ra rồi ngã vạt xuống ngay lập tức.

Bên Huyết Hồn Bang thấy Đại Giáo chủ bị hạ, lập tức bỏ chạy hết để lại hàng trăm xác chết.

Bốn nhà sư và Lý Quế Anh đều bị đã bại, thương tích đầy người cũng tháo chạy nốt.

Chỉ còn lại thiếu niên bịt mặt và Lan Nhi vẫn còn giao đấu ác liệt.

Mỹ Hoa Nương lại gần rồi nói to lên:

- Tiểu tử, các người đã bị đả bại hết rồi, sao không đầu hàng ngay đi còn chờ gì nữa?

Gã thiếu niên liếc mắt thấy Đại Giáo chủ bị hạ thì kêu thét lên một tiếng rồi nhảy vọt ra.

Quần hùng lúc ấy đang chiến thắng vui vẻ reo hò đứng xung quanh Dương Tôn Bảo.

Dương Tôn Bảo nói:

- Lão này là kẻ đại cừ thù với tại hạ và cũng là của giới võ lâm, nhưng mãi đến hôm nay chúng ta mới biết mặt y. Để tại hạ lột mặt nạ hẳn cho các vị coi.

Nói xong gã lấy tay giật nốt phần mặt nạ còn che nửa mặt của lão già. Mọi người ồ lên kinh hãi không tin ở mắt mình nữa. Ngay cả Dương Tôn Bảo cũng sửng sốt chờ người ra.

Lão chính là Xích Như Lân. Khuôn mặt lão tái xanh, máu trào ra khỏi miệng Dương Tôn Bảo khê nói:

- Không ngờ... không ngờ lại là lão.

Xích Như Lân cố gương cặp mắt mờ đục lên rồi nói thật khê.

- Ta... ta thật đáng tội chết, không còn oán hận gì nữa... Người hãy chiếu cố cho con gái ta... nó không có tội gì cả.

- Chuyện đó lão khỏi lo, nhưng trước hết hãy kể cho mọi người nghe vì sao lão lại tàn sát song thân ta một cách dã man như thế?

- Được rồi, ta sẽ nói hết. Cái đêm Vương Trí Nhân lấy Liên Hoa bí lục của gia đình người, chính ta đã đứng ngoài cửa sổ đoạt được cuốn bí lục ấy. Ta mừng rỡ vô cùng mang về lén luyện tập vì đã từ lâu ôm mộng bá chủ võ lâm. Ta luyện được một thời gian thì thấy kinh khí nhộn nhạo, trong người có nhiều khác lạ thì hoảng sợ. Thấy cuốn bí lục bị mất một trang, ta nghi ngờ Dương Tôn Long cố tình giấu đi nên để tâm dò xét. Ta với Dương Tôn Long vốn là chỗ thân tình nên một hôm nhân lúc lão không phòng bị ta ra tay điểm huyết gã rồi đem đêm mang đi giấu vào một nơi bí mật.

Lão khẳng khái nói không biết một tí gì về trang sách đó cả. Ta bèn nảy ra một kế, cải trang thành Dương Tôn Long về Dương gia trang. Dù có giống mấy đi chăng nữa, ta để ý thấy Dương phu nhân có ý nghi ngờ. Hồi đó, ta chưa biết có đường hầm bí mật nên trong lúc đang mò mẫm thì phu nhân xuất hiện. Ta buộc phải động thủ. Được ba chục chiêu thì không chế được. Dương phu nhân sợ ta giết người nên hứa sẽ chỉ cho

ta biết một đường hầm bí mật có cất giữ trang sách ấy. Ta bắt Dương phu nhân bí mật không được tiết lộ cho bất kỳ ai bà bắt phu nhân phải uống một hoàn thuốc độc, cứ nửa tháng phải uống một lần.

Một hôm, tình cờ sư phụ ta là Long Trì nữ hiệp xuất hiện. Ta biết người có một viên Hồi Tâm Đơn chưa dùng nên nài nỉ xin, song người không cho. Ta nói rằng hiện Liên Hoa bí lục đang nằm dưới hầm, vì võ công của ta còn thấp nên không luyện được. Long Trì nữ hiệp cũng vì tò mò, mặc dù võ công của người đã đủ là vô địch thiên hạ nên bảo với ta.

- Người đưa ta xuống coi, nếu quả đúng như lời người nói, ta sẽ cho người viên thuốc ấy.

Ta đưa sư phụ xuống hầm rồi lừa lúc người không phòng bị hạ độc thủ. Ta vốn rất sợ võ công của sư phụ nên cẩn thận cất hết gân chân sư phụ như đã làm với Vương Gia Thạch, sau đó xích người lại dưới hầm.

Tĩnh lại, người không tức giận chỉ cười và kể từ đó không nói bất cứ câu gì nữa. Ở lâu thấy không khai thác được gì lại luôn phải canh phòng Dương phu nhân, rất dễ bị lộ ta bèn lừa người đẩy xuống hầm rồi mang Dương Tôn Long về Dương gia trang để xóa dấu vết. Ai ngờ lúc ta đi thì Dương phu nhân không hiểu sao lại giải khai được huyết đạo. Khi ta phóng hỏa đốt thì tìm Dương phu nhân không thấy. Ta vội chạy đi tìm kiếm khắp nơi, thì may lại gặp vì phu nhân trúng độc chất của ta nên nội lực không còn bao nhiêu.

Ta tính phóng chưởng đánh chết mục nhưng lúc đó xuất hiện một quái nhân nhảy ra ngăn cản.

Ta không dám ham đánh vì sợ lộ tung tích, hơn nữa Dương phu nhân đã bị trúng một chưởng của ta thì chắc cũng chẳng sống được...

Lão kể đến đây, bỗng nấc lên mấy tiếng. Dương Tôn Bảo vội hỏi:

- Thế là đủ rồi, nhưng lão hãy nói đi con gái lão là ai?

- Con gái ta là... Lý... Bằng... Tâm.

Dương Tôn Bảo sững người:

- Thì ra Lý Quế Anh là vợ lão.

Rồi gã bỗng nghĩ lại:

“Chính Lý Bằng Tâm đã cứu gã thoát chết, nếu không...” Gã đang mãi suy nghĩ thì bỗng gã thiếu niên bịt mặt xuất hiện. Gã nhằm Dương Tôn Bảo phóng một chưởng. “Bình” một cái, Dương Tôn Bảo lùi lại mấy bước, mồm thổ ra một búng huyết, gã đã nhận ra Lý Bằng Tâm cũng chính là gã thiếu niên họ Lý đã kết nghĩa với mình.

Lý Bằng Tâm nhìn Dương Tôn Bảo căm hận rồi nghiêng răng nói:

- Người đã giết gia gia của ta. Ta thề quyết sống mái với người.

- Cô nương... cô nương...

Dương Tôn Bảo lắp bắp nói:

- Cô nương cứ đánh tại hạ đi, tại hạ không đỡ đâu.

“Bình” một cái nữa, Dương Tôn Bảo bị bắn về phía sau mấy thước, gã lạng lẹ nhỏ máu trong miệng ra rồi nhìn Lý Bằng Tâm bằng cặp mắt buồn rầu.

- Cô nương cứ đánh nữa đi, tại hạ cũng chẳng thiết sống nữa.

Lan Nhi đứng cạnh Dương Tôn Bảo nổi giận toan ra tay thì Lý Bằng Tâm đã nói:

- Dương Tôn Bảo, ta căm hận người.

Rồi phóng vút đi.

Mọi người còn đang bàng hoàng thì Dương Tôn Bảo đã phi thân đuổi theo Lý Bằng Tâm mất dạng.

Đuổi được hơn ba mươi dặm gã mới bắt kịp.

Dương Tôn Bảo chấp tay lại nói:

- Lý cô nương, sao lại nỡ bỏ đi như vậy, tại hạ đến để chịu tội với cô nương đây! Dù sao thì chúng ta cũng đã từng kết nghĩa...

Lý Băng Tâm nhìn gã, cặp mắt long lanh đầy nước mắt. Cô nói:

- Không. Đã muộn rồi. Người... người đã chịu hai chương của ta là quá đủ. Người... người không có lỗi gì hết... ta hiểu...

- Nhưng... sao cô nương lại bỏ đi, cô nương định đi đâu vậy?

- Người sẽ chẳng bao giờ nên tìm ta làm gì nữa, chúng ta nên chia tay nhau ở đây thôi.

Người và ta đều chẳng có tội lỗi gì cả. Chúng ta phải chịu đựng tất cả những gì song thân đã gây ra. Ấu đó cũng là số kiếp con người... Trời xanh thăm thăm, hận này biết bao giờ nguôi...

- Cô nương hãy khoan đã để tại hạ nói đôi lời.

- Nói gì cũng vô ích, Dương huynh ạ. Ta nói vậy không phải oán hận gì người đâu mà chỉ hận cho số phận ta quá bạc bẽo. Ta sẽ đến một chùa nào đó, lãng quên tất cả cầu mong sớm được trở về cõi phật. Đừng tìm ta... chúc người với Lan cô nương...

Nói dứt lời, Lý Băng Tâm gạt nước mắt phóng mình đi mất dạng. Dương Tôn Bảo thẫn thờ nhìn theo cho đến khi không còn nhìn thấy gì nữa.

Lúc Dương Tôn Bảo quay về thì quần hùng vẫn còn tập trung đông đủ. Viên Giác đại sư hoan hỷ nói.

- Hôm nay thật là một sự kiện trọng đại của võ lâm. Theo thiên ý của bần tăng tất cả quần hùng ở đây có đồng ý bầu Dương thiếu hiệp làm Minh chủ võ lâm hay không?

- Đồng ý. Đồng ý...

Hàng ngàn tiếng hô vang lên:

- Dương thiếu hiệp hãy vui lòng nhận chức cho.

Dương Tôn Bảo vừa bối rối vừa cảm động. Gã không biết nói sao cứ thộn mặt ra. Lan Nhi cũng vui sướng khôn tả, cô khẽ nói với gã:

- Sao, Dương huynh... người có nhận lời không?

- Cô nương...

Gã định nói một câu, song lại nghĩ đến Lý Băng Tâm mà đau lòng... Gã nói tiếp:

- Tại hạ... tại hạ... cái này...

Bất chợt, một tiếng nói cất lên, thanh âm vang xa đến lạnh lùng.

- Mọi người đồng ý, nhưng ta không đồng ý, có được không?

Quần hùng quay lại. Một quái nhân, đầu bù tóc rối nhưng cặp mắt sáng như sao, tay cầm một cây đàn đã cũ vừa đi vừa hát. Không ai biết lão là ai cả. Bổng Viên Giác la lên:

- Ủa! Thất Cầm tiên sinh, người đã biệt tích từ lâu hôm nay bần tăng mới lại vinh hạnh được gặp.

Mọi người chấn động. Thì ra đó là Bang chủ Cái Bang, người đã từng khét tiếng giang hồ trước đây.

Dương Tôn Bảo vội vàng thi lễ rồi nói:

- Vãn bối là Dương Tôn Bảo xin ra mắt lão tiên bối. Vì không biết nên thất lễ, xin tiên bối lượng thứ.

- Việc chi mà phải nói những lời cầu kỳ như vậy. Hơn nữa, người là Minh chủ võ lâm cơ mà.

- Đây là quần hùng có lòng yêu mến nên mới nói ra, chứ tại hạ thì... đâu đã dám nhận.

Xin tiên bối một lời chỉ bảo.

Thất Cầm tiên sinh mỉm cười nói:

- Mặt trời mới mọc, vội vội vàng vàng, rửa khăn, rửa áo rồi ăn cơm uống nước thì đã đến trưa. Từ sáng đến trưa đã như vậy, từ trưa đến tối có khác chi. Một ngày đã thế, ba vạn sáu ngàn ngày lấy gì làm khác. Lấy thế mà lo, mà nghĩ thì còn gì là thú ở đời. Ta chẳng có gì để khuyên người cả, thô thiển vài ý nghĩ nông cạn giải bày ra mà thôi.

Nói xong Thất Cầm tiên sinh đột ngột bỏ đi, lão đã đi xa rồi vẫn còn văng lại giọng ngâm thơ:

Nghĩ ra thật đáng thương thâm, Kiếp sinh phỏng độ trăm năm là cùng.

Dương Tôn Bảo thấy lòng thanh thoát vô cùng. Gã chợt tỉnh ngộ nắm lấy tay Lan Nhi.

- Cô nương, chúng ta đi thôi.

Hai người nắm tay nhau, đáp lễ quần hùng rồi tung mình đi thẳng...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-tam-chuong>